DEATH *by* CHINA

CONFRONTING THE DRAGON — A GLOBAL CALL TO ACTION

PETER NAVARRO

AUTHOR OF THE COMING CHINA WARS

GREG AUTRY

Thông tin ebook

Chết bởi tay Trung Quốc

Peter Navarro & Greg Autry

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách : Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google :http://bit.ly/downloadsach

http://tieulun.hopto.org

Chương 1 - Đó không phải là sự chỉ trích Trung quốc. Đó là sự thật.

Chết dưới tay Trung quốc

Chết dưới tay Trung quốc. Đây là hiểm nguy rất thực mà giờ đây tất cả chúng ta phải đối mặt khi quốc gia đông dân nhất và nền kinh tế sẽ sớm trở thành lớn nhất thế giới nầy đang nhanh chóng biến thành sát thủ tàn độc nhất hành tinh.

Về mặt an toàn của người tiêu dùng, các doanh nhân vô đạo đức Trung quốc đang làm tràn ngập thị trường thế giới với một loạt sản phẩm, thực phẩm, dược phẩm không gây chết người thì cũng cực kỳ có hại, gây ung thư, dễ gây cháy, độc.

• Về đồ dùng cho trẻ em, những sản phẩm nguy hiểm nầy có từ vòng tay, dây chuyền và đồ chơi chứa chì đến đồ ngủ dễ cháy, áo quần độc hại

• Ở tiệm thuốc gần nhà hay trên mạng, ta có thể tìm thấy tất cả cách thức "chữa trị" mà thực ra là giết người - từ viên aspirin nhiễm độc, Lipitor nhái, Viagra giả trộn với strychnine đến thuốc heparin phá thận và vitamin chứa đầy độc tố arsen.

• Nếu thích chết do nổ, hỏa hoạn hay điện giật, ta có thể chọn trong một đống thứ từ dây điện, quạt, đèn bẫy người, bộ phận điều khiển từ xa quá nhiệt, điện thoại di động dễ nổ và máy hát tự bốc cháy.

• Dĩ nhiên, nếu vừa đói vừa muốn tự tử, ta luôn luôn có thể thưởng thức cá, trái cây, thịt hay rau nhập khẩu từ Trung quốc ngấm ngon lành các kiểu kháng sinh bị cấm, vi khuẩn thối rửa, kim loại nặng, hay thuốc trừ sâu bất hợp pháp.

Ngay cả khi hàng nghìn người thực sự chết do sự tấn công dữ dội nầy của sản phẩm rác rưởi và chất độc của Trung quốc, nền kinh tế Mỹ và công nhân của nó đang chịu đựng "cái chết không kém phần đau thương hơn của nền tảng sản xuất của Mỹ."

Trên mặt trận kinh tế nầy, nhãn hiệu quái đản Chủ nghĩa Tư bản Nhà nước theo kiểu Cộng sản của Trung quốc đã hoàn toàn xé bỏ những nguyên tắc của cả thị trường tự do và thương mại tự do. Thay vào đó, "các nhà vô địch quốc gia" được nhà nước chống lưng của Trung quốc đã triển khai một hỗn hợp vũ khí của chủ nghĩa con buôn và chủ nghĩa bảo hộ để lần lượt vặt hết việc làm nầy đến việc làm khác từng cái một khỏi những ngành công nghiệp của Mỹ.

"Vũ khí hủy diệt việc làm" của Trung quốc bao gồm trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp, giả mạo tràn lan sở hữu trí tuệ của Mỹ, bảo vệ môi trường lỏng lẻo tệ hại, và sử dụng phổ biến lao động nô lệ. Tuy thế, trung tâm của chủ nghĩa con buôn Trung quốc là tiền tệ bị thao túng một cách vô liêm sỉ đã gây khó khăn rất lớn cho các nhà sản xuất Mỹ, kích thích điên cuồng xuất khẩu của Trung quốc, và dẫn đến trái bom hẹn giờ thâm hụt thương mại Mỹ - Trung gần một tỉ đô-la một ngày.

Trong khi đó, "phí nhập cuộc" cho bất cứ công ty Mỹ nào muốn leo qua "Bức Vạn Lý Trường Thành Bảo hộ" của Trung quốc và bán hàng vào thị trường nước nầy không chỉ là giao nộp công nghệ của họ cho đối tác Trung quốc. Các công ty Mỹ còn phải chuyển cơ sở nghiên cứu và phát triển sang Trung quốc, theo cách đó đã xuất khẩu "nguồn sữa mẹ" tạo ra việc làm tương lai của Mỹ cho đối thủ thù địch.

Cho đến nay hàng triệu việc làm trong ngành sản xuất của Mỹ đã bị mất trong sự nhạo báng thương mại tự do của Trung quốc, ngay cả nhân công cổ xanh Mỹ cũng đã trở thành một hạng việc làm bị nguy hiểm. Hãy xem xét những điều sau đây:

• Từ khi Trung quốc gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới vào năm 2001 và hứa hẹn giả dối chấm dứt thực hiện chủ nghĩa con buôn và chủ nghĩa bảo hộ, các ngành may mặc, dệt và đồ gỗ đã co qui mô lại chỉ còn một nửa - riêng việc làm trong ngành dệt đã giảm 70%.

• Những ngành quan trọng khác như hóa chất, giấy, thép và lốp xe cũng bị bao vây tương tự, trong khi đó việc làm trong ngành sản xuất máy tính và điện tử công nghệ cao của chúng ta đã giảm hơn 40%.

Khi chúng ta đã mất hết việc làm nầy đến việc làm khác, nhiều người Mỹ tiếp tục nhầm lẫn gắn sản xuất Trung quốc với những sản phẩm rẻ tiền, phẩm cấp

thấp như giày dép và đồ chơi. Nhưng thực ra, Trung quốc đang tiến lên trong "chuỗi giá trị" thành công chiếm lấy thị phần trong nhiều ngành thu nhập tốt nhất của Mỹ - từ ô tô và hàng không vũ trụ đến thiết bị y tế tiên tiến.

Với sự hỗ trợ to lớn của chính phủ, các công ty Trung quốc đang ráo riết lũng đoạn các thị trường được gọi là ngành "xanh" như ô tô điện, năng lượng mặt trời, và năng lượng gió. Hiển nhiên, đó chính là những ngành các chính khách Mỹ rất thích nói đến như là các nguồn mới tạo ra việc làm tốt nhất của Mỹ.

Chẳng hạn, về năng lượng gió, Trung quốc hiện nay dẫn đầu thế giới cả về sản xuất tua-bin và sự phi lý trong bảo hộ. Ngay cả khi các công ty được nhà nước trợ cấp của Trung quốc làm tràn ngập thị trường thế giới với tua-bin của chính họ, các nhà sản xuất nước ngoài như General Electric đóng tại Mỹ, Gamesa của Tây ban nha, và Suzlon của Ấn độ bị cấm đấu thầu các dự án ở Trung quốc do chính sách "Chỉ Mua Hàng Trung quốc".

Một trong những hậu quả nguy hiểm nhất từ sự nổi lên của Trung quốc như là "công xưởng" không thể tranh chấp của thế giới là sự phàm ăn ngày càng tham lam năng lượng và nguyên liệu của trái đất. Để nuôi cỗ máy sản xuất của mình, Trung quốc phải tiêu dùng một nửa xi-măng, gần một nửa lượng thép, một phần ba đồng, và một phần ba nhôm của thế giới. Hơn nữa, vào năm 2035, nhu cầu dầu của chỉ riêng Trung quốc sẽ vượt tổng sản lượng dầu hiện nay của toàn thế giới.

Đây là sự phàm ăn chết người. Vì để hỗ trợ cho sự phàm ăn nầy, các viên chức chính quyền Trung quốc đã leo lên chiếc nệm thực dân đẫm máu ngồi cùng các nhà độc tài sát nhân và các chế độ tàn bạo khắp thế giới. Để làm điều đó, các viên chức chính phủ và nhà ngoại giao Trung quốc đã tiến hành lạm dụng một cách thô bỉ nhất ngoại giao Liên Hiệp quốc mà thế giới từng thấy.

Là thành viên thường trực của Hội Đồng Bảo an Liên Hiệp quốc, Trung quốc có thể phủ quyết bất cứ biện pháp trừng phạt nào nó muốn. Trong gần một thập kỷ nay, những nhà ngoại giao cao cấp Trung quốc đã dùng quyền phủ quyết của Trung quốc để mối lái một loạt các giao dịch "đổi máu lấy dầu" và "cướp đoạt lấy nguyên liệu". Hãy xem xét các thực tế sau:

• Để đổi lấy dầu của Sudan, những con buôn quyền phủ quyết Trung quốc đã ngăn Liên Hiệp quốc can thiệp vàp sự diệt chủng ở Darfur - thậm chí khi lực lượng quân sự Janjaweed tàn bạo sử dụng vũ khí Trung quốc để cưỡng hiếp hàng ngàn phụ nữ và giết chết 300.000 người dân Sudan vô tội.

• Những con buôn quyền phủ quyết Trung quốc cũng ngăn Liên hiệp quốc trừng phạt Iran và vị tổng thống bài Do thái, trúng cử gian dối để được tiếp cận các mỏ khí thiên nhiên lớn nhất thế giới. Hành vi nầy đã mở tung cánh của cho phổ biến hạt nhân ở Trung đông. Nó cũng làm tăng cao khả năng tấn công hạt nhân vào Israel và làm tăng đáng kể nguy cơ vũ khí hạt nhân rơi vào tay các phần tử thánh chiến chống Mỹ.

Sự lạm dụng của Trung quốc đối với sứ mạng gìn giữ hòa bình của LHQ khó có thể là những sự cố biệt lập. Thay vào đó có thể nói rằng, chúng là một phần của chiến lược "tiến ra ngoài nước" biến Trung quốc từ một quốc gia từng theo chủ nghĩa biệt lập thành, một đế quốc thực dân bành trướng lớn nhất thế giới. Đây không phải là sự mỉa mai nhỏ bé đối với một quốc gia ban đầu được xây dựng trên những nguyên tắc Mác-xít chống thực dân và từng là nạn nhân đau khổ của Đế quốc Anh và cuộc chiến tranh thuốc phiện của nó với Trung quốc

Khắp Châu Phi, Châu Á, và Mỹ La tinh sân sau của Mỹ, nhãn hiệu chủ nghĩa thực dân thế kỷ 21 của riêng Trung quốc luôn bắt đầu với sự mặc cả hiểm ác nầy: những khoản cho vay hậu hĩnh, lãi suất thấp để xây dựng hạ tầng đổi lấy nguyên liệu và sự xâm nhập thị trường nội địa.

Dĩ nhiên, một khi đất nước đó cắn lấy miếng mồi thực dân nầy, thay vì dùng lao động tại chỗ, Trung quốc sẽ mang vào đội quân kỹ sư và công nhân khổng lồ của nó để xây dựng đường cao tốc, đường sắt, cảng và hệ thống viễn thông. Hạ tầng nầy cả thực tế và kỹ thuật số mở đường khai thác và vận chuyển nguyên vật liệu. Tiếp đó nó quay về lại các công xưởng ở những thành phố như Trùng Khánh, Đông quan, và Thẩm quyến gỗ của Cameroon, ma-giê của Congo, thạch cao của Djibouti, ma-giê của Gabon, uranium của Malawi, titan của Mozambique, mo-lyp-đen của Niger, kẽm của Rwanda, và bạc của Zambia. Như cú đánh kết liễu thực dân cuối cùng, Trung quốc sau đó sẽ bán lại thành phẩm của nó vào thị trường các nước nầy - xóa bỏ các ngành tại chỗ, đẩy cao tỉ lệ thất nghiệp, và đẩy các thuộc địa mới của nó lún sâu hơn nữa vào đói nghèo.

Tự vũ trang tận răng

Ngay cả khi Trung quốc phát triển bằng cái giá mà tất cả các nước còn lại trên thế giới phải trả, nó đã dùng sự phát triển kinh tế nhanh chóng của mình tài trợ cho một trong những sự tăng cường quân sự nhanh và toàn diện nhất mà thế giới từng chứng kiến. Theo cách nầy, và với tinh thần nhận xét của Lê-nin là nhà tư bản sẽ bán dây thừng dùng để treo cổ chính hắn, mỗi 'đô-la Walmart" người Mỹ chúng ta hiện nay chi tiêu vào những thứ nhập khẩu rẻ tiền giả tạo của Trung quốc vừa là khoản ứng trước cho tình trạng thất nghiệp của chúng ta vừa là khoản tài trợ bổ sung cho một Trung quốc vũ trang nhanh chóng. Đây chỉ là một vài điểm mà cỗ máy chiến tranh khoa trương đó đang định hình:

• Hải quân và không quân mới được hiện đại hóa có tất cả mọi thứ từ tàu ngầm hạt nhân hầu như không thể phát hiện và máy bay phản lực chiến đấu với thiết kế của Nga đến tên lửa đạn đạo có thể nhắm chính xác các tàu sân bay Mỹ trên các đại dương.

• "Lầu năm góc" của Trung quốc tự tin phát triển các hệ thống vũ khí tiên tiến - trong đó nhiều thứ do tin tặc và gián điệp ăn cắp của chúng ta - để bắn hạ vệ tinh và hệ thống GPS của chúng ta và bắn các đầu đạn hạt nhân vào sâu các khu trung tâm nước Mỹ.

• Không giống như quân đội Mỹ đã kiệt sức và giờ đây dàn mỏng do các cuộc xung đột ở Afghanistan và Iraq, quân đội Giải phóng Nhân dân Trung quốc - quân đội lớn nhất thế giới - có cả lực lượng vượt trội và tính sẵn sàng tấn công để áp đảo lực lượng của Ấn độ, Hàn quốc, Đài loan, hay Việt nam và vẫn còn quá đủ bộ binh để nghiền nát Taliban và giữ gìn hòa bình ở Baghdad nếu nó quan tâm đến.

• Cánh "diều hâu chiến tranh" của quân đội Trung quốc thậm chí chuẩn bị khả năng ném bom hạt nhân hầu như không thể truy dấu từ không gian. Những vũ khí hạt nhân vũ trụ nầy đến đúng mục tiêu chỉ trong vài phút ngắn ngủi, quá nhanh và lặng lẽ để đối phó.

Dĩ nhiên, Mỹ không là quốc gia duy nhất nên e ngại sự nổi lên của kẻ gây hấn châu Á mới và hùng mạnh nầy. Những láng giềng lo lắng ngày càng tăng giờ đây đối mặt với nguy cơ tăng lên nhanh chóng từ một kẻ bá quyền châu Á

đang lên với chính sách bên miệng hố chiến tranh và việc bắt nạt tất cả từ tiếp cận các tuyến vận tải biển đến tranh cấp lãnh thổ sục sôi kéo dài.

Chính Đại ca gặp Mùa xuân lặng lẽ

Cũng ở trong hiểm nguy là hằng trăm triệu công dân Trung quốc vô tội, những người đối mặt với nguy cơ cực kỳ "Cái chết do Trung quốc đặt lên Trung quốc" từ mô hình tăng trưởng kinh tế với ô nhiễm lan tràn, chính trị thần quyền của Đa?ng Cộng sản cứng nhắc dựa trên giai cấp, và một chủ nghĩa toàn trị kiểu "Orwell về steroids"

Về mặt ô nhiễm, nền kinh tế sản xuất chiếm tỉ trong cao, dựa quá mức vào xuất khẩu đã biến bầu khí quyển của trung tâm công nghiệp của Trung quốc thành đám mây che phủ độc hại lớn nhất thế giới. Hơn 70% hồ, sông, suối chính của Trung quốc ô nhiễm trầm trọng. Thậm chí một chuyến du lịch xuôi sông Dương Tử, phía trên đập Tam Hiệp, cho thấy kho báu quốc gia nguyên sơ trước đây của Trung quốc, nơi Mao đã từng bơi qua giờ đây hầu như vắng bóng các loài chim và dấu hiệu của các loài thủy sinh.

Trong khi đó, "Cái gì xảy ra ở Trung quốc lại không ở lại Trung quốc." Khi các nhà máy Trung quốc tạo ra cơn lũ sản phẩm để chất lên giá cứa hàng của Target và Walmart, các loại tro bụi ô nhiễm không khí cực kỳ độc hại của Trung quốc bay hơn 6.000 dặm theo các luồng gió xoáy đến California, thả xuống các chất thải độc hại trên đường đi. Ngày nay, phần lớn mưa a-xit ở Nhật và Hàn quốc là "Made in China," trong khi tỉ lệ ngày càng tăng các hạt nhỏ phát hiện trong không khí các thành phố ở Bờ biển Phía tây như Los Angeles cũng xuất phát từ các nhà máy của Trung quốc.

Về nguy cơ từ xã hội cứng nhắc, dựa trên giai cấp của Trung quốc, sự thật mỉa mai, cay đắng ở đây là Đa?ng Cộng sản cầm quyền cai trị không phải là một Đa?ng "Cộng hòa Nhân dân" chân chính mà là một chế độ thần quyền thế tục. Khi Mác trở mình trong mồ và xác ướp Mao từ chiếc hòm pha lê của mình hướng cặp mắt đờ đẫn vào quảng trường Thiên An Môn, một tỉ lệ tương đối nhỏ dân số Trung quốc trở nên giàu có cực kỳ ngay khi một tỉ công dân Trung quốc tiếp tục sống trong thế giới đói nghèo của triết gia Thomas Hobbes, không được chăm sóc ý tế đầy đủ, nơi mà một bệnh tật nhỏ cũng thành án tử hình.

Nền chính trị toàn trị của Trung quốc cũng kinh hoàng không kém. Để dập tắt chống đối, Đa?ng Cộng sản dựa vào công an và lực lượng bán quân sự có trên một triệu người. Trang web Orwell cũng có khoảng 50.000 công an mạng. Các công an thực và ảo nầy không ngừng cùng nhau ngăn chặn và đàn áp.

• Cố gắng sắp xếp nới làm việc của mình, ta sẽ bị đánh và đuổi việc.

• Đứng lên vì quyền con người hay quyền phụ nữ, ta sẽ bị săn lùng tàn nhẫn, quản thúc trong nhà, hay đơn giản "biến mất".

• Bị phát hiện là người theo Pháp Luân công hay "Hội kín Thiên chúa giáo", thì sẵn sàng để "tư tưởng lệch lạc" được tẩy nảo.

Trụ cột của sự đàn áp như trên của Trung quốc là quần đảo ngục tù tàn bạo các trại lao động cưỡng bức, nơi hàng triệu công dân Trung quốc bị lưu đầy - thường không qua xét xử. Đối với những người bị giam ở trại tù Laogai còn tồi tệ hơn; theo tổ chức Ân xá Quốc tế, hàng năm nước Công hòa Nhân dân nầy xử tử dân chúng của mình nhiều hơn 4 lần các nước khác gộp lại.

Ít ra tiêm thuốc độc giờ đây được ưa chuộng hơn viên đạn bắn vào đầu truyền thống. Tuy nhiên, đó không phải do lòng từ bi dẫn đến "sự đổi mới" hình thức tử hình nầy. Đơn giản là vì tiêm thuốc độc dễ dọn vệ sinh hơn, ít nguy cơ bị nhiễm HIV cho người thi hành án, và dễ dàng hơn nhiều cho việc thu hoạch các bộ phận cơ thể của nạn nhân để bán ra chợ đen.

Phản bội nghiêm trọng, trốn tránh còn nghiêm trọng hơn

Ngay cả khi vô số Cái Chết do Trung quốc diễn ra cả bên trong nước Cộng hòa Nhân dân nầy và ở những nơi chết chóc trên khắp thế giới, các nhà lãnh đạo doanh nghiệp, nhà báo, và nhà chính trị Mỹ có quá ít để nói về nguy cơ lớn nhất duy nhất đối mặt với nước Mỹ và thế giới.

Trong lĩnh vực kinh doanh, một số công ty lớn nhất của Mỹ - từ Caterpillar và Cisco đến General Motors và Microsoft - đã hoàn toàn đồng lõa với chính sách "trước hết chia rẻ nước Mỹ và sau đó chinh phục nó" của Trung quốc. Bi kịch ở đây là khi những con buôn Trung quốc tấn công công nghiệp Mỹ bắt đầu vào cuối những năm 1990 - và những ngành như đồ gỗ, dệt và may mặc

bắt đầu sụp đổ hết ngành nầy đến ngành khác - cộng đồng và các tổ chức kinh doanh như Phòng Thương Mại Mỹ đã đoàn kết vững chắc.

Tuy thế, trong thập kỷ qua, khi mỗi việc làm bổ sung của Mỹ và mỗi nhà máy Mỹ mới chuyển sang Trung quốc, vì mối quan tâm hẹp hòi nhằm tối đa hóa lợi nhuận của nhiều lãnh đạo công ty Mỹ đã dàn xếp với đối tác Trung quốc của họ. Thực ra, khi bánh mì của họ được phết bơ ở nước ngoài, các tổ chức được gọi là 'Mỹ" như Bàn Tròn Kinh doanh (Business Roundtable)và Hiệp hội các nhà sản xuất quốc gia (National Association of Manufacturers) đã chuyển biến từ phê phán gay gắt chủ nghĩa con buôn Trung quốc thành những chiến binh cởi mở, và thường rất xông xáo trong vận động hành lang ủng hộ Trung quốc.

Trong khi nhiều nhà điều hành công ty Mỹ trở thành những chiến binh vận động hành lang cho Trung quốc, các nhà báo Mỹ phần lớn đã mất tích. Sự tinh giản biên chế của các tờ báo và tin tức truyền hình trong thời đại Internet dẫn đến việc đóng của hay thu hẹp nhiều phòng tin tức ở nước ngoài. Dẫn đến các phương tiện truyền thông Mỹ ngày càng dựa vào luồng tin tức từ báo chí của chính quyền Trung quốc - một trong những cỗ máy tuyên truyền không ngừng và hiệu quả nhất mà thế giới từng chứng kiến.

Trong khi đó, tinh hoa của báo chí tài chính Mỹ - nhất là tờ Wall Street Journal - sốt sắng trung thành với thị trường tự do và tư tưởng thương mại tự do, dường như không biết đến một thực tế là "thương mại tự do một chiều" của Trung quốc hoàn toàn là sự đầu hàng đơn phương của Mỹ trong thời đại chủ nghĩa tư bản nhà nước Trung quốc. Điều vô lý ở đây là thay vì xem cải cách thương mại là một hình thức tự vệ chính đáng chống lại sự tấn công liên tục của hành động "lợi mình, hại người" của Trung quốc, báo chí như tờ Wall Street Journal lại liên tục phê phán nguy cơ "chủ nghĩa bảo hộ" Mỹ. Tất cả điều đó quá vô nghĩa, nhưng tiếng trống ý thức hệ vẫn tiếp tục vang lên.

Đối với các chính khách Mỹ, không một nhóm cá nhân riêng lẻ nào đáng chịu tội vì đã nhu mì, thụ động và dốt nát khi để Trung quốc tự do hành động đối với nền tảng sản xuất của Mỹ và tiến hành tăng cường quân sự qui mô lớn. Không phải vì Quốchội Mỹ đã không được cảnh báo đầy đủ về những hiểm nguy của một Trung quốc đang lên. Mỗi năm, Quốchội đã cấp ngân sách cho Ủy ban Mỹ - Trung quốc xuất bản cả báo cáo hàng năm và nhiều tài liệu về mối nguy cơ đang nổi lên nầy.

Chẳng hạn, Ủy ban Mỹ - Trung quốc đã cảnh báo "hoạt động gián điệp của Trung quốc trong nước Mỹ rộng đến nỗi chúng bao gồm nguy cơ lớn nhất duy nhất với an ninh của công nghệ Mỹ." Thực tế, đến nay, mạng lưới gián điệp rộng lớn của Trung quốc đã đánh cắp những bí mật quan trọng liên quan đến tàu khu trục tên lửa dẫn đường Aegis, máy bay ném bom B1, hỏa tiễn Delta IV, hệ thống hướng dẫn ICBM, máy bay ném bom tàng hình, và Tàu vũ trụ Con Thoi. Tin tặc và gián điệp Trung quốc có hiệu quả như nhau trong việc cung cấp chi tiết hệ thống phóng của tàu sân bay, máy bay không người lái, thiết kế lò phản ứng tàu thủy, hệ thống động cơ đẩy của tàu ngầm, cơ chế hoạt động bên trong của bom neutron, và thậm chí quy trình hoạt động rất chi tiết của tàu chiến hải quân Mỹ.

Tương tự, về nguy cơ kinh tế, Ủy ban đã yêu cầu Quốchội thừa nhận rằng các doanh nghiệp vừa và nhỏ của Mỹ "đương đầu với gánh nặng của hoạt động thương mại không công bằng, thao túng tiền tệ, và trợ cấp không hợp pháp của Truing quốc cho các hoạt động xuất khẩu của nó." Bất chấp những cảnh báo nầy, Quốchội tiếp tục đã bỏ qua tư vấn của ủy ban độc lập của nó để thức tỉnh trước nguy cơ kinh tế và quân sự ngày càng tăng từ Trung quốc.

Dĩ nhiên, Nhà trắng phải chịu trách nhiệm tương tự. cả hai tổng thống George W. Bushvà Barack Obama đã nói chuyện nhẹ nhàng và mang rất ít gậy khi đến Trong quốc. Lý do của tổng thống Bush là bận rộn với cuộc chiến ở Iraq và an ninh nội địa cộng với niềm tin mù quáng duy nhất vào thị trường tự do. Chỉ trong nhiệm kỳ của Bush, nước Mỹ đã mất hàng triệu việc làm cho Trung quốc.

Về phần mình, Ưng cử viên Obama trong chiến dịch vận động vào năm 2008 đã hứa hẹn nhiều lần kiên quyết chấm dứt hoạt động thương mại không công bằng của Trung quốc, nhất là tại các bang công nghiệp chủ yếu như Illinois, Michiganm Ohio, và Pennsylvania. Thế nhưng, từ khi nhậm chức, Tổng thống Obama đã nhiều lần cúi đầu trước Trung quốc về những vấn đề thương mại then chốt, chủ yếu vì ông muốn Trung quốc tiếp tục tài trợ cho thâm hụt ngân sách khổng lồ của Mỹ. Trong khi Obama thế chấp tương lai của chúng ta cho các ngân hàng Trung quốc, ông ta không hiểu được rằng chương trình tạo việc làm tốt nhất cho nước Mỹ là cải cách thương mại toàn diện với Trung quốc.

Con đường phía trước: Mọi con đường đều chỉ về Bắc kinh

Trong sách nầy, chúng tôi sẽ nêu một cách hệ thống các dạng Chết dưới tay Trung quốc chính - từ kỷ lục kinh hoàng về an toàn sản phẩm và sự hủy hoại nền kinh tế Mỹ đến sự gia tăng của chủ nghĩa thực dân Trung quốc, sự tăng cường quân sự nhanh chóng của Trung quốc, và các hoạt động gián điệp mạnh mẽ và trắng trợn. Để làm điều đó, mục tiêu bao trùm của chúng tôi không chỉ cung cấp cho bạn một sự thực phơi bày và danh mục các lạm dụng của Trung quốc. Cuốn sách nầy cũng có nghĩa như một cẩm nang để sống còn và kêu gọi hành động tại một thời khắc quan trọng trong lịch sử nước Mỹ và thế giới. Trừ khi tất cả chúng ta cùng nhau đứng lên đương đầu với Con Rồng nầy, phần còn lại của cuộc đời chúng ta và cuộc sống của con cháu chúng ta sẽ kém thịnh vượng hơn nhiều - và lại nguy hiểm hơn nhiều - so với Thời đại Vàng son mà nhiều người trong chúng ta đã lớn lên.

http://tieulun.hopto.org

Chương 2 - Chết vì chất độc Trung Quốc:

Thịt gà thì miễn phí nhưng người thì phải trả giá

Ở Trung quốc thì thức ăn Trung Quốc được gọi là gi? Là "Thức ăn"! _Jay Leno

Trong khi câu đùa này nghe vui vui, thì cụm từ "Thực phẩm Trung Quốc" lại hàm nghĩa nghiêm trọng hơn nhiều khi mà Trung quốc đang cung cấp cho nước Mỹ ngày càng nhiều trái cây, rau củ, cá và thịt- không kể các loại vitamin tổng hợp và thuốc chữa bệnh.

Trung quốc là nước xuất khẩu hải sản lớn nhất sang Mỹ, là nhà cung cấp chính về gà thịt và là nước xuất khẩu trà lớn thứ ba trên thế giới. Các nhà nông Trung Quốc cũng cung cấp cho chúng ta 60% nước táo ép, 50% tỏi, và một số lượng lớn đủ các loại từ quả lê đóng hộp, nấm đến mật ong và sữa ong chúa.

Đối với các dược phẩm, Trung quốc cũng sản xuất cho thế giới đến 70% lượng penicillin, 50% lượng aspirin, và 33% lượng tylenol. Các công ty dược Trung quốc cũng đã chiếm lĩnh phần lớn thị phần thế giới về kháng sinh, enzyme, các acid amin chính và vitamin tổng hợp. Trung quốc thậm chí đã thống lĩnh đến 90% thị phần thế giới về vitamin C- dù rằng họ đang có vai trò áp đảo trong việc việc sản xuất các loại vitamin A, B12, và E, không kể nhiều loại nguyên liệu để sản xuất vitamin tổng hợp.

Các số liệu thống kê này làm tất cả chúng ta lo lắng chỉ vì một lý do đơn giản: Nỗi lo này hơn cả việc các loại thuốc Trung quốc tràn ngập các cửa hàng và siêu thị thuốc của chúng ta : chúng có độc. Đấy là lý do tại sao thực phẩm và dược phẩm Trung quốc luôn được xếp hàng đầu trong các loại phải kiểm tra khi nhập vào biên giới hoặc bị trả về bởi cả Cơ quan Quản lý Thực phẩm & Dược phẩm của Mỹ lẫn Cơ quan An toàn Thực phẩm Châu Âu.

Thế sao Trung quốc vẫn tiếp tục mang cho chúng ta các loại thực phẩm và thuốc có thể làm chúng ta đau ốm hoặc giết chúng ta như vậy? Đôi khi các chất độc có trong chuỗi cung cấp thực phẩm và thuốc là hậu quả ngẫu nhiên

của những yếu tố như là phương pháp sản xuất kém chất lượng, qui trình kém vệ sinh, hoặc là chất độc từ đất do môi trường bị ô nhiễm. Những khi khác thì do những kẻ thoái hóa về đạo đức đã "dã tâm"- một từ do chính nông dân của họ gọi- cố tình làm nhiễm bẩn thực phẩm và thuốc, đơn giản chỉ vì muốn gia tăng lợi nhuận cho họ.

Cho dù là do ngẫu nhiên hay bởi cố tình, việc đầu tiên bạn cần biết cụ thể về Cái chết dưới tay Trung Quốc này là nó không phải tại riêng ai cả. Thật vậy, người Trung quốc, dù là nông dân, ngư dân, nhà chế biến thực phẩm hay là người bán thuốc, đều có thể đầu độc chính người dân của họ y như họ đầu độc người Mỹ, người Châu Âu, người Nhật, người Hàn và tất cả những ai trên toàn thế giới dùng thực phẩm và thuốc của họ. Để nếm thử chút ít vị chua trong câu nói trên, hãy xem thử sự kiện "Cái gì trong chảo của anh thế?": Đủ 10% nhà hàng ở Trung quốc sử dụng cái gọi là "dầu ăn bẩn" để nấu nướng.

Dầu ăn bẩn là một hỗn hợp hôi hám của dầu đã qua sử dụng và chất thải từ nhà bếp chứa đấy nấm mốc độc gây ung thư gan. Những kẻ nhặt rác ở Trung quốc lén lút bán thứ này cho nhiều nhà hàng với giá chỉ bằng một phần năm giá dầu đậu nành hay dầu lạc mới. Ngoài khả năng gây ung thư, cái hỗn hợp gồm dầu bị mốc với đủ loại thực phẩm bỏ đi này có thể là bản án tử hình bất ngờ vì ngộ độc thực phẩm nghiêm trọng cho bất kỳ ai.

Kẻ giết người hàng loạt Melamine Trung quốc

Câu chuyện dầu ăn bẩn này cho dù có thể làm chúng ta căm phẫn, nhưng so với chuyện những kẻ giết người hàng loạt melamime Trung quốc thì nó chưa là gì cả. Những kẻ sát nhân này đã hạ gục nhiều nạn nhân trên đất Trung Quốc cũng như trên khắp thế giới, và những nỗ lực thường là vô ích để bắt giữ chúng chỉ minh họa về mặt địa lý sự khó khăn cho cả chính phủ Trung quốc lẫn nhà đương cục Mỹ đối với việc bảo đảm an toàn thực phẩm và thuốc men khi mà bọn sát nhân hoạt động chỉ vì lợi nhuận.

Bản thân vũ khí của kẻ sát nhân, melamime, thực ra là một hóa chất có giá trị khi chúng không bị lén lút cho vào thực phẩm. Kết hợp melamime với formaldehyde để sản xuất nhựa melamime, bạn sẽ có được một chất dẻo có độ bền cao dùng chế tạo các sản phẩm như formica và các bảng viết bằng bút xóa. Trộn với một số hóa chất khác, bạn có thể dùng melamime như một chất

chống cháy, phân bón, hay là "phụ gia siêu dẻo" dùng trong bê tông cường độ cao. Thế nhưng thêm melamime vào các sản phẩm như thức ăn gia súc, sữa, hoặc sữa cho trẻ sơ sinh thì không còn cách nào nhanh hơn để hủy hoại hai quả thận trong người.

Thế tại sao những doanh nhân có dã tâm của Trung quốc lại thêm melamime vào thực phẩm của chúng ta? Đó là vì hàm lượng nitrogen cao trong melamime có thể nhái mức protein cao trong thực phẩm. Sự giả mạo protein kiểu Trung quốc này do đó có thể đánh lừa các nhân viên kiểm tra thực phẩm trong việc xếp hạng thực phẩm có hàm lượng protein cao. Vì melamime rất rẻ so với protein thật, nên điều này có nghĩa là rất nhiều tiền sẽ vào túi kẻ gian, bất kể nguy hại thế nào cho cơ thể con người.

Ai giết chó của tôi? Cái gì đã xảy ra với con mèo của tôi?

Thế giới lần đầu biết đến việc giả mạo protein của Trung quốc vào năm 2007, khi hàng chục ngàn chó và mèo ở Châu Âu, Mỹ và Nam Phi bị chết vì loạt thức ăn nhiễm melamime. Và không chỉ thú vật nuôi bị ảnh hưởng. Theo Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm cùng Bộ Nông nghiệp Hoa kỳ, ba triệu người Mỹ đã tiêu thụ thịt gà và thịt heo nuôi bằng thức ăn có chứa melamime.

Và giờ bạn hãy nghe đây: Nếu bạn bị mất con vật nuôi đang khỏe mạnh vì một chứng bệnh bí ẩn hay do hỏng thận, có lẽ là chúng bị chết do "Chất độc Trung Quốc". Có thể đoán trước được rằng khi vụ việc nổ ra, chính phủ Trung quốc đã tìm cách ngăn chặn và thậm chí từ chối cho phép các thanh tra viên nước ngoài đến để đánh giá vụ việc. Tuy nhiên, sau đây mới là một câu chuyện khác khi sự cố melamine nổ ra trên chính đất nước Trung Quốc.

Không có gì là việc riêng của ai cả, Phần hai

"Tôi đã hoàn toàn mất niềm tin vào sữa bột do Trung quốc sản xuất"

Emily Tang, một công chức 31 tuổi ở thành phố Thẩm Quyến có cô con gái 3 tuổi nói — Bloomberg BusinessWeek

Năm 2008, gần 300.000 trẻ sơ sinh Trung quốc bị ốm và 6 trẻ đã chết sau khi 22 nhà máy sữa ở Trung quốc bị nghi ngờ là đã cho thêm melamine vào sữa

và sữa dành riêng cho trẻ sơ sinh. Theo Triệu Huệ Bình, một nông dân nuôi bò sữa ở tỉnh Hồ bắc: ”Trước khi sử dụng melamime, người ta đã dùng mầm lúa và tinh bột khoai để cố ý làm tăng số đo hàm lượng protein, nhưng cách này rất dễ bị phát hiện, nên họ chuyển sang dùng melamine”.

Trong trường hợp cụ thể này, những kẻ giả mạo ác ôn còn không thèm dùng loại melamime công nghiệp. Thay vào đấy, chúng dùng loại rẻ tiền hơn- và độc hại hơn-“melamine phế thải”. Không ngạc nhiên khi nhiều trẻ em dù khỏi bệnh vì nhiễm độc melamime đã bị tổn thương thận nghiêm trọng. Điều làm người ta rùng mình là sự việc xảy ra chỉ một năm sau khi Thủtướng Ôn gia Bảo đã quyết định chi thêm 1,1 tỷ đô la và cử hàng trăm ngàn thanh tra viên đi kiểm tra các cơ sở sản xuất thực phẩm và dược phẩm.

Tờ New York Times đã có bài nói về sự thất bại triền miên trong quản lý điều hành này như sau:

Sự cố liên quan đến các nhà máy sữa làm dấy lên một câu hỏi cốt lõi là liệu Đa?ng cộng sản đang cầm quyền ở TQ có khả năng tạo ra một cơ cấu điều hành có trách nhiệm và minh bạch trong hệ thống một Đa?ng hay không. Bỏ qua sự khác biệt căn bản giữa các chế độ xã hội mở và tự do với chế độ toàn trị tàn bạo ở Trung quốc, ta hãy xem câu chuyện hài nhỏ có thể trả lời câu hỏi ấy. Năm 2010, nguyên nhà báo Triệu Liên Hải bị tù sau một phiên tòa vờ vịt trong đó anh bị phủ nhận khả năng chưng ra bằng chứng. “Tội” của Triệu không đầu độc mọi người. Đúng hơn là anh bị kết tội ”gây rối trật tự xã hội” vì đã cố đưa ra ánh sáng những kẻ giết người bằng melamine sau khi con anh bị mắc bệnh. Và đấy cũng lại thêm một lý do nữa vì sao Cộng hòa nhân dân Trung Quốc sẽ không bao giờ có thể bảo đảm cho chúng ta các sản phẩm an toàn hơn được.

Không như ở các nước dân chủ, nơi quyền tự do ngôn luận và tự do hội họp là bất khả xâm phạm để giúp soi rọi mọi hành vi sai trái, Trung quốc dấu nhẹm mọi thứ--và cho tất cả những người phản kháng vào trại lao động cải tạo.

Những chất giết người bằng heparin của Trung quốc

Bây giờ, nếu bạn nghĩ rằng sự cố melamine là xưa rồi, thì không đâu! Cho đến tận bây giờ, các sản phẩm nhiễm độc melamine vẫn ngày càng nhiều vì

nó thực sự đem lại lợi ích quá lớn khi được dùng làm chất phụ gia, cho dù nó tàn phá quả thận của con người.

Còn như bạn nghĩ rằng thủ đoạn kiếm lợi nhuận bằng việc sử dụng những chất nhiễm độc như melamine chỉ có trong thực phẩm, thì cũng không chỉ thế thôi đâu. Nếu xem tất cả những nơi mà chất giết người bằng heparin của Trung quốc có mặt thì phải hiểu là bọn con buôn bất lương Trung quốc cũng đang bận rộn làm nhiễm độc cả thuốc chữa bệnh cho chúng ta. Heparin là một loại thuốc chống đông máu dùng trong phẫu thuật tim, truyền máu, mổ tĩnh mạch cho đến thẩm tách thận. Nó được làm từ niêm mạc ruột heo. Trong thực tế, đây chính là con đường để Trung quốc tham gia vào hoạt động sản xuất heparin: là nước sản xuất thịt heo lớn nhất thế giới, Trung quốc luôn có nguồn cung ruột heo hầu như vô tận.

Để giảm chi phí và gia tăng lợi nhuận, các nhà sản xuất Trung quốc đã bí mật thêm một chất tương tự như heparin, nhưng rẻ tiền và có thể gây chết người gọi là chondritin sulfate với hàm lượng sulfate vượt mức. Chất độc này có thể gây ra những phản ứng nghiêm trọng, đôi khi gây chết người-từ hạ huyết áp và thở gấp đến ói mửa và tiêu chảy.

Và đây là điều bẩn thỉu của trò lừa đảo này:

Chất gây độc heparin có cấu trúc hóa học rất gần với heparin thật đến nỗi rất khó bị phát hiện. Giá của nó rẻ hơn heparin thật 100 lần: 9 dollar so với 900 dollar mỗi pound! Vì giá cực thấp như thế, một số lô heparin giả có giá rẻ tới 50%!

Không đâu xa, hãy xem trường hợp cụ thể của anh Leroy Hubley ở Toledo, Ohio về cái chết bởi chất độc Trung quốc. Anh đã mất người vợ 48 tuổi vì nhiễm chất heparin giả. Chỉ một tháng sau đấy và trước khi phát hiện ra chất độc, con trai của Hubley, cùng bị bệnh thiểu năng thận như mẹ cháu đã trở thành nạn nhân của cùng trò giá rẻ bất lương của bọn Trung quốc.

Đến nay, chất độc heparin của Trung quốc đã giết hại hàng trăm người Mỹ và làm hàng ngàn người khác bị bệnh. Heparin kém chất lượng đã xuất hiện ở 11 nước khác, bao gồm Nhật bản, Đức, Ấn độ và Canada. Mặc dù nhà đương cục của cả Mỹ và Trung quốc đã nỗ lực kiểm soát, cho đến nay heparin kém chất lượng vẫn có mặt ở các phòng mổ và các trung tâm giải phẫu.

Bây giờ, chúng ta hãy tự hỏi : Vì sao mà nhiều tên Trung quốc ác độc lại sẵn sàng đầu độc thức ăn và thuốc men chỉ vì lợi nhuận? Câu trả lời của một học giả nổi tiếng Trung quốc đã chỉ ra một cách sâu sắc đối với vấn đề suy thoái đạo đức của tâm hồn Trung quốc. Theo Giáo sư kinh doanh Lưu Hải Đồng trong Tạp chí Quản lý và Tổ chức, vấn đề suy thoái đạo đức- và việc chạy theo lợi nhuận bằng mọi giá- đã xảy ra do sự đổ vỡ các nguyên tắc Khổng giáo trong môi trường không có đạo đức và luân thường đạo lý của chủ nghĩa cộng sản Trung quốc.

Chính xác là sự suy thoái đạo đức, cùng với việc các viên chức chính quyền tham nhũng và luật pháp lỏng lẻo, đã thúc đẩy những người chế biến thực phẩm tích cực sử dụng chất độc hóa học để cải thiện mùi vị và bảo quản thực phẩm.

Thực tế là chính các nhà chức trách Trung quốc cũng đã tìm thấy những trò quái gở ấy trong những bát xúp nóng có thêm formaldehyde để có vị ngon hay nước tương có pha thêm acid cloric và tóc để làm tăng nồng độ acid amin. Nhưng kẻ dã tâm Trung quốc còn làm xúc xích giá rẻ "tươi ngon" bằng cách cho cả thuốc trừ sâu cực độc vào. Lần sau, mỗi khi định ăn cái gì ngon ngon mà " Made in China", bạn hãy nhớ nhé!

Đôi khi đấy không phải là ám sát-chỉ là giết người thôi!

Bây giờ tôi nghĩ là đã rõ mọi vấn đề, nếu Trung quốc muốn sống trong thế kỷ 21 này, thì họ phải sản xuất theo những tiêu chuẩn như vậy. — Thượng Nghị Sĩ Richard Durbin (D-IL)

Trong khi " tội giết người cấp độ một'' là bản án trong những vụ án melamine hay heparin thì trong nhiều vụ khác, đấy chỉ là'' tội ngộ sát''- tội giết người không có chủ đích trước''. Vấn đề chủ yếu ở đây là khi Trung quốc đã trở thành công xưởng sản xuất của thế giới, thì họ cũng đồng thời trở thành bãi chứa chất thải nguy hại và là đất nước ô nhiễm nhất thế giới. Bãi rác cực lớn ấy giờ đây có nghĩa là mảnh đất Trung quốc dùng để nuôi dưỡng thế giới chứa đầy những chất gây ung thư, kim loại nặng, thuốc trừ sâu bất hợp pháp và những chất độc hại khác. Có nghĩa rằng việc chất độc từ mảnh đất Trung quốc đang chảy vào bữa ăn của người Mỹ, người Châu âu, người Nhật, người Hàn quốc nên là bằng chứng cho bất kỳ ai quan tâm.

Mỗi một quả táo Trung quốc cho một ngày đủ để làm cho các bác sĩ chuyên khoa ung thư của Mỹ bận rộn suốt cả ngày.

Hãy xem một ví dụ. Hộp nước ép ngon và đẹp mắt bạn đặt vào bữa trưa của con bạn. Thế là đã có môt cơ hội để bạn, thay vì đưa một lon nước có gas, đã cho con bạn uống một thứ có vẻ là ‘ tốt cho sức khỏe’’ chứa đầy thạch tín, một thứ kim loại nặng có thể gây ung thư. Đây là lý do tại sao :

Hơn 30 năm qua, các nhà xuất khẩu nước táo cô đặc Trung quốc đã tăng từ 10.000 thùng lên đến gần nửa tỷ thùng mỗi năm ; và ngày nay Trung quốc chiếm lĩnh hơn một nửa thị trường Mỹ. Điều chắc chắn là, giá của họ rẻ hơn giá của các nhà nông Mỹ. Nhưng có một lý do làm cho nó rẻ là vi các vườn cây Trung quốc dùng rất nhiều các loại thuốc trừ sâu bất hợp pháp có chứa thạch tín để rồi thấm vào cây và đọng vào trong quả.

Bạn muốn tách trà của bạn bình thường, không có chì chứ ?

Có một câu nói: ‘’ mọi thứ trà đều là trà Tàu cả.’’ Đúng thế, dù rằng khó tin! Một vị nguyên là Phó giám đốc Cục Quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ đã mô tả trên Đài tiếng nói quốc gia một phương pháp mà người Trung quốc đã sử dụng để làm khô lá trà như sau:

Người sản xuất rải ‘’lá trà trên một cái sân kho rất rộng rồi dùng xe tải cán lên cho chóng khô’’. Vì xe Trung quốc dùng xăng pha chì nên không có cách nào hiệu quả hơn thế để làm cho lá trà thơm ngon trở thành một thứ vủ khí giết người.

Chẳng có tí Sự thật nào trong các nhãn hiệu thực phẩm Trung quốc cả!

Ngoài ra, một trong những thói quen lừa đảo của những tên dã tâm Trung quốc là thường xuyên ghi sai nhãn cho các thực phẩm’ hữu cơ’. Không ngạc nhiên là các nhà nông Trung quốc luôn nóng lòng muốn nhảy vào thị trường thực phẩm hữu cơ Mỹ, nhưng sự thú nhận của một chủ cửa hàng Trung quốc đã nói lên tất cả:

Có khoảng chừng 30% các nông trại sản xuất thực phẩm hữu cơ thật và họ ghi nhãn hữu cơ trên đó.Tôi nghĩ chính quyền cần cải tiến công tác kiểm nghiệm. Nhưng giờ họ quá bận với an toàn thực phẩm nên chả còn sức đâu

mà lo cho thực phẩm hữu cơ nữa.

Với sự thú nhận này thì không có gì đáng ngạc nhiên khi Walmart, Whole Foods, và các nhà bán lẻ khác phát hiện các sản phẩm tưởng là 'hữu cơ' của Trung quốc chứa đầy thuốc trừ sâu.

Bệnh cứng miệng vì đỗ xanh tại Nhật

Không phải chỉ có Hoa kỳ nói rằng Trung quốc đang thành nơi có độc. Hãy xem điều gì xảy ra với một nhà phân phối thực phẩm Nhật bản nhập khẩu trên 50.000 kiện đỗ xanh Trung quốc được cho là " tươi ngon" từ Công ty thực phẩm Yên đài Bắc hải của tỉnh Sơn đông. Sau khi những người tiêu dùng bị nôn mửa rồi bị cứng miệng, các viên chức của Bộ Y tế Nhật bản đã tìm thấy nồng độ thuốc trừ sâu độc hại có trong đỗ xanh cao gấp gần 35.000 lần nồng độ cho phép!

Dĩ nhiên, chúng ta có thể ghi lại hết chuyện này sang chuyện khác về "cái chết bởi thuốc độc Trung quốc". Chẳng hạn như vụ ở Châu Âu liên quan đến Vitamin A nhiễm vi trùng ở trong sữa dành cho trẻ sơ sinh. Người ta đã tìm thấy các viên vitamin tổng hợp nằm lẫn lộn với chì, mật ong, tôm và thuốc kháng sinh. Cũng phát hiện ra loại xi rô ho rẻ tiền được quảng cáo ầm ĩ chung với chất kháng đông đã giết hại hàng ngàn người trên thế giới. Những thí dụ như thế này giúp ta hiểu rõ vấn đề hơn. Điểm cuối cùng chúng tôi muốn làm rõ bằng ví dụ sau đây về ngành nuôi cá ở Trung quốc: trong bối cảnh các vấn đề môi trường liên quan đến thực phẩm và dược phẩm Trung quốc vẫn đang hiện diện cùng với hành vi thiếu đạo đức của các doanh nhân Trung quốc hoành hành ở khắp nơi, thì việc Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ, Cục quản lý An toàn và Thực phẩm Châu Âu cũng như Ủy ban An toàn Thực phẩm Nhật bản kiểm soát được các sản phẩm nhập khẩu từ Trung quốc hầu như là bất khả thi. Trong thực tế, câu chuyện làm thế nào mà các nhà nuôi trồng thủy sản Trung quốc đã đè bẹp các đối thủ cũng như các nhà chức trách về an toàn thực phẩm chỉ đại diện cho một thế giới thu nhỏ các sai lầm của việc phụ thuộc vào thực phẩm và thủy sản Trung quốc!

Không phải chỉ có người Trung quốc sống trong điều kiện đông đúc chật chội.

Các dòng nước của chúng tôi ở đây quá bẩn. Đơn giản là vì có quá nhiều cơ

sở nuôi trồng thủy sản trong vùng này. Tất cả họ đều xả nước bẩn ra đây, làm ô nhiễm các trang trại khác — Triệu Diệp, nông dân nuôi lươn và tôm ở Phúc Kiến, Trung quốc.

"Câu chuyện về thủy sản" Trung quốc không may lại hoàn toàn là sự thật này bắt đầu ở miền Đông Nam Hoa Kỳ, nơi mà trong những năm 90 việc nuôi cá da trơn miền Nam là một trong những câu chuyện thành công lớn của ngành thủy sản Mỹ. Thế rồi con rồng Châu Á bước vào.

Như chúng ta sẽ thảo luận kỹ hơn trong Phần II,"Những vũ khí tiêu diệt việc làm", các doanh nghiệp Trung quốc kiếm lợi nhuận bằng mọi trò lừa đảo trong kinh doanh, và các cơ sở nuôi thủy sản của Trung quốc không phải là ngoại lệ. Thật vậy, bắt đầu vào những năm đầu của thế kỷ 21, dưới sự tấn công dữ dội của ngành xuất khẩu được trợ cấp của Trung quốc, nhiều cơ sở nuôi trồng thủy sản Hoa Kỳ ở các tiểu bang như Louisiana, Mississippi, và Alabama đã thực sự hoàn toàn biến mất.

Ngày nay, Trung quốc là nhà cung cấp thủy sản nuôi trồng số một thế giới và chiếm lĩnh các thị trường cá da trơn, cá tilapia, tôm, và lươn. Tuy nhiên, các cơ sở nuôi trồng thủy sản Trung quốc cho chúng ta một hình ảnh thôn quê xa lạ với hòa bình và thiếu hòa hợp với thiên nhiên, Hơn thế nữa, họ còn dự định tạo ra một cơn ác mộng của sự bẩn thỉu kinh người do quỉ satan dẫn dắt.

Sự bẩn thỉu của các cơ sở thủy sản bắt đầu bằng sự kiện chỉ có dưới một nửa nước Trung Quốc là có cơ sở xử lý chất thải. Vậy thì cái cách thức mà những thứ do người thải ra này- cùng với không biết bao nhiêu thuốc trừ sâu, phân bón, bùn than, thuốc kháng sinh, thuốc nhuộm, và các chất gây ô nhiễm khác- tìm được đường đến bữa cơm tối thứ sáu ở nhà bạn thật đáng để chúng ta được biết.

Con đường dẫn đến chứng đau bụng này bắt đầu từ thượng nguồn sông Dương tử, chạy hơn 3.000 dặm đường sông đến đồng bằng phía đông Trung quốc. Và chính tại đây, phần lớn thủy sản nhiễm bẩn được nuôi để xuất sang Mỹ, Châu Âu, Nhật bản và các nước khác.

Nằm dọc theo dòng Dương tử, những thành phố lớn đang phát triển như Thành đô và Trùng khánh đổ thẳng ra sông hàng tỷ tấn chất thải chưa qua xử lý từ người, động vật và cả chất thải công nghiệp. Đống độc hại này sau đấy

lại có thêm thời gian để lên men và nhũn ra khi dồn về hồ chứa đằng sau đập Tam Hiệp, phía bên dưới tỉnh Trùng khánh.

Chuyến đi 3 ngày bằng du thuyền "hạng sang" xuôi dòng Dương tử từ Trùng khánh đến Đập Tam Hiệp-như nhiều du khách Mỹ vẫn thường đi- thực ra là để nếm trải cơn ác mộng về môi trường đang bị đe dọa.

Nước hồ ánh lên một màu xanh kỳ quái và thỉnh thoảng bốc mùi hôi hám dưới một đám khói thường trực từ những nhà máy chạy bằng than đá. Giống như " con chó không sủa" của Sherlock Holmes, sự thiếu vắng hầu như hoàn toàn của các giống chim le le, rùa, và loài vật lưỡng cư-chưa kể đến những con cá heo sông màu hồng một thời trước đây thường vui đùa và là biểu tượng của dòng sông nay đã tuyệt chủng- cho thấy mức độ ô nhiễm nghiêm trọng của một trong những con sông -và là nguồn cung cấp nước ngọt- lớn nhất Trung quốc.

Còn hỏi tại sao câu chuyện này lại liên quan đến thủy sản Trung quốc mà bạn ăn ở Mỹ, hãy nhớ rằng chính những đống mùn rác trên dòng Dương tử, cũng như nước từ những con sông Châu giang và Hoàng hải bất hạnh, đang đổ vào những cơ sở nuôi trồng thủy sản xuất khẩu ở bờ Đông Trung quốc. Lẽ dĩ nhiên, vì lươn, cá, tôm của Trung quốc được nuôi trong điều kiện độc hại như vậy, con người sẽ bị nhiễm đủ loại vi trùng và ký sinh trùng.

Học giả Trung quốc Lưu chính Linh ghi nhận:

Các điều kiện để nuôi trồng thủy sản ở Trung quốc thật tệ hại: Những người sản xuất dồn chặt vào bể nuôi hàng ngàn loại cá, tôm để có sản lượng cao nhất. Điều này tạo ra một lượng lớn chất thải làm ô nhiễm nước và truyền những bệnh có thể giết hết cả mẻ cá nếu không được xử lý. Cho dù căn bệnh không giết hết tôm cá trong bể nuôi, thì những loại vi trùng còn đấy như Vibrio, Listeria, hay Salmonella vẫn có thể làm cho những người ăn phải tôm cá bị nhiễm bệnh.

Để xử lý môi trường nuôi, những người nuôi cá Trung quốc thường bơm đủ loại kháng sinh,thuốc kháng nấm, thuốc kháng khuẩn và thuốc nhuộm vào nước đã bị ô nhiễm. Những độc chất này, không tránh khỏi việc ngấm vào thịt sinh vật, bao gồm từ lục malachit, chloramphenicol, fluoroquinolones cho tới nitrofurans, thuốc ngừa thai, thuốc tím gentian. Chúng có thể gây ra đủ

thứ bệnh từ ung thư, các bệnh hiếm gặp như bệnh thiếu máu cho tới việc làm suy giảm khả năng sử dụng kháng sinh chữa bệnh của cơ thể con người.

Trên cả những sự vi phạm trắng trợn này, các nhà máy chế biến thúy sản Trung quốc còn thường xuyên dùng những chất như khí carbon monoxide để làm cho miếng fi-lê cá có màu đỏ tươi. Việc này không những làm tăng vẻ ngoài hấp dẫn của sản phẩm mà còn che dấu được những sản phẩm đã hư hỏng. Bạn hãy nhớ kỹ trò lừa đảo nhỏ mọn này mỗi khi bạn thấy một miếng cá Trung quốc đỏ tươi và nghĩ rằng nó được "làm đông lúc còn tươi nguyên".

Tất nhiên là ở Trung quốc, " cái gì dân Mỹ dùng được thì thường lại không phải là cái mà dân Tàu dùng được". Thật vậy, cái kiểu "tô son điểm phấn" này chịu những hình phạt rất nặng nếu dùng cho thủy sản phục vụ thị trường nội địa Trung quốc.

Bây giờ là điểm quan trọng hơn trong câu chuyện về thủy sản Trung quốc- và mới thực sự là điều duy nhất bạn cần nhớ: Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm Hoa Kỳ thiếu nhiều nhân viên đến nỗi mặc dù họ kiểm soát 80% nguồn cung thực phẩm của Mỹ, họ chỉ có thể kiểm tra dưới 1% thực phẩm nhập khẩu. Đúng là bởi lý do này mà mỗi khi bạn ăn bất cứ thứ gì xuất xứ từ Trung quốc thì có nghĩa là bạn đang chơi "trò nguy hiểm với thức ăn Trung quốc" đấy. Và chính phủ Trung quốc cũng như nhà đương cục Hoa kỳ đều không thể bảo đảm an toàn cho bạn được!

Bán than giả cho Newcastle.

Một vài công ty Trung quốc hiện đang sản xuất và bán số lượng lớn gạo giả cho những dân làng không biết chuyện. Theo một báo cáo đăng trên tờ Tuần san Hongkong ấn bản tiếng Hàn, những người sản xuất đã trộn khoai tây, khoai lang và nhựa công nghiệp để làm gạo giả. — Natural News

Chúng tôi có thể sẽ thiếu trách nhiệm khi kết thúc chương này mà không chia sẻ với bạn hai trong số những ví dụ về trò giả mạo sản phẩm vô liêm sỉ gần đây của Trung quốc. Những ví dụ này đưa ra lời cảnh báo là nếu các doanh nhân Trung quốc sẵn sàng làm giả đối vơi dân chúng của họ, thì sao chúng ta lại mong họ cung cấp cho mình những sản phẩm, thực phẩm và dược phẩm an toàn?

Ví dụ thứ nhất là về âm mưu làm gạo giả bán cho dân quê nghèo. Trong trò lừa lợi dụng lòng tin của người dân này, những kẻ làm giả trộn một hỗn hợp khoai tây và khoai lang rồi ép khuôn thành hình những hạt gạo. Sau đó nhựa tổng hợp được thêm vào để giữ nguyên hình cho hạt gạo. Kết quả là bạn có thể nấu thứ gạo này hàng giờ mà nó vẫn cứng và dòn. Một viên chức của Hiệp hội Nhà hàng Trung quốc cho rằng ăn ba bát gạo quỉ quái này cũng bằng nuốt hết một cái túi plastic. Và bạn nghĩ rằng cám gạo đã đóng cứng trong ruột mình

Trong ví dụ thứ hai thì âm mưu được thực hiện trong những tỉnh lớn của Trung quốc, bao gồm các tỉnh Cam túc, Hà nam, Thanh hải, Sơn tây và Tứ xuyên. Trong trò lừa đảo này, người ta thêm hương vị và mùi thơm giả vào gạo thường để làm cho nó có hương vị giống như loại gạo thơm Vũ xương đắt tiền.

Chỉ cần thêm nửa ký hương thơm thì người chế biến gạo Trung quốc có thể tạo mùi hương cho 10 tấn gạo. Âm mưu này bị bại lộ khi các phương tiện truyền thông Trung quốc công bố một báo cáo thống kê khôi hài: Mỗi năm, nông dân trồng được 800.000 tấn gạo Vũ xương, nhưng bán ra thị trường những hơn 10 triệu tấn!

Không hề thấy một sự hối hận nào từ thủ phạm của những trò lừa đảo này. Khi buộc phải đối chất, phát ngôn viên của một công ty bị bắt quả tang làm giả chỉ nói:" Gạo giả bán rất chạy vì giá rẻ so với gạo thật". Thật là những kẻ vô đạo đức có trách nhiệm xã hội cao!

Chương 3: Chết bởi đống đồng nát Trung Quốc:

Bóp nghẹt trẻ em của chúng ta từ trong giường nôi của chúng

Amber Donnals đang ngồi trên hiên nhà mình bỗng nghe một tiếng nổ, kế theo sau là những tiếng hét. Cô quay nhìn con trai mình, Bryan, 6 tuổi, đang chạy về phía cô, quần áo trên người đang cháy, và ngọn lửa đang phun ra từ phía sau của ngôi nhà di động của Donnalse. Anh ta đang lái chiếc xe ATV mới được làm từ Trung Quốc… thì bất ngờ nó tăng tốc và lô`ng lên mất kiểm soát… Chiếc xe bốn bánh màu đỏ dung tích 110cc đã rơi mất một bình khí propan trước khi đâm vào chiếc xe moóc và bốc cháy. - St. Louis Post-Dispatch

Chẳng có gì buồn cười về câu chuyện hãi hùng này; may thay, cậu trẻ Bryan đã sống sót sau khi bị bỏng nặng. Tuy nhiên, vẫn nên báo cáo với các bạn về nhận xét hài hước hoàn toàn không cố ý của ông nội Bryan sau tai nạn bởi vì nó phản ánh tính dễ lãng quên đang xảy ra của quá nhiều khách hàng người Mỹ về mối đe dọa của "đống đồng nát Trung Quốc". Ông Tim Donnals, người đã mua chiếc xe ATV cho đứa cháu đáng thương, nói: "Tôi đã không nghĩ rằng nó sẽ có thể nổ tung, nếu không tôi đã chẳng mua nó". Quả vậy.

Ồ, chúng tôi xin hân hạnh cảnh báo bạn rằng từ nay trở đi, bất cứ khi nào bạn mua cái gì từ Trung Quốc, bạn phải lường trước về điều xấu nhất. Đó chính là vì các nhà sản xuất Trung Quốc có một lịch sử cực dài về đồ đồng nát mà chúng bốc cháy và bể tan và vỡ vụn và gây bầm tím. Trên đây chỉ là một mẩu ví dụ nhỏ về các tai họa vô số mà chúng có thể viếng thăm bạn, gia đình bạn, hàng xóm của bạn, đồng nghiệp của bạn, hay bạn bè của bạn nếu bạn bạn vẫn lơ đãng về các mối hiểm nguy như người ông của Bryan:

· Bạn bị gãy xương cổ khi cái chắn bùn khuyết tật trên chiếc xe đạp của bạn rơi xuống lốp xe và bạn vật ngã xuống ghi-đông.

· Đứa con trai chơi bóng rổ tuổi thanh thiếu niên của bạn đón bắt một quả bóng có khuyết tật ngay vào cái "bao bảo vệ" của cậu ấy - mà nó vỡ tan dưới lực xung kích, để lại vết cắt đau đớn và sự bầm tím.

· Một người khách trong bữa tiệc Siêu Bowling của bạn bị bỏng nặng khi chiếc điều khiển TV từ xa bốc nóng quá nhiệt trong tay ông ta.

· Ngôi nhà của hàng xóm liền tường của bạn bị cháy rụi vì mạng điện trong một chiếc quạt bị sai lỗi.

· Người bạn tốt nhất của bạn bị giết kiểu như bằng lựu đạn khi chiếc điện thoại di động trong túi ngực anh ta bị nổ và làm bắn mảnh xương vỡ vào tim anh ta.

Câu hỏi hiển nhiên, mà nó nảy sinh từ những câu chuyện như thần thoại này từ hầm mộ của Con Rồng Sản xuất, là tại sao chúng ta lại đang không được bảo vệ từ vô số mối hiểm nguy? Câu trả lời nằm trong sự phá vỡ khốn khổ của năm hàng phòng ngự chính mà chúng được cho là bảo vệ bạn và gia đình bạn khỏi những việc ghê tởm đó.

Hàng phòng vệ thứ nhất phải là các công nhân Trung Quốc lắp ráp các sản phẩm của bạn. Những người công nhân của dây chuyền lắp ráp bị làm việc quá sức, trả lương thấp, đào tạo kém, và thường bị lạm dụng trong "thiên đường của công nhân" Trung Quốc sẽ không thể thực hiện quy trình đảm bảo chất lượng mà người công nhân ví dụ như ở Nhật, Mỹ và Châu Âu có được. Sự thật là, việc dừng một dây chuyền sản xuất ở Trung Quốc để khắc phục một vấn đề có thể khiến bạn bị đuổi việc. Trong cuốn sách kể chuyện tuyệt vời của mình, Chế tạo tồi tại Trung Quốc, tác giả Paul Midler đã lưu ý rằng việc nhân viên báo cáo về các sai lỗi chất lượng rất có thể bị nhiều kẻ huýt sáo dán cho cái nhãn là "kẻ thù của nhà nước".

Hàng phòng thủ thứ hai của bạn phải là chính các nhà sản xuất Trung Quốc. Họ phải có một động cơ mạnh trong việc sản xuất ra các sản phẩm an toàn, nếu có hiện hữu một lý do duy nhất là bạn sẽ kiện họ nếu họ không làm vậy. Ôi, nhưng gượm đã. Chúng tôi quên chưa nói cho bạn biết. Ngay cả khi bạn có thể tìm thấy một công ty Trung Quốc tội lỗi để truy gắn vấn đề vào đó - một nhiệm vụ rất khó khăn - thì nhiều khả năng bạn vẫn không thể truy cứu họ ra trước một tòa án Mỹ hay Trung Quốc. Trong những trường hợp cực hiếm bạn có được một phán quyết pháp lý, chỉ để cố gắng thu lại tiền. Ngay cả việc gửi trả lại sản phẩm sai lỗi để yêu cầu làm lại cũng là bất khả, bởi vì các quy tắc hải quan Trung Quốc chống lại việc "nhập khẩu hàng khuyết tật" sẽ giúp ích cho nhà sản xuất. Mấu chốt ở đây là: Trách nhiệm pháp lý chỉ

chảy xuyên qua Thái Bình Dương theo một chiều.

Về lớp phòng thủ thứ ba chống lại đồ đồng nát Trung Quốc, đó chính phải là hệ thống luật pháp Trung Quốc. Lại chúc may mắn cho điều đó. Sự quan liêu trì trệ về khía cạnh an toàn sản phẩm của Trung Quốc không chỉ đơn giản là do thiếu nhân sự. Nó xếp hạng như là một trong những hệ thống hủ bại nhất thế giới. Nó không chỉ là các thanh tra Trung Quốc có thể bị mua với giá vài hào so với hàng tá đôla. Nó cũng còn là do nhiều nhà sản xuất Trung Quốc mà đang chế tạo những thứ đồng nát chết người lại được sở hữu bởi chính phủ - và đó sẽ là một ngày trời xanh nắng đẹp ở Bắc Kinh trước khi chính phủ tự đàn áp thẳng tay chính mình.

Còn hàng phòng vệ thứ tư phải chính là những thanh tra biên giới của Mỹ và các cơ quan/tổ chức bảo vệ khách hàng. Tuy nhiên, buồn là cái mà các cảnh sát sản phẩm Mỹ có điểm chung với phía công an Trung Quốc là vấn đề thiếu nhân viên. Như chúng ta đã thấy ở Chương 2 "Chết bởi thuốc độc Trung Quốc", đến nay thường chỉ có 1% thực phẩm Trung Quốc nhập vào Mỹ là được kiểm tra. Như bạn sẽ sớm thấy thôi, chúng ta có một vấn đề tương tự khi nó xảy đến với các cơ quan như là Ủy ban An toàn Sản phẩm Khách hàng Hoa Kỳ.

Còn đây là hàng phòng thủ thứ năm và cuối cùng của bạn: các công ty Mỹ làm tràn ngập các kênh bán lẻ Mỹ với các đồ nhập khẩu Trung Quốc rẻ tiền trong khi họ được cho là phải đang thực hiện những phép thử/thí nghiệm nghiêm khắc để kiểm soát chất lượng. Vấn đề đặc biệt rắc rối ở đây không chỉ là sự thơ ngây của quá nhiều công ty Mỹ quá sẵn sàng/dễ dàng tin vào người Trung Quốc rằng họ tự thanh kiểm tra để kiểm soát các nhà máy của chính họ. Mà vấn đề còn là ở tính quá sẵn sàng của quá nhiều công ty Mỹ nhanh chóng phủ nhận tội lỗi hoặc thậm chí bao che lấp liếm các vấn đề bất cứ khi nào sự việc trở nên sai lỗi nghiêm trọng. Này, chúng tôi đang nói về bạn đấy, Walmart ạ, trong số nhiều công ty điển hình khác!

Vậy thì, thưa bạn mến, xin hãy đọc chương này và sau đó lau nước mắt khi chúng tôi thết đãi bạn hết câu chuyện này đến chuyện kể khác về sao sa sản phẩm Trung Quốc mà chúng có thể làm ốm, làm thương tật, hay kết liễu đời bạn. Thế thì, một khi bạn đọc hết chương này, hãy lau khô nước mắt và hãy gọi, viết, hoặc email cho người đại biểu Quốchội của bạn. Đã qua rồi cái thời mà tất cả chúng ta chỉ đứng đơ như nhân vật Peter Finch đã làm trong phim

Mạng lưới (Network) và gào suông lên: “Chúng ta điên quá đi mất, và chúng ta nhất định sẽ không mua “đồ đồng nát Trung Quốc” nữa!”

Hồ sơ Kinh hãi của Trung Quốc về An toàn Sản phẩm

Nhập khẩu từ Trung Quốc. Tiết kiệm tiền. Mất mạng sống. - Leslie LeBon

Trước khi chúng tôi giải thích tại sao các nhà sản xuất Trung Quốc lại có xu hướng mạnh chế ra các thứ hàng đồng nát chết người, điều quan trọng là phải bóc trần một trong những giai thoại ưa thích của những kẻ biện hộ Trung Quốc, rằng các sản phẩm Trung Quốc là cũng an toàn như các quốc gia khác. Một sự thật không thể tranh cãi ở đây là, trong khi mọi quốc gia thỉnh thoảng sản xuất ra những sản phẩm sai lỗi và nguy hiểm - ôi chà, ngay cả một công ty như Toyota được biết đến với chất lượng siêu đẳng của nó mà đôi khi cũng có xáo lộn lớn - thì tất cả người Trung Quốc lại cùng liên kết với nhau (đồng đa?ng làm bậy).

Để chứng minh điều này, chúng tôi có thể trích dẫn cho bạn hết dữ liệu thống kê này đến số liệu thống kê khác. Tuy nhiên, điệp khúc nhanh này về hồ sơ báo cáo an toàn sản phẩm của Trung Quốc ở Châu Âu chắc là cũng quá đủ.

Xét rằng trong năm 2009, Trung Quốc phải nhận tất cả đến 58% số cảnh báo an toàn sản phẩm từ các nhà làm luật châu Âu, trong khi đó chỉ có 2% số hàng xuất khẩu của Mỹ sang Âu châu là bị phất cờ phạt. Và xin lưu ý: Số lượng hàng xuất khẩu của Trung Quốc sang Châu Âu chỉ lớn hơn chút ít so với Mỹ - 18% là của Trung Quốc so với 13% là của Mỹ. Một phép tính đơn giản với những tỷ số này cho thấy rằng các sản phẩm của Trung Quốc đã bị phất cờ cảnh cáo vì vi phạm an toàn với tỷ lệ 22 lần cao hơn so với Mỹ.

Và bây giờ là yếu tố thắt nút. Mặc cho các cố gắng mạnh mẽ bởi Liên minh châu Âu (EU) nhằm cải thiện sự phù hợp về chất lượng sản phẩm của Trung Quốc - kể cả một quá trình kiểm tra đặc biệt cho các hàng hóa Trung Quốc và gửi các thanh tra Châu Âu đến Trung Quốc để huấn luyện các viên chức chính phủ về các tiêu chuẩn an toàn sản phẩm - Trung Quốc đã vẫn cố gắng để vượt qua chính mình bằng cách thâu nhận một con số sững sờ là 61% của tất cả các cảnh cáo của EU trong năm 2010.

Còn đây là một điểm rộng hơn: Bạn không thể tin các nhà làm luật Trung

Quốc sẽ bảo vệ bạn. Thực tế, hầu như đến một nửa số lần khi mà các nhà làm luật châu Âu đưa ra cảnh báo các đối tác Trung Quốc về một khuyết tật sản phẩm hay vi phạm an toàn, thì người Trung Quốc chẳng làm gì cả. Không. Zero. Tịnh không! Lý do chính: nhà sản xuất Trung Quốc đang có liên đới hầu như không thể truy ra và buộc tội được bởi viên chức chính phủ. (Đây là một hoàn cảnh thuận tiện rất đáng kể cho Tập đoàn Trung Quốc, hoặc đây là một phép thử thực sự của tính cách không đáng tin cậy của quá nhiều nhà máy "tim đen" của Trung Quốc).

Tại sao Các nhà Sản xuất Trung Quốc lại Sản ra nhiều Đồ đồng nát Trung Quốc đến vậy

Chỉ có người Trung Quốc mới có thể biến một ghế sofa bằng da thành một bồn tắm axít, một giường cũi trẻ em thành một vũ khí giết người, và một miếng pin điện thoại di động thành một mảnh bom xuyên tim. - Ron Vara

Nào bây giờ chúng ta biết rằng Trung Quốc sản xuất ra các hàng hóa nguy hiểm hơn bất cứ quốc gia nào trên thế giới ngay cả sau khi đã điều chỉnh cho thị phần thị trường toàn cầu khổng lồ của nó, sẽ là có ích nếu chúng ta đào sâu hơn chút nữa để xét xem tại sao điều đó lại xảy ra. Vì chúng tôi ngay bây giờ sẽ cho bạn thấy trong một loạt các "lò chế đồng nát" Trung Quốc, các vấn đề là trải khá rộng, từ các phương pháp sản xuất chất lượng kém và sự ngu si tệ hại, cho đến các trò chơi hung ác/bất chính hơn của sự "Làm giả Sản phẩm Trung Quốc" và một trò tiêu khiển mang tính quốc gia của những trái tim đen Trung Quốc mà chúng ta gọi là "Sự lừa bịp Chất lượng".

Trách tội sự sản xuất hàng xấu: Tường khô Trung Quốc khiến nhiều người khốn đốn

Khi Bill Morgan, một viên cảnh sát về hưu, chuyển đến ngôi nhà mơ ước mới xây của mình ở Williamsburg, Va.. thì vợ và con gái của ông đã bị mắc chứng chảy máu cam và đau đầu thường xuyên. Có một thứ mùi hôi hám nặng ngự trị ngôi nhà. Tất cả các mảnh kim loại bên trong nhà đều bị ăn mòn hay biến màu thành đen. Trong một thời gian ngắn, ông Morgan đã phải chuyển nhà. Chứng chảy máu cam và đau đầu có ngưng, nhưng các hậu quả về tài chính đã đẩy ông đến sự phá sản. - Thời báo New York

Trường hợp gây Tò mò của Bức tường đá Trung Quốc dễ bị ăn mòn cung cấp

cho ta một bài học điển hình về nghệ thuật của các phương pháp làm hàng nhái Trung Quốc. Hàng triệu tấm tường khô đang xét đã bị nhiễm bẩn bởi các hợp chất chứa lưu huỳnh gây ăn mòn khi trước tiên các nhà sản xuất Trung Quốc bắt đầu sử dụng loại thạch cao chứa nhiều lưu huỳnh có giá rẻ hơn. Sau đó, để tiết kiệm và kiếm nhiều tiền hơn nữa, các nhà sản xuất đã cắt giảm thạch cao bằng vật liệu tro bay thải ra từ nhà máy nhiệt điện từ loại than chứa nhiều lưu huỳnh nổi danh của Trung Quốc. Như một lời chào la(ng mạ cho toàn bộ quá trình sản xuất hàng giả này, sau đó loại tường khô dễ ăn mòn được trộn lẫn và chuyển bằng tàu thủy đến Mỹ mà không được giám sát hay thử nghiệm đúng đắn.

Để cho rõ hơn ở đây, chất nhiễm bẩn lưu huỳnh trong sản phẩm tường khô Trung Quốc không chỉ khiến cho không khí trong nhà có mùi giống như trứng thối và tấn công hệ thống hô hấp. Các khí gas lưu huỳnh còn rất mạnh đến nỗi chúng ăn mòn các đường ống, khiến cho các đồ gia dụng và các máy sưởi-làm mát-điều hòa HVAC bị hỏng, biến đồ trang sức bằng bạc trở nên đen, và giết chết các thú nuôi trong nhà.

Thực tế, sản phẩm tường khô Trung Quốc nhiễm bẩn đã được tìm thấy trong khoảng 100.000 ngôi nhà mới của Mỹ ở ít nhất là hàng tá tiểu bang. Những bang bị ảnh hưởng nặng nhất là những bang có khí hậu nóng và ẩm, vì chúng tạo thuận lợi cho việc phát xả các khí lưu huỳnh.

Bang Florida là tâm điểm của khủng hoảng - với chỉ phần bề mặt là một “tác nhân kích thích theo thuyết kinh tế của Kê-nơ” không cố ý nhưng có hiệu quả đối với nền kinh tế địa phương. Qủa thực, việc làm thay thế tường khô Trung Quốc nhiễm độc đã bùng phát. Nghị sĩ Robert Wexler (địa hạt Florida) nói: “Florida là vô cùng nhạy cảm với bão lốc, và cuộc khủng hoảng này giống như một cơn lốc xoáy thầm lặng. Toàn bộ các vùng lân cận đang bị quét sạch…”

Và khi nói về các cơn lốc xoáy, người dân của bang New Orleans cũng nhận lãnh một phần không kém từ hậu quả của món đồng nát Trung Quốc này trong quá trình tái thiết sau cơn bão Katrina. Ngay cả huấn luyện viên trưởng của New Orleans Saints, ông Sean Payton, cũng đã phải dời khỏi ngôi nhà của mình ở Mandeville, Louisiana. Sao lại có thể có một họa nạn kép như thế được?

Rõ ràng là, tường khô được cho là "giá rẻ" đó của Trung Quốc đã làm cho các chủ hộ ở Mỹ thiệt hại khoảng 15 tỷ đô-la chưa kể giá mua gốc. Đó là vì chi phí phục hồi cho mỗi ngôi nhà đã chạy khắp mọi nơi từ 100.000 USD đến 250.000 USD. Tất nhiên, đại đa số các nhà sản xuất Trung Quốc có liên quan đã không chỉ từ chối để trả tiền hóa đơn; như đã nói trong ví dụ về châu Âu ở trên, hầu hết trong số họ thậm chí đã không thể xác định/tìm thấy được.

Tương tự, phí tổn đối với những người nộp thuế cũng rất khắc nghiệt. Để điều tra vụ xì-căng-đan, Ủy ban An toàn Sản phẩm Người tiêu dùng đã đặt ra các chi phí đòi hỏi phù hợp cao nhất trong lịch sử của cơ quan này, trong khi IRS đã phải tạo ra một sự chiết giảm đặc biệt chỉ để giúp cho các chủ hộ bị ảnh hưởng có thể thanh toán hết được phí tổn của các hư hỏng và sửa chữa loại tường khô. Đúng thôi, các bạn: Phần còn lại của chúng ta đang chi trả cho sự thất bại tường khô này trong hóa đơn thuế của chúng ta ngay cả khi chúng ta đã không liên quan trực tiếp đến vụ việc. Nếu đã từng có một bài học mà hàng hóa Trung Quốc rẻ là không rẻ thực sự, thì đó chính là đây. Nếu đã từng có sự xác nhận cho tuyên bố rằng "tiền nào của nấy", thì đó cũng chính là đây.

Phê trách sự ngu dốtđơn thuần: Bạn có muốn bị bệnh chàm Eczêma với cái ghế Sofa đó không?

Một đêm tôi thấy cậu bé với khuôn mặt đầy máu bởi vì cậu bé đã cào cấu mặt mình suốt đêm trong khi ngủ. Chúng tôi đã phải đeo găng tay cho cậu bé. - Rebecca Lloyd-Bennett

Khi các phương pháp sản xuất kém phẩm chất là nguồn gốc của ít nhất là một số vấn đề với đồ đồng nát Trung Quốc, thỉnh thoảng đó chỉ là sự ngu dốt đơn thuần. Làm sao bạn có thể giải thích cách khác cho sự sử dụng một trong những chất làm nhạy gây dị ứng mạnh nhất từng biết đến trong y khoa - đó là chất dimethyl fumarate - trong việc sản xuất các mặt hàng da để bọc ghế xô-pha và các đồ gỗ trong nhà khác?

Cái trò hề Chết dưới tay Trung Quốc đặc biệt này đã bắt đầu trong những nhà kho nóng và ẩm của Quảng Đông. Đó là một tỉnh bên bờ biển phía nam Trung Quốc gần với Hồng Công và là một địa danh mà người Mỹ nói chung thường nhắc đến với tên gọi Canton.

Để chống mốc nảy nở trên da thuộc chưa đủ chín dùng để làm gối và đệm, một nhóm các nhà sản xuất đồ đạc trong nhà của Trung Quốc đã bắt đầu xử lý hàng hóa da thuộc của họ bằng chất dimethyl fumarate. Chất "DMF" này là một hóa chất cực mạnh mà nó có thể làm bỏng các nạn nhân của nó xuyên qua cả quần áo, và nó thậm chí ở nồng độ rất thấp cũng có thể tạo ra chứng eczêma loang rộng khiến rất khó điều trị.

Khúc quanh thú vị hơn nữa trong câu chuyện ngớ ngẩn và ngày càng ngu ngốc này là cách thức các nhà sản xuất áp dụng chất DMF. Họ cho nó vào các túi nhỏ bên trong các tấm đệm da với suy nghĩ rằng chất diệt mốc có thể được tạo ra bất cứ khi nào nhiệt độ tăng lên quá cao trong nhà kho của họ hoặc dọc đường vận chuyển đến thị trường. Cái mà những kẻ đần độn Quảng Đông này không tính đến là chất DMF cũng có thể được thoát ra do nhiệt của cơ thể khi con người ngồi lên ghế, sô-pha, và các chỗ yêu thích của họ. Và khi DMF được giải phóng, y như là hàng ngàn người tiêu dùng từ Phần Lan, Pháp, Ba Lan, Thụy Điển, và Vương quốc Anh đã bị bỏng bởi đồ đạc trong nhà của họ. Chỉ riêng ở Anh, gần 2.000 nạn nhân đã "phải chịu những chứng bệnh về da hoặc mắt nghiêm trọng, khó thở, hay các biến chứng y học khác".

Đối với quá nhiều "cái chết bởi đồ dỏm Trung Quốc", trẻ em bé bỏng có lẽ phải gánh chịu nhiều nhất. Bé trai Anh tên là Archie Lloyd-Bennett đã bị bỏng trên hầu khắp cơ thể. Trong một diễn biến đau lòng, em bé gái Xcốt-len 3 tuổi tên là Angel Thomson đã bị đốt cháy tệ tới mức các bác sĩ cảm thấy đứa bé đã bị cố tình đốt bằng lửa thuốc lá. Với sự nghi ngờ đó, bác sĩ bệnh viện đã liên lạc với Sở Dịch vụ Xã hội để báo cáo khả năng một ca hành hạ con cái bởi bố mẹ; mẹ của Angel là Ann đã bị rất hoảng hốt trong thời gian con gái bà chuẩn bị bị đưa cách ly khỏi mẹ trước khi thủ phạm Trung Quốc thực sự bị phát giác.

Với phần kết hiện có thể đoán được của câu chuyện này: Khi một quan tòa ra lệnh cho các nhà kinh doanh Anh đã bán thứ hàng bọc da gây chết người kia phải trả 32 triệu đôla Mỹ cho các nạn nhân, thì các nhà sản xuất Trung Quốc biến mất một cách vô hại - đó là một điều sỉ nhục đối với cả tính nhạy cảm của chúng ta và cả xứ Xcôt-len.

Trách cứ/buộc tội sự làm giả sản phẩm #1: Không thể làm cho Chì của Trung Quốc biến mất

Ngày mồng 2 tháng Tám, Mattel hủy bỏ/thu hồi 1,5 triệu đồ chơi Trung Quốc giá rẻ - bao gồm cả các nhân vật như Dora Nhà thám hiểm, Chim Lớn (Big Bird), và Elmo - mà chúng có chứa sơn pha chì. Vào tháng 6, khoảng 1,5 triệu đồ chơi đường sắt gỗ nhãn hiệu Thomas & Bạn bè, nhập khẩu từ Trung Quốc, bị hủy bỏ do vấn đề sơn chứa chì. Chì là độc tố nếu được tiêu hóa bởi trẻ em nhỏ.

- MSNBC.com

Chúng ta đã quen thuộc với vai trò của sự sản xuất sản phẩm kém chất lượng Trung Quốc trong việc tạo ra thực phẩm và thuốc gây chết người. Chúng ta đã thấy trong Chương 2 khi các nhà kinh doanh Trung Quốc có tim đen đã cắt giảm chi phí bằng cách cho thêm các chất thành phần như melamine vào thức ăn cho vật nuôi và sun-phát chondroitin vào heparin. Tiếc thay, các nhà sản xuất Trung Quốc lại chơi cái trò ấy với nhiều sản phẩm khác. Điều này là hiển nhiên hơn bất cứ nơi đâu trong cuộc chiến hiện tại để giữ cho các kim loại nặng như chì và cadmium xa khỏi các giá hàng bán lẻ Mỹ.

Chì tấn công trẻ em nhỏ khốc liệt nhất bởi vì bộ óc và cơ thể đang phát triển của chúng là đặc biệt nhạy cảm với thậm chí những lượng tương đối nhỏ của kim loại nặng. Chỉ từ những liều lượng chì nhỏ, những đứa trẻ có thể bị những thương tổn không hồi phục được, mà trong cuộc sống sau này chúng sẽ sinh ra bất cứ thứ gì, từ rối loạn thiếu sự tập trung và tính hiếu động thái quá, cho đến hành xử tội phạm, phình não, và hư hoại cơ quan quan trọng. Bởi vì trẻ em là chịu rủi ro nhiều nhất từ các tác động của chì, cho nên thật là vô cùng đáng khinh rằng có quá nhiều như vậy các sản phẩm Trung Quốc bị nhiễm chì lại nhắm đến trẻ em con cháu chúng ta - cho dù nó là các đồ chơi Vừng Đường phố có tính hình tượng, đồ trang sức làm rộn ràng trái tim tuổi thanh thiếu niên, hay các đoàn tàu bằng gỗ mang tính cổ điển.

Và nhân tiện, những kẻ làm giả mạo có trái tim đen của Trung Quốc rất thích cho chì vào sơn, bởi vì, mặc dù gây ra hư tổn não vĩnh viễn, thì sơn pha chì lại khô nhanh hơn rất nhiều và do đó làm giảm đáng kể chi phí sản xuất. Chì cũng là một chất làm khung xương giá thấp và dễ uốn hơn để phủ ngoài với các kim loại đắt hơn như Niken và bạc trong các sản phẩm như đồ trang sức và nữ trang rẻ tiền.

Như đoạn trích của MSNBC ở đầu phần sách này chỉ ra, một đứa trẻ trong

tranh áp-phích cho các tai ương chì Trung Quốc đã là Tập đoàn Mattel. Vài năm trước đây nó đã dính vào một trong những vụ bê bối sản phẩm nổi tiếng nhất trong kỷ nguyên hiện đại - một vụ mà nó đã làm cho hàng triệu đồ chơi đang bị thu hồi.

Một bài học quan trọng rút ra từ vụ tan vỡ do chì của Mattel là, ngược với cái trục xoay phổ biến của một số nhà biện hộ Trung Quốc, hình như nó chẳng cho thấy ý nghĩa gì đối với vấn đề là bao nhiêu năm kinh nghiệm mà các công ty Mỹ đã có về Trung Quốc, hay họ tin tưởng họ đã phát triển mối quan hệ chặt chẽ đến đâu với các nhà cung cấp Trung Quốc. Các công ty như Mattel vẫn có thể bị lừa - và trẻ nít khắp thế giới vẫn có thể bị đặt vào con đường bị làm hại.

Trách tội sự làm giả sản phẩm #2: Bố ơi, thứ Bột trong xe đạp ba bánh của con đó là cái gì vậy?

Khi nói về chì, chúng tôi có thể là cẩu thả nếu chúng tôi đã không chia sẻ với bạn câu chuyện nhỏ này liên quan đến những xe đạp ba bánh Trung Quốc mà chúng đã được bọc phủ bột bằng sơn chứa một lượng chì lớn. Câu chuyện này là đặc biệt thú vị bởi vì nó minh họa làm thế nào mà đôi khi tất cả chúng ta lại có thể bị biến thành nạn nhân bởi các "tội lỗi của sự bỏ sót" của các công ty Mỹ đồng lõa.

"Câu chuyện Xe ba bánh" đặc thù này bắt đầu do những sự sợ hãi về chất lượng sản phẩm Trung Quốc năm 2007 khi một nhà bán hàng của một khu trường học nội đô lớn đã quyết định thí nghiệm về chì cho các sản phẩm làm tại Trung Quốc của họ. Những thí nghiệm này, trên thực tế, đã phát hiện ra các xe ba bánh gây độc hại.

Với sự kiện đó, theo một giám đốc mua hàng của công ty vào lúc ấy, công ty đã đưa ra một lệnh "tàu dừng" trên tất cả các sản phẩm để tránh không cho chúng đến với các người tiêu dùng khác. Sau đó công ty gửi toàn bộ số hàng còn lại của mình đến một nhà bán hàng địa phương để cào tróc bỏ lớp phủ bột khỏi từng chiếc xe và các xe ba bánh được tân trang lại. Đó là cách hành xử của tổ chức đáng học tập.

Cái điều không đáng làm gương ở đây là "tội bỏ sót" sau đây: Theo vị nữ giám đốc bán hàng, công ty đã không thông báo cho khu trường học về các

xe ba bánh đã được chuyển đi. Theo cô ấy biết, thì chưa từng có chiếc nào trong số xe đạp này được thu hồi.

Thực tế, một sự thu hồi có thể đã gây tốn kém quá lớn cho nhà bán hàng và làm hại đến mối quan hệ lâu dài với người tiêu dùng. Điều mà câu chuyện này, giống như nhiều câu chuyện khác, minh họa là khi một hãng có tiếng của Mỹ làm ăn với một nhà sản xuất Trung Quốc để tiết kiệm tiền, thì nó thường sẽ tự thấy bị mắc vào một vị trí gây thỏa hiệp. Ít nhất dựa trên câu chuyện này, bạn không nên tin cậy vào các công ty Mỹ rằng họ luôn luôn "làm điều đúng đắn".

Trách lỗi sự làm giả sản phẩm #3: Nếu họ không thích Chì, hãy cho họ ăn Cadmium

Walmart nói hôm Thứ Tư rằng họ đang dỡ bỏ toàn bộ một dây chuyền dây đeo cổ và vòng tay nhãn hiệu Miley Cyrus khỏi kệ hàng của mình sau khi các phép thử thực hiện cho hãng tin AP đã tìm ra rằng các đồ nữ trang đã chứa những hàm lượng cao của kim loại cadmium độc hại. … Walmart đã biết về cadmium trong đồ nữ trang dòng Miley Cyrus, cũng như trong một dây chuyền xuyến-vòng đeo tay khác vào hồi tháng Hai, nhưng vẫn đã tiếp tục bán các thứ hàng đó. - Hãng tin AP

Sau khi đã bị phá sản trong nhiều trường hợp sử dụng chì bất hợp pháp, những quả tim đen của Trung Quốc đã tìm ra một cách để làm giả các sản phẩm của họ bằng các kim loại nặng cũng gây chết người tương đương khác nhưng ít bị phát hiện hơn, như antinomy, barium, và tệ nhất trong tất cả là cadmium.

Trên thực tế, cadmium là một tổ hợp phong phú thực sự của tai ương. Là một chất sinh ung thư đã biết, nó có thể khiến sinh ra các phản ứng hô hấp nghiêm trọng như viêm phổi độc tính và đau phổi. Cadmium cũng có thể hút các tỷ trọng khoáng ra khỏi xương, do đó gây ra cơn đau xương sống và khớp trầm trọng trong khi làm tăng lên các rủi ro gãy xương; và nó có thể gây ra rối loạn hoạt động thận dẫn đến hôn mê.

Tất nhiên, độc tính ghê gớm của cadmium chưa từng làm cho những kẻ làm hàng giả Trung Quốc dừng việc thay thế nó cho kim loại chì dễ bị phát hiện hơn. Hơn nữa, Trung Quốc là một nhà sản xuất kim loại lớn nhất thế giới.

Tiếc là, trong sự biến thái mới này của một trò cua cá cũ, một số công ty lớn của Mỹ lại đã luôn sẵn sàng là những kẻ tòng phạm.

Ví dụ, vào năm 2010, hãng tin AP đã tiến hành một hoạt động bí mật bằng cách cho tiến hành một loạt các thí nghiệm độc lập trên các sản phẩm Trung Quốc. Những thí nghiệm này đã tìm thấy sự có mặt của cadmium trong toàn bộ một dây chuyền của đồ trang sức Miley Cyrus mà hãng Walmart đã quảng cáo như là một món đặc biệt cho tuổi mới lớn. Không cắt nghĩa được - và thật đáng khinh - Walmart đã không dừng việc bán các đồ trang sức mấy tháng trời với lý lẽ rằng có thể sẽ là "quá khó để thí nghiệm các sản phẩm đã được bày trên kệ của hãng".

Trong cùng năm 2010, Walmart đã bị phát giác việc bán các vòng/dây chuyền cho trẻ em có pha cadmium, được sản xuất để mô phỏng các nhân vật trong bộ phim Disney Công chúa và chú Ếch.

Trong một vụ tương tự, cửa hàng Studio Warner Brothers ở Burbank, California, đã bị bắt với các quần kim loại nặng gỡ xuống khi các cốc uống nước Wizard of Oz Tin Man của nó bị phát hiện được phủ bọc trong chì với mức độ cao hơn 1.000 lần mức cho phép của liên bang. Nồng độ chì cao cũng được phát hiện trong các loại kính Người dơi Batman và Siêu nhân Superman - trong khi lớp men trang trí trong nhiều loại kính cũng có các mức độ cadmium khá cao.

Khi được hỏi tại sao họ đã sẵn sàng đưa trẻ em Mỹ vào con đường bị làm hại, giám đốc điều hành phòng thu studio cho biểu tượng Mỹ này đã chọn cách bảo vệ chính mình với câu trả lời hoài nghi sau đây: "Người ta hiểu chung rằng người tiêu dùng chính của các sản phẩm này là người lớn, thường là một nhà sưu tập". Ồ, thật thế sao…

Phê trách "Sự lừa bịp Chất lượng": Khi mà các Tập đoàn của chúng ta Nằm ngủ

Một khách hàng lớn phàn nàn rằng các chai lọ của chúng ta đang được chế tạo quá mỏng. Nhà máy (Trung Quốc) đã lặng lẽ điều chỉnh các khuôn đúc để mà có ít chất nhựa dẻo hơn chảy vào làm nên mỗi cái chai. Kết quả là, khi chai bị bóp dù là nhẹ nhất, thì nó cũng bẹp xuống… Sau khi điều tra, (chúng ta) phát hiện ra rằng chai đã trải qua hơn một lần biến đổi. Nhà máy đã thực

hiện những điều chỉnh theo chiều hướng giảm đi trong mấy tháng trời. Những chiếc chai đầu tiên ra khỏi dây chuyền là cứng chắc, nhưng sau đó chúng chỉ đạt mức chấp nhận được. Khi không còn ai trong chúng ta nhận ra sự thay đổi ban đầu nữa, thì nhà máy quyết định lại tiếp tục điều chỉnh… Đưa ít nhựa hơn vào làm chai sẽ khiến tiết kiệm tiền, nhưng khoản tiết kiệm này đã không được chia sẻ với nhà nhập khẩu. Chỉ có một thứ đưa đến cho nhà nhập khẩu là sự tăng lên về rủi ro sản phẩm. - Paul Midler, Chế tạo tồi tại Trung Quốc

Nay đã đến lúc cho tất cả chúng ta để trở nên quen thuộc hơn với một trong những trò chơi ưa thích nhất mà những kẻ làm hàng dỏm Trung Quốc thích chơi với những kẻ nai tơ và những khách nước ngoài dễ tin. Trò chơi này mà chúng tôi gọi là Sự lừa bịp Chất lượng đi liền cùng với một trò chơi bổ sung mà chúng tôi phong cho cái tên là "Nỗi đau Thượng Hải". Sau đây ta sẽ thấy các trò chơi bắt đầu ra sao.

Một giám đốc người Mỹ, nôn nóng muốn thuê ngoài cho việc sản xuất của công ty mình để cắt giảm chi phí, đi tới Trung Quốc để tìm một nhà sản xuất Trung Quốc giá rẻ. Khi tìm được một ứng viên khả dĩ, vị giám đốc Mỹ trình bày các kế hoạch hay thiết kế chi tiết cho nhà sản xuất Trung Quốc, chi tiết hóa một cách chính xác những cái cần thiết. Lúc này, một trong ba điều có thể xảy ra.

Trong kịch bản tốt nhất, nhà sản xuất Trung Quốc ký một thỏa thuận lâu dài với công ty Mỹ, sản xuất các sản phẩm chất lượng cao với giá thấp, và hai bên sống thịnh vượng mãi sau đó.

Thứ hai, khả năng rất dễ xảy ra hơn là Nỗi đau Thượng Hải. Ở đây, nhà sản xuất Trung Quốc từ chối lời đề nghị sản xuất sản phẩm - nhưng giữ lại bản thiết kế của công ty Mỹ. Trong vòng vài tháng, nhà sản xuất Trung Quốc đó đã đang chế tạo mặt hàng của công ty Mỹ để bán như là một đối thủ cạnh tranh - bằng cách sử dụng thiết kế ăn cắp của công ty Mỹ.

Khả năng thứ ba là Sự lừa bịp Chất lượng được mô tả bởi Paul Midler trong đoạn trích ở trên từ cuốn sách đầy tính phát hiện của ông với nhan đề Chế tạo tồi tại Trung Quốc. Sự lừa bịp Chất lượng bắt đầu khi nhà sản xuất Trung Quốc nhanh chóng chế ra một phiên bản thử nghiệm bêta chất lượng cao của sản phẩm yêu cầu một cách chính xác so với quy định kỹ thuật. Trên cơ sở của mẫu hàng chất lượng cao đó, công ty Mỹ ký hợp đồng với nhà cung cấp

Trung Quốc mới của nó cho một khối lượng sản phẩm nhất định trên cơ sở hằng tuần hoặc hàng tháng.

Đầu tiên, công ty Mỹ sẽ rất rất hài lòng với vụ làm ăn. Chi phí được cắt giảm đáng kể - thường là tới 50%. Trong thời kỳ trăng mật này của Sự lừa bịp Chất lượng, công ty Mỹ vớ được lợi lộc béo bở; và chính vào lúc đỉnh điểm hạnh phúc này trong mối quan hệ thì Sự lừa bịp Chất lượng bắt đầu một cách nghiêm túc. Vì, theo thời gian, nhà sản xuất Trung Quốc - một cách chậm rãi, và đôi khi rất bé nhỏ/tinh vi - bắt đầu thay thế các nguyên vật liệu hay các bộ phận kém phẩm chất như là một phương cách gia tăng lãi suất. Cạo một tý ở đây, nạo một tý ở kia. Nhưng không bao giờ cạo quá nhiều trong một lần để khiến cho sự điều chỉnh chất lượng có thể bị phát giác.

Tất nhiên, đội ngũ quản lý của công ty Mỹ càng non tơ, thì đội đó sẽ càng tin tưởng vào đối tác Trung Quốc để tiếp tục sản sinh ra các sản phẩm có chất lượng và phân phối với sự thử nghiệm rộng lớn. Theo cách này, công ty Mỹ không chỉ xuất khẩu sự sản xuất của nó mà còn cả sự quản lý rủi ro của nó.

Công ty Cao su Zhongce Hàng Châu cắt các góc và giết người Mỹ

Zhongce Hàng Châu đã từ chối nói cho các viên chức của Công ty bán Lốp hải ngoại (Foreign Tire Sales) rằng mất bao lâu để nó bỏ đi dải gôm khỏi quá trình sản xuất… Phòng bán Lốp hải ngoại nói họ tin rằng họ đã mua khoảng 450.000 chiếc lốp đáng nghi ngờ từ công ty Trung Quốc. Zhongce Hàng Châu bán lốp cho ít nhất sáu nhà nhập khẩu hay nhà phân phối khác ở Mỹ. - Thời báo New York

Một ví dụ điển hình về Sự lừa bịp Chất lượng có thể được lấy từ công ty Cao su Zhongce Hàng Châu. Trường hợp này là đặc biệt thú vị bởi vì nó một lần nữa minh họa cho thế tiến thoái lưỡng nan về mặt đạo đức mà các công ty Mỹ có thể tìm thấy bởi chính họ trong những mưu toan của các nhà sản xuất Trung Quốc.

Công ty Mỹ từng bị điều khiển là Công ty bán Lốp hải ngoại của Union, New Jersey. Trên thực tế, Công ty bán Lốp hải ngoại đã nhập khẩu lốp trong vài năm khi Công ty Hàng Châu bắt đầu dùng chỉ một nửa của một dải gôm quan trọng mà nó đảm bảo cho sự toàn vẹn chất lượng của những chiếc lốp. Khi thay đổi này diễn ra không bị phát hiện, thì công ty Hàng Châu đã leo thang

trò lừa bịp bằng cách bỏ hẳn dải gôm ra khỏi sản phẩm. Điều này được thực hiện, tất nhiên, chỉ để nạo xén mấy đồng xu lẻ từ chi phí sản xuất.

Cái giá của của Sự lừa bịp Chất lượng này là vô số vụ hỏng lốp, vụ đâm nhau của một xe cấp cứu ở New Mexico, và một vụ va chạm chết người ở Pennsylvania cướp đi hai sinh mạng và làm bị thương nặng người khác. Thật là ngạc nhiên, đội ngũ quản lý của Công ty bán Lốp hải ngoại đã "đợi hơn hai năm để giải quyết các nghi ngờ của họ về các vấn đề của những chiếc lốp".

Trong khi đó, trong suốt toàn bộ trò chơi lừa bịp này, đội ngũ điều hành của công ty Hàng Châu đã ngăn chặn các đối tác Mỹ của họ không cho biết về dải gôm bị mất, nhưng Công ty bán Lốp hải ngoại vẫn tiếp tục bán ra vô số lốp của nó mặc cho các nghi ngờ. Trong cuộc thu hồi gần nửa triệu chiếc lốp sau đó, Công ty bán Lốp hải ngoại hầu như đã bị phá sản trong khi Công ty Hàng Châu tránh né được tất cả trách nhiệm.

Tại sao bạn không thể tin vào các nhà làm luật Mỹ

Trong loạt bài Các nguy cơ Ẩn dấu của mình, tờ Tribune đã làm rõ, Ủy ban An toàn Sản phẩm Người tiêu dùng với sự thiếu nhân sự và trì trệ đã thất bại như thế nào trong việc bảo vệ trẻ em khỏi các nguy hiểm trong các đồ chơi và các sản phẩm khác. Cuộc điều tra của tờ báo về các giường nôi phổ thông hiệu Simplicity (Điều giản dị) nhấn mạnh rằng, ngay cả trong hậu quả của một cái chết trẻ em, thì cơ quan này vẫn có thể thiếu vắng vai trò người kiểm soát của nó, khiến cho trẻ em dễ bị tổn thương với một mối nguy đã được ghi thành hồ sơ. Phỏng vấn và các bản ghi chép cho thấy rằng nhân viên điều tra liên bang được phân công vụ tử vong của cậu bé Liam đã thất bại trong việc kiểm tra giường nôi trong bản câu hỏi ban đầu của ông ta và đã không tìm ra được model hay nhà sản xuất. Nhân viên điều tra Michael Ng nói trong một cuộc phỏng vấn tháng này: "Chúng tôi nhận nhiều vụ; khi tôi làm một báo cáo, tôi gửi nộp nó và thế thôi. Tôi tiến hành vụ khác. Chúng tôi có thể dành thêm thời gian, nhưng chúng tôi phải làm theo mệnh lệnh. Chúng tôi phải đi tiếp". - Bản tin Chicago Tribune

Một trong những câu chuyện về đồ đồng nát Trung Quốc kéo dài nhất trong lịch sử Mỹ - cuộc chiến đấu để giữ cho các trẻ em của chúng ta an toàn trong giường cũi và xe đẩy của chúng - nhấn mạnh một cách thích đáng cái tiêu điểm rằng, bạn sẽ không được bảo vệ đầy đủ khỏi đồ đồng nát Trung Quốc

nhờ vào hệ thống quy định và an toàn sản phẩm của Mỹ. Trên thực tế, các giường cũi và xe đẩy làm tại Trung Quốc đã và đang cắt cứa, làm chết ngạt, đánh bẫy, và bóp nghẹt trẻ em Mỹ trong hơn năm năm qua.

Nạn nhân được ghi nhận đầu tiên của xe nôi Trung Quốc là em bé Liam Johns vào năm 2005. Người mẹ đau buồn của em nói với hãng tin CBS News: "Thành bên của xe nôi đã bật ra tạo thành một chữ "v", nó khiến cho con tôi trước hết bị kẹt chân và sau đó kẹt cổ. Tôi đưa cho con CPR và đợi xe cấp cứu đến, và họ đưa con tôi tới bệnh viện và nó chết ở đó".

Thực tế, bé Liam có thể đã chết vô ích. Cả Công ty bán xe cũi Trung Quốc nhập khẩu - hãng Simplicity đóng ở Pennsylvania - lẫn Ủy ban An toàn Sản phẩm Người tiêu dùng, đã không cảnh báo cho các bậc cha mẹ biết về mối nguy của cái cũi chết người theo một cách thức khẩn trương kịp thời. Như tờ Chicago Trinbune đã tường thuật, "mặc cho có 55 chứng bệnh, bảy trẻ em bị mắc vào bẫy, và ba cái chết, nhưng phải mất hàng năm trời để Ủy ban An toàn Sản phẩm Người tiêu dùng ra cảnh báo về 1 triệu chiếc giường cũi khuyết tật".

Tại sao bạn không thể tin vào các Công ty Mỹ

Vấn đề với Trung Quốc là họ có sự sản xuất hàng kém chất lượng một cách thường lệ/thông lệ. Luôn có một khả năng là có cái gì đó do họ chế tạo sẽ làm tổn hại hoặc giết chết trẻ em. Thực ra, công ty Maclaren S*****ers đã làm điều tương tự đối với trẻ em. Nó đã cắt đi các ngón tay trẻ con… Tôi phải thắc mắc tại sao các công ty Hoa Kỳ của chúng ta vẫn đang tiếp tục chuyển công ăn việc làm tới Trung Quốc, tiếp tục một cách có hiệu quả để làm nguy hiểm cho con cháu chúng ta. Họ chắc chắn hiểu được mối nguy hiểm, nhưng theo tiếng gọi của lợi nhuận họ đang sẵn sàng đưa trẻ em và con nít của chúng ta vào vòng rủi ro. - Gary Davis, CEO đã nghỉ hưu

Nếu Trung Quốc tiếp tục chuyển đến chúng ta rất nhiều hàng hóa độc hại và nguy hiểm như vậy, tại sao các nhà phân phối Mỹ như Foreign Tire Sales, Simplicity, và Walmart lại không có các biện pháp đề phòng hơn trước khi bán chúng cho một công chúng không có ý thức và đầy lòng tin tưởng?Đó là một câu hỏi rất hay, đặc biệt bởi vì nhiều trong số các công ty Mỹ mà chúng đã bị dính líu vào nhiều vụ bê bối thu hồi sản phẩm khác nhau - từ Burger King và Coca-Cola tới Mattel, Walmart, và Warner Bros. - họ có các thương

hiệu rất có giá trị cần phải bảo vệ.

Vì chúng ta đã thấy các công ty khác nhau - từ một nhà bán lẻ lốp cho nước ngoài bé tí đến kẻ khổng lồ Walmart - đã xử lý các khủng hoảng chất lượng sản phẩm Trung Quốc ra sao, nên câu trả lời cho câu hỏi này là rất đáng lo. Nó cho thấy rằng phản ứng tự động của rất nhiều công ty Mỹ đơn giản chỉ là che dấu cái mông đít tập thể của chúng - hơn là thú nhận các sai lỗi của chính họ và tăng cường thêm các nỗ lực của họ để kiểm soát đống đồng nát Trung Quốc mà họ cung cấp. Bởi vì điều này là sự thực - và bởi vì tất cả năm hàng phòng ngự chống lại Cái chết bởi đống đồng nát Trung Quốc đã tan vỡ - nên chúng ta hiện nay cần phải tự mình xử lý lấy các vấn đề. Chúng tôi sẽ chỉ cho bạn một cách chính xác làm thế nào để thực hiện điều đó trong chương cuối cùng của cuốn sách này. Nhưng đồng thời, chúng ta phải hiểu được rằng chúng ta không thể thay đổi hành vi mua và tiêu dùng của chúng ta cho đến khi chúng ta hoàn toàn hiểu rõ nguyên lý nền tảng này:

Hình như các sản phẩm Trung Quốc "rẻ" lại thực sự là đắt hơn nhiều các hàng thay thế phi-Trung Quốc sau khi bạn lập danh sách các rủi ro về tàn tật hay tử vong và sau đó thêm vào bản tính toán mua hàng đó mọi chi phí khác nhau về pháp lý, luật, và nộp thuế mà các sai hỏng của hàng Trung Quốc gây ra.

Như vậy điều đầu tiên tất cả chúng ta cần làm khi chúng ta đi mua sắm là phải cẩn thận kiểm tra mọi nhãn mác. Nếu đó là "Made in China/Chế tạo tại Trung Quốc", hãy bỏ nó xuống, trừ phi bạn tuyệt đối và rất vô cùng cần nó và không thể tìm được một món thay thế hợp lý. Và nếu bạn tuyệt đối và rất vô cùng phải có sản phẩm đó, hãy có những biện pháp đề phòng thích hợp.

Chương 4 - Cái chết đối với cơ sở sản xuất và chế tạo Mỹ:

Tại sao chúng ta không giải trí hay làm việc ở Peoria nữa?

Trung Quốc đã trở thành một thế lực tài chính và thương mại trọng yếu. Nhưng, nó không hành xử như các nền kinh tế lớn khác. Thay vào đó, nó đi theo thuyết trọng thương hám lợi, cố giữ thặng dư thương mại ở một mức cao giả tạo. Và trong nền kinh tế thế giới bị đình trệ như hôm nay, học thuyết này, nói toạc móng heo ra là, đi ăn cướp. - Paul Krugman, Nhà Kinh tế học đoạt giải Nobel năm 2008.

Ở thập niên vừa qua, ngồi chễm chệ trên con ngựa thành Trojan của tự do thương mại, một Trung Quốc"ăn cướp" đã đánh cắp hàng triệu công ăn việc làm về lĩnh vực sản xuất và chế tạo ngay trước mũi chúng ta. Nếu chúng ta lấy lại được số lượng công việc này, thì tỷ lệ thất nghiệp của Mỹ sẽ thấp hơn con số 5% thay vì gần hai con số như hiện nay, ngân quỹ của chính phủ sẽ được cân bằng, và đất nước ta có thể có một tương lai tươi sáng hơn những gì mà chúng ta hiện nay nhìn thấy. Câu hỏi đặt ra rõ ràng là: "Tại sao chúng ta, ở vị thế một Quốc gia, lại thể hiện một cách quá thụ động bên cạnh bộ mặt của một trong những kẻ ăn cắp vĩ đại nhất của lịch sử kinh tế thế giới: Có phải Trung Quốc là kẻ cắp của nền sản xuất và chế tạo Mỹ?

Bạn có thể nói rằng "Ô hay, sao lại vội vã nói như thế!", "Trung Quốc đã lấy các công ăn việc làm của người Mỹ một cách công bằng và chính đáng bằng cách sử dụng lực lượng lao động rẻ và kỹ luật mà". Vâng đúng thế, đây cũng chính là những luận giải vòng vo tam quốc của các nhà biện hộ Trung Quốc, những người thậm chí đã từ chối sự thật về sự tồn tại các thủ đoạn thương mại bất bình đẳng [2].

Thật ra, nếu bạn nghiên cứu kỹ về nguồn lực thực sự về lợi thế cạnh tranh của Trung Quốc, sẽ thấy rất rõ ràng rằng, hơn một nửa lợi thế này đến từ một ma trận phức tạp gồm 8 thủ đoạn bất bình đẳng thương mại, mỗi mưu mô và thủ đoạn này được che đậy dưới những định chế thông thường của tự do thương mại. “Tám Vũ Khí Hủy Diệt Việc Làm Hàng Loạt" siêu quyền năng này gồm

có:

1. Mạng lưới tinh vi về trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp.

2. Một nền tiền tệ được điều khiển một cách khôn ngoan và phá giá thô thiển

3. Giả mạo trắng trợn, trộm cắp, và cướp công khai gia tài Sở hữu trí tuệ của Mỹ.

4. Chính sách thiển cận khó tin của Đa?ng Cộng Sản Trung Quốc, sắn sàng đánh đôi việc phá huỷ môi trường, chỉ để kiếm thêm một vài đồng tiền, nhằm đạt được lợi thế về chi phí sản xuất.

5. Các tiêu chuẩn an toàn và bảo vệ sức khỏe cho công nhân cực kỳ lỏng lẻo, quá thấp so với chuẩn yêu cầu quốc tế, là nguyên nhân gây ra hàng loạt các chứng bệnh về phổi, tàn phế chân tay, và vô vàn các bệnh liên quan tới ung thư, không chỉ là do may rủi về tai nạn nghề nghiệp, mà việc nhiễm những bệnh này là điều tất yếu sẽ sảy ra[3].

6. Biểu thuế quan phi pháp, hạn ngạch nhập khẩu và những định chế giới hạn đối với xuất khẩu các nguyên vật liệu thô quan trọng, từ Antimon tới Kẽm, được thực thi chẳng theo luật lệ nào cả. Việc này được coi như là một thủ đoạn chiến lược, nhằm kiểm soát ngành công nghiệp nặng và luyện kiêm của cả thế giới.

7. Định giá ăn cướp và dùng các thủ đoạn “Phá giá” để loại các đối thủ nước ngòai ra khỏi những thị trường tài nguyên trọng yếu, sau đó lừa gạt và móc túi khách hàng bằng chính sách làm giá độc quyền.

8. "Vạn Lý Trường Thành Bảo hộ" lững lẫy tiếng tăm, được tạo ra nhằm không cho các đối thủ cạnh tranh nước ngoài thiết lập cơ sở buôn bán và làm ăn trên đất của người Trung Quốc.

Không còn nhầm lẫn gì nữa. Đây chính là những vũ khí kinh tế thực sự với khả năng phát hỏa rất đáng quan tâm. Việc liên tục phát hỏa của những vũ khí này vào nền sản xuất và chế tạo của Mỹ đã dẫn tới đóng cửa hàng ngàn nhà máy và biến hàng triệu nhân công Mỹ thành những nạn nhân không chủ ý - tất cả đều nằm dưới lá cờ lừa đảo mang tên "Tự do Thương mại".

Tại sao chẳng có cái gì "Tự do" khi nói về Tự do Thương mại với Trung Quốc

Nếu bạn muốn tìm hiểu cái gì không thuộc về tự do thương mại, thì hãy cố đọc bất kỳ cuốn sách kinh tế nào mà bọn trẻ đang sử dụng trong các trường học hôm nay. Có lẽ đôi mắt của các bạn sẽ trợn ngược, đầu thì sẽ lảo đảo quay tròn, và dạ dày thì cuộn lên, bởi vì nội dung của những cuốn sách giáo khoa này quá khác biệt với thực tế của vũ đài thương mại toàn cầu. Điều này cũng giống như việc Thánh Gandhi đã thay Lý thuyết gia về quân sự Clausewitz [4] bằng Tôn Vũ [5] trong các lớp học về chiến lược quân sự.

Thực tế, mặc dù có vô vàng bằng chứng trái ngược, những cuốn giáo trình này vẫn tiếp tục tung hô về những cái ưu việt của tự do thương mại, và cái mà người ta gọi là "lợi ích của thương mại" [6] mà tất cả chúng ta được thừa hưởng. Nhưng dưới đây là những gì mà các bộ máy tuyên truyền vô tâm đã quên nhận ra hay thừa nhận: Về mặt lý thuyết thì tự do thương mại rất tốt, nhưng tự do thương mại lại hiếm khi tồn tạo trong thế giới thực tại. Những điều kiện như thế không thể tìm thấy trên trái đất này, mà chúng tồn tại và có thể được tìm thấy ở một vương quốc không có lực ma sát và không khí, được giả định bởi giáo trình Vật lý trung học cơ sở.

Trong trường hợp của Trung Quốc và Mỹ, cái lý thuyết tự do thương mại đầy sức cám dỗ này rất gần với việc "kết hôn": Nó sẽ vô dụng và chết ỉu nếu nước này lừa đảo nước kia. Thay vì điều này, khi mà Trung Quốc “đính hôn” với 8 thủ đoạn thương mại bất bình đẳng được mô tả ở chương này, trò chơi "Cả hai cùng có lợi" mà ở đó cả hai quốc gia đều giả định là sẽ cùng thắng, biến nhanh thành trò chơi “Kẻ thắng Người thua" mà ở đó có một người thắng lớn, còn người kia thì thua lỗ và suy vong [7]. Theo cách này, "tự do thương mại" giữa Con Rồng và Chú Sam, đơn giản đã trở thành câu mật mã "Cái chết đến với cơ sở sản xuất và chế tạo Hoa Kỳ".

Nếu người Trung quốc xây dựng cơ sở sản xuất, sẽ không có việc làm cho người Mỹ [8]!

Tại sao chúng tao lại quan tâm tới việc đánh mất cơ sở sản xuất và chế tạo của Mỹ? Rõ ràng là chúng ta đã từng nghe các học giả uyên thâm như Thomas Friedman của Thế giới phẳng rằng tương lai phồn thịnh của Mỹ nằm ở việc mở rộng nhanh công ăn việc làm trong lĩnh vực dich vụ mà? Và những

cái đầu biết nói như Fareed Zakaria của tờ Newsweek và thậm chỉ cả James Fallows của tờ Altantic luôn luôn nhắc đi nhắc lại rằng việc chuyển dịch công ăn việc làm trong lĩnh vực sản xuất và chế tạo từ Mỹ và Châu Âu tới các nước có thu nhập thấp như Trung Quốc và Ấn độ là vấn đề không thể tránh được, chẳng khác gì việc thủy chiều lên và mặt trời lặn. Những điều này mà chúng ta chưa từng nghe hay sao?.

Đúng vậy, tất nhiên là chúng ta đã bị ép buộc phải chén món ăn này. Nhưng các nhà báo như Fallows, Friedman và Zakarira, xin lỗi chơi chữ một chút ở đây, bọn họ đều sai lầm một cách "ngang bằng và phẳng lỳ" như nhau cả thôi [9]. Những gì mà những học giả tịt ngòi này, cùng với những tác giả đồng hạng và quan điểm như họ, mắc sai lầm ở chổ là họ đã không nắm vững một trong những nguyên lý căn bản nhất của Kinh tế học:

Nhân công người Mỹ có thể cạnh tranh với nhân công ở các nước có thu nhập thấp ở bất kỳ nơi nào trên thế giới, miễn là họ phải hiệu quả và ưu việt hơn - và khi chiến trường tự do thương mại được san phẳng.

Đây chính là vũ khí và lợi thế cạnh tranh của nhân công Mỹ: sử dụng máy móc, công nghệ cao cấp hơn, và áp dụng các quy trình sáng tạo nhằm gia tăng năng xuất lao động. Với việc đạt hiệu quả sản xuất cao nhất trên thế giới, các nhân công áo xanh của nền sản xuất và chế tạo Mỹ đã luôn luôn có thể có được một khoản thu nhập khá, và vì thế họ có thể chu cấp và tạo ra cho chính họ những phiên bản mới của Giấc mơ Mỹ [10].

Tuy nhiên, giấc mơ áo xanh của người Mỹ, mơ về những hàng rào kín mầu trắng và con cái học hành ở giảng đường đại học, đã biến thành hồn ma ác mộng, bởi vì cho dù người Mỹ hôm nay làm việc trị giá như thế nào đi nữa, họ không thể tự bảo vệ mình trước "8 Vũ khí Hủy diệt Việc làm Hàng loạt" của Trung Quốc. Thực tế, trước đây nền công nghiệp sản xuất và chế tạo của Mỹ chiếm 25% tổng sản phẩm quốc nội GDP [11], thì hôm nay con số này đã bị chìm xuống mức chỉ khoảng 10%.

Đây không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, vì Trung Quốc đã làm trống rỗng nền sản xuất và chế tạo của Mỹ một cách có hệ thống, nền kinh tế của Trung quốc đã tăng ở một con số kinh ngạc là 10% mỗi năm. Ngược lại, trong thập niên vừa qua, mức tăng trưởng của nền kinh tế Mỹ chỉ là 2.4%. Cần phải lưu ý rằng, con số tăng trưởng 2.4% này trong những năm 2000

thấp hơn 3.2% so với tỷ lệ tăng trưởng chung của Mỹ từ năm 1946 tới năm 1999.

Bạn có thể nói "việc chỉ giảm có 0.8% về tỷ lệ tăng trưởng GDP hàng năm trong suốt thập niên vừa qua chẳng có khác biệt là bao nhiêu cả". Nhưng vấn đề là ở chô này [12]. Cái con số khác biệt 0.8% này tương đương với việc đánh mất khoảng 1 triệu công ăn việc làm mỗi năm, và cứ tích lủy lại, thì chúng ta đã đánh mất hơn 10 triệu việc làm trong thập niên vừa qua. Rõ ràng đây không phỉa là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, nó gần như chính xác với con số công ăn việc làm mà chúng ta cần phải có để có thể vực dậy nền kinh tế Mỹ, với đầy đủ công ăn việc làm, và chúng ta có thể sản xuất ở mức tiềm năng cao nhất có thể đạt tới.

Nếu chúng ta xây dựng cơ sở sản xuất, việc làm cho người Mỹ sẽ đến [13]!

Dưới đây là viễn cảnh lớn hơn về nền sản xuất và chế tạo của Mỹ: Đây không chỉ những con số thô về hơn 10 triệu công ăn việc làm đã bị đánh mất trong thập niên vừa qua, điều này khiến cho nền sản xuất và chế tạo trở nên cực kỳ quan trọng đối với kinh tế Mỹ. Một nền sản xuất và chế tạo mạnh mẽ và nhộn nhịp luôn đóng một vai trò tối trọng đối với sự phồn vinh lâu dài của quốc gia, bởi vì ít nhất bốn lý do được trình bầy dưới đây.

Đầu tiên, các công ăn việc làm trong lĩnh vực sản xuất và chế tạo thì tạo ra nhiều công việc khác ở các khâu đầu cuối hơn là các công việc trong lĩnh vực dịch vụ. Thực ra, cứ mỗi một Đô la của sản phẩm đầu ra từ sản xuất và chế tạo, nước Mỹ sẽ tạo ra khoảng 1.5 Đô la liên quan tới các dịch vụ như là xây dựng, tài chính, buôn bán lẻ và vận tải.

Các công việc về sản xuất và chế tạo thường cũng trả lương cao hơn mức trung bình - đặc biệt là cao hơn rất nhiều đối với lao động nữ và lao động thiểu số. Sức mua và chi tiêu của nhân công áo xanh đóng vai trò cốt yếu kích hoạt cho tòan bộ nền kinh tế. Chẳng có gì không liên quan với nhau cả [14], khi các nhà máy đóng cửa, các trung tâm mua sắm, cơ sở y tế, khách sạn, và nhà hàng ở bên cạnh nhà máy cũng chết theo. Khi các nhà máy di dời đi nơi khác, doanh thu từ thuế của Thanh phố và Chính phủ Liên bang cũng giảm theo, và công việc cũng như dịch vụ của chính phủ sẽ phải cắt giảm.

Quan trọng hơn cả, một nền sản xuất và chế tạo mạnh mẽ sẽ là mấu chốt để

kích thích các cải tiến công nghệ mà nước Mỹ cần phải có để tiếp năng lượng cho nền kinh tế về lâu dài. Sự thật thì các nhà máy sản xuất và chế tạo có cơ sở ở Mỹ đóng góp hai phần ba về nghiên cứu và phát triển của Mỹ. Khi những nhà máy sản xuất và chế tạo này chuyển đến Trung Quốc, họ đã mang theo các chi phí về nghiên cứu và phát triển – và kéo theo luôn cả năng lực cải tiến của nước Mỹ.

Lý do thứ tư, và cũng là lý do cuối cùng, đó là nước Mỹ phải bảo vệ một cách vững chắc cơ sở sản xuất và chế tạo, phải bảo đảm mối quan hệ tối trọng giữa các nhà sản xuất lớn như các tập đoàn Boeing, Caterpillar và General Motors, với tất cả công ty liên quan tới chuỗi cung ứng vật tư chế tạo của Mỹ.

Ví dụ, những công ty lớn như AC Delco có trụ sở ở Kokomo và Cummín Engines có trụ sở tại Columbus thuộc Bang Indiana, đã cung ứng các sản phẩm như phụ tùng Ô tô và động cơ Diesel cho các hãng như GM và Ford. Hàng ngàn các doanh nghiệp vừa và nhỏ ở hàng trăm các thành phố trên nước Mỹ sản xuất và cung ứng các chi tiết và bộ phận đa dụng như các ống cao áp và dây cáp điện, cũng như sản xuất và chế tạo các sản phẩm và chi tiết từ công nghệ giacông chính xác và khuôn mẫu.

Vấn đề ở đây là: Khi các hãng như Duponthoặc Medtronic chế tạo các sản phẩm của họ ở Trung Quốc, cả hệ thống và công việc làm ăn liên quan tới cung ứng vật tư cũng sẽ di chuyển theo. Điều này không chỉ liên quan tới cung ứng vật tư. Nó còn liên quan tới chính sách bảo hộ nền công nghiệp: Trung Quốc ép buộc các hãng Phương Tây khi thành lập nhà máy trên đất của họ phải sử dụng nguồn lực địa phương, nhằm trợ giúp cho phát triển các nhà cung ứng nội địa. Thực ra, khi phỏng vấn một giám đốc ở Thượng hải ở một nhà máy cung cấp các linh kiện lắp giáp máy bay của Mỹ, chung tôi trực tiếp nhận thấy rằng: Công ty này luôn thường xuyên định kỳ mang các Kỹ sư người Mỹ tới Trung Quốc để đào tạo các nhà cung ứng yếu kém của họ để cải tiến chất lượng sản phẩm cho các bộ phận và chi tiết chính xác. Thông qua quá trình này, công ty bản địa có thể thay thế các đối tác Mỹ mà họ đã làm việc trong nhiều năm qua.

Và từ lúc này trở đi, bất cứ khi nào bạn nhìn thấy một công ty lớn như 3M, Cisco, hoặc Ford thiết lập các nhà máy khác ở Trung Quốc, xin được hiểu rằng, việc mất công ăn việc làm đối với công ty là hiển nhiên. Đúng hơn, ở cái phiên bản "Nền kinh tế nhỏ giọt" [15]trong thế kỷ 21 này, những mất mát

về công ăn việc làm ban đầu sẽ len lỏi và lan tỏa tới các cơ sở sản xuất còn lại khác ở Bắc Mỹ, sau đó sẽ là mất công ăn việc làm ở tất cả lĩnh vực dịch vụ của chúng ta, và cuối cùng, các trung tâm đầu mối mối sản xuất và chế tạo sôi động như Warren, Ohio, và Windsor, Ontario, sẽ trở thành những thị trấn ma.

Vì những lý do này, một điều rõ ràng là các việc làm liên quan tới sản xuất và chế tạo đóng một vai trò tối trọng với sự thịnh vượng lâu dài không chỉ ở Mỹ mà còn ở Châu Âu và Nhật Bản, cũng như các nước khác trên Thế giới. Rõ ràng, những cú nện bằng búa của Trung Quốc vào các cơ sở sản xuất và chế tạo của Mỹ, đã làm cho nước Mỹ lâm vào hoàn cảnh khó khăn trong việc tạo ra đủ số công ăn việc làm, để giảm một cách đáng kể tỷ lệ thất nghiệp. Mặc dù Nhà Trắng đã liều mạng sử dụng gói tài chính khổng lồ để kích hoạt nền kinh tế mũi nhọn và tiên phong, đường dây thất nghiệp [16] vẫn liên tục bị kéo căng tới hàng dặm. Thưa ngài Tổng thống, ngài có suy nghĩ tại sao lại có tình trạng như thế không?

Thực ra, lý do là ở đây: Việc cố gắng khởi động nền kinh tế của chúng ta bằng việc sử dụng một gói kích thích tài chính khổng lồ trong trình trạng thiếu vắng một nền sản xuất và chế tạo sôi động, thì cũng như là cố gắng khởi động một cái ô tô mà không có bộ phận Bu-gi đánh lửa hay có lực kéo tác động lên các bánh xe. Điều này không thể thành công được. Buồn hơn là, một phần lớn số tiền kích thích này bị rò rỉ chảy ra khỏi nền kinh tế của chúng ta, và số tiền này được dùng để kích hoạt kinh tế của Quảng châu và Thượng hải, chứ không kích hoạt kinh tế của Gary và Pittsburgh. Thực tế thì quan điểm của thuyết kinh tế Keynes [17] về chu kỳ chi tiêu công không thể áp dụng và thành công ở Peoria, khi mà có quá nhiều những thứ chúng ta mua không được chế tạo ở đây, và đồng minh thâm hụt thương mại lớn nhất của chúng ta thì không bao giờ đền đáp lại.

Trung Quốc đã lừa dối như thế nào? Chúng ta liệt kê những cách mà họ đã làm nhé

Bây giờ chúng ta đi sâu và phân tích chi tiết hơn về 8 Vũ khí Hủy diệt Việc làm Hàng loạt của Trung quốc. Đầu tiên là mạng lưới tinh vi về trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp.

1: Lưỡi hái tử thần [18] của việc trợ cấp xuất khẩu

Nhìn vẻ mặt bề ngòai thì thuật ngữ trợ cấp xuất khẩu[19] có vẻ như là vô thưởng vô phạt. Để hiểu vì sao những việc trợ cấp như thế này lại được coi như là lưỡi hái tử thần hay biểu hiện như một con dao đâm thẳng vào trái tim của bất kỳ doanh nghiệp Mỹ nào, hãy giả định rằng bạn là một doanh nhân Trung quốc bắt đầu xây dựng một công ty để tham chiến với các nhà máy đang cạnh tranh với mình ở các bang Ohio, Pennsylvania, Michigan, hay Tennessee.

Để khởi động việc thành lập doanh nghiệp của bạn, chính phủ Trung quốc sẽ cấp miễn phí cho bạn về đất đai, trợ cấp năng lượng, và hầu như không có một giới hạn nào cả đối với việc vay các khoản tài chính lãi xuất thấp hoặc không có lãi xuất. Và nếu bạn gặp rắc rối hay rủi ro, bạn sẽ không phải trả lại các khỏan nợ này cho chính phủ, bởi chính phủ sở hữu và điều khiển toàn bộ các ngân hàng, và ngòai ra Đa?ng Cộng sản Trung Quốc có quyền bổ nhiệm các lãnh đạo cao cấp của các ngân hàng.

Bây giờ, một khi bạn sẵn sàng cho việc xuất khẩu sản phẩm vào Mỹ, bạn sẽ được hưởng một khoản trợ cấp trực tiếp cho mỗi sản phẩm mà bạn bán đực - ở mức từ 10 tới 20 cents cho mỗi Đô la thu được từ bán hàng. Thêm vào đó, khi lợi nhuận bắt đầu được tạo ra, bạn sẽ có đủ tư cách hợp pháp để không phải đóng những khoản thuế về địa ốc và thuế thu nhập cao.

Nổi trội nhất trong tất cả các trợ cấp, là việc doanh nghiệp Trung quốc của bạn sẽ không phải lo lắng gì cả về việc đối thủ cạnh tranh người Mỹ sẽ tấn công bạn ở sân sau. Nếu những doanh nghiệp nước ngòai muốn bán sản phẩm trên thị trường của bạn, họ sẽ bị áp bức phải xây dựng các cửa hàng và siêu thị trên đất Trung quốc, và hiển nhiên là họ sẽ trở thành đối tác thứ yếu của bạn.

Bây giờ khi bạn thấy những gì mà các doanh nghiệp Mỹ đang phải tự thân vận động để đối mặt với việc trợ cấp xuất khẩu của Trung Quốc, như việc một công ty sản xuất tủ lạnh ở Madison, bang Wisconsin, một công ty sản xuất máy giặt ở Clyde, bang Ohio, hay một công ty chế tạo máy xay sinh tố ở Orem, bang Utah, đã có một quãng thời gian rất khó khăn để cạnh tranh với Con Rồng Trung Quốc, thì bạn có hiểu tại sao lại như vậy không ? Và việc một nhà máy chế tạo máy hút bụi ở Palm City, bang Flordida, một công ty chế tạo các công cụ cầm tay ở New Britain, bang Connecticut, hay một công ty chế tạo nôi trẻ em ở Barington, bang New Jersey, đã phải vất vả cực nhọc

như thế nào để đứng vững trên đại dương toàn cầu của cái chủ nghĩa trọng thương hám lợi của Trung Quốc, thì đối với bạn điều này có ý nghĩa gì không?

Sự thực, việc tồn tại kéo dài liên tục một hệ thống mạng lưới tinh vi về trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp, được biểu hiện như là một trong những bội ước [20] lớn nhất trong lịch sử kinh tế thế giới. Đó là vì khi Trung Quốc tham gia Tổ chức Thương mại Thế giới WTO vào năm 2011, họ đã hứa sẽ nhanh chóng loại trừ tất cả các hoạt động trợ cấp bất hợp pháp – cùng với việc họ hứa sẽ loại bỏ mọi hình thức liên quan tới thương mại và mậu dịch bất bình đẳng.

Vâng, thưa ông Trung Quốc Cộng sản, nước Mỹ Dân chủ vẫn còn đợi ông giữ và tôn trọng lời hứa của ông về tự do thương mại. Và, trong khi chúng tôi đang chờ đang đợi, thì các khoản trợ cấp bất hợp pháp khổng lồ của ông vẫn tiếp tục giáng một đòn mạnh và công phá ác liệt vào các ngành công nghiệp trọng yếu nhất ở Bắc Mỹ, đó là thép, dầu lửa, giấy, may mặc, bán dẫn, ván ép và máy công cụ. Cái danh sách này dài như các tuyến xếp hàng thất nghiệp [21] ở các thành phố như Stockton, bang California; Las Vegas, bang Nevada; Monroe, bang Michigan; và Rockford, bang Illinois.

#2: Cuộc đại chiến mới [22] - Chính sách thao túng và điều khiển tiền tệ của Trung Quốc [23]

Trung Quốc đã can thiệp ở một phạm vi rất lớn nhằm làm cho tỷ giá ngoại tệ thấp đi…Đây chắc chắn là hành động điều khiển và thao túng tiền tệ. Nó cũng như là chính sách bảo hộ công nghiệp, và tương tự như việc trợ cấp xuất khẩu hay việc áp dụng biểu thuế quan thống nhất [24]. - Martin Wolf, Tờ Financial Times

Vấn đề về thao túng và can thiệp tiền tệ của Trung Quốc rất quan trọng đối với việc nhận biết về những bất lợi sảy ra đối với nền sản xuất và chế tạo của Mỹ mà chúng ta sẽ dành cả chương tới để bàn luận. Tuy nhiên, trên cơ sở các số liệu tin cậy và dự đoán, cũng đủ để chúng ta kết luận rằng, đồng Nhân dân tệ nói chung đã bị phá giá một cách thô thiển ở mức khoảng 40%.

Cụ thể hơn, điều này có nghĩa là cứ mỗi một Đô la của sản phẩm mà Trung Quốc bán vào thị trường Mỹ, thì các nhà xuất khẩu Trung Quốc chỉ phải bỏ

ra một khoản tương đương với 60 cents. Đây là một sự trợ cấp khổng lồ!

Đồng thời, đối với mỗi một Đô la của sản phẩm mà doanh nghiệp Mỹ nỗ lực bán vào Trung Quốc, họ phải tính giá hơn một Đô la [25]. Ngoài mức thuế quan gián tiếp, doanh nghiệp sản xuất Mỹ khi xuất khẩu sang Trung Quốc sẽ bị ném vào mặt với một mức thuế trực tiếp là 30%.

Nhận biết được việc thao túng và can thiệp đồng tiền của Trung Quốc, thông qua các thủ đoạn đạo diễn về trợ cấp và mức thuế quan, một phần nào đó giải thích rõ tại sao nhà máy chế tạo dụng cụ cắt ở South Easton, bang Massachusetts hay công ty chế tạo dây an toàn ở Corry, bang Pennsylvania, đã phải khó khăn như thế nào để để cạnh tranh với các công ty tương tự của Trung Quốc ở Thẩm Quyến, Quảng Châu và Thành Đô.

#3: Họ nghĩ rằng nếu không bị bắt thì không phải là ăn cắp

Thế thì giờ đây những hậu quả từ các chiêu thức giả mạo không kiểm soát được, những phi vụ ăn cắp và vi phạm quyền sở hữu trí tuệ của Trung Quốc đối với nền sản xuất và chế tạo của Mỹ là gì? Vâng, dưới đây là minh chứng tội phạm .

Mỗi khi Trung Quốc đánh cắp công nghệ, thiết kế và quy trình sản xuất mà chúng ta sở hữu [26], những mạch máu của nền sản xuất và chế tạo của chúng ta sẽ bị rò rỉ thêm. Đó là vì, khi một công ty Mỹ muốn khám phá ra một loại thuốc điều trị căn bệnh ung thư, chế tạo ra các phương tiện ô tô vận tải sử dụng hiệu quả nguyên liệu, hay phát triển các tấm pin năng lượng mặt trời hiệu lực hơn, thì quá trình khám phá này sẽ dẫn tới các chi phí về cả tiền bạc và thời gian – nói chung là tốn rất nhiều tiền bạc và thời gian. Nếu kẻ cướp hay kẻ lừa đảo Trung Quốc chỉ đơn giản ăn cắp những hoa thơm quả ngọt từ các sáng chế và cải tiến như thế - mà không đề cập tới hay thể hiện sự tôn trọng đối với quyền sở hữu trí tuệ - thì điều này sẽ chuyển hóa thành một lợi thế về chi phí sản xuất thực [27]cho Trung Quốc.

Để nhận biết về phạm vị và mức độ của lợi thế về chi phí ăn cắp được mà các doanh nghiệp sản xuất Trung Quốc hưởng lợi, chúng ta nên biết rằng các công ty thuốc và dược liệu như Merck và Pfizer thường dành tới 20% thu nhập cho việc nghiên cứu và phát triển sản phẩm, trong khi đó các công ty về công nghệ như Intel và Microsoft dành khoảng 15%, và các công ty chế tạo

xe hơi như General Motors và Ford thì chi ra 5% thu nhập của họ. Như vậy, khi các đối thủ cạnh tranh Trung Quốc sản xuất sản phẩm tương tự của Pfizer như Viagra, sao chép thiết kế mạch bán dẫn của Intel, sao chép phi bản quyền hệ điều hành từ Mr.Softie, hay thâm nhập vào hệ thống máy tính để ăn trộm thiết kế về loại xe hơi sử dụng động cơ lưỡng tính[28] từ General Motors, bạn thử đoán xem điều gì sẽ sảy ra? Thực sự, thì kẻ cướp bản quyền Trung Quốc đã có thể giảm chi phí một cách đáng kể cho sản phẩm cạnh tranh của anh ta, bởi vì kẻ ăn cắp tài sản trí tuệ này không phải bồi thường thiệt hại cho bất kỳ một chí phí nào liên quan tới nghiên cứu và phát triển sản phẩm.

Và xin bạn cần phải biết điều này: Kẻ cướp Trung Quốc không bao giờ ăn năn hối cải – từ một người buôn bán nhỏ trên các phố ở Thượng Hải bán rong các đĩa DVD lậu của bộ phim Harry Potter với giá 80 cents, tới thành viên cao cấp của công ty sản xuất ô tô cỡ bự như Chery Automotive Company, đã ăn cắp cả tên và thiết kế từ công ty mang nhãn hiệu Chevy của Mỹ. Việc thiếu ăn năn hối cải này tồn tại, là bởi vì, hơn một tỷ người Trung Quốc được lớn lên và nuôi dưỡng ở một xã hội trống rỗng luân thường đạo lý, ở đó quyền sở hữu tài sản bị trà đạp và bỏ rơi [29], mọi thứ đều thuộc sở hữu của nhà nước. Sự lệch lạc đạo đức và luân lý này liên quan trực tiếp tới Chủ tịch Mao và thời kỳ điên rồ của CáchmạngVănhóa. Chính những lệch lạc phi luân lý này đã đẻ ra một quan niệm gọi là "Làm bất cứ cái gì có thể để đoạt được vị thế tốt hơn" [30]. Trong khi bản chất phi luân lý và thái độ coi thường của việc vi phạm quyền sở hữu trí tuệ được các nước hàng xóm Châu Á biết rõ, thì các nước Phương Tây lại chẳng biết tí gì về nguồn gốc chính trị và văn hóa dẫn tới các hành động phi pháp này của Trung Quốc Cộng sản.

#4: Tàn sát và phá hoại môi trường chỉ vì một vài đồng Bạc

Bây giờ chúng ta trở lại vấn đề gây tranh cãi của một trong những Vũ khí Hủy diệt Việc làm của Trung Quốc được coi là thiển cận nhất[31]. Điều này liên quan tới việc chính phủ Trung Quốc "Tự bắn vào đầu mình"[32] và sẵn sàng đánh đổi việc tàn sát và phá hoại môi trường chỉ vì có thể kiếm thêm một vài đồng bạc về lợi thế chi phí sản xuất.

Mặc dù đưa các đạo luật cứng rắn để bảo vệ môi trường vào trong sách vở, và mặc dù liên tục giao giảng về nhãn mác xanh [33]cho người tiêu dùng Phương Tây, nhưng thực tế thì Đa?ng Cộng sản Trung Quốc không tôn trọng và hối lỗi một tí nào đối với những sai lầm vấp phải, như cách mà họ đã nêu

ở trong hiến pháp, ở đó quyền tự do ngôn luận và sự tôn trọng cần được bảo đảm. Một vị quan chức cao cấp của một trong những nhà máy lớn nhất Trung Quốc, đã nói toạc móng heo với một đồng nghiệp của chúng tôi rằng: "Nếu như anh hoàn thành công việc, thì có thể được thăng quan tiến chức nhanh chóng - chẳng ai quan tâm đến vấn đề môi trường đâu".

Để biết về việc rác môi trường được xử lý như thế theo cách mà Trung Quốc hay làm, giả sử đối với một công ty hóa chất Mỹ ở Cincinnati, bang Ohio, cần phải lắp đặt một thiết bị kiểm soát ô nhiễm phức tạp để đề phòng việc các chất thải hóa học chảy vào sông Ohio. Thì hoàn toàn ngược lại, đối thủ cạnh tranh Trung Quốc ở Thành phố Trùng khánh thì đơn giản sử dụng ngay sông Dương Tử như một cái nhà vệ sinh để thải bất cứ cài gì mà họ muốn bỏ đi. Như vậy thử đoán xem công ty nào sẽ chiếm thị phần lớn hơn về thị trường hóa chất quốc tế?

Hay giả sử một cơ sở xuất chế tạo giấy của Mỹ ở Waterford, bang New York, cần phải lắp đặp một nồi chưng cất ít ô nhiễm và đắt tiền ở các hệ thống thiết bị hơi nước, trong khi đó các đối thủ Trung Quốc không làm gì cả. Điều này dẫn tới giấy sản xuất từ Trung Quốc thì nhiều hơn và công ăn việc làm cho người Mỹ thì ít hơn – Và hậu quả là, ngày càng có nhiều người dân Trung Quốc tự làm cạn và hủy hoại bầu không khí của chính họ.

Thực ra, cái vũ khí cạnh tranh của Trung Quốc "ô nhiễm càng nhiều thi giá càng rẻ" [34] gây ra biết bao khó khăn cho các nhà máy trong lĩnh vực công nghiệp sản xuất và chế tạo ở Mỹ, bởi những nhà máy này luôn phải đối mặt với chí phí cao nhất về thỏa thuận môi trường [35]. Chẳng hạn các công ty như Dow Chemical và U.S. Steel chi phí gấp 10 lần cho việc bảo vệ môi trường so với các đối thủ Trung Quốc như Sinopec Oil và Bao Steel.

Trung Quốc đã hủy diệt môi trường để gia tăng và đẩy mạnh xuất khẩu được minh chứng rất rõ ở dữ kiện cứng sau đây: Trong khoảng ba thập kỷ ngắn ngủi, Trung Quốc đã nổi lên như là một phân xưởng sản xuất của Thế giới, Trung Quốc cũng đã được biết tới với hai nét đặc thù, đó là: "Quốc gia ô nhiễm nhất hành tinh" và "Quốc gia gây ảnh hưởng nhiều nhất tới việc thay đổi khí hậu". Và điều này dẫn tới việc không chỉ các nhân công người Mỹ chịu tác động và ảnh hưởng. Mà dân chúng Trung Quốc cũng đã phải trả một cái giá quá cao, điều này thể hiện ở việc gia tăng khủng khiếp về bệnh nhân ung thư, nhồi máu cơ tim, tai biến mạch máu não, bệnh về đường hô hấp và

da liễu.

Hoàn cảnh sống và tình trạng của "các cư dân khác trên hành tinh" cũng là thước đo về cấp độ của vấn đề liên quan tới ô nhiễm môi trường sống. Bất kỳ những ai viếng thăm Trung Quốc sẽ nhận thấy rằng cả ở nông thôn và thành thị hầu như vắng bóng chim muông. Những mùa Xuân, Hạ, Thu Đông quạnh hiu trong một bức tranh phong cảnh nhiễm độc của Trung Quốc.

#5: Chủ ý hủy hoại và giết hại nhân công lao động để có nhiều nhiều lợi nhuận

Cùng với các hoạt động đầu độc sông ngoài và kênh rạch, cũng như việc phá hoại bầu không khí của chính mình, là những hành động tàn sát, ngược đãi, và chèn ép nguồn nhân công lao động, giúp cho Trung Quốc có được một vũ khí cạnh tranh sắc bén. Những sự việc như nhiễm bụi Silic và hệ hô hấp, chân tay bị cắt dời, các cơ quan chức năng của cơ thể bị ung thư, và ăn mòn da bởi a-xít, không chỉ là những tai nạn nghề nghiệp trên các phân xưởng nhà máy chết người ở Trung Quốc; đối với hàng triệu công nhân Trung Quốc, việc nhiễm những bệnh này là điều tất yếu [36]. Dưới đây là trích đoạn từ tờ The New York Times, khéo léo ghi lại một sự thật kinh dị của Lò Sát Sinh Số 5 [37] như sau:

Huyện Đài Nam … ở phía Nam của Thượng Hải, là thủ phủ phần cứng của Trung Quốc. Có 7 ngàn nhà máy làm việc trong lĩnh vực công nghiệp chế biến sắt thép … như chế tạo các khớp nối, vỏ bánh xe, nồi và chảo rán, máy khoan, cửa an toàn, hộp dụng cụ, phích nước, máy cạo dâu, tai nghe, ổ cám, quạt điện, và bất cứ sản phẩm nào có sử dụng các chi tiết kim loại. Đài Nam, theo tiếng Trung Quốc còn có nghĩa là "Mãi mãi mạnh khỏe", nhưng lại mệnh danh là "thủ phủ chặt chém chân tay" của Trung Quốc. Ngày nào cũng có ít nhất một lần ai đó phải đưa vào cấp cứu ở một trong hàng tá trung tâm Y Tế chuyên điều trị các bệnh liên quan tới chấn thương bàn tay, cánh tay và ngón tay.

Thủ phạm chính của việc tàn sát này đó là hệ thống quy định an toàn và sức khỏe quá lỏng lẻo của Trung Quốc; công nhân Trung Quốc phải làm việc vất vả trong điều kiện rủi ro lớn ở mọi ngành công nghiệp, từ vật liệu xây dựng, hóa chất và máy móc, tới ngành luyện kim, nhựa và may mặc. Chỉ riêng rủi ro liên quan tới các hầm lò khai thác than, hàng năm có hàng ngàn công nhân

Trung quốc thiệt mạng, trong khi đó ở Mỹ số nạn nhân ít hơn con số 50.

Đứng trên quan điểm cạnh tranh quốc tế, sự tàn sát ở các cơ sở sản xuất đã hun đúc và tạo ra những gì tởm lợm và rùng rợn nhất của lợi thế cạnh tranh mà Trung Quốc lưu trữ trong kho vũ khí của họ – và thành ngữ Máu, Mồ hôi và Nước mắt chưa bao giờ mang một ngữ nghĩa chính xác và đúng đắn như khi nó được đặt ở "cửa hàng máu"và các cơ sở lao động sản xuất đầy ắp rủi ro và nguy hiểm [38] của Trung Quốc.

#6: Một quả bom hạt nhân về hạn chế xuất khẩu

Thế còn thứ Vũ khí Hủy diệt Việc làm thứ 6 mà người ta gọi là "Hạn chế xuất khẩu" là cái gì vậy?

Để biết được vì sao Tổ chức Thương mại Thế Giới WTO lại ban lệnh cấm họ một cách công khai – và tại sao những hạn chế về xuất khẩu này lại được xem như là một trái bom hạt nhân công phá nền công nghiệp nặng của Mỹ - thì chỉ cần nhìn vào một số nguyên liệu thô cụ thể mà Trung Quốc hạn chế xuất khẩu, bằng cách sử dụng định mức nghiêm ngặt đối với hạn ngạch xuất khẩu và áp đặt biểu thuế quan cao tới 70%.

Xếp đầu danh sách về hạn chế xuất khẩu là các nguyên liệu công nghiệp cơ bản như các loại vật liệu và quặng bauxit, than đá, fluorit, magiê, mangan, silicon, carbide, và kẽm. Quặng bauxit là loại quặng dùng để chế tạo kim loại nhôm. Than đá là nguyên liệu trọng yếu và là chất khử trong quá trình luyện gang thép. Magiê là kim loại kết cấu được sử dùng nhiều thứ ba, chỉ sau thép và nhôm, còn mangan thì được sử dụng bởi các lò luyện thép để tạo ra loại thép có khả năng chống ăn mòn và chống gỉ. Vật liệu silicon carbide, thì được sử dụng để chế tạo các loại vật liệu gốm dùng cho việc chế tạo hàng loạt các sản phẩm từ áo chống đạn tới các hệ thống phanh đĩa. Còn đối với vật liệu kim loại Kẻm thì sao? Nguyên liệu vạn năng này được ứng dụng trong hầu hết mọi lĩnh vực, từ việc mạ thép, tới đúc đồng thau và đồng thiết, hay được sử dụng như chất tạo mầu cho các loại sơn, và làm chất xúc tác khi chế tạo vật liệu cao su.

Nói cách khác, hầu như chắc chắn tất cả các nguyên liệu thô mà Trung Quốc dự trữ hay hạn chế xuất khẩu đều là những nguyên liệu mang tính chất sống còn đối với ngành công nghiệp nặng và luyện kim thế giới. Điều tất yếu, ở

phạm vi thị trường toàn cầu, những hạn chế về xuất khẩu của Trung Quốc đối với các nguyên liệu thô sẽ chuyển hóa sang các vấn đề liên quan tới chi phí và giá cả. Vì thế, đối với nhà mấy chế tạo thép của Mỹ ở Gary, bang Indiana, công ty luyện nhôm của Canada ở Lac Saint-Jean, bang Quebec, công ty công nghệ khuôn đúc của Nhật ở Hiroshima, hay nhà máy chế tạo kính của Đức ở Dusseldorf, thì hậu quả không thể tránh được đó là đối mặt với việc tăng giá toàn cầu từ các nguyên liệu thô đầu vào, và sự suy giảm vị thế cạnh tranh đối với các đối thủ từ Trung Quốc.

Với chi phí sản xuất bị xiết chặt thêm một vòng nữa, trong khi các công ty Mỹ và Phương Tây phải chịu các chi phí sản xuất cao hơn, thì các đối thủ cạnh tranh Trung Quốc của họ lại nhận được đặc quyền, và mức giá nội địa được điều chỉnh sao cho họ có lợi thế hơn. Khi phối hợp với nhau, những yếu tố này đã ra một lợi thế khổng lồ về chi phí và giá đối với các đối thủ cạnh tranh ngoại quốc mà các công ty Trung Quốc có được[39] .

Thật có lý và đúng đắn khi nhắc lại ở đây rằng, tổ chức Thương mại Thế giới WTO đã công khai cấm bất kỳ các hình thức hạn chế xuất khẩu như thế, một cách chính xác hơn, họ xác định đây là một loại lợi thế cạnh thương mại bất bình đẳng. Trung Quốc thì không qua tâm tới điều này. Cả Mỹ và Châu Âu cho tới nay vẫn chưa có biểu hiện làm bất cứ cái gì để chống lại những quy định về hạn chế xuất khẩu như thế. Vì vậy kẻ bảo hộ Trung Quốc vẫn ung dung thực thi các hạn chế xuất khẩu phi lý này, và xem đây như là một phương tiện để đạt được quyền kiểm soát mạnh mẽ hơn, giống như như là một cú xiết và bẻ cổ họng trong võ thuật[40], đối với tất cả các ngành công nghiệp nặng và luyện kim trên Thế giới.

#7: Định giá ăn cướp, phá giá, và tổ chức độc quyền đất hiếm

Việc hạn chế xuất khẩu của Trung Quốc dẫn tới hậu quả và những tình trạng tồi tệ đối với các ngành công nghiệp nặng và luyện kim thế giới, nhưng đây chỉ là một nửa của câu truyện mà thôi. Còn nửa kia của câu truyện thì liên quan tới việc hạn chế xuất khẩu một loại vật liệu được sử dụng ở một phạm vi rộng lớn, mà người ta gọi là "đất hiếm" [41]. Vật liệu đất hiếm, với các nguyên tố quý hiếm như cerium, ebrrium, scandium, và terbium [42], là một phiên bản về công nghệ sản xuất cao cấp của bộ phim "khi chú chuột nhắt cất tiếng gầm" [43]. Vì sở hữu các tính chất từ tính và phát quang siêu việt, cũng như khả năng truyền dẫn, sản sinh và tích trữ năng lượng, chỉ cần sử dụng

một chút vật liệu đất hiếm, cũng đã mang lại rất công năng lớn cho nhiều sản phẩm công nghệ cao.

Chẳng hạn, bộ truyền động [44] ở bộ phận ổ cứng của máy nghe nhạc iPod, hệ thống pin dùng trong chiếc xe hơi có động cơ lưỡng tính của nhà hàng xóm, hay các tấm pin năng lượng mặt trời mà bạn dự tính lắp đặt cho gia đình mình, tất cả đều ít nhiều sử dụng vật liệu đất hiếm. Cũng vậy, đất hiếm được sử dụng trong các bộ chuyển đổi xúc tác để giữ cho không khí trong xe hơi được trong sạch, nó được dùng trong các máy X-quang cầm tay mà Bác sĩ sử dụng để chẩn đoán nhanh bệnh lý, hay được sử dụng để chế tạo nguồn năng lượng Laser cho các ứng dụng công nghiệp và nghiên cứu khoa học, và sử dụng để chế tạo các bộ phận từ tính dùng trong các hệ thống giám sát và dẫn đường hiện đại mà các máy bay quân dự và thương mại cần phải được trang bị.

Đất hiếm mang một vai trò quan trọng đối với mọi mặt đời sống của chúng ta, vì thế thật là ớn lạnh khi biết rằng Trung Quốc đã chèn ép một cách hiệu quả thị trường đất hiếm ở nhiều khía cạnh và góc độ. Điều làm chúng ta kinh ngạc về sức mạnh thị trường của Trung Quốc là ở chỗ, dù chỉ sở hữu 1/3 lượng dự trữ trên thế giới, nhưng hiện nay Trung Quốc đóng góp trên 90% thị trường toàn cầu về sản xuất đất hiếm.

Làm sao mà Trung Quốc xoay sở một cách hiệu quả để tạo ra cái mà chỉ có riêng họ sỡ hữu đó là tổ Tổ chức độc quyền đất hiếm - "Rare Earth Cartel" [45]? Đó là vì Trung Quốc dùng các thủ đoạn định giá và phá giá cướp giật; đây cũng chính chính là bài học được lấy ra từ giáo trình "Cẩm nang về Tổ chức Độc quyền Cartel".

Bải học này được bắt đầu từ hơn một thập niên trước đây. Đó là khi một số quan chức cao cấp của Đa?ng Cộng sản Trung Quốc nhận ra được sự giầu có từ nguồn đất hiếm của họ, và Trung Quốc đã bắt đầu đổ hàng đống tiền trợ cấp vào công việc sản xuất đất hiếm. Mục tiêu mà họ muốn đó là biến Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa thành một tổ chức độc quyền như OPEC[46] về đất hiếm: "OPEC of Rare Earths".

Để xây dựng và phát triển Tổ chức độc quyền đất hiếm "Rare Earth Cartel", các công ty khai thác khoán sản của Trung Quốc đã chủ đích khai thác quá định mức sản xuất, và sau đó sử dụng quyền bình đẳng trong giao thương

buôn bán, để tuôn ra một khối lượng khổng lồ đất hiếm vào thị trường toàn cầu. Hiệu quả thực tế của việc ồ ạt đưa vào thị trường một lượng sản phẩm cực lớn đó là làm hạ giá toàn cầu xuống thấp hơn mức chi phí sản xuất, và vì thế các đối thủ cạnh tranh nước ngoài bị đẩy ra khỏi cuộc chơi về thị trường đất hiếm.

Trong vài năm gần đây, cùng với việc tổ chức độc quyền đất hiếm được thiết lập vững trãi, Trung quốc đã chuyển từ giai đoạn "bán phá giá", tới giai đoạn "lừa đảo về giá". Vì đã tiêu diệt thành công các công ty khai thác khoán sản nước ngoài thông qua việc bán phá giá, cho nên ở giai đoạn "lừa đảo về giá" này, Trung Quốc bắt đầu đột ngột tăng giá đất hiếm.

Chẳng hạn, bây giờ chúng ta xem xét vấn đề liên quan tới cerium oxide, vật liệu trọng yếu sử dụng trong các pin nhiên liệu và các bộ chuyển đổi xúc tác [47]. Vào năm 2007, thì giá toàn cầu chỉ khoảng 3 USD cho một kg. Thì ở năm 2010, sau khi chính sách hạn chế xuất khẩu của Trung Quốc được thực thi, giá của vật liệu cerium oxide nhảy vọt lên tới 23 USD cho một kg - tăng hơn 7 lần chỉ trong vòng 3 năm.

Còn đối với chất samarium oxide thì như thế nào? đây là loại vật liệu đất hiếm rất quan trọng dùng trong sản xuất các thanh nam châm có tính năng hoạt động mạnh mẽ, và được sử dụng trong trong quá trình hóa trị khi điều trị bệnh ung thư. Giá của vật liệu đất hiếm này đã tăng tới gần 1000%.

Tất nhiên, việc tăng giá phi thường này đã bắt đầu kéo các nhà đầu tư nước ngoài hào hứng trở lại thị trường đất hiếm, thậm chí công ty Molycorp [48] đã bắt đầu mở lại việc khai thác. Tuy nhiên, các đối thủ cạnh tranh của Trung Quốc phải đối mặt một rủi ro rất lớn: Các công ty khai thác đất hiếm của Trung Quốc có thể đổ cả thùng rượu đi bất cứ lúc nào, thao túng và làm lũng đoạn thị trường một lần nữa, nhằm phá giá sản phẩm, và lặp lại những gì đã tiên đoán trước đây[49], họ sẽ gạt các công ty như Molycorp ra ngoài thị trường làm ăn về đất hiếm.

Khi phải sử dụng độc chiêu còn lại của chiến lược đất hiếm, Trung Quốc thậm chí thay đổi trò chơi ăn cướp của họ, từ việc đơn thuần chỉ là thao túng về mặt kinh tế, tới các trò chơi rất thực tế, nguy hiểm, đó là thủ đoạn Tống tiền chính trị - "Political blackmail" [50]. Chẳng hạn, nói về một biến cố rất nổi tiếng năm 2010, khi đó Nhật Bản đã phải nhượng bộ và thả thuyền trưởng

người Trung Quốc, người mà bị bắt vì cố ý đâm vào tầu bảo vệ lãnh hải của Nhật Bản ở vùng biển gần các đảo Senkaku - vùng lãnh thổ được kiểm soát bởi Nhật Bản, mà Trung Quốc nói là của họ. Tất nhiên, một trong những lý do lớn mà Nhật Bản đã phải nhượng bộ sức ép của người hàng xóm là vì Trung Quốc đã dừng hoàn toàn việc xuất khẩu đất hiếm sang Nhật Bản, nguyên liệu mang tính chất sống còn đối với hoạt động sản xuất trong ngành công nghiệp điện tử và tự động của Nhật Bản [51].

#8: Vạn lý Trường thành Bảo hộ

Được xem như là Vũ khí Hủy diệt Việc làm cuối cùng, Vạn lý Trường thành Bảo hộ - "Great Walls of Protectionism" càng ngày càng biểu hiện rõ hơn. Công trình xây dựng hùng vĩ này được xây từ nhiều loại "gạch" sau đây: thuế đánh vào hàng nhập khẩu [52], hạn ngạch xuất khẩu mù mờ không rõ ràng, tăng thuế hải quan [53], các quy định của nhà nước về "Mua hàng Trung Quốc", các hàng rào kỹ thuật đối với kinh doanh và thương mại, và những kiểu cách hối lộ như đút lót để thắng thầu[54].

Nói theo ngôn ngữ thực thế, thì những bức tường bảo hộ có nghĩa như sau: Trong khi các cơ sở chế tạo máy tính của Trung Quốc ở Thẩm Quyến, các công ty may mặc ở Chiết Giang, hay các nhà máy chế tạo chi tiết máy bay ở Thượng Hải có thể tự do bán hàng hóa ở thị trường Bắc Mỹ, thì những công ty như thế và các đối thủ cạnh tranh của họ ở San Jose, bang Mexico City, và Dorval, bang Quebec, không thể làm điều tương tự, tức là không được tự do bán hàng hóa ở Trung Quốc. Vậy bạn có ngạc nhiên không khi mà cơ sở sản xuất và chế tạo của chúng ta đang phải điều trị cấp cứu ở trong lô`ng kính? [55]

Tổng kết về những lo ngại đến từ Trung Quốc

Khi bạn làm tổng kết về Tám Vũ khí Hủy diệt Việc làm của Trung Quốc, sẽ thấy kết quả sẽ là hàng triệu công ăn việc làm của Mỹ, Canada, Châu Âu, Mexico và Châu Á bị đánh mất, và toàn bộ cơ sở sản xuất của Phương Tây đã phải quỵ gối gục ngã. Khi các điểm nút liên kết của mỗi vũ khí trong số Tám Vũ khí Hủy diệt Việc làm của Trung Quốc được kết nối với những đường xếp hàng vì thất nghiệp ở Mỹ, tình trạng trì trệ kinh tế triền miên ở Nhật Bản [56], khủng khoảng nợ ở Châu Âu, và tình trạng bạo loạn ở Mexico [57], bạn sẽ nhìn thấy một viễn cảnh lớn hơn: Chính sách và chiến lược công nghiệp

theo thuyết trọng thương hám lợi và chủ nghĩa bảo hộ mà Trung quốc theo đuổi không ngoài các mục tiêu như thống trị hoàn toàn nền sản xuất và chế tạo thế giới, gặm nhấm toàn bộ thị trường toàn cầu, và khuất phục xã hội phương Tây về kinh tế.

Là một Giám đốc điều hành của công ty Nucor Steel [58], ông Dan Dimicco đã dũng cảm nhận xét như sau: "Chúng ta ở trong cuộc chiến tranh thương mại với Trung Quốc đã hơn một thập niên. Nhưng chỉ có họ là những người khai hỏa!". Thậm chí Tổng giám đốc luôn khúm núm và quỳ lạy của Tập đoàn General Electrics – GE[59] , ông Jefferry Immelt, đã có nhận xét trong một trường hợp bộc bạch hiếm hoi: "Tôi thực sự lo lắng về Trung Quốc, tôi không dám chắc là cuối cùng họ muốn chúng ta chiến thắng hay ai đó trong chúng ta thành công nữa".

Rõ ràng là, đã đến lúc Mỹ và các đồng minh của mình trong thị trường thương mại tự do và bình đẳng cần phải phát hỏa lại đối thủ Trung Quốc [60] . Cũng đã đến lúc các là lãnh đạo của Đa?ng Cộng sản Trung Quốc cần phải biết một điều: Tổ chức Thương mại Thế giới WTO được thành lập vì một lý do như sau, đó là khuyến khích một nền thương mại tự do thực sự và mang lại sự thịnh vượng chung cho tất cả các quốc gia trên thế giới. Thông qua việc sử dụng Tám Vũ khí Hủy diệt Việc làm Hàng loạt, Trung Quốc đã phá vỡ một cách có hệ thống khuôn khổ của tự do thương mại – thậm chí họ còn liên tục xâm phạm thị trường Mỹ dưới cái vỏ bọc Tổ chức Thương mại Thế giới. Đây là một trong những việc làm bẩn thiểu và đê tiện nhất trong lịch sử kinh tế thế giới. Cái chủ thuyết trọng thương hám lợi và chủ nghĩa bảo hộ Trung Quốc cần phải được tiêu diệt. Nếu chúng ta không làm điều này, thì chờ tới khi nào? Nếu không phải là người Mỹ làm, thì quốc gia nào sẽ làm? Như cố Thủtướng Winson Churchill [61] đã từng nói: Người Mỹ luôn tìm ra cách để làm cái gì đó đúng đắn, sau khi họ vắt cạn hết các giải pháp khác". Sự thực thì chúng ta cũng đã đến mức này rồi đấy.

---

[1] Peoria là thành phố lớn nhất nằm bên dòng sông Illois, thuộc Bang Illois, Mỹ, với dân số khoảng 115 ngàn người.

- Thành ngữ "Will it play in Peroria?" thường được sử dụng để hỏi liệu rằng một sản phẩm, nhân vật, đề tài hay sự kiện nào đó có sức lôi cuốn đối với dân

chúng Mỹ hay không.

- Play in Peoria: Slang - to be acceptable to average constituents or consumers:

- Câu nói "Will it play in Peoria?" là biến thể của một câu trong Tiểu thuyết của nhà văn Horatio Alger “Năm trăm đồng Đô la hay bí mật về Jacob Marlowe”, được xuất bản năm 1890. Trong tác phẩm này, một nhóm diễn viên đóng kịch ở Peoria và thành ngữ như là “We shall be playing in Peoria” – “Chúng tôi sẽ diễn ở Peoria” và “We shall be play at Peoria” – “Chúng tôi sẽ diễn tại Peoria” được xuất hiện ở trang 218. Sau đó những thành ngữ này được nói lóng theo tiếng đường phố thành “Will it play in Peoria?” – “Họ sẽ biểu diễn ở Peoria chứ?”

[2] Unfair trade practice: Thủ đoạn thương mại bất bình đẳng

[3] Virtual certainty: Chắc chắn: The European Union has unfinished business with the euro zone debt crisis and the virtual certainty that Greece will need further financial aid.

[4] Carl Philipp Gottfried von Clausewitz (1780 – 1831): Lý thuyết gia quân sự người Đức.

[5] "Tôn Vũ": Tác giả của Binh Pháp Tôn Tử. Nhờ cuốn binh thư của mình mà được tôn là Tôn Tử.

[6] “gains from trade”: Lợi ích của thương mại. Gains trade in economics refers to net benefits to agents from voluntary trading with each other.

[7] “positive sum” game: In decision theory, the 'win-win' situation where no one wins at someone else's expense, and the sum of winnings (positives) and losses (negatives) is positive. See also zero sum game.

“zero sum” game: "Trò chơi có tổng bằng không" = trò chơi "Kẻ thắng người Thua". In decision theory, the 'win-win' situation where no one wins at someone else's expense, and the sum of winnings (positives) and losses (negatives) is positive. See also zero sum game

[8] "if we build it they will come": The line in the movie was "If you build it, he will come." And it was said by a disembodied voice. So Costner builds a baseball field in the middle of his cornfield and everyone thinks he's crazy. When the field is done, ghost baseball players come out and play and the family interacts with them. Thousands of people come from miles away to see the games. Eventually Costner's dad (who was dead) came out and played and there was an emotional moment and Costner finds closure.

[9] Flat-out wrong: Đều sai lầm như nhau.

[10] American dreams

[11] Gross domestic product - GDP: Tổng sản phẩm quốc nội

[12] A rub is a difficulty: The origin is unknown and it is most known for Shakespeare's use of it in Hamlet. Here’s the rub: It is from Hamlet. it mean something along the lines of 'here's the problem.'

[13] "if we build it they will come": The line in the movie was "If you build it, he will come." And it was said by a disembodied voice. So Costner builds a baseball field in the middle of his cornfield and everyone thinks he's crazy. When the field is done, ghost baseball players come out and play and the family interacts with them. Thousands of people come from miles away to see the games. Eventually Costner's dad (who was dead) came out and played and there was an emotional moment and Costner finds closure.

[14] not for nothing = not in vain = not without cause/purpose/use

[15] "Trickle-down economics" and "the trickle-down theory" are pejorative terms that refer to the policy of providing across the board tax cuts or benefits to businesses, such as tax breaks, in the belief that this will indirectly benefit the broad population. The term has been attributed to humorist Will Rogers, who said during the Great Depression that "money was all appropriated for the top in hopes that it would trickle down to the needy."

[16] Unemployment lines

[17] Kinh tế học Keynes là hệ thống lý luận kinh tế vĩ mô lấy tác phẩm Lý

thuyết tổng quát về việc làm, lãi suất và tiền tệ (thường được gọi tắt là Lý thuyết tổng quát) của John Maynard Keynes (1883-1948) làm trung tâm và lấy nguyên lý cầu hữu hiệu làm nền tảng. Nguyên lý cầu hữu hiệu khẳng định rằng, lượng cung hàng hóa là do lượng cầu quyết định. Do đó, vào những thời kỳ suy thoái kinh tế, nếu tăng lượng cầu đầu tư hàng hóa công cộng (tăng chi tiêu công cộng), thì sản xuất và việc làm sẽ tăng theo, nhờ đó giúp cho nền kinh tế ra khỏi thời kỳ suy thoái.

[18] Dagger to the Heart: Lưỡi hái tử thần, con dao đâm vào trái tim, vũ khí giết người. Tham khảo: (i) The iPad is a blatant dagger to the heart of Microsoft inevitability. (ii) We must not exclude potato-growing or banking from our definition. .... and making a dagger, and then applying the dagger to the heart of one's enemy. (iii) That meant it was a dagger to the heart since we didn't get any. It hurt a lot.

[19] Export subsidies: Trợ cấp xuất khẩu

[20] Broken promise: Bội ước, thất hứa, lời hứa bị bẻ gãy

[21] Unemployment lines: Các tuyến xếp hàng thất nghiệp, xin việc làm.

[22] Great Game : Đại chiến. The Great Game or Tournament of Shadows (Russian: Турниры теней, Turniry Teney) in Russia, were terms for the strategic rivalry and conflict between the British Empire and the Russian Empire for supremacy in Central Asia.

[23] Chinese currency manipulation: Việc thao túng và điều khiển tiền tệ của Trung Quốc

[24] Uniform tariff: Biểu thuế quan thống nhất

[25] More than a buck: the dollar is also called buck

[26] Back in the good old US of A! Couldn’t be happier about being home… but I am really weirded out by how many white people there are here. Aside from that, the culture shock has been mild. And it’s not like I’ve eased myself back into Western life. It’s more like I tested the Western waters by doing a belly flop.

[27] Real cost advantage: Chi phí sản xuất thực

[28] Hybrid car: xe hơi sử dụng động cơ lưỡng tính.

[29] Meant to be trampled: Tham khảo: So indirectly it says that you are meant to be trampled on because you are a no body and there won't be any justice meted out to you.

[30] “Do whatever you can get away with to better your own situation.” Tham khảo: (i) The thieves managed to get away with a lot of money. (ii) To escape the consequences of (a blameworthy act, for example): got away with cheating.

[31] Most shortsighted: Thiển cận nhất

[32] Shoot yourself in the head: Tự sát. Tham khảo: (i) How to shoot yourself in the head and hand your business to Apple in two easy steps. (ii) Three weeks later you shoot yourself in the head rather than try to modify that line.

[33] Tham khảo: (i) Lean, Green Rhetoric Machines - Apple and Dell are slugging it out to see who makes the greenest computers. (ii) Yet in most of the economic stimulus packages, the ‘green rhetoric’ has been stronger than the substance. (iii) In Green rhetoric, everything in nature is described as "fragile!" -- rivers, forests, the whole planet. It's manifestly untrue. America's eastern forest lost two of its most dominant species -- the american chestnut and the passenger pigeon -- and never faltered.

[34] More pollution, lower prices: “ô nhiễm càng nhiều thi giá càng rẻ”

[35] The highest environmental compliance costs: Chi phí cao nhát về thỏa thuận môi trường

[36] Virtual certainty: Chắc chắn: The European Union has unfinished business with the euro zone debt crisis and the virtual certainty that Greece will need further financial aid

[37] Lò sát sinh số 5: Slaughterhouse-Five, or The Children's Crusade: A Duty-Dance with Death (1969) is a satirical novel by Kurt Vonnegut about

World War II experiences and journeys through time of a soldier called Billy Pilgrim. Ranked the 18th greatest English novel of the 20th century by Modern Library, it is generally recognized as Vonnegut's most influential and popular work.

[38] Sweatshop (or sweat factory) is a negatively connoted term for any working environment considered to be unacceptably difficult or dangerous — especially by those from developed countries with high standards of living.

[39] Draconian cost and price: Chi phí và giá cả quá đắt hoặc quá cao. Xem thêm (i) 'Draconian' rise in fees to use the bus station; (ii) Draconian Cost-Cutting could be worst thing we could do right now

[40] A tighter chokehold over: Đòn bẻ và xiết cổ họng trong võ thuật. A chokehold or choke (also stranglehold or in Judo referred to as shime-waza, 絞技, "constriction technique") is a general term for grappling hold that critically reduces or prevents either air (choking) or blood (strangling) from passing through the neck of an opponent, the restriction may be of one or both and depends on the hold used and the reaction of the victim.

Chương 5: Cái chết đến từ thao túng tiền tệ:

Hổ thu mình, rồng công phá

Công nhân Mỹ có thể cạnh tranh hiệu quả từng đồng đô-la một với công nhân Trung Quốc. Họ chỉ không thể cạnh tranh khi tỉ giá đô-la với đồng tệ bị thao túng. __Eric Lotke, Chiến dịch vì tương lai Mỹ

Nếu tiền là căn nguyên của mọi xấu xa, thì sự thao túng của Trung Quốc trên đồng nhân dân tệ là gốc rễ sâu xa của mọi lệch lạc trong quan hệ thương mại Mỹ-Trung. Trong hơn một thập kỷ, thâm hụt mậu dịch kinh niên của Mỹ với Trung Quốc đã làm chậm đáng kể tỉ lệ tăng trưởng kinh tế và đột kích vào tỉ lệ thất nghiệp My. Nhưng chúng ta sẽ không thể để Trung Quốc tiếp tục hút cạn sinh lực của kinh tế Mỹ dưới nanh vuốt của thao túng tiền tệ. Trung Quốc thao túng tiền tệ bằng cách cố tình "neo" nhân dân tệ với đô-la Mỹ ở một tỉ giá sâu dưới giá trị thật. Để hiểu tại sao điều này lại phá hoại kinh tế Mỹ, điều cốt yếu cần hiểu là kinh tế bất kỳ quốc gia nào cũng đều chỉ phụ thuộc vào 4 yếu tố: mức tiêu dùng, mức đầu tư kinh doanh, chi tiêu chính phủ và "cán cân xuất nhập khẩu".

Động lực tăng trưởng sau cùng – cán cân xuất nhập khẩu – là quan trọng nhất khi bàn về thao túng tiền tệ, vì nó đo lường sự chênh lệch khi đem tổng doanh số chúng ta xuất khẩu ra thế giới trừ đi doanh số nhập khẩu. Nhận xét đặc biệt dưới đây nhấn mạnh vai trò quan yếu của cán cân xuất nhập khẩu lên nền kinh tế: khi nước Mỹ lâm vào thâm hụt mãn tính với Trung Quốc, một số phần trăm tăng trưởng kinh tế đã bị bào mòn đi. Tỉ lệ tăng trưởng bị chậm đi này đến lượt nó lại kéo giảm số công ăn việc làm được tạo ra.

Dĩ nhiên, khi kinh tế Mỹ chịu đựng mức tăng trưởng kém và thất nghiệp cao thì ở đầu bên kia, Trung Quốc là người hưởng lợi. Con rồng bùng nổ, trong khi nước Mỹ suy thoái.

Ngày mỗi già cỗi hơn, chìm sâu hơn trong nợ nần và vật vờ hơn trong tăng trưởng

Vậy thì thâm hụt mậu dịch của chúng ta với Trung Quốc lớn đến mức nào?

Bao nhiêu việc làm đã mất vì "sự lệ thuộc nhập khẩu từ Trung Quốc"? Và tại sao thao túng tiền tệ là lý do chính yếu khiến Hoa Kỳ không thể cải thiện đáng kể thâm hụt mậu dịch? Chỉ có hiểu rõ các câu trả lời mới giúp chúng ta thoát khỏi cái bẫy của thao túng tiền tệ Trung Quốc.

Hãy bắt đầu bằng kích cỡ mức thâm thủng của Mỹ. Xét về con số tuyệt đối, Hoa Kỳ nhập khẩu nhiều hơn xuất khẩu với Trung Quốc gần 1 tỷ đô-la mỗi ngày. Đây không phải lỗi đánh máy, hàng tỷ chứ không phải hàng triệu. Còn xét về con số tương đối, mức thâm thủng cũng đem lại sự kinh ngạc không kém. Trung Quốc chiếm đến khoảng một nửa mức thâm hụt thương mại về hàng hóa của Mỹ và tròn 75% khi loại doanh số nhập khẩu dầu mỏ ra khỏi phép tính. Như vậy, suy luận lô-gích từ các thống kê này là: nếu Hoa Kỳ muốn giảm mức thâm hụt mậu dịch, nhằm cải thiện tỉ lệ tăng trưởng và tạo thêm công ăn việc làm, nơi tốt nhất để bắt đầu chính là sự cải cách tiền tệ với Trung Quốc.

Tương tự, tầm ảnh hưởng thực tế của việc lệ thuộc nhập khẩu từ Trung Quốc lên mức tăng trưởng và tỉ lệ thất nghiệp của Hoa Kỳ cũng làm chúng ta giật mình. Cả thập kỷ vừa qua, mức thâm thủng với Trung Quốc đã lấy mất gần nửa điểm phần trăm tăng trưởng GDP hàng năm của chúng ta. Trong khi trông có vẻ không phải là con số lớn, trong thực tế điều này đã có ảnh hưởng tích lũy, làm hàng triệu công việc mất cơ hội được tạo ra. Giả sử ngay bây giờ, nếu chúng ta có được số lượng việc làm này, cộng thêm hàng triệu công việc khu vực sản xuất không bị hủy hoại do các thực thi thương mại bất công khác của Trung Quôc, chúng ta sẽ không phải thấy những hàng dài thất nghiệp bao vây các tòa nhà chính phủ, những khu nhà im ỉm bị tịch thu, và những công xưởng trống trơn đầy cỏ dại ở Mỹ. Thay vào đó, chúng ta hẳn đang bon bon tiến về phía trước.

Như một lưu ý bên lề, những số liệu gây choáng này luôn nhắc chúng ta câu chuyện về Willie Sutton, tay cướp nhà băng khét tiếng. Khi Sutton được hỏi tại sao lại cướp ngân hàng, hắn đã có câu trả lời nổi tiếng, "bởi vì ở đó có tiền". Cũng giống như nhà băng là nơi có tiền, thao túng tiền tệ của Trung Quốc là nơi chúng ta nên kỳ vọng nhất để giảm thâm hụt thương mại và lấy lại phong độ tăng trưởng vững chãi cho nền kinh tế.

Những thời khắc khó khăn của Hoa Kỳ để thoát khỏi chính sách neo cứng đồng đô-la của Trung Quốc

Như vậy, Trung Quốc đã làm thế nào để thao túng tiền tệ? Họ đã thực hiện điều này hữu hiệu bằng chính sách neo cứng đồng nhân dân tệ với đồng đô-la ở một tỉ giá sâu dưới giá trị thực: khoảng 6 tệ ăn 1 đô-la. Đồng tệ siêu rẻ này đến lượt nó lại cung cấp tài trợ cho các nhà xuất khẩu Trung Quốc, trong khi lại đánh thuế nặng lên hàng xuất khẩu của Mỹ. Kết cục của chính sách thao túng đồng tiền này, song hành cùng các thực thi kinh doanh bất công khác như đã được đề cập, đã gây nên căn bệnh thâm thủng mậu dịch mãn tính của Hoa Kỳ như đã được mổ xẻ, phân tích ở trên. Còn đây là chìa khóa cho vấn đề thâm hụt: sự bất cân xứng mậu dịch Mỹ-Trung sẽ không bao giờ tồn tại trong thế giới thương mại tự do, khi mà Trung Quốc thả nổi tự do đồng tệ cũng như bao đồng tiền thả nổi khác trên thế giới như yên Nhật, real Bra-xin, franc Thụy Sỹ, ru-pi Ấn Độ, và đô-la Mỹ.

Trong một thế giới tự do mậu dịch đặc trưng bởi các tỉ giá được thả nổi, sự bất cân xứng thương mại Mỹ-Trung sẽ không bao giờ hiện diện, bởi vì khi mức thâm hụt tăng lên, giá trị đồng đô-la sẽ giảm tương đối với đồng tệ. Khi đô-la rớt giá, hàng xuất khẩu của Hoa Kỳ sang Trung Quốc sẽ tăng lên, hàng nhập từ Trung Quốc sẽ giảm, và mậu dịch sẽ quay về vị trí cân bằng. Tuy nhiên, bằng cách neo đồng tệ vào đồng đô-la, một Trung Quốc bảo hộ đã làm đảo lộn tiến trình điều chỉnh thương mại tự nhiên này, thậm chí nó còn làm suy yếu cơ cấu mậu dịch tự do toàn cầu vốn dựa trên triển vọng giao dịch cùng có lợi.

Con Rồng quậy phá tuyên bố một loại chiến tranh mới

Chính phủ Trung Quốc đã bắt đầu một chiến dịch phối hợp tung ra các răn đe chống lại Hoa Kỳ, ngụ ý rằng họ có thể thanh lý số trái phiếu Mỹ khổng lồ họ đang nắm giữ, nếu Washington áp đặt các trừng phạt thương mại… Được mô tả như là "phương án chiến tranh hạt nhân" của Trung Quốc, hành động đó có thể kích hoạt một cuộc sụp đổ đồng đô-la… Nó cũng giáng đòn chí tử vào lãi suất trái phiếu chính phủ Mỹ, làm chao đảo thị trường nhà đất và có lẽ sẽ đẩy nền kinh tế Hoa Kỳ vào suy thoái. __Báo Bưu điện Luân Đôn

Thật là tồi tệ khi mà chính sách thao túng tiền tệ của Trung Quốc đã đẩy kinh tế Hoa Kỳ mắc kẹt ngay từ đầu bằng cách hủy hoại hàng triệu công ăn việc làm. Còn tồi tệ hơn nữa, "cái chết đến từ thao túng tiền tệ" này lại kéo theo "cái chết của chủ quyền chính trị Hoa Kỳ". Tâm điểm của vấn đề là các đe dọa mà những con diều hâu chiến tranh đang điều hành Ngân hàng Trung

ương Trung Quốc đưa ra. Chúng gọi nó là "phương án chiến tranh hạt nhân tài chính", và nó bao hàm cả chuyện sử dụng dự trữ ngoại hối khổng lồ của Trung Quốc để làm bất ổn các Ngân hàng Mỹ, thị trường chứng khoán, và thị trường trái phiếu.

Để hiểu mối đe dọa của Trung Quốc "đánh gục gã khổng lồ" trên phương diện hệ thống tài chính là xác thực đến mức nào, chúng ta sẽ không phí công khi mô tả chi tiết hơn cách Trung Quốc thao túng tiền tệ. Quá trình này bắt đầu khi bạn hay tôi bước vào một cửa hàng như Walmart chẳng hạn và mua một sản phẩm Trung Quốc, sau đó các đồng đô-la này sẽ được di chuyển vượt đại dương. Lúc này, để duy trì chính sách neo chặt đô-la với đồng tệ, Trung Quốc phải nhanh chóng hồi chuyển "số đô-la Walmart" đó của chúng ta vào trở lại Mỹ bằng cách mua tài sản tài chánh như trái phiếu chính phủ Mỹ, bất động sản Mỹ, hay các công ty Mỹ; nói cách khác, áp lực ngược sẽ được đặt lên đồng tệ.

Bây giờ là câu chuyện đáng quan tâm nhất về thủ thuật thao túng tiền tệ: trước khi chính phủ Trung Quốc có thể hồi chuyển bất cứ đồng đô-la Walmart nào của chúng ta, họ phải giành quyền kiểm soát những đô-la này từ tay những nhà xuất khẩu Trung Quốc. Điều này đòi hỏi một quá trình xoay vòng được gọi là "quá trình thanh lý".

Để thanh lý những đô-la Walmart của chúng ta, chính phủ Trung Quốc ép các nhà xuất khẩu trong nước phải mua trái phiếu chính phủ Trung Quốc định giá bằng đô-la Mỹ. Đổi lại việc giao nộp những tờ giấy bạc Mỹ, các nhà xuất khẩu được nhận lãi suất khoảng 4% trên các trái phiếu thanh lý này. Kế tiếp, chính phủ Trung Quốc xoay vòng và tái đầu tư những tờ đô-la này vào trái phiếu chính phủ Hoa Kỳ với lãi suất ít hơn 2%. Trung Quốc do đó mất 2% hay nhiều hơn về lãi suất cho mỗi đô-la Mỹ được thanh lý, và khoản lỗ lã này lên đến hàng tỷ đô-la.

Câu hỏi là tại sao Ngân hàng Trung ương Trung Quốc sẵn sàng gánh khoản lỗ khổng lồ như vậy? Câu trả lời là bởi vì Đa?ng Cộng sản Trung Quốc quan tâm nhiều hơn trong việc tạo công ăn việc làm để duy trì sự ổn định chính trị và sự toàn trị đất nước so với việc kiếm tiền thực tế. Đó là một trong những điều khác biệt lớn giữa chủ nghĩa tư bản Mỹ thực dụng và chủ nghĩa tư bản nhà nước Trung Quốc đã bị bóp méo qua chủ trương "lợi mình – hại người". Và đừng bao giờ nghi ngờ rằng với quá trình thao túng tiền tệ có tổng bằng

không này, rất nhiều công ăn việc làm mà Trung Quốc lấy được sẽ bằng đúng số việc làm bị mất đi tại Hoa Kỳ.

Trên thực tế, quá trình thao túng tiền tệ này đã tích lũy được một quỹ dự trữ ngoại hối trên hai nghìn tỷ đô-la Mỹ do Ngân hàng Nhân dân Trung Quốc nắm giữ, mà nay đã nghiễm nhiên trở thành một ngân hàng cho vay của người Mỹ. Để hiểu hết ý nghĩa con số gây sốc này, chúng ta nên biết nó còn lớn hơn tổng sản lượng quốc dân của Ấn Độ hay Canada, và gần bằng nếu so với Anh quốc. Nó cũng lớn hơn GDP của cả ba nước Đại Hàn, Mexico, và Ireland gộp lại.

Con số khổng lồ này cũng có nghĩa rằng: Trung Quốc có thể đem quỹ dự trữ ngoại hối của họ mua quyền kiểm soát trong tất cả công ty lớn của Mỹ có tên trong danh sách Chỉ số Dow Jones Công nghiệp Trung bình, gồm cả những gã khổng lồ như Microsoft, Exxon, và Walmart, rồi tiền còn lại vẫn đủ để mua cổ phần đa số của Apple, Intel, và Ford. Chính xác là sự tích lũy khổng lồ quỹ dự trữ ngoại hối bằng đô-la Mỹ cho phép **** Cộng sản Trung Quốc có cơ sở đe dọa "tấn công hạt nhân" hệ thống tài chính Hoa Kỳ. Như He Fan thuộc Viện Khoa học xã hội Trung Quốc đã nói khi đe dọa sử dụng "phương án tấn công hạt nhân" về tài chính, rằng nếu giả sử Trung Quốc bắt đầu bán tháo đô-la, sự rớt giá thê thảm của đồng đô-la sẽ xảy ra. Và như trích dẫn ở đầu chương đã khéo léo mô tả, sự sụp đổ đồng đô-la "sẽ giáng đòn chí tử vào lãi suất trái phiếu Mỹ, làm chao đảo thị trường nhà đất và có lẽ sẽ đẩy nền kinh tế Hoa Kỳ vào suy thoái".

Trong thực tế đã có bằng chứng rõ ràng rằng một Chú Sam khúm núm đã bắt đầu dâng hiến cho Trung Quốc ít nhất một vài chủ quyền chính trị của Mỹ do nguy cơ có thực của phương án tấn công hạt nhân tài chính từ phía Trung Quốc. Thực vậy, lúc này bất cứ khi nào mà Nhà Trắng, Quốchội hay Đại diện Thương mại Hoa Kỳ lên tiếng đòi xóa bỏ các thực thi mậu dịch bất bình đẳng, Trung Quốc liền phản pháo bằng cách đe dọa bán tháo - và trong vài trường hợp có bán tháo thực sự – dự trữ đồng đô-la. Thực tế, sự tồn tại của mối "đe dọa hạt nhân tài chính" giải thích phần lớn hành vi rụt rè kinh niên đối với Trung Quốc của mấy đời Bộ trưởng Tài chánh thập niên vừa qua, từ Hank Paulson dưới trào Bush cho đến Timothy Geithner dưới trào Obama.

Vui lòng hiểu rõ điều này: qua thời gian, sẽ cực kỳ ngây thơ cho bất kỳ người Mỹ nào nghĩ rằng chính sách "tống tiền đồng bạc xanh" của Trung Quốc chỉ

khu trú trong các vấn đề mậu dịch. Một lúc nào đó, các quan chức Trung Quốc có thể sử dụng vũ khí này trên bất cứ vấn đề nào thuộc một số đề tài địa chính trị: từ chuyến thăm Nhà Trắng của Đạt Lai Lạt Ma, bán vũ khí cho Ấn Độ cho đến mối xung đột dai dẳng trên bán đảo Triều Tiên, cũng như chuyện nhạy cảm Hoa Kỳ ủng hộ Đài Loan.

Trung Quốc, ngài có thể dành cho chúng tôi lượng lớn đồng 1 hào?

Sự thao túng tiền tệ của Trung Quốc không chỉ làm mất mát chủ quyền chính trị của Mỹ. Nó còn làm người Mỹ tự sa vào "cái chết từ sự tiêu hoang". Hãy nhớ: trong quá trình thao túng tiền tệ, chính phủ Trung Quốc phải duy trì cái neo giữa đồng tệ và đô-la, chủ yếu bằng cách mua trái phiếu chính phủ Mỹ. Bằng cách này, người cho vay đến từ Trung Quốc đã giúp các chính khách Hoa Kỳ tài trợ cho mức thâm hụt ngân sách khổng lồ.

Sự kiện Trung Quốc giúp chúng ta tài trợ các chương trình, như chương trình kích thích tài chính hàng loạt của Hoa Kỳ, cũng như cám dỗ về việc in tiền dễ dàng của Cục Dự trữ Liên bang Mỹ không phải là một sự chua chát bình thường. Sau rốt, phần lớn bởi vì mức thâm hụt nguy hại với Trung Quốc mà các chính khách Mỹ cảm thấy họ cần tiếp tục mồi nước cho cỗ máy bơm kinh tế bằng các chi tiêu thâm thủng, thậm chí cả khi chúng ta tiếp tục lún ngày một sâu vào nợ nần với một chế độ chuyên chế, bòn rút cạn kiệt từ các nhượng bộ của Mỹ.

Thực tế, toàn bộ quá trình đáng buồn này mà trong đó, Trung Quốc đóng vai nhà cho vay của nước Mỹ, là một phần của cuộc "mặc cả với Quỷ" mà sự thể là Tổng thống Barrack Obama hứa hẹn ngay từ lúc nhậm chức sẽ mạnh tay với chủ nghĩa bảo hộ Trung Quốc và rồi đã thất hứa. Ở đây, chúng ta cần nhớ rõ rằng trong chiến dịch tranh cử 2008, tại các bang công nghiệp chủ chốt vẫn còn đang do dự như Illinois, Michigan, Ohio, và Pennsylvania, ứng cử viên tổng thống Barack Obama đã hứa đi hứa lại rằng sẽ chấm dứt các thực thi thương mại bất bình đẳng với Trung Quốc.

Từ khi nhậm chức, Bộ Tài chính của Tổng thống Obama, dẫn đầu bởi Timothy Geithner như đã đề cập ở trên, đã từ chối nhiều lần việc quy tội Trung Quốc là quốc gia thao túng tiền tệ. Tuy nhiên, chính xác là một động thái như vậy sẽ cho phép Hoa Kỳ áp đặt các nghĩa vụ bồi hoàn thích hợp, nhằm loại bỏ một trong các phương diện bảo hộ quan trọng nhất của Trung

Quốc. Nhưng thay cho việc thực thi lời đã hứa khi tranh cử, Tổng thống Obama đã chọn một cuộc mặc cả nguy hiểm với Quỷ: "Ngài, Trung Quốc, hãy tiếp tục mua trái phiếu của chúng tôi, đổi lại chúng tôi sẽ không áp dụng bất kỳ hành động nào đáng kể để cải cách mậu dịch". Bằng cách này, Tổng thống đã sai lầm khi đặt chính trị và nhu cầu tài chính trước mắt của Nội các ông ta ưu tiên hơn triển vọng phục hồi kinh tế dài hạn của Hoa Kỳ. Đây là sai lầm chết người, bởi vì cho dù có mượn bao nhiêu nghìn tỷ "đô-la Walmart" từ Trung Quốc để ném vào nền kinh tế Mỹ, những đồng tiền kích thích này cũng sẽ không tạo nên khác biệt, cho đến khi nào chúng ta đạt được cải cách tiền tệ tích cực với Trung Quốc.

Hoa Kỳ mắc kẹt trong thang kinh tế toàn cầu

Chúng tôi chán rồi. Chính sách bảo hộ của Trung Quốc đã làm thương tổn phần còn lại của thế giới, không chỉ mỗi nước Mỹ. Nó gây nên một cuộc suy thoái toàn cầu. Trung Quốc muốn được đối xử như một quốc gia đang phát triển, nhưng họ là một gã khổng lồ, là nhà xuất khẩu hàng đầu của thế giới. __Thượng Nghị sĩ Lindsay Graham (R-SC)

Quan sát từ xa 30.000 feet, việc thao túng tiền tệ của Trung Quốc không chỉ làm tổn hại kinh tế Mỹ. Nó đe dọa xé tan toàn bộ tấm vải kinh tế toàn cầu và cơ cấu tự do mậu dịch. Vấn đề là ở chỗ: bất cứ khi nào đồng đô-la giảm so với các loại tiền tệ khác như euro, real, won, hay yên – chuyện bây giờ xảy ra thường xuyên – thì đồng tệ cũng rớt giá theo nó. Đến lượt nó, việc rớt giá của nhân dân tệ so với các đồng tiền khác lại cung cấp cho Trung Quốc bảo hộ một mũi dùi sắc bén hơn chống lại các đối thủ cạnh tranh khắp thế giới, từ châu Âu và Braxin cho đến Nhật Bản và Đại Hàn. Hệ lụy là cầu xuất khẩu suy giảm và đã dẫn châu Âu vào cơn vật vờ về kinh tế, cũng như kéo dài thêm sự tăng trưởng uể oải của Nhật vốn đã lê thê cả chục năm nay. Trong khi đó, lạm phát chồm lên ở các quốc gia như Úc và Braxin, do các dòng tiền nóng đầu cơ đổ vào và do sự tăng giá hàng hóa mà ta có thể truy ngược trực tiếp trở lại là do đồng tệ được định giá thấp.

Qua tất cả các điều này – và bất chấp các lời kêu gọi lặp đi lặp lại từ các định chế như Quỹ Tiền tệ Quốc tế và Ngân hàng Thế giới – Trung Quốc đã áp dụng các biện pháp cứng rắn nhất có thể để chống lại cải tổ. Đường lối cứng rắn này bắt đầu ngay từ cấp lãnh đạo cao nhất của Trung Quốc; như một câu ngạn ngữ nói, "cá thì ương từ đầu xuống".

Ví dụ, hãy xét câu trả lời đầy ngờ vực của Thủtướng Ôn Gia Bảo trước áp lực đòi định giá lại đồng tệ của các thành viên khác trong khối G-20. Ôn nói: ”Trước tiên, tôi không nghĩ đồng tệ được định giá thấp”. Đúng đấy, Mr.Ôn, cũng như không khí ở Bắc Kinh thì trong lành, người Tây Tạng mong muốn là một phần của Trung Quốc, người dân được phát biểu tự do ở Thượng Hải, và chuyến thăm dò không gian Mặt Trăng của Trung Quốc cho thấy nó được tạo thành từ phó mát Thụy Sĩ. Trong thực tế, với các kiểu trả lời vô lý như vậy trước áp lực quốc tế của các lãnh đạo Đa?ng Cộng sản Trung Quốc, thật khó để nói liệu việc chối bỏ mình thao túng tiền tệ của Trung Quốc là giống với bi kịch Shakespear hay giống với trò hề của Moliere. Sau cùng, trong số các quốc gia hưởng lợi từ sự thao túng tiền tệ của Trung Quốc, Trung Quốc là nước hưởng lợi nhất.

Để khởi đầu cải cách, một đồng tệ mạnh lên sẽ khắc phục nhanh chóng lạm phát đang gia tăng ở Trung Quốc, vì một đồng tệ mạnh sẽ hạ nhiệt giá dầu, nguyên liệu, và vô số chi phí đầu vào mà Trung Quốc cần để vận hành các công xưởng. Và như một phần thưởng chống lạm phát mạnh mẽ, một đồng tệ mạnh cũng nhanh chóng chặn đứng các dòng tiền nóng đầu cơ đang thổi phồng cả thị trường chứng khoán và bong bóng nhà đất Trung Quốc.

Điều quan trọng nhất là đồng tệ mạnh sẽ cải thiện đáng kể sức mua của người tiêu dùng nghèo khó ở Trung Quốc. Bằng cách này, cải cách tiền tệ của Trung Quốc sẽ làm nó ít phụ thuộc hơn nhiều vào mức xuất khẩu ra thị trường thế giới – một điểm yếu được mô tả như gót chân Achille của mô hình tăng trưởng Trung Quốc.

Không may, các lãnh đạo Trung Quốc từ chối chấp nhận lý lẽ thuyết phục của thông điệp này. Thay vào đó, họ bảo vệ quan điểm không khoan nhượng bằng tuyên bố rằng đồng tệ mạnh lên sẽ hủy hoại nền kinh tế Trung Quốc do xuất khẩu sẽ giảm mạnh. Nhưng điều này cũng là một cách nữa để nói rằng phương thức duy nhất giữ Trung Quốc tiếp tục phát triển là bằng cách làm nghèo đi phần còn lại của thế giới, và đặc biệt, làm suy nhược nền kinh tế và cơ sở sản xuất của Mỹ, mà thực tế đây là một trong những mục tiêu quân sự và chiến lược lâu dài của Trung Quốc./.

http://tieulun.hopto.org

Chương 6 - Chết bởi Quay lưng của chính các Công ty Mỹ:

Khi màu xanh đồng đô la thay bằng màu đỏ, trắng và xanh đồng tệ.

Đến năm 2012, General Electric chuẩn bị đầu tư 2 tỉ USD vào Trung Quốc. Tập đoàn này đã chuyển các nhà máy từ Mỹ vào Trung Quốc và tạo ra hơn 1.000 việc làm mới… Tháng vừa rồi, GE đã quyết định đóng cửa nhà máy đèn tại Virgina và chuyển khoảng 200 việc làm đến Trung Quốc. — London's Daily Mail

Không có danh dự trong đám trộm cắp – và càng không có lòng yêu nước trong các tập đoàn Mỹ. Đó là thông điệp rất rõ ràng của các công ty như General Electric, Caterpillar, và Evergreen Solar đang chuyển đến người dân Mỹ trong những ngày này, bằng hành động đống cửa các nhà máy già cỗi tại Hoa Kỳ và khai trương các nhà máy sáng bóng, công nghệ hiện đại mới nhất tại vùng đất của Rồng. Tháo chạy qua Trung Quốc, những con lemmut phản bội này không những đẩy đất nước của họ đến bên bờ vực thẳm mà còn ký một bản cáo tử cho chính công ty họ. Điều thật sự không đáng có.

Đầu thế kỷ này, khi Trung Quốc lần đầu tiên gia nhập tổ chức thương mại thế giới WTO và bắt đầu tham lam tấn công vào các nhà máy chế tạo gốc Mỹ. Các nhà điều hành tập đoàn Hoa Kỳ chung vai sát cánh cùng người công nhân phản đối mạnh mẽ các điều khoản thương mại không công bằng của Trung Quốc. Những kêu gào thảm thiết của liên minh Doanh nghiệp – Người lao động đã rơi vào các lỗ tai điếc, tuy nhiên, trong cái tư tưởng cứng nhắc của ông chủ nhà trắng Bush đã không thể nhận biết được sự khác biệt nghiêm trọng giữa lợi ích của thương mại tự do cho tất cả và thương mại bất công mang lại lợi ích toàn diện cho Trung Quốc. Bây giờ, một thập kỷ sau, liên minh giữa những Doanh nghiệp và lao động Hoa Kỳ giông như cái chết của những người phản kháng vì dân chủ Thiên An Môn. Theo bài toán chính trị mới, với việc thêm một việc làm của người Mỹ và mỗi nhà máy được di chuyển sang Trung Quốc, bàntròn kinh doanh với mệnh danh tổ chức "Mỹ", (Hiệp hội quốc gia các nhà chế tạo, và Phòng Thương mại Hoa Kỳ) bị biến từ các nhà chỉ trích bị thương đến các nhà biện hộ khờ khạo đối với các tay

hám lợi và bảo vệ Trung Quốc, kẻ luôn có chính sách riêng đối với kinh tế Mỹ và các người làm công.

Trớ trêu thay, căn bản Quay lưng của các tập đoàn Mỹ Quốc là như thế này:

trong quá trình giúp đỡ Trung Quốc tàn phá các nhà máy chế tạo gốc Mỹ, đa số các phản bội của tập đoàn này là đoản hậu chính tương lai của công ty họ. Họ đang thực hiện không những chuyển công nghệ hiện tại mà còn cái nguồn lực để sáng tạo ra phát minh mới. Để hiểu vấn đề tại sao, tại sao vô số nhà điều hành tập đoàn Mỹ sẳn lòng biến sự tôn thờ đồng Đô la xanh sang đồng tệ Đỏ Trằng Xanh. Đó là lý do chính yếu trước hết phải hiểu và phân tích " ba làn sóng chuyển dịch" nó mô tả đặc tính của cuộc di cư hàng chục triệu việc làm từ Mỹ Quốc sang Trung Quốc.

LÀN SÓNG CHUYỂN DỊCH THỨ NHẤT: Lục địa Trung Quốc trỗi dậy

Làn sóng chuyển dịch đầu tiên bắt đầu từ từ ngay sau khi Đa?ng cộng Sản mở cửa " Thiên Đường Nhân công" với Phương Tây năm 1978. Nó được biết đến với tên gọi "Đổi mới Thị Trường", cởi trói một cách hữu hiệu các lao động Trung Quốc bởi các lợi ích về Y tế và hưu trí đi cùng quyền lợi về điều kiện lao động an toàn và thu nhập hợp lý – nhưng trớ trêu thay nền kinh tế Trung Quốc vẫn chưa thoát khỏi chủ đạo của các công ty nhà nước và các nhà hoạch định cấp cao của Đảng Cộng Sản. Không ngẫu nhiên thay, qua các thập kỷ, các công ty Phương tây như Mattel, Reebok, và Schwinn bắt đầu tạo ra nhiều và rất nhiều cácsản phẩm giá trị thấp phụ thuộc vào giá nhân công như – đồ chơi, giày thể thao, xe đạp – với giá lao động rẻ Trung Quốc. Trong thời kỳ này, mô hình lao động nô lệ bằng giao kèo ở Trung Quốc ngày nay khá hoàn hảo. Trong nền công nghiệp của lục đia, các thanh niên trẻ(không bị rơi vào hiếm muộn dân số trẻ) mới từ nông thôn ra, ký các hợp đồng ràng buộc hà khắc quá với sự hiểu biết của họ. Họ làm việc xếp hàng xếp lớp trong các sàn nhà máy đông nghẹt, nóng, và dơ bẩn, từ 12 đến 16 giờ một ngày. Hoặn và ngủ trong các ký túc xá ổ chuột dạng hộp thường bị chắn các thanh cửa sổ hoặc vây bởi hàng rào của công ty. Nếu họ cố trốn thoát, họ sẽ bị đánh đập. Nếu họ tổ chức đình công, họ sẽ bị đánh đập và sa thải.

Sự thật là những nô lệ lao động thời hiện đại, làm việc với 40 xu 1 giờ, vẫn làm các đồ chơi cho trẻ con chúng ta, đúc những đế giày mà chúng ta đang đi, và thêu các cái áo để mưu sinh mà chúng ta đang mặc. Một lời đề tặng nghiệt

ngã dành cho vòng dây xích vô tận ràng buộc với những người nhân công này là "Thế giới Dic –Ken- Sen tiêu biểu của người Trung Quốc", nhiều người vẫn hạnh phúc với cuộc sống nghèo khổ của họ, tệ như nền công nghiệp lục địa Rồng, cuộc sống của người nông dân nghèo khổ càng tệ hơn.

LÀN SỐNG THỨ HAI: nếu chúng ta không đánh bại họ thì hãy chơi cùng họ.

Làn sóng thứ hai bắt đầu ngay khi Trung Quốc tham gia vào Tổ Chức Thương Mại Thế giới năm 2001 và bắt đầu tấn công trực diện vào các nhà chế tạo gốc Mỹ sử dụng "Vũ khí triệt thoái lao động" giống như bảo hộ xuất khẩu bất hợp pháp và thao túng tiền tệ. Dưới áp lực bao vây của các nhà máy Trung Quốc, ngày càng nhiều nhà điều hành Doanh nghiệp Mỹ nhận ra rằng: tận dụng ưu thế mạng lưới tinh vi bảo hộ hàng xuất khẩu bất hợp pháp, họ có thểsản xuất giá rẻ hơn trên đất Trung Quốc so với Mỹ Quốc, và nếu họ không làm thìcác đối thủ của họ chắc chắn sẽ làm. Điều này tạo nên nhận thức của các Doanh nghiệp Mỹ về câu nói nổi tiếng " Nếu bạn không đánh bại được Trung Quốc, hãy chơi cùng họ". Ngay sau đó, làn sóng chuyển dịch thứ hai mạnh lên như bão Tsunami.

Rất quan trọng để nhấn mạnh rằng trong làn song thứ hai này, mục tiêu cơ bản củ các nhà điều hành Mỹ không phải là bán cho 1.3 tỉ người tiêu dùng tại thị trường Trung Quốc. Mà là sản xuất để xuất khẩu ra phần còn lại của thế giới – bao gồm cả nước Mỹ. Một điều rõ ràng vững như bàn thạch ở đây là, các nhà điều hành Mỹ tin rằng họ tận dụng trong làn sóng này không chỉ là nhân công rẻ mạt(một vài nước như Bangladesh Campuchia và Việtnam cũng có). Mà là, cám dỗ từ điều khoản thương mại bất công bằng, môi trường lỏng lẻo, chế độ an toàn và bảo hộ xuất khẩu. Nếu chính phủ Mỹ không xóa bỏ các điều khoản thương mại bất công đẳng của Trung Quốc nó sẽ tốt hơn (bộ máy của Bush có những nổ lực không đáng có trong cuộc bao vây này), tối thiểu là các cổ đông, nhà điều hành (không phải người làm công) của các công ty dịch chuyển sản xuất của họ đến Trung Quốc.

LÀN SÓNG THỨ BA: Ảo tưởng lới về 1.3 tỉ người tiêu dùng

Làn sóng thứ ba và nguy hiểm nhất trong chuyển dịch của Mỹ Quốc hiện đang xảyra. Nó được kết hợp bởi một phần nhân công rẻ trong làn sóng thứ nhất và một phần lòng tham về lợi thế sản xuất tại Trung Quốc trong làn sóng

thứ hai. Nhưng sâu xa hơn là sự thúc đẩy đầy ma lực trong làn sóng thứ ba là sự mê hoặc giữa các nhà điều hành Doanh nghiệp Mỹ Quốc về cơ hội sắp đến của họ trong khả năng tiếp cận 1.3 tỉ người tiêu dùng đang cư ngụ tại nước đông dân nhất thế giới này. Làn sóng này rõ ràng là nguy hiểm nhất bởi vì nó bị dẫn dắt bở sự mê hoặc về phần lớn người tiêu dùng Trung Quốc có năng lực mua sắm thích hợp để thúc đẩy thị trường- Nhưng thực sự là rất nhiều người nghèo đói. Làn sóng dịch chuyển nguy nghiểm này yêu cầu các tập đoàn Mỹ Quốc muốn bán hàng vào Trung Quốc phải chấp nhận ba điều khoản bảo vệ đã đặt ra trong chính sách "Đổi mới bản địa" (Indigenous Innovation).

Điều kiện bảo vệ thứ nhất yêu cầu sở hữu thiểu số; các công ty Mỹ phải liên Doanh với đối tác Trung Quốc và sở hữu không quá 49% Doanh nghiệp. Rõ ràng là, với điều khoản này làm côngty Mỹ Quốc mất quyền kiểm soát Doanh nghiệp. Sau đó là, điều kiện này cho phép đối tác sở hữu chi phối(thường là các công ty nhà nước) quyền được truy xuất bất cứ thông tin nào của liên doanh, bao gồn các bí mật thương mại.

Điều khoản bảo vệ thứ hai hình thành vi phạm của Trung Quốc về qui định tự do thương mại; được biết với cái tên Bắt buộc Chuyển Giao Công Nghệ. Mưu kế này, công ty Mỹ Quốc bắt buộc đầu hàng về sở hữu trí tuệ cho các đối tác Trung Quốc như một điều kiện để gia nhập thị trường. Hiệu quả thực thi của điều khoản này là tạo sự thuận tiện cho việc phổ biến nhiều công nghệ khác nhau không chỉ trực tiếp đến các đối tácTrung Hoa mà còn chính phủ Trung Hoa và các đối thủ tiềm tàng người Hoa khác. Đầu hàng chấp nhận điều kiện này, các công ty phương tây, họ đã tạo ra các đối thủ người Hoa chỉ trong nháy mắt.

Điều khoản thứ ba đi cùng với bàn tay tham lam trong trong cái vỏ bọc bảo vệ của điều khoản thứ hai bắt buộc chuyển giao công nghệ. Nó giống như bắt buộc xuất khẩu các phương tiện nghiên cứu phát triển của phương tây vào Trung Quốc – vi phạm kép qui định về tự do thương mại WTO. Đây là điều thô thiển nhất tương đương với bán hạt giống ngô của Mỹ, giống như tất cả các nhà kinh tế nói với bạn,với nghiên cứu phát triển, cách mạng công nghệ là điều cần thiết tạo ra việc làm mới. Nếu nghiên cứu Phát triển đó và phát minh đó xảy ra tại mảnh đất Trung Quốc mà không phải Mỹ Quốc, bạn đoán xem ai là người gặt hái thành quả miếng ngon của việc tạo ra việc làm mới.

Rõ ràng là tại điểm này, tại sao các công y Mỹ Quốc lại đầu hàng ba điều khoản bảo vệ của chính sách đổi mới bản địa, mà gần như sẽ hủy hoại chính họ. Môt khi mà Công ty Mỹ đầu hàng quyền kiểm soát, công nghệ hiện tại, và khả năng phát triển công nhệ tương lai, thì nó chỉ chưa là vấn đề chính tạithời điểm trước khi các công ty Trung Quốc "thuần thục" công nghệ và sử dụng nó để tự quay lại cạnh tranh vớicông ty Mỹ - không chỉ ngay chính trên đất Trung Quốc mà còn thị trường toàn cầu. Bằng cách này, các công ty Mỹ học được cách khó khăn để cái mê hoặc 1.3 tỉ người tiêu dùng Trung Quốc với cái ảo tưởng đáng báo động hơn nhiều đồng Đô la và Xu thực sự.Cũng bằng cách này, " chết bởi Quay lưng của các tập đoàn" cũng đưa các tập đoàn đến chổ tự kết liễu mình.

CÁI ĐUÔI CỦA HAI ĐẤT NƯỚC VÀ BỐN TẬP ĐOÀN

Để cung cấp góc nhìn riêng và sâu hơn về vấn đề này, phân tích các hoạt động cùa bốn tập đoàn lớn tại Trung Quốc và Tổng giám đốc điều hành của họ. Westinghouse, kẻ nghờ nghệch nhất; General Electric, kẻ tâm thần nhất; Caterpillar, đứa trẻ quảng cáo cho cám dỗ chủ nghĩa hám lợi Trung Quốc; và Evergreen Solar, một trong "Hy Vọng màu Xanh nhất" của bộ máy Obama và bây giờ là điểm cảm thông cho sự thất bại của nền chính trị Hoa kỳ trong việc bảo vệ cộng đồng Doanh nghiệp khỏi xâm lược của người Hoa.

Suy nghĩ về sự phân thân ảo tưởng của Westinghouse Westinghouse Electric đã chuyển giao hơn 75,000 tài liệu cho khách hàng Trung Hoa theo cam kết phần khởi đầu cùa việc chuyển giao công nghệ với hy vọng là bảo toàn được vị trí trong thị trường hạt nhân phát triển nhanh nhất này.. .

Jack Allen, Chủ tịch Westinghouse tại châu Á[nói] công ty "không có đảm bảo nào"về vai trò tại Trung Quốc khi bốn lò phản ứng AP 1000 [hạt nhân] hoàn thành. -- Financial Times

Giống như Frodo không thể chống lại sự cám dỗ của nhẫn chết người, Westinghouse rõ ràng là không thể cưỡng lại được thị trường điện hạt nhân Trung Quốc. À chúng ta biết rằng: Thị trường hạt nhân trung Quốc là thị trường lớn nhất và phát triển nhanh nhất trên thế giới, với 23 lò phản ứng đang xây dựng và có kế hoạch xây dựng 100 hoặc hơn nữa. Nhưng trong khi cố gắng đạt được thị phần đáng kể trong cái thị trường phát triển đó sẽ là phần thưởng to lớn cho Westinghouse, cách tệ nhất có thể để cạnh tranh với

giải thưởng đó là làm theo cách mà CEO Jack Allen đã làm: chuyển tất cả đến Trung Quốc những gì có thể xây dựng các lò phản ứng mà không cần sự trợ sức của Westinghouse.

Tình hình càng mỉa mai hài hơn. Trên website công ty,Westinghouse Nuclear đã khoác lác thông tin rằng "gần 50% các nhà máy điện hạt nhân đang hoạt động trên thế giới … đều dựa vào công nghệ của Westinghouse." Ồ, có dễ dàng đoán ra? Với cách nhục nhã chuyển hơn 75,000 tài liệu đến Trung Quốc, thì gần 50% hoặc hơn thế nữa các lò phản ứng hạt nhân chắc chắn dựa trên công nghệ Westinghouse ; nó chỉ cướp công nghệ Westinghouse. Sự ngây thơ của Westinghouse thật là ngạc nhiên bởi vì, trong khi nó là công ty của Mỹ, còn công ty Toshiba của Nhật Bản khá quản lý hiệu quả. Và rất nhiều công ty Nhật bản đã bị thiêu bởi các điều kiện chuyển giao công nghệ và đã có kinh nghiệm thấm đòn bởi khả năng các nhà sản xuất Trung Quốc rất nhanh nhạy trong việc học hỏi công nghệ nước ngoài và sử dụng chúng để quay lại trở thành các đối thủ cạnh tranh nặng ký.

Cần xem lại tại sao các nhóm điều hành Nhật bản và Châu Âu tựbắn vào đầu mình bằng bang đạn chuyển giao công nghệ của họ, The Wall StreetJournal đã hài hước:

Khi các công ty Nhật Bản và Châu Âu đã tiên phong trong việc xây dựng đường ray cao tốc tại Trung Quốc, họ đã suy tính việc tiếp cận vào thị trường mới đang bùng nỗ, hàng tỉ Đô la hợp đồng đáng giá và tạo dấu ấn đầy tham vọng trong hệ thống đường sắt. Những gì họ không lường đươc là họ phải cạnh tranh với các công ty Trung Hoa lục địa, đã điều chỉnh công nghệ và quay trở lại cạnh tranh với họ vài năm sau.

Con mèo to xác quì gối trước con Rồng đỏ

Bây giờ lướt qua hai câu chuyện mới gần đây. Xuất bản gần nhau tóm tắt chiến lược toàn cầu Caterpillar: Xóa sổ tại Mỹ và xây dựng lại tại Trung Quốc.

Caterpillar vào hôm Thứ ba đã thông báo có kế hoạch sa thải hơn 2,400 công nhân tại năm nhà máy tại Illinois, Indiana, và Georgia theo nhà chế tạo thiết bị hạng nặng tiếp tục cắt giảm chi phí kho nền kinh tế thế giới suy giảm…. Tiếp theo tình hình xấu, Caterpillar trong tháng giêng đã cắt giàm việc làm

với dự định khoảng 20,000 vị trí. —Huffington Post

Trong suốt ba thập kỷ qua, Caterpillar phát triển từ một văn phòng kinh doanh tại Bắc Kinh cho đến qui mô như ngày nay – bao gồm mười một nhà máy sản xuất, ba rung tâm nghiên cứu và phát triển, chín văn phòng, và hai trung tâm giao nhận. — Jiming Zhu, Vice President, Caterpillar

Chèo lái chiến lược của con mèo to xác là luồng công phá mạnh mẽ của các điều khoản thực thi thương mại bất công đã lôi kéo các công ty như Casterpillar ra khỏi lãnh thổ. Để xem luồng công phá trong vũng bùn nhục nhã này, xem quyết định công ty để sản xuất máy ủi cở nhỏ bán vào thị trường Trung Quốc ở Vũ Hán , hơn là Peorina, Illinois. CasterPillar chọn mảnh đất Trung Hoa – và công nhân! – bởi vì nếu sản xuất máy ủi cở nhỏ trong nội địa và xuất khẩu sang Trung Quốc, sẽ đối mặt với vật cản, điều khoản bảo vệ 30% thuế thâm nhập thị trường.

Nhưng đó không phải là tất cả. Con mèo to xác này sẽ đối mặt một vật cản nữa, mức thuế tham lam theo hình thức giảm giá trị tiền tệ ở mức khoảng 40%. Hai mứ giềng phí và thuế của anh láng giềng ăn xin này tạo cho nền sản xuất Mỹ xuất khẩu vào Trung Quốc là không thể thực hiện với các công ty Mỹ.

Các tổn thương nhất về quyết định di chuyển này là Casterpillar không phải là biểu tượng của nước Mỹ. Nó đã từng là nguồn chính về việc làm và thu nhập xuyên suốt nước phía tây nước Mỹ thế kỷ qua. Nhà sản xuất theo đúng cái thuật ngữ đó không còn hiện diện ở Peoria và đúng là tấm thảm kịch của nước Mỹ.

Và bây giờ đây là mẫu tin đáng cười to lên: Ngay cả Caterpillar đã sẵn sàng tạo ra nhiều việc làm tại Trung Quốc để sản xuất xe ủi cỡ nhỏ và đẩy hàng ngàn người Mỹ đến bờ vực thất nghiệp, nó đã giang hai tay nắm lấy lợi ích của chương trình kích thích tài chính của bộ máy Obama. Chẹp, nó cũng vào bụng ta mà thôi.

Evergreen Solar chuyển năng lượng tương lai của chúng ta để lấy vài miếngbạc

Nếu chúng takhông đánh Trung Quốc và không thể thuyết phục chính phủ

Mỹ hiểu chúng đang đối đầu với cái gì, thế tốt hơn hết hãy tham gia cùng họ. Đó là những gì Evergrenn Solar đã quyết định thực hiện, di chuyển nhà máy chế tạo và lắp ráp năng lượng mặt trời tại Devens – Massachusetts sang Vũ Hán – Trung Quốc —Manufacturing & Technology News

Hãng Evergreen Solar là hãng sản xuất một số tấm Pin năng lượng mặt trời nổi tiếng trên thế giới. Nếu chúng ta tin tổng thống Barack Obama, thì chắc chắn là các công ty như Evergreen Solar được coi là nguồn tạo ra việc làm mới tốt nhất của nước Mỹ. Trong thời đại của suy giảm nguồn cung cấp dầu mỏ và sự nóng lên toàn cầu hay sao, chẳng phải phải ngành công nghiệp xanh nên là một trong những ngành tạo tăng trưởng việc làm mạnh nhất hay sao?.

Nếu chúng ta tin tưởng vào ngài Rick Feldt Tổng giám đốc Evergreen, tuy nhiên, công ty của ông ta đã làm hết sức có thể để thuyết phục bộ máy Obama giúp Evergreen giữ lại các dây chuyền sản xuất tại Massachusset. Ông Feldt đã làm đến mức phải đến Washinton để van nài viên chức quan trọng trong bộ máy như Thư Ký Năng Lượng Steven Chi và Thư Ký Kinh Tế Gary Locke để chống lại các biện pháp bảo hộ bất hợp pháp mà chính phủ Trung Quốc đã áp đặt vào ngành công nghiệp Năng Lượng mặt trời. Nhưng những van xin của Evergreen chỉ rơi vào các lỗ tai điếc.

Vì vậy, khi chính phủ Trung Quốc cung cấp Evergreen các khoản vay lãi suất thấp trên 65% của chi phí xây dựng nhà máy mới tại Trung Quốc thay vì tại Massachusetts, Tổng giám đốc điều hành của Evergreen tin rằng ông đã không có sự lựa chọn khác hơn là chấp nhận 30 đồng bạc của Trung Quốc và chuyển dây chuyền sản xuất của công ty ra nước ngoài. Ngài Feldt bực tức nói, "Hoa Kỳ vẫn tiếp tục kêu gọi về việc giữ việc làm. Bạn đi đến văn phòng của Tổng thống Hoa kỳ và ông ta nói, 'Tôi muốn giữ lại việc làm tại Hoa Kỳ.' Nó thật dễ để nói, nhưng bạn phải làm cái gì để thực hiện." Điều đó là chính xác, ông Feldt, nhưng Mỹ chắc chắn sẽ bỏ lỡ các nhà máy mới của bạn đang chuyển sang Trung Quốc.

Trong thực tế, Mỹ, và đặc biệt là Massachusetts, sẽ không còn các nhà máy Mỹ và cùng với 800 công nhân làm việc trong đó. Vì ngay sau khi hứa hẹn để duy trì một sự hiện diện của nhà máy ở Massachusetts, Evergreen thông báo cũng đã đóng cửa nhà máy ở Bay. Và đúng là, nhà máy đó đã được cùng xây dựng với công nghệ hiện đại trong năm 2007, mà người nộp thuế tiểu bang Massachusetts đã bỏ ra 52 triệu USD để hỗ trợ. Và đây là sự xúc phạm cuối

cùng: Evergreen cũng sẽ buộc người nộp thuế Mỹ trả tiền cho việc đóng cửa với chi phí 340 triệu USD theo thỏa thuận nếu nhà máy bị đóng cửa. Không thể nào làm lộn xộn thêm như thế nữa.

General Electric: Bạn có thích cái muỗng với cái lưỡi lươn lẹo đó không?

Một mô hình đang phát triển.Một công ty [nước ngoài] nhượng quyền sở hữu trí tuệ cho doanh nghiệp sở hữu nhà nước Trung Quốc SOE, và sau đó tất cả bị ép lợi nhuận của thị trường trong nước Trung Quốc và đối mặt với một đối thủ cạnh tranh mới . Không ai trong số này được coi là gặp rủi ro hoặc các doanh nghiệp nhà nước qua quá hăm hở và vượt qua giơi hạn. Trung Quốc muốn chuyển đổi từ nhà máy quốc tế, với một nền kinh tế tiên tiến, và sử dụng sức mạnh thị trường của mình để rút ngắn giai đoạn bằng cách "tiêu hóa" sở hữu trí tuệ của người khác. —John Gapper, Financial Times

Với chiếu rọi của tiêu điểm Quay lưng của chính các Công Ty Mỹ Quốc, rất cần thiết để quay lại cái công ty đã mở đầu chủ đề này: General Electric. Ít nhất là về mặt ngoài, vũ điệu GE cùng với Rồng không được chê là canh bạc tệ. GE hiện có hơn 15.000 công nhân (chủ yếu là người Hoa) tại hơn 50 địa điểm ở Trung Quốc, và mỗi năm, nó góp phần tại ra một số lượng ngày càng tăng của doanh thu hoạt động của mình từ Trung Quốc. Tuy nhiên, GE tiếp tục chịu thâm hụt doanh thu liên quan đến mấy cái hũ vàng mở rộng ở Trung Quốc mà nghĩa vụ phải cung cấp.

Tuy nhiên, vấn đề lớn hơn với GE là hành vi tâm thần phân liệt của các giám đốc điều hành Jeffrey Immelt. Một mặt, Immelt đã buộc tội chủ nghĩa bảo hộ của Trung Quốc đã đi quá xa, "Tôi thực sự lo lắng về Trung Quốc. Tôi không chắc chắn rằng cuối cùng họ muốn bất cứ ai trong chúng ta để giành chiến thắng, hoặc bất cứ ai trong chúng ta được thành công. "

Mặt khác, Immelt, cố gây tượng của mình với Thống soái Pháp Pétain, đã dâng nộp một loạt các mảng lớn các công nghệ mới cho Trung Quốc một cách đáng kinh ngạc, để đổi lấy những gì Immelt coi như là sự tôn vinh cao quí và đặc quyền kinh doanh trong Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.Điển hình là, trong một trong những đáng lo ngại nhất mà Immelt từ bỏ, GE chuyển giao kinh doanh toàn bộ hệ thống khoa học điện tử hàng không toàn cầu của mình chỉ để có thể tham gia vào sản xuất một máy bay chở khách của Trung Quốc. GE cũng đã bàn giao phần quan trọng của công nghệ của các ngành

công nghiệp quan trọng khác như đầu máy xe lửa, năng lượng gió và các thiết bị chống ô nhiễm.

Quá thiển cận, như John Gapper của tờ Financial Times đã khẳng định trước đây, bởi vì khi các công ty Trung Quốc nắm bắt được công nghệ hiện tại và công nghệ đang phát triển của GE tại các phòng nghiên cứu phát triển đặt trên đất Trung Quốc, GE sẽ chịu "thiệt thòi" ở thị trường Trung Quốc và thậm chí phải đối mặt với cạnh tranh gay gắt của Trung Quốc trên thị trường quốc tế.

BÀI TOÁN CHÍNHTRỊ CHIA ĐỂ TRỊ

Thay mặt các tổ chức và thành viên ký dưới đây, chúng tôi viết thư này để phản đối mạnh mẽ điều khoản cải cách tiền tệ HR 2378 của Đạo luật Mậu dịch Công bằng. --- Thư gửi cho Quốchội của 36 công ty và tập đoàn

Không chỉ các nhà sản xuất chế tạo như Caterpillar, General Electric và Westinghouse đã quay lưng vào Mỹ. Như trích đoạn trong thư gửi đến Quốc hội trên đã minh họa, nhiều công ty khác của Mỹ và các ngành công nghiệp được hưởng lợi ngắn hạn từ mối quan hệ ký sinh mà Trung Quốc và Hoa Kỳ đã chuyển thế trong cuộc tranh luận về Trung Quốc. Trong thực tế, mỗi khi chủ đề của cải cách thương mại với Trung Quốc được đưa ra, các công ty này đều phản đối ngay lập tức.

Chỉ cần xem xét các nhóm/hiệp hội nông nghiệp có quyền lực như Hiệp hộiđậu tương Mỹ(American Soybean Association), Viện Thịt Hoa Kỳ (American Meat Institute), Hiệp hội ngô nhà máy lọc dầu (Corn Refiners Association), và Hội đồng xuất khẩu trứng và gia cầm (USA Poultry & Egg Export Council).Họ thường xuyên phản đối ác cải cách thương mại có tính xây dựng với Trung Quốc bởi vì họ lo sợ mức thuế trả đũa.Trong khi sợ hãi như vậy có thể xem là chính đáng, nó không có lý do để hành động vận động hành lang rằng tổn hại vật chất làm ảnh hưởng đến lợi ích rộng hơn của Hoa Kỳ và các nhân viên như Mỹ cố gắng thấu hiểu một trong những tình huống khó xử tồi tệ nhất của kinh tế nước này đã từng phải đối mặt.

Một phần quan trọng thứ hai của liên minh Mỹ "chia để trị" ủng hộ Trung Quốc bao gồm các tập đoàn bán lẻ như Hiệp hội Y phục và giày Mỹ (American Apparel & Footwear), Liên đoàn Bán lẻ Quốc gia(National Retail

Federation), và Hiệp hội sản xuất Hàng hóa Thể thao (Sporting Goods Manufacturers Association). Các nhóm này lo ngại sự gia tăng giá cả và tài sản thế chấp đạt sàn nếu Trung Quốc thực hiện các bước như định giá đồng tiền và loại bỏ trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp của mình. Những gì các nhóm này không hiểu và nhiều công dân Mỹ vẫn chưa nắm bắt là: dòng lũ hàng hóa giá rẻ Trung Quốc đưa nước Mỹ ra khỏi thị trường đơn thuần chỉ là một khoản thanh toán giảm tỷ lệ thất nghiệp hiện tại và tương lai của đất nước này. Hơn nữa, người Mỹ thất nghiệp hơn chỉ có nghĩa là giảm sức mua của người tiêu dùng và giảm kinh doanh cho các nhà bán lẻ Mỹ trong dài hạn.

Và đây là một trong những nhóm vận động hành lang đặc biệt gây phiền hà: Phòng Thương mại Mỹ tại Thượng Hải. Nhóm này lần gần đây nhất có thể nhận biết được là vận động hành lang chống lại các quy định quan trọng trong luật pháp Trung Quốc đề xuất mở rộng bảo hộ cho công nhân Trung Quốc và do đó làm cho người lao động Mỹ một cơ hội tốt hơn để cạnh tranh.

Tất cả các nhóm kinh doanh Mỹ và giám đốc điều hành công ty hiện nay đang có hoạt động kinh doanh với Trung Quốc phải đọc được bài biến thể bài thơ nổi tiếng của John Donne: Không có doanh nghiệp Mỹ nào là một hòn đảo riêng của họ, mỗi doanh nghiệp một phần của đất nước này, một phần của nền kinh tế rộng hơn. Nếu một công việc bị xóa đi bởi chủ nghĩa hám lợi Trung Quốc, nước Mỹ mất đi một ít ... Và do đó không bao giờ biết gửi đến chuông lệ phí cầu đường nào, lệ phí của nó.

Chương 7 Con rồng "thuộc địa hóa" gây ra cái chết của thế giới

Thâu tóm mọi nguồn tài nguyên – Thao túng thị trường khắp thế giới

"Muốn đánh bại kẻ thù, trước tiên phải làm hắn ta mất cảnh giác; muốn thâu tóm ai đó, trước hết hãy đề nghị giúp đỡ họ" - Tôn Tử

"Trong một chuyển động vĩ đại nhất của con người mà thế giới từng chứng kiến, Trung Quốc đang bí mật tích cực làm chuyển đổi toàn bộ lục địa đen Phi Châu thành thuộc địa mới của họ. Đây là sự lặp lại các chiến tích thuộc địa hóa hay chính sách thực dân của các đế chế phương Tây trong thế kỷ 18 và 19 nhưng với một qui mô to lớn và kế hoạch rõ ràng hơn rất nhiều, các nhà hoạch định chính sách Trung Quốc tin rằng Phi Châu có thể trở thành một nhà nước vệ tinh của mình và giúp giải quyết các vấn đề nội tại của Trung Quốc như nạn "nhân mãn" với dân số quá đông và tài nguyên thiên nhiên luôn thiếu hụt chỉ với một cú đánh ngoạn mục" – Daily Mail Online

Trong khi các nhà máy tại Hoa Kỳ ngày càng bụi bặm, các nhà ngoại giao Hoa Kỳ và các lãnh đạo quân đội tiếp tục tập trung vào cự ly gần ở Trung Đông và khó nhìn thấy được điều gì khác hơn, và các chính trị gia tại Thủ đô Washington đang giấc mơ nồng, Trung quốc đang chuyển động trong một cuộc tuần hành vĩ đại. Một đội quân hàng triệu người đang di chuyển hung hãn xuyên qua Phi Châu và Mỹ La Tinh nhằm thâu tóm các nguồn tài nguyên thiên nhiên chiến lược của các quốc gia, thao túng toàn bộ các thị trường mới nổi, và khóa chặt các quốc gia như Mỹ, Châu Âu, Nhật, và các nền kinh tế khác của thế giới bằng việc xây dựng các chướng ngại nhằm ngăn cản các triển vọng tương lai của các nước này; và đã từ rất lâu rồi, thế giới bắt đầu chú ý sự xuất hiện ngày càng gia tăng của một thể chế "thuộc địa hóa" đang ở giữa chúng ta.

Con rồng "thuộc địa hóa" kiểu Trung Quốc chính là đứa con bị lãng quên được sản sinh từ con rồng "nền sản xuất quá đói kém" của Trung Quốc – riêng các nhà máy sản xuất ở Trung Quốc đã tiêu thụ một nửa lượng xi măng của thế giới, gần một nửa lượng thép của thế giới, một phần ba lượng đồng,

một phần tư lượng nhôm, và một lượng rất lớn của mọi thứ nguyên liệu từ antimony, chromium, cobalt tới lithium, gỗ và kẽm. Đó là tất cả nguồn lực và còn hơn thế nữa đến từ khắp thế giới nhằm góp phần xây dựng nền kinh tế của mỗi quốc gia và chất lượng cuộc sống – và đó cũng là nguồn nguyên liệu thô để tạo ra tất cả công việc sản xuất và tạo dựng cộng đồng các công nhân lao động. Bauxite và quặng sắt đến từ Guinea và Tanzania để chuyển hóa thành nhôm và thép mà chúng ta cần để sản xuất máy bay ở Seattle, Washington và đóng các chiếc tàu ở Bath, Maine. Đồng đến từ Chile làm thành dây điện sử dụng trong nhà, Cobalt từ Congo giúp chế tạo các máy móc tại các cửa hàng ở Michigan, và chất niobium từ Brazil được sử dụng rộng rãi trong các động cơ đẩy tên lửa cho công tác quốc phòng và cả với các lò phản ứng hạt nhân tạo ra điện năng thắp sáng cho ngôi nhà của chúng ta

Chất Lithium từ Bolivia và Namibia sẽ là nhiên liệu cho các bình ắc quy sử dụng cho các loại xe ô tô lai (động cơ hybrid vừa dùng xăng, vừa dùng nhiên liệu khác), manganese từ Gabon giúp làm khuôn cho hàng tỉ lon có thể tái sử dụng mà chúng ta sử dụng để uống nước giải khát “soft drinks”,và chất Titanium từ những nơi như Mozambique và Madagascar hay Paraguay thì giúp sản xuất bất cứ thứ gì mà yêu cầu sự chắc chắn cao cùng với tỉ trọng nhẹ - từ thế kỷ 21 dùng để chế tạo máy bay Boeing 787 Dreamliner cho tới các khớp hông, khớp gối nhân tạo của công ty Johnson & Johnson.

Đó là các nguồn tài nguyên thiên nhiên từ các quốc gia khác nhau trên thế giới mà Trung Quốc hiện nay muốn có tất cả cho các nhà máy sản xuất của chính nó cũng như tạo ra thêm công ăn việc làm cho Trung Quốc. Và nếu chúng ta lười biếng đứng yên nhìn, bàng quang với các sự việc xãy ra trên thế giới và cho phép điều đó diễn ra, chúng ta sẽ phải sử dụng cái xẻng nạm vàng sản xuất tại Thượng Hải để tự đào nấm mồ chôn chính nền kinh tế của mình.

Nhưng trước khi điều đó diễn ra, tất cả chúng ta cần hiểu rõ chính sách “cây gậy và củ cà rốt” - hay “mồi câu và chiếc roi” - của Bắc Kinh trong trò chơi “thuộc địa hóa” kiểu Trung Quốc, nếu chúng ta có thể đối đầu với thể chế độc đoán đang biểu dương sức mạnh này và giải quyết tốt các tình huống phát sinh khẩn cấp cho cả sự sống còn của nền kinh tế và an ninh quốc phòng, chúng ta có thể có một tương lai khác hơn.

Cây gậy và củ cà rốt của con Rồng thuộc địa hóa

“Những con người của lục địa đen huyền bí và xinh đẹp, nơi cái nôi của nhân loại được sản sinh ra từ thung lũng Great Rift, đang tuyệt vọng trông chờ sự tiến bộ và giải thoát khỏi đói nghèo, người Trung Quốc đến đó không phải để giúp, họ đến để cướp bóc và vơ vét” – Daily Mail Online

Chiến lược “Cây gậy và Củ cà rốt” của Trung Quốc luôn bắt bầu với cùng kịch bản bằng việc Chủ tịch, Thủtướng hay Ngoại trưởng Trung Quốc viếng thăm các quốc gia xa xôi của Phi Châu như Djibouti, Niger, hay Somalia, .v.v. những nơi mà đa số người Mỹ chưa nghe đến và thậm chí không biết cách chỉ ra trên bản đồ thế giới. Họ đến và vẫy tay với những cuốn séc dày cộm với những hứa hẹn và những khoản vay lãi suất ưu đãi hấp dẫn cho các dự án hạ tầng cả dân sự lẫn quân sự như cầu cống, đường cao tốc, bến cảng hoặc những cung điện nguy nga lãng phí cho các nhà cầm quyền quân phiệt hoặc những khẩu súng AK47 dùng để đàn áp những cái đầu bướng bỉnh phải chịu khuất phục đối với thể chế hiện hữu.

Trong sự trao đổi vụ lợi này với Trung Quốc, các thuộc địa thân hữu của Trung Quốc phải chấp nhận hai thứ để đánh đổi. Đầu tiên phải chấp thuận từ bỏ quyền kiểm soát các nguồn tài nguyên của quốc gia để đổi lấy các khoản vay nợ Trung Quốc, vì vậy, điều này giúp Trung Quốc thâu tóm nguồn tài nguyên của quốc gia thuộc địa cho mục tiêu sử dụng của mình. Thứ hai, kế đến họ sẽ gây áp lực phải mở cửa thị trường của các quốc gia thuộc địa mới này cho các sản phẩm Trung Quốc được làm từ các nguồn tài nguyên thâu tóm được từ các thuộc địa được tự do tung hoành, và như vậy Trung Quốc đã nắm được và thao túng các thị trường mới nổi lên trên khắp thế giới.

Thực tế, kế hoạch gặm cỏ dần của Trung Quốc thông qua việc thâu tóm tài nguyên thuộc địa khác nhau cơ bản với phần còn lại của thế giới mà chủ yếu dựa vào các thị trường toàn cầu hóa để phân phối năng lượng và nguyên liệu thô thông qua hệ thống giá. Như vậy, kế hoạch dựa trên thị trường cung-cầu để phân bổ tài nguyên thiên nhiên là cần thiết đối với nền kinh tế toàn cầu vì dựa trên lợi ích của toàn thể cộng đồng. Tuy nhiên, thay cho việc tích lũy tư bản có tính hợp tác, các nhà tư bản thuộc địa hóa ở Bắc Kinh đã không làm như vậy mà đặt một dấu chấm thang to tướng tạo ra sự thuộc địa hóa đối với bàn cân lợi ích các quốc gia nghèo đói ở Phi Châu.

Một thực tế khác cho thấy, thỏa thuận hay thương lượngg với con Rồng thuộc địa hóa này đang diễn ra như một cú đấm sấm sét lan tỏa từ Phi Châu tới

Châu Mỹ La Tinh và hầu hết vùng Trung Á, với cùng công thức: tịch thu và giành lấy quyền kiểm soát các nguồn tài nguyên thiên nhiên tiêu biểu cho mức độ giàu có thực sự của nước sở tại sau khi đã biến họ thành thuộc địa kiểu mới. Xuất khẩu các tài nguyên này về Trung Quốc mà không cho các quốc gia bị thuộc địa kiểu mới này được sử dụng tài nguyên của chính mình cho việc phát triển kinh tế bản địa. Kế đến Trung Quốc sẽ bán các nguyên liệu chế biến dưới dạng các sản phẩm hàng hóa hoàn chỉnh và được sản xuất ở Trung Quốc ngược lại cho các thuộc địa mới. Và điều này dễ dàng tạo ra thêm công ăn việc làm và lợi nhuận lớn cho các xí nghiệp, công ty bên trong Trung Quốc, và dĩ nhiên sẽ làm kéo dài thêm chuỗi các thất nghiệp và nghèo đói tại các quốc gia thuộc địa mới này.

Các quốc gia bị thuộc địa kiểu mới này chỉ nhận được các công việc thuộc loại nguy hiểm, lương thấp trong các ngành công nghiệp khó nhọc trong khi các công việc sản xuất có hàm lượng giá trị cao được chuyển đến các nhà máy ở Bắc Kinh, Thượng Hải và Quảng Châu. Tất cả những thứ tốt sẽ được dành cho Trung Quốc, tất cả các thứ tệ hại được chuyển cho các quốc gia thuộc địa kiểu mới này.

Nền ngoại giao “vung tiền mua chuộc” của Trung Quốc

“Khi chúng ta trở về với thực tại, chúng ta thấy rằng Trung Quốc giống như đang xâm lược vào Lục địa Phi Châu” - Ngoại trưởng Lybia - Musa Kusa

Hiện tại, chính sách thuộc địa hóa dùng cây gậy và củ cà rốt của Trung Quốc đang áp dụng đối với mọi nơi trên toàn cầu. Thế chấp gán nợ về dầu hỏa của Angola đối với Trung Quốc đã hơn 10 tỉ đô la và vẫn còn đang tiếp diễn. Cộng hòa dân chủ Công-gô vướng vào một trao đổi hạ tầng với Trung quốc lấy mỏ đồng trị giá hàng tỉ đô la đầy thiệt hại. Ghana thì trao đổi hạt ca cao trong khi Nigeria thì bán khí đốt tự nhiên cho Trung Quốc và Sudan gia tăng trang bị quân sự qua việc thanh toán phí tổn và gánh nợ bằng dầu hỏa. Không quốc gia nào trong số các quốc gia kể trên nhận được kết cục tốt đẹp trong bất cứ các thương vụ nào.

Trong khi đó, tại Peru, một quốc gia ở Mỹ Châu, Trung Quốc hiện đang sở hữu toàn bộ một quả núi có chứa quặng mỏ đồng; và trong thương vụ mua núi Toromacho, các nhà thực dân kiểu mới ở Bắc Kinh đã sử dụng một triết lý phổ biến nhất của người Mỹ là “Đừng bao giờ cho đối phương dù là một

phút lơi lỏng". Thực tế cho thấy, thương vụ hời cho Trung Quốc về mỏ đồng đã mang lại cho họ khoảng tài sản mỏ đồng tương đương 3 tỉ USD mà có lãi hơn 2000% (20 lần) riêng cho việc đầu tư này. Điều đó cũng có nghĩa là nạn đói kém, bệnh dịch, lạc hậu và các tại nạn liên quan đến hầm mỏ và tàn phá môi trường trên thực tế sẽ tiếp tục diễn ra cho người dân trong vùng núi Peru này.

Tệ hại cũng không kém là vụ việc dễ dàng thấy, liên quan đến nhà độc tài đang chạy trốn Robert Mugabe của Zimbabwe, nhà chuyên chế độc tài già nua và run rẩy này, người đang vận hành đất nước giàu tài nguyên và thiếu trầm trọng việc làm, đã gán hơn 40 tỉ đô la trử lượng kim loại quý Platium của Zimbabwe để nhận lấy chỉ khoảng 5 tỉ USD. Sau đó, ông ta dùng tiền này để xây các cung điện mới, để mua trực thăng chiến đấu, các chiến đấu cơ, súng tiểu liên ám sát và cả giày ống sản xuất tại Trung Quốc trên nỗi thống khổ của người dân xứ sở Zimbabwe này.

Chỉ duy có Trung Quốc mới có thể so sánh và làm cho Chủ nghĩa phân biệt chủng tộc Apartheid và thời kỳ khốn khó Apartheid mới trông còn dễ chịu hơn!

"Sẽ ra sao nữa, rồi sao nào?", bạn sẽ hỏi. Trung Quốc không chỉ nhắm vào các nguồn tài nguyên này như Mỹ, Châu Âu và Nhật đã từng ư? Và tại sao công dân Mỹ phải quan tâm nếu Trung Quốc chỉ xé xác vài quốc gia với các nhà độc tài tham nhũng ở Phi Châu hoặc vài nhà nước chịu ảnh hưởng đói nghèo vùng Nam Mỹ? Nếu như các địa ngục trần gian là các quốc gia trong thế giới thứ 3 mà các nhà lãnh đạo tại đây lại quá tham lam và ngu dốt thì cứ việc để họ phải chịu sự tra tấn của Trung Quốc vậy. Điều gì khả dĩ có thể ảnh hưởng đến đời sống của nhân viên tại các công ty và nhà máy sản xuất đá graphite tại Bensenville, Illinois, hay thủy tinh nhuộm màu tại Kokomo, Indiana, hoặc đồ nội thất gỗ tại Asheboro, North Carolina? Và làm thế nào vài chính sách thuộc địa hóa kiểu Trung Quốc lại có thể ảnh hưởng đến triển vọng công ăn việc làm của một chàng trai trẻ vừa tốt nghiệp đại học ngành hóa trường Cal-Berkeley hay một phụ nữ trẻ có bằng kỹ sư vừa rời trường George Tech? Vậy thì ít nhất nên có một câu trả lời về việc này.

Bằng cách thiết lập mối quan hệ thuộc địa xuyên qua các châu lục như Châu Phi, Châu Á, và cả sân sau của nước Mỹ là Châu Mỹ La Tinh, Trung Quốc đang ngày càng nắm giữ nhiều nguồn tài nguyên thiên nhiên của thế giới bên

cạnh các tài nguyên hiện có của thị trường toàn cầu và tất cả đều trong tầm ngắm của họ. Chiến lược khóa chặt và sở hữu "thuộc địa hóa" các nguồn tài nguyên thiên nhiên khiến cho Trung Quốc có thể sử dụng các tài nguyên này khi cần với chi phí rẻ nhất và do vậy họ dễ dàng có lợi thế về giá thành cạnh tranh với Hoa Kỳ và phần còn lại của thế giới.

Trong thực tế, để thấy rõ điều Trung Quốc đang làm và để hiểu thêm chính sách muốn khóa chặt và thôn tính nguồn tài nguyên thì không gì rõ ràng hơn việc quan sát cách ngu.y trang thô thiển bằng việc cấm vận sử dụng tài nguyên đối với các nước trong phần còn lại của thế giới. Ví dụ, các nhà sản xuất Trung Quốc có thể khóa chặt việc sử dụng bauxite từ Brazil, Equatorial Guinea, và Malawi; Đồng từ Congo, Kazakhstan, và Namibia; quặng sắt từ Liberia và Somalia; mangan từ Burkina Faso, Cambodia, và Gabon; nickel từ Cuba và Tanzania; và kẽm Algeria, Kenya, Nigeria, và Zambia, và do vậy chắc chắn ảnh hưởng ít nhiều đến hoạt động của các nhà máy tại Cincinnati, Memphis và Pittsburgh hoặc Munich và Yokohama hay Seoul.

Chính sách cấm vận trên thực tế của Trung Quốc đã tạo điều kiện thuận lợi cho họ hàng tỉ tấn tài nguyên tự nhiên và là lý do tại sao các nhà máy sản xuất xe ô tô trong tương lai sẽ tập trung ở Lan Châu, Vũ Hán thay thế cho Detroit và Huntsville; Đó là lý do tại sao, các loại máy bay của tương lai sẽ được chế tạo tại Binzhou và Shenyang, Trung Quốc thay cho Seattle and Wichita, Hoa Kỳ; các thế hệ vi mạch máy tính, vi xử lý thế hệ mới sẽ được chế tạo tại Đại Liên và Thiên Tân thay thế cho Silicon Valley; Các nhà máy cán thép trong thế kỷ 21 sẽ đặt tại Tangshan và Vũ Hán thay cho Birmingham, Alabama và Granite City, Illinois.

Đây không phải là cách thức thị trường tự do vận hành, cũng không phải các quan hệ hợp tác quốc tế thông dụng thường có. Không phải một quá trình lâu dài. Tất cả chúng ta nên nhận thức rõ một sự xúc phạm đối với tất cả với cách làm này. Tuy nhiên, tại các bàn tròn chính trị tại Berlin, Tokyo, và Washington, một thái độ dường như không hơn nhân vật Rhett Butler trong tác phẩm Cuốn theo chiều gió: " Ồ bạn thân mến, tôi không làm gì nguy hại cả"

Con Rồng "bị quá tải dân số" chạy quá nhanh qua Lục địa đen

"Bất cứ điều gì họ nói, có một sự thật là người Trung Quốc đến Châu Phi

không chỉ với các kỹ sư và nhà khoa học. Họ đang đến với cả các nông dân. Đó là chủ nghĩa thực dân mới. Không có chỗ cho đạo đức và giá trị nào" - Nghị sĩ Ai Cập - Mustafa al-Gindi

Thậm chí là khi Trung Quốc phát triển một cách bùng nổ, các quốc gia sản xuất khác sẽ gặp khó khăn và đi đến phá sản, sự nảy mầm Trung Quốc trong chính các quốc gia thuộc địa mới này, từ Angola tới Zimbabwe, họ duy trì khai khoáng trong sự đói nghèo, đau khổ và các cuộc chiến tranh dân sự đẫm máu thường xuyên. Dù rằng có một thực tế là các quốc gia này đang có một địa vị cao khi đang nắm giữ các tài nguyên thiên nhiên đáng giá nhất của trái đất.

Sự đói nghèo đang diễn ra và các xung đột dân sự là một hệ quả trực tiếp nhất của phần trừng phạt bằng cây roi hay cây gậy của chính sách ngoại giao "dùng tiền mua chuộc" với "cây gậy và củ cà rốt".

Chính sách trừng phạt diễn ra như thế nào: vào giai đoạn đầu của chính sách quan hệ thuộc địa mới, "củ cà rốt" của Trung Quốc được đưa ra với nhiều hứa hẹn rằng nguồn tiền vay của Trung Quốc sẽ giúp xây dựng hạ tầng cơ sở cho quốc gia bản địa và sẽ có lợi cho số đông dân chúng địa phương bằng cách tạo ra hàng ngàn việc làm mới và sự tăng thu nhập cho người dân. Tuy nhiên, "cây gậy" được đưa ra khi Trung Quốc hoàn toàn xuất khẩu một đội quân triệu người để giành lấy việc xây dựng hạ tầng này.

Thay cho việc thuê các nhân công địa phương của các ngành về kiến trúc, kỹ sư, công nhân xây dựng, và các công ty vận tải, một "cây gậy" Trung Quốc được sử dụng tối đa tạo điều kiện cho các lao động Trung Quốc tới các thuộc địa mới, sử dụng các điều khoản có lợi nhất cho Trung Quốc đã được ký trong các hợp đồng hợp tác dạng này.

Đây là tình huống bị thuộc địa hóa đáng buồn và đáng tiếc nhất của mảnh đất Sudan mà các tác giả cuốn sách "China Safari" viết:

Nơi đây người Trung Quốc khoan dầu và bơm nó vào các đường ống của Trung Quốc, được bảo vệ bởi một người Trung Quốc mạnh bạo đang trên đường tới một bến cảng cũng được xây dựng bởi người Trung Quốc, nơi mà dầu sẽ được bơm lên những bồn chứa lớn để chở về Trung Quốc. Những người lao động Trung Quốc xây dựng đường xá, cầu cống và những đập chứa

nước khổng lồ và làm biến mất quyền sở hữu các mảnh đất nhỏ của hàng chục ngàn nông dân địa phương; Người Trung Quốc phát triển trồng trọt lương thực cho chính họ, đáp ứng nhu cầu ăn uống của chính họ với rau cũng của Trung Quốc và nguyên liệu nhập khẩu cũng từ Trung Quốc; Người Trung Quốc vũ trang cho một chính phủ phạm tội ác chống lại nhân loại; và Người Trung Quốc bảo vệ chính phủ đó và liên kết chặt chẽ với nó trong Hội đồng bảo an Liên Hợp Quốc.

Và đây là bí mật nhỏ với một vết nhơ lớn nhất về tham vọng thực dân mới của Trung Quốc. Trong khi đang thâu tóm các nguồn tài nguyên thiên nhiên và thao túng các thị trường mới là các mục tiêu chiến lược chủ yếu, các nhà hoạch định trung ương Bắc Kinh cũng muốn xuất khẩu có hệ thống hàng triệu công dân Trung Quốc vào các "nhà nước vệ tinh" tại Phi Châu và Mỹ La Tinh để giảm thiểu áp lực tăng dân số quá mức ở Đại Lục. Trong cuốn "China Safari", một nhà khoa học Trung Quốc mô tả chiến lược di dời dân số này như sau: chúng ta có 600 con sông ở Trung Quốc, 400 trong số này đã bị chết bởi ô nhiễm… chúng ta sẽ phải gửi ít nhất 300 triệu người tới Phi Châu trước khi chúng ta bắt đầu chứng kiến kết cục các vấn đề nghiêm trọng của chúng ta.

Và đây chỉ là một trường hợp nhỏ tại nơi mà có thể giải thích hiện tượng nhập cư mà Trung Quốc đang áp đặt lên Lục Địa Đen: khi Namibia bị phá sản với hàng tỉ USD nợ vay của Trung Quốc, các con cá mập chủ nợ ở Bắc Kinh đã đòi nợ bằng cách thương lượng một sự chấp thuận cho hàng ngàn gia đình Trung Quốc tới Namibia. Thực tế, bí mật thương vụ này chỉ được phơi bày qua Wikileaks; và có lẽ không cần nói gì thêm, khi các tin tức được tiết lộ, nó đã gây phẫn nộ dữ dội của người dân nước này.

Bạn có thể cũng đã rất phẫn uất rồi, nếu các đôi giày nhập cư đang bước trên đất Mỹ. Chỉ cần nghĩ về điều đó thôi: nếu một ít tỉ đô la tiền nợ của Trung Quốc cho phép họ quyền được gửi hàng ngàn người tới Namibia, bao nhiêu trăm ngàn người nhập cư bạn có thể hình dung Bắc Kinh muốn chính phủ Hoa Kỳ phải chấp nhận để đổi lấy một khoảng nợ hai ngàn tỉ đô la của Trung Quốc? Nhưng mà nè, cũng vẫn còn có rất nhiều đất trống ở Montana và Wyoming đó !

Đối với phạm vi giới hạn của một chiến lược đang gây sửng sốt, chiến lược đồng hóa chủng tộc hay Trung Quốc hóa Châu Phi đen, nhà báo nổi tiếng với

nhiều giải thưởng Andrew Malone mô tả sự phát triển rất hung hãn này: với một nhóm nhỏ ban đầu, một cộng đồng Trung Quốc 750 ngàn người gây ngạc nhiên, đã và đang sinh sống tại châu Phi hơn một thập kỷ qua. Những người khác đang trên đường tới. Chiến lược thôn tính này đã được hoạch định cẩn thận bởi các quan chức tại Bắc Kinh, nơi một chuyên gia đã ước lượng rằng Trung quốc sẽ cần gửi 300 triệu người tới Phi Châu để giải quyết các vấn đề dân số quá mức và ô nhiễm môi trường.

Các kế hoạch đang vào guồng. Xuyên qua Phi Châu, cờ đỏ Trung Quốc đang tung bay phấp phới. Các thương vụ sinh lời hấp dẫn đang được mang ra chiêu dụ, đánh đổi để mua bán hàng hóa với Trung Quốc – dầu hỏa, bạch kim, vàng, và khoáng chất. Các đạisứquán và các đường bay đang mở thêm ra. Các tầng lớp ưu tú của Trung Quốc có thể được nhìn thấy khắp mọi nơi, đang dạo chơi mua sắm tại các cửa hàng sang trọng đắt tiền của chính họ, đang lái những chiếc siêu xe Mercedes và BMW, đang gửi những đứa trẻ con họ tới các trường tư thục độc quyền dành riêng cho họ… băng qua lục địa vĩ đại này, sự hiện diện của người Trung Quốc đang phình to như một cơn lũ … các khu phức hợp kín cổng cao tường và độc quyền, chỉ phục vụ riêng thức ăn Tàu, và là nơi người da đen không được phép đến, đang được xây dựng trên khắp châu lục. “Quần áo kiểu Phi Châu” được bán tại các chợ trong khắp châu lục hiện nay chủ yếu được nhập khẩu, mặt sau luôn ghi lời nguyền “ Made in China”.

Từ những câu chuyện về tổn thất của Malone, bạn có thể tự suy xét và soi sáng thêm rằng đó không chỉ là các nhóm công nhân xây dựng được Trung Quốc xuất khẩu sang Phi Châu, Á Châu, Mỹ La Tinh. Trung Quốc còn mang sang cả nông dân, thương gia, và thậm chí cả gái điếm.

Để đặt chiếc máy xúc đất kiểu Trung Quốc đúng chỗ, giả sử chính quyền Mỹ bỏ qua hai bang Iowa và Nebraska, tịch thu hàng triệu hécta đất hoa màu chủ yếu, chuyển nó qua cho Trung Quốc, và bảo với người nông dân địa phương đi chỗ khác chơi, và chia tách phân biệt chủng tộc giữa những người hàng xóm, và họ thôn tính luôn các nhà xưởng, công sở của Hoa Kỳ. Chỉ thử hình dung mức độ giận dữ của người Mỹ xem?

À, đó chính là điều thực sự đang diễn ra tại Phi Châu, nơi mà hàng triệu người nông dân Trung Quốc đã có mặt. Những người nhập cư Trung Quốc này đang canh tác đất của người châu Phi để sản xuất thực phẩm và xuất

khẩu ngược về Trung Quốc đại lục một cách độc quyền cho các bàn ăn của người Trung Quốc – thậm chí cả khi nạn đói nghèo của người dân Phi Châu đang hoành hành xung quanh họ.

Đây chỉ là một vị đắng nhỏ trong thương vụ thôn tính đất đai Sino-African: theo tờ báo The Economist , Trung Quốc đã thâu tóm hơn 7 triệu hécta các cánh đồng dầu cọ chủ yếu của Công Gô và phục vụ cho nhiên liệu sinh học. Tại Zambia, các cánh đồng của Trung Quốc đã sẵn sang cung ứng một phần tư số trứng được bán tại Thủ đô Lusaka. Còn tại Zimabbwe, theo tờ Weekly Standard, thể chế Mugabe đã đi xa hơn khi cho phép các công ty nhà nước Trung Quốc được tự do sở hữu các nông trại của người da trắng trước đây. Trớ trêu thay, con Ngựa Gỗ thành Troy mang tên "Những nông trại hữu nghị" đã được sử dụng tại các quốc gia từ Gabon, Ghana, và Guinea tới Mali, Mauritania,và Tanzania để khóa chặt các vùng đất lớn nhỏ và được đặt dưới sự giám sát và che chở của những chiếc Ra đa theo dõi về chính trị một cách kỹ lưỡng.

Thương vụ mua cả Phi Châu và Mỹ La Tinh

Thêm vào cơn lũ người nông dân Trung Quốc là các làn sóng các thương nhân Trung Quốc càn quét qua cả Phi Châu và Mỹ La Tinh. Một số người đến cùng với cơn lũ hàng hóa Trung Quốc tràn ngập các thành phố lớn như Kinshasha, Kampala, Lagos, Lima, và Santiago.

Số khác là các thương nhân thuộc loại mạo hiểm hơn, họ xếp dỡ hàng xuống từ những chuyến tàu và máy bay và bán cho các thành phố đang phát triển bùng nổ thuộc vùng sâu hơn mà có các dự án xây dựng của Trung Quốc xuyên qua khắp các châu lục cả Phi Châu và Mỹ La Tinh

Khi cả gái mại dâm nhập cư Trung Quốc xuất hiện, thật không phải chuyện đùa ở đây. Và cũng giống như các ông anh bà con của họ đang làm những sản phẩm hàng hóa nhằm thôn tính khu vực này, các quý cô Trung quốc của màn đêm, vào làm cho các quán bar và nhà thổ mọc lên đầy xung quanh các khu thương mại thuộc địa và họ cũng áp dụng chiêu ma mãnh là phá giá để loại các đối thủ địa phương ra. Các tác giả cuốn China Safari phải thốt lên rằng nền kinh tế mại dâm ở quốc gia giàu tài nguyên gỗ rừng Camaroon: " gái mại dâm Trung Quốc dụng chiêu giảm giá chỉ còn 2000 CFA (khoảng 4,25 USD) tại những nơi mà gái mại dâm người địa phương có giá không

thấp hơn 5000CFA”

Và đây là một câu chuyện khôi hài cười ra nước mắt mà chúng tôi có được để hiểu vì sao nền kinh tế chịu nhiều áp lực đã dẫn đến vấn đề nhập cư của Trung Quốc: khi cảnh sát nỗ lực giải cứu một nhóm phụ nữ Trung Quốc được mang đến bởi bọn buôn người để làm mại dâm tại Congo-Brazzaville, những phụ nữ kêu nài được ở lại nước này. Đó là vì tiền và cách xử lý họ có được ở đây hơn hẳn bất cứ điều gì họ nhận được từ quê nhà vùng Tứ Xuyên.

Hiển nhiên, họ chấp nhận thân phận mại dâm tại các nhà thổ Congolese hơn là quay về quê nhà với các nông trại cùng với các cộng đồng thân quen của họ trên vùng đất của rồng.

Trung Quốc xuất khẩu các trần nhà với nguy cơ sụp đổ chết người và các chất thải độc hại

“Các công ty Trung quốc đang trả lương cho người lao động rẻ mạt và bắt họ làm việc nhiều giờ hơn; làm sao có thể kỳ vọng họ làm khác hơn khi ở nước ngoài? Với hơn 6.700 thợ mỏ Trung Quốc chết vì tai nạn mỗi năm (khoảng 17 người chết/ngày) …. Làm thế nào có thể kỳ vọng các liên doanh Trung quốc có thể làm tốt hơn phần còn lại của thế giới? … Trung Quốc đã phá hỏng hệ sinh thái và môi trường sống của chính họ trong quá trình hiện đại hóa nhanh chóng; làm sao có thể kỳ vọng họ có đủ lương tri để thực hiện các kế hoạch làm ăn thân thiện và bảo vệ với môi trường kiểu phương Tây tại những nơi khác?” - Wenran Jiang, University of Alberta

Nếu các công nhân xây dựng, thương nhân, gái mại dâm, nông dân hoặc làn sóng hàng hóa giá rẻ của Trung Quốc làm đóng cửa các cơ xưởng và doanh nghiệp địa phương, Trung quốc đang xuất khẩu một cách có hiệu quả các vấn nạn của chính họ về kinh tế và thất nghiệp vào các thuộc địa mới của họ, trong khi thúc đẩy tiến trình làm cho dân bản địa phải nhận trợ cấp an sinh xã hội của chính phủ như một gánh nặng hoặc phải ăn xin ngay trên đường phố của chính họ.

Nhưng đây không phải là các xuất khẩu độc hại duy nhất.

Trung Quốc còn xuất khẩu cả “sự bất cẩn đầy tai tiếng” mà ngay tại đất mẹ của họ cũng không có cả sự bảo vệ tối thiểu về môi trường làm việc và an

toàn lao động cho công nhân. Giáo sư Wenran Jiang đã nhấn mạnh như trên, không ai ngạc nhiên về điều này. Các nhà hoạch định chính sách tại trung ương ở Bắc Kinh thậm chí không bảo vệ các công nhân cùng máu mủ ruột thịt với họ hay tài sản môi trường sống nào, tại sao ai đó lại kỳ vọng Trung Quốc sẽ làm điều tốt hơn và khác biệt hơn tại mỏ than ở Congo, hay các khu rừng ở Gabon, mỏ Bạc ở Peru, hoặc mỏ đồng ở Zambia?

Thực tế, sự vô liêm sỉ của Trung Quốc khi tàn phá đất đai của các thuộc địa mới dường như không có giới hạn, không có biên giới. Chỉ cần xem qua điều đã xãy ra khi tập đoàn nhà nước lớn nhất Trung quốc là Sinopec vào Gabon khai thác dầu hỏa.

Câu chuyện xảy ra vào năm 2002, chính phủ Gabon khi đó với tầm nhìn xa đã qui hoạch hơn một phần tư diện tích quốc gia – hầu hết là rừng nguyên sinh – làm khu bảo tồn tự nhiên. Tuy nhiên, khi thâm nhập vào Gabon, Sinopec đã nhanh chóng thọc sâu vào giữa trung tâm của khu bảo tồn rừng nguyên sinh này. Họ đào và đắp các con đường dang dở xuyên qua các khu rừng trong khi bừa bãi khai thác các vùng đất trong công viên bảo tồn – và chỉ nhận sự phản đối yếu ớt của chính quyền địa phương. Và đầy rẫy những viên "kim cương máu" được khai thác để đổi lại vũ khí Trung quốc ở những nơi như Congo để tàn sát những người dân vô tội và trang bị vũ trang cho cả trẻ em, trong khi tiền bán gỗ của Liberian cho Trung quốc dùng để tài trợ tài chính và vũ khí cho cuộc chiến đẫm máu kinh hoàng trên đất nước này.

Khi bạn cần sự trợ giúp đối phó với những kẻ chà đạp xuyên biên giới, ai có thể giúp?

Tại Namibia, đang phát sinh vấn đề điều trị bệnh, các công nhân được bảo rằng "ráng chịu cực khổ, sau này các thế hệ tương lai sẽ được hưởng". Tại Kenya, cộng đồng dân cư đã ngăn chặn các công việc xây dựng đường và yêu cầu cung cấp nước sạch cho nhu cầu nội địa và dân sinh. Đây là nơi có độ cao và hạn hán nghiêm trọng và nhà thầu Trung quốc không cho cộng đồng dân cư được tới gần các giếng khoan nước trong phạm vi làm đường. - African Review

Liên quan đến sức khỏe và an toàn của công nhân, không có gì hơn ngoài nỗi sợ hãi và lời oán than trong các nhà máy và hầm mỏ mà các ông chủ người Trung Quốc đang vận hành ở Phi Châu và Mỹ La Tinh. Ngay cả tại Trung

quốc, đây cũng là câu chuyện dài, lương tiền rẻ mạt, môi trường lao động không an toàn, và những gã chủ mắng nhiếc không thể tin được – cùng với những vấn đề như đánh tráo chất thải khai khoáng để thải lậu vào môi trường lân cận xung quanh.

Bạn cần một chi tiết vấy máu hơn? À, xem qua chuyện đáng khóc, xấu xa gớm ghiếc này: khi các công nhân tại mỏ than Collum, miền nam Zambia, trình báo khiếu nại về đồng lương thấp và điều kiện làm việc không an toàn, hai trong số những ông chủ đang tràn đầy hạnh phúc của họ đã lập tức dùng súng bắn hạ 11 thợ mỏ. Nơi mà diễn viên điện ảnh gạo cội Clint Eastwood đóng vai trong phim "The Pale Rider" – anh ta đã ở đâu khi bạn cần anh ta?

Và phát súng không phải là một việc quá xa lạ. Chỉ một ít tháng sau đã có một vụ khác tại hầm mỏ khác ở Zambia, vụ tấn công biến thành cuộc bạo loạn khi một quản đốc người Trung Quốc bắn vào đám đông. Dĩ nhiên, viên chức ngoại giao ở Bắc Kinh lập tức gọi vụ tàn sát này là "một sự cố nhỏ". Ui chà, bạn nghĩ sao?

Giải mã sự phi đạo đức của Trung Quốc làm xói mòn niềm tin của Phương Tây

"Trong số 640 triệu vũ khí cầm tay vòng quanh thế giới, ước lượng có khoảng 100 triệu được tìm thấy ở Phi Châu " - Baffour Dokyi Amoa, Pambuzaka News

Mọi người cho rằng tất cả hệ quả thảm khốc đều liên quan đến chủ nghĩa thực dân kiểu mới của Trung Quốc, một câu hỏi mở là tại sao có quá nhiều các quốc gia Phi Châu, Á Châu, Mỹ La Tinh đều đang mở rộng vòng tay đón chào Trung Quốc. Thực tiễn có nhiều câu trả lời cho câu hỏi này, nhưng vài người đặc biệt trả lời dựa trên phân loại quốc gia mà chúng ta đang nói tới. Một kiểu trả lời nhân cách hóa là bởi liên quan đến các nhà nước độc tài ở châu Phi, nơi mà luật lệ được ban hành bởi chính quyền quân sự, những tên sát nhân hàng loạt vô nhân tính, hoặc các nhà lãnh đạo dân chủ được bầu qua những lá phiếu đánh tráo hoặc dưới những họng súng. Các thể chế dân chủ giả mạo tại Angola, Sudan, Zimbabwe luôn đứng đầu danh sách các quốc gia này. Tại các nước châu Phi và Mỹ La Tinh khác, có đặc điểm là nền dân chủ rất yếu hoặc phe quân đội nắm quyền lực mạnh mẽ, nguyên tắc của thực dân Trung quốc đưa ra căn bản là câu khẩu hiệu lạnh lùng được nói đầu tiên bởi

chủ tịch Trung Quốc Hồ Cẩm Đào trước Quốchội Gabon: " chỉ kinh doanh, không đề cập tới chính trị".

Thừa hưởng nguyên tắc phi đạo đức này, Trung Quốc làm kinh doanh với bất kỳ chính phủ nước ngoài nào, bất chấp tình trạng thiếu lòng trắc ẩn và tình người, bất chấp sự hà khắc áp chế, bất chấp cả hiện tượng tham nhũng diễn ra tràn lan. Để làm điều đó, họ chìa bàn tay giúp đỡ trong bối cảnh khủng hoảng và đề nghị giúp đỡ với các điều khoản kinh doanh bất chấp tình trạng nhân quyền hay minh bạch tài chính của các nước thuộc địa mới này.

Ngày nay, không khó khăn gì, bạn cũng có thể thấy kế hoạch phi đạo đức của Bắc Kinh đối với chính sách ngoại giao đã mang lại các ưu thế mạnh mẽ vượt qua các quốc gia văn minh thật sự của thế giới như Mỹ, Anh, Pháp, Nhật, một cách không thể tin được. Các quốc gia này, hoặc với tư cách cá nhân hoặc thông qua các thể chế như Liên hợp quốc cần cố gắng sử dụng các phương tiện ngoại giao như cấm vận thương mại và phong tỏa tài khoản ngân hàng và hỗ trợ ngoại giao để giám sát và kềm chế các tên bạo chúa tại các quốc gia thuộc địa mới này.

Tuy nhiên, khi các quốc gia dân chủ văn minh cố gắng gây áp lực như vậy, cần đẩy lui con Rồng "thuộc địa hóa" – một cách khéo léo qua cửa sau. Do vậy, Hoa Kỳ cần cắt đứt ngoại giao thương mại với Sudan vì chính quyền quân đội Ả Rập tại đây đang giết chết nhiều người da đen Châu Phi tại Darfur, hoặc khi Liên hợp quốc áp lệnh cấm vận quân sự vào Bờ Biển Ngà hoặc Siera Leone, hoặc khi Châu Âu gây áp lực lên Etriea hoặc Somalia, hay khi toàn thế giới chống lại nhà độc tài Robert Mugabe của Zimbabwe và bắt ông ta phải chia sẻ quyền lực thông qua cuộc tổng tuyển cử, các nhà cơ hội phi đạo đức ở Bắc Kinh đều tranh thủ tìm các hành động mới. Họ đưa ra các đề nghị béo bở đối với các thể chế độc đoán, bất cứ điều gì đối tác mong muốn – từ các vũ khí hạng nhẹ và máy bay chiến đấu tiên tiến đến các máy tính đời mới và hệ thống viễn thông hiện đại.

Đây chỉ là cái bắt tay đầu tiên cho chiến dịch tàn sát mang tên "vàng và máu" xâm nhập toàn diện vũ trang vào Darfur theo các tài liệu tiết lộ bởi BBC , Tờ The New Killing Fields:

Hàng ngàn phụ nữ và trẻ em đã bị cưỡng bức có hệ thống tại Darfur trong khi những người chồng, anh em, các con trai của họ bị tàn sát trong vũng máu

lạnh …. Chính phủ lên kế hoạch ném bom những ngôi làng châu Phi và sau đó gửi lực lượng vũ trang đến trên những con lạc đà, ngựa và xe tải … các ngôi làng bị tấn công hơn năm lần. Một phụ nữ tên là Kalima … đã cố gắng gọi chồng mình khi ngôi làng bị tấn công. Nhưng một tên lính vũ trang đã giết chết ông ta và đứa con đang bám vào người cô ta trong sự sợ hãi tột cùng, cố tháo chạy khỏi bọn người vũ trang Ả Rập và họ đã thiêu sống đứa bé trai chỉ mới 3 tuổi. Kalima sau đó bị hãmhiếp bởi chính những tên đồ tể này.

Theo những cách này, trong khi chúng ta sống trong những quốc gia dân chủ và tự do của thế giới mang những nền tảng đạo đức cao nhất của con người, một nước Trung Quốc nhiều lạc quan đang cày xới tung trên tất cả các cánh đồng thương mại. Thông qua quá trình đào bới này, con Rồng "thuộc địa hóa" đã giúp vũ trang cho hàng ngàn tay súng trẻ em châu Phi với những khẩu AK-47 tại những nơi như Liberia, Nigeria, và Sierra Leone – trong khi đó các thiết bị máy móc xây dựng đang giúp cày xới mảnh đất với hàng trăm ngàn xác chết, dưới những cánh đồng chết chóc không xa lắm ở Darfur.

Kế đến là Australia? Và sau đó là sự sụp đổ của thế giới

"Công ty năng lượng điện hạt nhân Quảng Đông Trung quốc đề nghị 83,6 triệu đô la Úc … cho việc kiểm soát công ty Energy Metals, đang thêm vào làn sóng đầu tư của Trung Quốc vào tài nguyên thiên nhiên của Úc. Doanh nghiệp nhà nước CGNPH đề nghị mua 70% cổ phần của dự án Bigrlyi khai thác Uranium vùng lãnh thổ bắc Australia và vẫn là những dấu hiệu cho thấy Trung Quốc muốn tham gia khai thác nguyên liệu hạt nhân Uranium tại một trong những quốc gia sản xuất Uranium lớn nhất thế giới.

Đề nghị tham gia khai thác này xãy đến giữa lúc quan hệ hai nước Trung – Úc không được mặn mà lắm theo sau vụ bắt giữ tháng rồi đối với 4 quan chức của tập đoàn khoán sản Anh – Úc Rio Tinto, bao gồm một công dân Úc, ông Stern Hu bị cáo buộc tội đưa hối lộ và vi phạm bí mật quốc gia. Điều này cũng gây ra nhiều tranh cãi gia tăng giữa các chính khách và các nhà bình luận về số lượng các đầu tư Trung quốc trong lĩnh vực khai khoáng của Úc". — The Wall Street Journal

Có lẽ, điều đang gây quan ngại sâu sắc nhất về chủ nghĩa thực dân mới kiểu Trung quốc là làm thế nào các quốc gia, thậm chí là các quốc gia phát triển

kinh tế và có nền dân chủ vững mạnh như Úc, Brazil, and Nam Phi vẫn có thể bị quyến rũ bởi chính sách "dùng tiền mua chuộc" của Trung Quốc.

Khảo sát tình huống của Úc như một ví dụ. Đây là quốc gia có dân số được hưởng nền giáo dục tốt, lực lượng lao động có kỹ năng cao, và hầu như có tất cả các nguồn tài nguyên thiên nhiên mà nó cần để trở thành một đất nước năng lượng công nghiệp mạnh. Tuy nhiên, thay cho việc phát triển các ngành công nghiệp để xử lý các nguồn tài nguyên thiên nhiên và dùng nó để sản xuất hàng hóa, các nhà lãnh đạo suy nghĩ ngắn hạn cho rằng cứ đơn giản hơn là để Trung Quốc đến và mua các tài nguyên, đào bới các tài nguyên giàu có và chở về các nhà máy Trung quốc với giá rẻ .

Trong ít năm vừa qua, các công ty như Yangzhou Coal Mining, China Minmetals, Hunan Valin Steel & Iron, China Metallurgical, và Shanghai Baosteel đã thâu tóm được các hợp đồng hàng triệu tấn nguyên liệu thô. Trong khi đó, đây chính là nguồn lợi của hàng trăm gia đình của các tầng lớp ưu tú ở Úc, nó là một công thức dẫn tới đói nghèo một khi Trung Quốc đã làm trống rỗng các mỏ khai khoáng tại Úc sau một thời gian nữa.

Thậm chí, trong ngắn hạn hơn, Nước Úc phải đón nhận một kết cục nhanh chóng của chính sách thuộc địa hóa này. Đó là bởi vì Trung quốc đang gửi các hàng hóa thành phẩm với các nguyên liệu đầu vào từ Úc quay trở lại chính thị trường này, nước Úc phải đối mặt với thâm hụt ngân sách lớn chưa từng có với Trung Quốc – dù rằng nó sở hữu một nguồn giàu có tài nguyên thiên nhiên rất to lớn vĩ đại.

Cả hai quốc gia Brazil và Nam Phi đều có nhiều điểm tương đồng – thậm chí hơn kém chỉ ít nhiều – các con thuyền thực dân kiểu mới. Hai quốc gia ngồi trên một chuỗi những tài sản đa dạng phong phú không thể tưởng tượng nổi. Cả hai nước này đều có tầng lớp trung lưu đang tăng tiến và có cơ hội rất lớn để gia nhập đội ngũ các quốc gia công nghiệp hóa. Tuy nhiên, cả hai quốc gia này đang từ bỏ quá nhiều nguồn tài nguyên thiên nhiên về tay Trung Quốc – và đang trong tiến trình chạy nhanh tới chỗ thâm thủng mậu dịch nghiêm trọng.

Ví dụ như Brazil, Trung Quốc rót hơn 7 tỉ USD vào công nghiệp dầu khí, trong khi công ty Sinopec hầu như có mặt khắp mọi nơi, đã sắp mua một phần lớn trữ lượng dầu của Brazil tại mỏ Santos Basin. Chỉ cần một bước

nhảy đầu tiên, công ty Sinopec của Trung Quốc đã vươn đến tận Thủ đô Rio: họ cho công ty dầu khí quốc gia Brazil là Petrobras vay 10 tỉ đô la, để đổi lại quyền mua 10 ngàn thùng dầu thô /ngày trong một thập kỷ tới – với giá nền đã thương lượng. John Pomfret của tờ The Washington Post đã phác họa bức tranh "Chinamax" lớn hơn theo nghĩa đen:

" Dọc theo bãi cát vàng tô điểm vẻ đẹp kiều diễm của 175 dặm bờ biển phía bắc Thủ đô Rio de Janneiro, Trung Quốc sẽ đang đúc thành một nền kinh tế mới. Chỉ cần vượt qua một cầu cảng nơi các công nhân đang xây một con đê chắn sóng dài 2 dặm để tiếp đón những con tàu khổng lồ được biết đến như Chinamaxes và sẽ vận chuyển quặng sắt cho ngành công nghiệp thép đang đói khát của Trung Quốc, băng qua các bến cảng cho những chiếc tàu dầu hướng về Bắc Kinh, một thành phố của những nhà máy đang mọc lên trên một hòn đảo diện tích gấp đôi Manhattan. Nhiều hạ tầng sẽ được xây dựng bởi đầu tư của Trung quốc: nhà máy thép, nhà máy đóng tàu, nhà máy chế tạo ô tô, một nhà máy sản xuất thiết bị chạy dầu và gas … Các đầu tư vào Brazil phản ánh chiến lược "vươn ra ngoài" của Trung quốc, và tìm kiếm sự đảm bảo nguồn tài nguyên thiên nhiên cho các mục tiêu phát triển và bảo vệ các doanh nghiệp nhà nước của quốc gia này từ sự tăng trưởng đang chậm hơn ở Đại Lục".

Tổng thống Nam Phi, ông Thabo Mbeki khá lo lắng về vấn đề thuộc địa hóa hay chủ nghĩa thực dân kiểu mới này đang diễn ra trên đất nước mình, " nếu Châu Phi chỉ xuất khẩu nguyên liệu thô tới Trung Quốc trong khi nhập khẩu các mặt hàng sản xuất bởi Trung Quốc, Lục địa đen xem như bị tuyên án chịu sự lạc hậu chậm tiến mãi mãi".

Cả xã hội dân sự văn minh như nước Úc, một quốc gia đói rách vì chiến tranh như Congo, một quốc gia đang chuyển đổi nhanh như Nam Phi, hoặc trường hợp một loạt các nhà nước độc tài kiểu như Zimbabwe, điều mà các quốc gia này cùng chung sự chia sẻ hoàn cảnh đó là: Trung quốc đang bóc lột một cách có hệ thống các nguồn tài nguyên của họ. Và một khi các tài nguyên này cạn kiệt, bị xúc mang đi hết hay sử dụng hết, các thuộc địa kiểu mới này sẽ biến thành các những chiếc vỏ rỗng ruột, thiếu vắng khả năng công nghiệp và khả năng tạo việc làm mới và khi đó may ra họ mới thoát khỏi kiếp nạn hoặc một tương lai không là thuộc địa kiểu mới này!

Đại bàng Mỹ đã biến thành con bồ câu to lớn nhất thế giới

Con rồng "sản xuất" rất tham ăn. Con rồng "thuộc địa hóa" không còn dịu dàng nữa. Con đại bàng Mỹ đã ngủ quên ngay trên cỗ xe. – Ron Vara

Để khép lại chương này, điều mà chúng tôi muốn nhấn mạnh là Trung quốc đang có một chiến lược thâu tóm tài nguyên để giữ cho các nhà máy của họ hoạt động hết công suất, phần còn lại của thế giới thì không có gì. Trong khi đội quân vũ trang hàng triệu người của Trung Quốc đang tuần hành qua khắp các châu lục từ Châu Phi, Châu Á, tới Châu Mỹ La Tinh và đang thực hiện chính sách thâu tóm mọi nguồn tài nguyên thiên nhiên đồng thời thao túng toàn bộ thị trường, và khóa chặt phần còn lại của thế giới, thì con Đại Bàng Mỹ vẫn yên vị nơi mặt đất, các nước Châu Âu đang mắt kẹt trong một sự chối bỏ lâu đời cố hữu, còn Nhật Bản thì có vẻ tê liệt vì nỗi sợ hãi mơ hồ.

Điều này không phải luôn luôn như vậy – ít nhất là đối với Hoa Kỳ.

Do đó, nước Mỹ phải là bậc thầy tiên phong mở lối với "quyền lực mềm" trên toàn cầu thông qua các nhiệm vụ trợ giúp, chính sách ngoại giao, và hỗ trợ quân sự.

Hiện tại, tuy nhiên, con Đại Bàng Mỹ ngày nào giờ đã trở thành con Bồ Câu to lớn nhất thế giới; và chúng ta đáp xuống trong sự vận hành các nhiệm vụ gìn giữ hòa bình thông qua các doanh nghiệp tư nhân tại các quốc gia mà tại đó các khoản nợ quốc gia tương đối ít hơn chúng ta và ngồi nhấp nhổm với các đồn trú biên phòng tại các nước mà chúng ta không thuộc về. Nhưng chúng ta phải thấy điều này đã là quá khứ, và phần còn lại của thế giới phải thức dậy lên tiếng – và phải đứng lên chống lại – vị hoàng đế "thuộc địa hóa" đang nảy nòi thành bạo chúa ở giữa thế giới của chúng ta. Một lần nữa, Peter Finn hùng hồn tuyên bố, thế giới dân chủ và văn minh cần mở toan cánh cửa đối mặt trực diện với phương Đông và dõng dạc: " Ta cũng biết cách điên như quỷ dữ trong địa ngục và ta sẽ không bao giờ nhịn như vậy một lần nữa"

Nếu chúng ta làm không như thế, Trung quốc trong thực tế đang áp đặt sự cấm đoán tài nguyên đối với thế giới thông qua chính sách thuộc địa hóa, sẽ như sợi dây thòng lọng đang siết chặt dần quanh cổ của tất cả các nền kinh tế trên thế giới. Theo thời gian, Trung Quốc sẽ gia tăng thể chế thuộc địa kiểu mới này cho đến khi họ đạt được quyền kiểm soát tuyệt đối hầu hết các nguồn tài nguyên quý giá nhất trái đất, và khi đó món tráng miệng tiếp tục được tìm đến, sợi dây thòng lọng sẽ chắc chắn siết chặt quanh những cái cổ

mềm của Mỹ, Châu Âu, Nhật, Hàn quốc và các quốc gia khác nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 8 Chết dưới tay Hải quân Xanh:

Vì sao Báo động đỏ từ việc gia tăng quân sự của Trung Quốc

Mọi quyền lực đến từ nòng súng. —Mao Trạch Đông

Lần cuối cùng mà hầu hết người phương Tây nhớ về quân đội Trung Quốc là ngày 4 tháng Sáu năm 1989. Đó là ngày xe tăng cán qua người và xe đạp xung quanh Quảng trường Thiên An Môn và đội quân sốc điện nhắm vào những người biểutình trên các bức tường Tử Cấm Thành.

Kể từ lần đổ máu đó cách đây hơn hai thập kỷ, các nhà lãnh đạo Trung quốc không hề có thái độ mềm mỏng hơn đối với bất đồng chính kiến. Cái thay đổi đáng kể chính là kho vũ khí quân sự của họ.

Trên thực tế, quân đội Trung quốc, lực lượng không quân, và đặc biệt là Hải quân đã có bước đại nhảy vọt để trở thành đội quân được trang bị dữ dội nhất. Rủi thay, những vũ khí sáng bóng này lại đang nhằm thẳng vào chúng ta.

Đơn cử là vũ khí hủy diệt hàng loạt Đông Phong 31A. Đây là loại tên lửa đạn đạo liên lục địa (ICBM) tầm xa, phát hỏa cơ động và khó theo dõi, khó phát hiện và luôn sẵn sàng phát ra 1-megaton đầu đạn hạt nhân đến ngay cửa nhà bạn ở Des Moines hay Decatur.

Hay là tàu ngầm tên lửa hạt nhân loại Jin với tên lửa xuyên lục địa Ju Lang 2? Những tên lửa "sóng khổng lồ" có thể được trang bị nhiều đầu đạn có khả năng đốt cháy bất cứ thành phố nào tại Hoa Kỳ hay châu Âu.

Và nói về tàu ngầm, bạn có biết rằng trên hòn đảo nhiệt đới Hải Nam, tỉnh cực nam của Trung Quốc, Hải quân đã xây dựng một căn cứ quân sự ngầm kiểu James Bond? Mục đích rõ ràng của cơ sở này là để che dấu cho những hạm đội bành trướng ngầm khỏi những vệ tinh phương Tây, hạm đội mà hiện nay thường xâm lấn vào lãnh hải Nhật Bản hoặc những lộ trình tuần tiểu thường xuyên của Mỹ trên biển.

Để kiểm soát trên biển, tên lửa chống tàu đạn đạo DF-21D thực sự là kẻ điều

khiển trận hải chiến. Nó được thiết kế linh hoạt khi phát hỏa và nạp nhiên liệu rắn cấp tốc, buộc Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ từ eo biển Đài Loan và Biển Nhật Bản phải quay trở lại các bãi biển Hawaii; Và cái chết bất ngờ này chỉ có một mục tiêu là tàu sân bay USS George Washington, nơi có hơn 5.000 thủy thủ và phi công Mỹ.

Những vũ khí này có điểm gì chung? Đó là những vũ khí tấn công không dùng để bảo vệ lãnh thổ, mà theo như Mike Mullen, Tổng tham mưu Trưởng mô tả, là dành cho những cuộc viễn chinh. Thật vậy, vũ khí này là một phần của một kho vũ khí được phát triển thần tốc có thể được sử dụng có hiệu quả chống lại Ấn Độ, Nhật Bản, và Việt Nam trong các cuộc xung đột khu vực. Nó cũng có thể được sử dụng hiệu quả như thế để giành phần kiểm soát của Hoa Kỳ với những tuyến đường vận chuyển trên thế giới như các quân cờ chiến lược, hay cuối cùng chiếm lĩnh Đài Loan trong một trận tổng lực.

Đô đốc Mullen đã nhận định sự mâu thuẫn giữa những gì mà các nhà lãnh đạo dân sự như Thủtướng Ôn Gia Bảo nhấn mạnh "trỗi dậy hòa bình" và những gì trong thực tế, đó là sự phát triển quân sự nhanh nhất của một chế độ độc tài toàn trị kể từ những năm 1930: "[Trung Quốc] Đầu tư mạnh mẽ gần đây trong năng lực viễn chinh hiện đại của hải quân và không quân có vẻ như xa rời một cách lạ thường ra khỏi các tiến trình bảo vệ lãnh thổ đã nêu. Mọi quốc gia đều có quyền tự bảo vệ mình và chi tiêu phù hợp cho mục đích đó. Tuy nhiên, khoảng cách quá rộng giữa những gì Trung quốc tuyên bố và các chương trình quân sự của nó khiến tôi rất quan tâm đến kết cục cuối cùng. Thật vậy, tôi đã chuyển từ tò mò thành thực sự quan ngại"

Tất cả chúng ta bên ngoài Lầu Năm Góc cần quan ngại đến mức nào? Và cái gì thực sự đằng sau “trỗi dậy hòa bình” của Trung quốc bị cáo buộc?

Cách duy nhất để trả lời chính xác những câu hỏi này là phân tích những gì mà lực lượng quân sự của Trung Quốc đang làm, chứ không phải là nghe toàn bộ những gì các nhà lãnh đạo dân sự đang nói. Đó là lý do tại sao trong bốn chương tiếp theo chúng ta sẽ đi sâu vào khả năng quân sự đầy ấn tượng mà Trung Quốc đang phát triển.

Chúng ta bắt đầu chương này với một cái nhìn thức tỉnh về những quân chủng dữ dội truyền thống của Trung quốc, Không quân và Hải quân.

Sau đó, Chương 9 và 10 sẽ đề cập đến những phân tích đáng báo động hơn về hoạt động gián điệp hiện đại và "chiến tranh không tương xứng." Để hoàn thành phần đánh gía, chúng ta sẽ xem xét kỹ lưỡng sự trưởng thành đáng kinh ngạc của Trung Quốc về sức mạnh không gian và hiểu rõ hơn tại sao Nước Cộng hòa Nhân dân lại nhìn thấy kiểm soát không gian lại là chiến lược tối thượng.

Đến hết bốn chương này, chúng ta sẽ hiểu rõ là người Mỹ không chỉ cần một "thời điểm vượt trội" như Tổng thống Mỹ Barack Obama đã kêu gọi để thúc đẩy nền kinh tế. Chúng ta cùng với châu Âu, Nhật Bản, và phần còn lại của thế giới cũng cần một " thời điểm Winston Churchill " để đánh thức chúng ta về mối nguy hiểm ngày càng tăng của một ý định độc tài toàn trị được trang bị mạnh mẽ cho việc bá quyền khu vực và hướng vào sự thống trị toàn cầu.

“Trận Chosin” gặp “binh đoàn” Trung quốc

Vâng, tất cả chúng ta đều có những kỷ niệm về những bạn bè thiệt mạng, về các binh đoàn Trung Quốc tấn công chiến tuyến, những đoạn đường hành quân dằng dặc và nguy hiểm, nhưng tôi cho rằng chúng ta luôn nhớ về cái lạnh ghê gớm! Những đêm dài trong một cái hào, hoặc một hang chồn, với nhiệt kế khoảng 40 độ âm, sẽ không thể nào quên. —Cựu binh chiến tranh Triều Tiên Lee Bergee, USMC

Vào thời Mao Trạch Đông, Trung Quốc luôn áp dụng chiến lược dựa vào lực lượng áp đảo. Ngày nay, ngay cả khi Trung Quốc đã có nhận thức hiện đại về chiến tranh, họ vẫn duy trì quân đội thường trực lớn nhất thế giới. Đó là một đội quân mạnh mẽ 2,3 triệu quân, và triển khai trên bộ đông hơn các lực lượng tổng hợp của Canada, Đức, Hoa Kỳ, và Vương quốc Anh. Hơn nữa, các lực lượng bộ binh của Trung Quốc được trang bị cực tốt với những kho vũ khí khổng lồ gồm xe tăng, pháo binh và máy bay.

Chỉ riêng xe tăng, với 6.700 chiếc, Trung quốc vượt xa những con số của Đài Loan là 1.100, Hàn Quốc 2.300, và Việt Nam khoảng 1.000. Ngay cả Mỹ, trong hai cuộc chiến ở Châu Á, cũng chỉ có khoảng 5.000 xe tăng.

Điển hình của việc nhanh chóng chuyển qua công nghệ mới Armyong đỏ chính là xe tăng chiến đấu “loại 99", đó là vũ khí tiên phong cho lực lượng bộ binh hiện đại hóa của Trung Quốc. Thiết kế của nó phần lớn được đánh cắp

từ Liên Xô T-72. Cỗ máy giết người công nghệ cao này kết hợp tất cả mọi thứ từ tên lửa dẫn đường bằng laser và dẫn đường vệ tinh đến vỏ bọc chống nổ có thể đẩy lùi được tên lửa xuyên vỏ.

Trong tất cả và trên trất cả, Hồng quân là một lực lượng viễn chinh ghê gớm. Nó vẫn duy trì sức mạnh như đã từng cán qua làn sóng biểutình mà cả thế giới đã chứng kiến, cho đến những cuộc xung đột bất ngờ Ấn độ năm 1962 hay cuộc tấn công vô cớ Việt Nam năm 1979.

Và với những âm mưu và các mối đe dọa của một Bắc Triều Tiên mất trí trong tin tức ngày nay, với Trung quốc đồng minh và bảo hộ lớn nhất của Bắc Triều Tiên, không ai ở Hoa Kỳ có thể quên vai trò của nước Cộng hòa nhân dân trong chiến tranh Triều Tiên. Cuộc tắm máu năm 1950 này lẽ ra không có do sự cung cấp thiếu thốn cho quân đội Bắc Triều Tiên của các lực lượng Liên Hiệp Quốc. Thay vào đó, trong cuộc chiến then chốt của chiến tranh, từng đoàn người của Trung Quốc đã biến Chosin thành một địa ngục lạnh lẽo; hàng ngàn thanh niên Mỹ, Anh, Úc, và Hàn Quốc đã đổ máu trong bùn lạnh dưới ngọn lửa tàn nhẫn của Trung Quốc. Và cũng đừng quên, đây là cuộc chiến tranh không thương xót mà Mao Trạch Đông đã kéo dài một cách tàn bạo thêm hai năm nữa. Ông ta thậm chí còn hy sinh con trai của mình vào sự vô nghĩa trong khi làm việc đó chỉ để đọa đày ít nhất ba thế hệ của Bắc Triều Tiên lâm vào cảnh nô lệ và đói kém.

Lực lượng Không quân tốt nhất có thể mua, ăn cắp hay ăn xin

Wargaming, bao gồm mô phỏng tổng quát bởi Rand, đã chỉ ra rằng Hoa Kỳ có thể hủy diệt máy bay Trung quốc với tỷ lệ 6-1, nhưng người Mỹ sẽ thua. —Tuần báo Hàng không (Aviation Week)

Trong khi Hồng quân của Trung Quốc dựa vào lực lượng áp đảo, Không quân đang trở thành tốt nhất mà Trung Quốc có thể mua với "đô la Walmart " của chúng ta hoặc là gián điệp có thể ăn cắp.

Hãy xem Shenyang J-11B và “cá mập bay” J-15. Shenyang J-11B là một máy bay phản lực hai động cơ, một bản sao nhái Sukhoi Su-27 của Nga. J-15 là một tàu sân bay có thể chứa máy bay, là một bản sao giả mạo Su-33 của Nga.

Và đây là những trò hề không minh bạch về những máy bay giả mạo. Thoạt

tiên, họ ký hợp đồng mua hàng và thỏa thuận cấp phép với Nga. Tuy nhiên, một khi Trung Quốc nhận được một hoặc hai máy bay, họ chỉ đơn giản sử dụng công nghệ của Nga và quay lưng lại với hợp đồng đã ký, điều đó cho thấy không có danh dự giữa một tên trộm và một tên côn đồ.

Phản ứng trước việc này không những chỉ một mà đến hai lần như thế, một thành viên của Hội đồng Quốc phòng Nga đã tức giận, Đại tá Igor Korotchenko, đã làm nhẹ việc làm hàng giả mạo của Trung quốc khi tuyên bố với Thông tấn xã Quốc tế của Nga rằng: "J-15 Trung Quốc nhân bản là không đạt được hiệu suất tương tự đặc điểm của tàu sân bay chiến đấu Su-33 Nga." Sau đó ông nói thêm," Tôi không loại trừ khả năng rằng Trung Quốc có thể trở lại đàm phán với Nga về việc mua một lô đáng kể của Su-33s". Vâng, cứ chờ xem thử, Đại tá.

Hay là nói về một máy bay đáng chú ý khác, J-17 "Thunder". Máy bay này không thu hút quá nhiều sự chú ý vì khả năng tấn công tên lửa không đối không và không đối đất mà thay vào đó, là vì nó minh họa cho khả năng của Trung Quốc trong việc tiếp cận bí mật mà Cộng hòa nhân dân tiếp thu công nghệ quân sự nhạy cảm. Trong trường hợp này, Trung Quốc đã đi cửa sau của một "liên doanh" giả mạo với Pakistan và một số kẻ cơ hội can thiệp từ Pháp, tạo ra một cơ hội dẫn đến phá vỡ lệnh cấm vận vũ khí của Liên minh Châu Âu đối với Trung Quốc.

Và, nói về năng lực kỳ diệu, Không quân Trung Quốc gần đây đã có được những công nghệ tiên tiến như điều khiển từ xa hay máy bay tự hành. Nó tương tự như những máy bay không người lái mà Mỹ đã sử dụng rất hiệu quả ở cả Afghanistan và Iraq.

Để đánh bóng khả năng mới của mình (và mới vi phạm bản quyền) với Mỹ, Trung Quốc không chỉ ra mắt một máy bay phản lực cấp tiến tại triển lãm hàng không Trung Quốc tại Chu Hải. Các đơn vị triển lãm cũng đưa ra một mô phỏng video của máy bay không người lái nhắm mục tiêu là một tàu sân bay của Mỹ với phi hành đoàn 5.000 quân của Mỹ bị tiêu diệt một cách chính xác bởi một tên lửa Trung Quốc. Thật là một sự trỗi dậy hòa bình.

30 phút qua Tokyo, 10 phút tới Đài Bắc

Trong tất cả các máy bay của Không quân Trung Quốc, khiêu khích lớn nhất

chính là máy bay chiến đấu tàng hình Chengdu J-20 "Black Eagle". Trong một sự xúc phạm tinh vi tới Mỹ, và có lẽ là một màn phô diễn hiếm thấy, lực lượng Không quân Trung Quốc đã hoàn thành chuyến bay thử nghiệm đầu tiên J-20 trong lúc Bộ trưởng Quốc phòng Mỹ, Robert Gates, đang có một cuộc chuyến thăm viếng chính thức nước này. Tất nhiên, Gates đã là một đối tượng hoàn hảo cho trò đùa ngoại giao của Bắc Kinh, một cú chọc vào mắt người Mỹ. Gates đã quá ấn tượng vì Neville Chamberlain, người đã công khai khẳng định rằng Trung Quốc khó có thể sản xuất được một chiếc máy bay thế hệ thứ năm trước năm 2020.

Chẳng vui vẻ gì khi nói về máy bay tránh radar mà rõ ràng là được thiết kế cho các cuộc tấn công không đối đất nhằm vào các nước láng giềng của Trung Quốc. Thật vậy, chiếc Black Eagle này của Trung Quốc vượt qua máy bay tàng hình của Mỹ, F-22, trong một loạt các yếu tố vận hành và rất hiệu quả trong nhiệm vụ ném bom tấn công hơn phòng không lãnh thổ. Những yếu tố này bao gồm cả khả năng chứa nhiên liệu cao và giải phóng đường băng cho những vũ khí hạng nặng. Những yếu tố như vậy có ý nghĩa trong quan điểm chiến lược: Trong khi J-20 có lẽ là không đủ nhanh nhẹn để bảo vệ Trung Quốc từ máy bay chiến đấu hàng đầu của Mỹ, nó là một vũ khí rất hoàn hảo nếu mục tiêu là để lẻn vào Kyoto, Đài Bắc, hoặc Seoul mang theo một số lượng lớn bom và tên lửa.

Làm thế nào Trung Quốc nhanh chóng có được loại công nghệ tàng hình phức tạp mà Mỹ phải mất mấy thập kỷ để nghiên cứu và hàng trăm tỷ đô la để phát triển, đó cũng là một câu chuyện rùng rợn. Theo Tổng tham mưu Trưởng Quân sự Croatia, Đô đốc Davor Domazet-Loso, Trung Quốc kiếm được công nghệ tàng hình cơ bản của nó từ cái xác của một máy bay chiến đấu tàng hình Mỹ bị bắn rơi ở Serbia vào năm 1999. Trong thực tế, ngay khi máy bay rơi, Trung Quốc đã cử rất nhiều gián điệp lùng sục khắp khu vực và mua bất kỳ bộ phận nào của máy bay mà nông dân địa phương và dân làng có thể đào xới được.

Cho dù Cộng hòa Nhân dân đang chuẩn bị sử dụng không lực để tấn công, các cuộc xâm nhập của Không lực Trung quốc đã buộc Nhật Bản phải sử dụng máy bay chiến đấu gần 50 lần một năm, tức khoảng một lần một tuần và gấp hai số lần Trung quốc có các hành động khiêu khích trong một vài năm trước đây. Không riêng gì Nhật Bản phải chịu những cuộc do thám này. Ấn

Độ thường xuyên báo cáo bị Trung Quốc xâm nhập vào không phận, đặc biệt là ở các khu vực tranh chấp gần Kashmir và Arundachal Pradesh. Bạn có thể thấy đó là Bá chủ?

Cảnh giác từ bầu trời đỏ buổi bình minh

Mục tiêu của quân đội Trung Quốc trong tương lai là để bảo đảm uy thế hải quân ở vùng biển Tây Thái Bình Dương trong đường phòng thủ thứ hai từ quần đảo Nhật Bản tới đảo Guam và Indonesia. Sau đó, quân đội Trung Quốc sẽ tranh giành vớiLực lượng hải quân Mỹ ở Ấn Độ Dương và toàn bộ khu vực Thái Bình Dương. —Asahi Shimbunhe

Trong khi lực lượng hung bạo hiện thân cho quân đội Trung Quốc có những máy bay tốt nhất do mua hoặc ăn cắp, sự tăng cường của hải quân Trung Quốc chính là điều đáng lo ngại của các nhà phân tích Lầu Năm Góc. Thật vậy, nước Cộng hòa nhân dân vượt lên tốc độ Dự án Manhattan để phát triển một hải quân nước xanh có khả năng thách thức Hải quân Mỹ. Mục tiêu đầu tiên của nó là để đẩy các hạm đội tàu sân bay của Mỹ ra khỏi Tây Thái Bình Dương và có thể sau đó chiếm lĩnh Đài Loan và cuối cùng triển khai cương lực khắp toàn cầu.

Trung tâm của cuộc đấu tranh chiến lược tổng quát này là một vũ khí mang tính biểu tượng nhất trong lịch sử - hàng không mẫu hạm vĩ đại. Hải quân Mỹ thích gọi những con tàu này là "bốn hecta rưỡi lãnh thổ Mỹ di động", và chúng đã là xương sống của Pax Americana (Hòa bình của Mỹ) trên biển kể từ khi kết thúc chiến tranh thế giới thứ II.

Trong thực tế, Trung quốc biết quá rõ đối mặt trực tiếp với tàu sân bay Mỹ và hạm đội đi kèm của nó là một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn. Bên cạnh việc có phi đội gồm những máy bay cánh quạt và cánh cố định, một hạm đội điển hình như George Washington sẽ được bảo vệ chặt chẽ bởi một tàu tuần dương mang tên lửa dẫn đường Aegis có thể đẩy lùi bất kỳ cuộc tấn công nào trên mặt biển. Tàu sân bay cũng sẽ được yểm trợ hai bên bởi một số tàu khu trục với tên lửa chống máy bay và có thể sẽ có ít nhất một tàu chiến phụ săn bắn di động. Trong khi đó, dưới đáy biển, một hoặc nhiều cuộc tấn công nhanh, tàu ngầm lớp Los Angeles chạy bằng năng lượng hạt nhân sẽ âm thầm hộ tống các phương tiện trên mặt biển; và, ít nhất là trong quá khứ, bất kỳ cuộc tấn công trực diện nào của Hải quân Trung Quốc hiện có sẽ không tiếp

cận được trong vòng 50 dặm mặt nước của đội tàu như thế.

Loại tàu sân bay dữ dội như thế mới giữ được Đài Loan khỏi sự khuất phục của lục địa cho đến nay. Đó còn là cái bóng của Hạm đội Mỹ Thái Bình Dương buộc các chiến lược gia Trung Quốc luôn lo lắng về cơn ác mộng tột cùng: Rằng một ngày nào đó Hải quân Mỹ có thể phong tỏa các điểm quá cảnh trên biển đối với 80% lượng dầu nhập khẩu của Trung Quốc - eo biển Malacca - để trả đũa cho một số hình thức xâm lược của Trung Quốc.

Tên lửa đạn đạo chống tàu sân bay

Được biết đến như là một vũ khí phòng thủ với cái tên là "Sát thủ của tàu sân bay", tên lửa Đông Phương -21D là một vũ khí bảo đảm an ninh vùng ở Châu Á, khi những tàu sân bay của Quân Đội Hoa Kỳ đã và đang là bá chủ mặt biển từ Chiến Thanh Thế Giới lần thứ II. Tên lửa Đông Phương -21 D là vũ khi duy nhất có khả năng tấn công vào những mục tiêu di chuyển với sự chính xác tuyệt đối – một khả năng mà những nhà chiến lược Hải Quân Mỹ đang giành quyền đối phó —Hãng Thông Tấn AP

Bởi vì những nhà hoạch định chiến lược quân sự Trung Quốc nhận thức được sự quan trọng và sức mạnh của các Tàu Sân Bay, họ đã nhanh chóng phát triển một chiến lược chĩa hai. Một mũi nhọn liên quan đến sự xây dựng tập đoàn đóng những tàu sân bay và mũi nhọn kia liên quan đến việc hoàn thiện các tên lửa diệt tàu sân bay – được Lầu Năm Góc gọi là "BAMer", viết tắt của tên lửa đạn đạo chống tàu biển.

Chúng ta gọi việc hoàn thiện "BAMer" vì phải thật là một kỳ công khi bắn trúng đích một vật thể di chuyển nhấp nhô trên đại dương cách xa hang ngàn dặm. Đó là lý do tại sao Trung Quốc bận rộn trong việc xây dựng một mục tiêu mô hình tàu sân bay có hình chữ nhật ở vùng thí nghiệm trên sa mạc Gobi (Hãy kiểm tra trên Google Earth, tọa độ này ở trên trang web liên quan.)

Thật ra, tên lửa diệt tàu sân bay này của Trung Quốc tương tự như loại ngư lôi được thả từ các máy bay để phá hủy các tàu chiến lớn trên biển vào thời kỳ Chiến Tranh Thế Giới thứ II bắt đầu. Loại ngư lôi này đã được một máy bay hai tầng cánh của nước Anh đã hạ chìm một tàu chiến lớn của Đức Quốc Xã – tàu Bismarck – trong lần tuần tra đầu tiên của chiếc tàu này. Và sau đó

Đô Đốc Hải Quân Nhật Bản Yamamoto cũng đã dùng những ngư lôi loại này một cách thành công khi phá hủy hết chiến hạm này đến chiến hạm khác của Hoa Kỳ trong trận thủy chiến Trân Châu Cảng.

Trong khi việc sản xuất các BAMer của Trung Quốc báo hiệu việc tuyệt chủng của các tàu sân bay Hoa Kỳ và đẩy lùi các tàu chiến của Hạm Đội Thái Bình Dương Hoa Kỳ về các cảng căn cứ ở Hawai. Trung Quốc nhanh chóng đóng các tàu sân bay của chính mình. Thật sự, tàu sân bay đầu tiên của Trung Quốc chắc chắn được hạ thủy ở cảng Đại Liên vào một thời điểm trong năm 2011 và câu chuyện của việc hạ thủy này đã lôi cuốn sự tập trung của giới quân sự.

Câu chuyện này bắt đầu bằng việc Trung Quốc dùng một công ty ở Hong Kong làm bình phong để mua một tàu sân bay của Ukraine. Chiếc tàu sân bay này tên là Varyag, một tàu sân bay trọng tải 67.500 tấn đã từng là niềm tự hào của hạm đội Xô Viết.

Tuy nhiên, với sự sụp đổ của Liên Xô, việc xây dựng tàu sân bay Varyag này chưa bao giờ được hoàn tất. Hơn nữa, vỏ của con tàu sân bay này cũng đã bắt đầu bị rỉ sét trong một xưởng đóng tàu Bắc Hải ở Ukraine. Do đó, Trung Quốc sử dụng một công ty Hong Kong có những lãnh đạo công ty là những tướng lãnh quân đội Trung Quốc trước đây làm bình phong để mua con tàu trong một cuộc bán đấu giá với cái giá chỉ là 20 triệu đô la với danh nghĩa thủ đoạn là để làm một sòng bạc nổi ở Macao.

Biết được thủ đoạn trên của nhà cầm quyền Trung Quốc, Lầu Năm góc Hoa Kỳ đã nhờ đồng minh Thổ Nhĩ Kỳ ngăn chận việc mua bán này vào lúc ban đầu

Tuy nhiên, vào thời điểm đó, quyền Bộ Trưởng Ngoại Giao, Giang Văn Xương, bay đến thủ đô Ankara của Thổ Nhĩ Kỳ với một khoản viện trợ kinh tế 360 triệu đô la như một khoản tiền hối lộ để giải tỏa sức ép của Lầu Năm Góc, kết quả là chính quyền Thổ Nhĩ Kỳ đã cho phép tàu sân bay được đi qua cảng Bosporos.

Tất nhiên là khi tàu sân bay Varyag đến Trung Quốc, nó không được kéo đến Macao mà sẽ được đến cảng Đại Liênđể phân tích và phục hồi. Những bức ảnh chụp mới đây cho thấy rằng con tàu đã được đưa vào xưởng cạn và sơn

lại màu sơn của Hải quân Trung quốc và boong tàu làm sân bay đã được phủ lại cũng như một cột ăng ten mới đã được lắp đặt. Và chẳng bao lâu nữa, nó sẽ được hạ thủy và đặt tên lại với cái tên mới là Shi Lang.

Và đây nữa, chúng ta phải đánh giá cao óc khôi hài đen tối của giới quân sự. Trong trường hợp này, Trung Quốc đã đặt tên con tàu sân bay đầu tiên của mình với cái tên Shi Lang, viên Sĩ quan chỉ huy Hạm Đội Manchu đã xâm la(ng Đài Loan vào thế kỷ 17 và sau đó đã xem Đài Loan như là một quận của tỉnh Phúc Kiến. Chắc chắn giới quân sự Trung Quốc biết cách gửi một thông điệp cho thế giới.

Trong vòng vài năm sắp tới, Trung Quốc sẽ gửi đến một thông điệp to lớn hơn. Đó là việc gửi một hạm đội có ít nhất 5 tàu sân bay đến toàn cầu – và không còn nghi ngờ gì nữa Hạm Đội này sẽ tấn công Hải Quân Hoa Kỳ.

Con Rồng 007 giữ vai trò "Dấu tàu ngầm"

Những tấm hình tối qua đã xuất hiện để xác nhận nỗi lo sợ ở Washington rằng Trung Quốc đang xây một căn cứ tàu ngầm năng lượng ngầm trên đảo nhiệt đới. Những nhà lãnh đạo Lầu Năm Góc lo lắng rằng căn cứ bí mật gần Sanya trên đảo Hải Nam của Trung Quốc….có thể đe dọa những quốc gia Châu Á và địa vị thống trị của Mỹ ở khu vực đó. Những tấm hình có được từ tạp chí quân sự Intelligence Review …cho thấy những đường hầm rộng lớn dẫn tới các hang động khổng lồ có khả năng giấu 20 tàu ngầm hạt nhân từ các vệ tinh do thám. —Theo Nhật Báo

Không có một lực lượng tàu sân bay và Hải Quân áo xanh nào hoàn thành nhiệm vụ mà không có một lực lượng tàu ngầm "hoạt động âm thầm, hoạt động sâu" mạnh mẽ hỗ trợ, và Trung Quốc đang âm thầm thiết lập những thứ sẽ sớm là một hạm đội lớn nhất trên thế giới. Trong thực tế, thế hệ tàu ngầm điện diesel mới nhất quá nhanh nhạy và kín đáo đến nỗi chúng có thể theo dõi tàu Hải Quân Mỹ mà không hoặc rất khó bị phát hiện. Quả thực, sự đối đầu hiện nay là sự nhục nhã của lực lượng Hải Quân Mỹ, vì sau đó, tình hình trở nên phức tạp, khi một tàu ngầm tấn công lớp Song (Tống) loại 039 của Trung Quốc đã liều lĩnh nổi lên mặt nước trong phạm vi ngư lôi của USS Kitty Hawk sau khi rình rập nhóm tàu sân bay này hàng dặm mà không bị phát hiện.

Các tàu lớp Yuan (Nguyên) loại 041 mới hơn của Trung Quốc hoạt động kín đáo hơn và có khả năng hoạt động hoàn toàn dưới nước trong một khoảng thời gian dài hơn theo một hệ thống "Thúc đẩy độc lập trên không" mới: chúng đe dọa nhiều hơn các tàu thuyền phương Tây ở khu vực phía tây Thái Bình Dương và eo biển quan trọng của Malacca, điểm nén quyết định của con đường chuyên chở dầu tới Nhật Bản, Hàn Quốc và Đài Loan. Ngoài ra, Để đảm bảo khả năng thực hiện kế hoạch từ xa, Trung Quốc đã thực hiện chế tạo một số tàu ngầm tên lửa Jin Class loại 094, các tàu này được thiết kế để kéo đến bờ biển California và có thể bắn tên lửa từ xa đến tận Savannah, Missouri hoặc Savannah, Georgia.

Trong thực tế, phải có it nhất một vài chứng cớ nào đó để khẳng định rằng nước Cộng hòa Nhân dân có thể đang diễn tập cho trận chiến đấu quyết liệt cuối cùng ngoài vùng bờ biển California. Thomas McInerney, một Trung tướng Không quân Hoa kỳ về hưu, đã xác nhận rằng Hải quân Trung quốc thực sự đã tiến hành việc phóng thử nghiệm ngoài khơi Los Angeles vào tháng 11 năm 2010 – trong khoảng thời gian trước Hội Nghị Thượng đỉnh G-20. Một McInerney bất bình đã có những lời lẽ sắc bén đại diện cho Lầu Năm Góc: "Chúng ta sẽ có câu trả lời dứt khoát [từ Washington]. Đây không phải là máy bay do nó có nhiều khói phía sau nó …. Đó là một tên lửa được phóng ra từ một tàu ngầm. Các bạn có thể thấy hướng đi của nó rất chính xác, và theo sau nó là một đường đạn rất mượt mà, và điều này có nghĩa là nó đã được định hướng sẵn."

Trong Khi Lầu Năm Góc phủ nhận nhanh chóng và quyết liệt sự dính líu của Trung Quốc, họ vẫn không thể xác đinh được chiếc máy bay đặc biệt nào đã làm nên sự kiện nguy hiểm này. Nhưng sự thực ở đây chính là, các chuyên gia quân sự đang cân nhắc việc phóng tên lửa từ Los Angeles. Sự tranh cãi sẽ không để lại bất cứ sự nghi ngờ nào rằng việc đầu tư vũ khí chiến lược công kích của Trung Quốc đang được tiến hành nhanh chóng.

Điều đó đưa chúng ta về lại căn cứ tàu ngầm James Bond – loại đã được đề cập trên đảo Hải Nam. Các tấm hình do Liên Đoàn các Nhà Khoa Học Mỹ tiết lộ các lối vào đường hầm cao 60 feet bị cắt từ phía các ngọn đồi gần biển của hòn đảo, và ở nơi đó, các hang động lớn nhân tạo có thể che giấu hàng tá cho đến toàn bộ số tàu ngầm hạt nhân.

Có điều chú ý rằng căn cứ 007 mới này cũng có tính năng khử từ công nghệ

cao, được sử dụng để che giấu các tàu ngầm khỏi việc bị phát hiện điện từ ở biển khơi; và Trung Quốc rõ ràng muốn rằng các tàu hình chữ U có thể ở lại một mình mà không bị phát hiện. Thực vậy, với một sự việc đã được công khai, năm tàu Trung Quốc – cả quân sự và thương mại – đã cố tình đi qua đi lại nhiều lần trước mũi chiếc tàu của USNS Impeccable khi tàu này đang tuần tra ở vùng hải phận quốc tế cách bờ biển Trung Quốc 75 dặm. Tàu Mỹ đã kéo theo một lực lượng quân đội đến vùng biển này để theo dõi hoạt động của các tàu ngầm đến và rời khỏi đảo Hải Nam; và còn điều nữa, đội tàu nhỏ tấn công của Trung Quốc đã đặt những quả bom nổi trên đường đi của tàu Mỹ. Sự kiện này khiến Impeccable phải ra lệnh "ngừng" khẩn cấp, sau khi có sự việc các thủy thủ Trung Quốc tấn công hệ thống phát hiện tàu ngầm của Impeccable bằng những móc sắt. Hãy nhớ cảnh giác khi mua các sản phẩm của Trung Quốc ở Walmart nhé.

Tất cả lực lượng quân sự bắt nguồn từ Nền Tảng Nhà Máy Quốc Gia

Số lượng có chất lượng của riêng mình. —Josef Stalin

Trong khi việc xét duyệt ngắn gọn của chúng ta về khả năng quân sự đang lớn mạnh của Trung Quốc có thể không để lại nghi ngờ về việc cải thiện khả năng công kích nhanh chóng, ít nhất một số nhà biện hộ của Trung Quốc sẽ nhanh chóng tranh cãi điểm này: trong hầu hết các lĩnh vực về vũ khí, công nghệ của Mỹ vẫn thực sự ưu việt hơn cả.

Thực sự, trong nhiều trường hợp, các nhà biện hộ này sẽ đúng. Ví dụ, trong một trận không chiến, máy bay chiến đấu F-22 của Mỹ sẽ bắn rơi đối thủ trong một phút ở New York. Vì thế, chiến hạm Hoa kỳ Ronald Reagan và hạm đội của nó gần như chắc chắn gởi các tàu sân bay mới tới kho hàng của Davey Jones trong thời gian ngắn.

Nhưng, lòng ưu ái với công nghệ ưu việt của Mỹ bỏ lỡ một điểm quan trọng hơn nhiều – nhấn mạnh sự điên rồ của kẻ hám lợi và ủng hộ chế độ bảo vệ nền công nghiệp Trung Quốc, phá hoại các cơ sở sản xuất Mỹ và làm suy yếu nền kinh tế của chúng ta. Điều này được thể hiện rõ nhất từ quan điểm rất sâu sắc của Trung tá Pháo Binh cửa Đức quốc xã, người đã bị bắt giữ ở trận chiến Salerno. Ông đã nói về sự vô vọng của vũ khí Đức khi chống lại một đống trang thiết bị của Mỹ: "Tôi đã ở trên ngọn đồi này và là người chỉ huy một khẩu đội pháo với sáu súng chống xe tăng 88 mm, và Mỹ tiếp tục gửi xe tăng

xuống đường. Chúng ta tiếp tục đánh bại chúng. Cuối cùng, chúng ta hết đạn dược, còn Mỹ thì vẫn không hết xe tăng."

Sự thật được nêu ra ở đây là Mỹ đã không đánh bại được Hitler và Đức quốc xã với với các binh sĩ vô cùng dũng cảm của họ, như họ đã làm với sự áp đảo vô cùng mạnh mẽ về công nghiệp. Trong thực tế, trong hầu hết các lĩnh vực, Đức quốc xã đều đã có các vũ khí công nghệ cao trong các giai đoạn sau này của cuộc chiến tranh. Các xe tăng thiết giáp của Đức, ví dụ, là tốt nhất trên thế giới, các tàu chữ U của Đức là tàu ngầm tốt nhất, Miscmarck là chiến hạm lớn nhất, và trong một số hạng mục, vũ khí của Đức đúng là không có kẻ ngang hàng vì họ có những tên lửa tầm xa duy nhất trên thế giới – tên lửa tuần tra trên biển V1 và tên lửa đạn đạo V2 – và cả triển khai Me-262, máy bay phản lực đầu tiên của thế giới.

Tuy nhiên, những gì Mỹ đã làm, chính là cơ sở những nhà máy lớn nhất thế giới. Và ngay khi "công xưởng của thế giới" này được chuyển thành nền tảng chiến tranh toàn diện sau Trân Châu Cảng, các nhà máy tự động khổng lồ và hiệu quả cao của Detroit, nhà máy đóng tàu của Maine, nhà máy hóa chất của Ohio, và các nhà máy thép của Pennsylvania đã khuấy đảo với con số siêu việt các xe tăng, máy bay, súng và bom. Kết quả là, lực lượng quân sự đã đánh bại nhanh chóng hai cỗ máy chiến tranh lớn nhất đã từng có trên thế giới.

Thực vậy, không ai hiểu được tính tất thắng của Mỹ rõ hơn Đô Đốc Yamamoto. Ông đã có hẳn một ngày sau cuộc tấn công đáng kinh ngạc bất ngờ vào Trân Châu Cảng, không phải trong trạng thái hân hoan mà đúng hơn là trong tình trạng trầm cảm và tuyệt vọng. Bởi vì, ông biết rõ rằng một nước Mỹ khổng lồ sẽ phản ứng theo; và với tình trạng công nghiệp Nhật Bản vào thời điểm đó, sẽ không phải là đối thủ của nước Mỹ trung tâm.

Tuy nhiên, vấn đề quân sự đang phát triển ngày nay của Mỹ, chính là các nhà máy tự động lớn nhất không còn ở Detroit, nhưng ở các thành phố như Thành Đô, Cát Lâm, Nam Kinh, Vu Hồ, các nhà máy đóng tàu nhộn nhịp nhất ở Bột Hải, Đại Liên, Phúc Kiến, và Jiangan; các nhà máy và ống khói tăng sản lượng gấp mười lần trong một năm so với các nhà máy sản xuất thép của Mỹ ở Trùng Khánh, Hà Bắc, Thượng hải và Thiên Tân.

Và đây là những gì mà cả Lầu Năm Góc và Neville Chamberlains ở Nhà

Trắng và Đồi Capital cần hiểu rõ: máy bay chiến đấu J-20 của Trung Quốc không phải là tốt nhất thế giới nếu 1000 chiếc mới địch lại 187 F-22 của chúng ta.

Tàu ngầm tấn công lới Shang (Thương) của Trung Quốc thực sự không phải là tốt hơn khi đem so sánh với tàu loại chiến hạm Hoa kỳ Los Angeles hay loại tàu Anh Astute nếu chúng có thể choán hết phân nửa Thái Bình Dương.

Và khi nói đến những tên lửa trên bệ phóng của Trung Quốc và trong các tàu ngầm tên lửa đạn đạo của họ, đích của 100 quả bom hydro nhằm vào Trung Mỹ cần phải chính xác như thế nào trước khi chúng ta sẵn sàng thừa nhận quyền bá chủ của nước Cộng Hòa Nhân Dân qua Nhật bản, Đài Loan, Ấn Độ và Úc?

Đây là lý do tại sao chúng ta thực sự cần một “Thời điểm Winston Churchill”. Như Churchill từng nói về chiến tranh Thế giới thứ II: "Không bao giờ có cuộc chiến tranh nào trong lịch sử dễ ngăn chặn bằng cách kịp thời hành động hơn cuộc chiến tranh tàn phá những khu vực lớn của địa cầu…….nhưng không ai lắng nghe, và từng người chúng ta đều bị hút vào dòng xoáy khủng khiếp đó."

Trong thời điểm Churchill mới của chúng ta, chúng ta phải thấy rõ rằng để giành một chiến thắng trong cuộc chiến quân sự truyền thống chống lại một nước Mỹ đã nhượng bộ nhiều khả năng công nghiệp cho Trung Quốc, tất cả những gì Trung Quốc cần làm là phát triển (hoặc mô phỏng) một hệ thống vũ khí đáng tin cậy, và sau đó xây dựng đủ số lượng để áp đảo lực lượng giỏi hơn về công nghệ của chúng ta.

Thực vậy, Trung Quốc đã trở thành người đi trước mất rồi. Đã đến lúc phải thức giấc trước khi quá muộn. Đã đến lúc tất cả chúng ta phải hiểu nhiều hơn và rõ hơn mối quan hệ mật thiết tồn tại giữa nền sản xuất quốc gia và quyền lực quân sự.

Chương 9: Chết dưới tay gián điệp TQ:

Cách "máy hút bụi Bắc Kinh" cuỗm sợi thừng để treo cổ chú SAM

“Một tên gián điệp giá trị bằng cả đạo quân hàng vạn tên” (Tôn Tử Binh Pháp)

Mục tiêu chính của những hành động gián điệp mà Trung Quốc nhắm vào chính phủ Mỹ và nền công nghiệp Mỹ là thu lượm toàn bộ thông tin kỹ thuật và kinh tế, với mục đích kép là làm cho khoa học quân sự Trung Quốc mạnh mẽ hơn và nền kinh tế cạnh tranh hơn.

(Mối đe dọa gián điệp – Intelligence Threat Handbook)

Hàng ngày, một mạng lưới hàng ngàn gián điệp chuyên nghiệp và không chuyên của Trung Quốc thu thập các tin tức tình báo ở các văn phòng, nhà máy, trường học từ khắp nước Mỹ đến châu Âu, từ Brazin, Ấn Độ đến Nhật, Hàn Quốc. Mỗi phút, hàng trăm tin tặc Trung Quốc dùng cả ngàn chương trình để tấn công vào tường lửa của các hệ thống thông tin về công nghiệp, tài chính, học thuật, chính trị, quân sự trên khắp thế giới, tìm kiếm các dữ liệu quý giá và âm thầm lấy các thông tin nhạy cảm có thể khai thác được này để phá hủy trong tương lai.

Tại sao những người tham gia trong ủy ban Mỹ - Trung lại gọi Trung Quốc là, (Why do we in America put up with what the U.S China Commission has called), “quốc gia hung hăng nhất thực hiện những hoạt động gián điệp chống lại Mỹ”? Đó là câu hỏi thú vị mà ta cần tự hỏi – liệu ta mỗi ngày sẽ đến Nhà Trắng hay thung lũng Capitol làm việc hay nên mua sắm hàng tuần các sản phẩm Trung Quốc rẻ mạt ở những cửa hiệu Walmart.

Trong phần đầu, ta sẽ xem xét một cách cẩn thận sự đen tối và thế giới bóng tối của gián điệp Trung Quốc trên đất Mỹ cũng như ở những nơi khác trên thế giới. Ở phần tiếp theo, ta sẽ chuyển sang nhận định về bộ máy điều khiển gián điệp của Trung Quốc, được cho là ngày càng nguy hiểm và khiêu khích hơn, đây là một cuộc chiến ko cân xứng mà họ (Trung Quốc) có thể truy nhập đến mọi máy tính của từng nhà, từng doanh nghiệp, từng chính phủ trên hành

tinh này.

Cuối hai phần này, hy vọng mọi người dân Mỹ - từ phố chính (Main Street) và phố Wall (Wall Street) đến trụ sở của CIA, FBI, Lầu Năm Góc nhận thức được rằng: chúng ta, những kẻ khờ khạo (naivete) tự ràng buộc mình (đính ước-engaging) vào các kiểu kinh doanh và thương mại không điều kiện với một quốc gia đang dùng mọi chiêu thức gián điệp, bằng cả phương pháp cũ và mới, một cách có hệ thống để tước đoạt đi các công nghệ của ta và dọ thám phương cách phòng vệ của ta trước một cái chết có thể dự báo trước.

TRONG KHI CHÚNG TA SĂN ĐUỔI BIN LADEN, CON RỒNG (TRUNG HOA) ĐÃ TỰ DO PHÁT TRIỂN ĐIÊN CUỒNG

Bắc Kinh không thiên về phương pháp cổ điển mà các cơ quan tình báo (intelligence service) lớn khác dùng, vốn đề cao việc kiểm soát mật thông qua một số mật vụ cao cấp. Thay vào đó, họ dùng một mạng lưới chân rết rộng lớn các du học sinh, doanh nhân, các phái đoàn Trung Hoa trên đất Mỹ, và cả những người Mỹ gốc Hoa có thể làm gián điệp được. (Theo The Christian Sceince Monitor)

Trong đôi ủng (vai trò) của mình, với chiêu thức gián điệp truyền thống, chính phủ Trung Quốc và rất nhiều cơ sở công nghiệp hiện hành (state-run industries) đang ráo riết thực hiện chiến lược gián điệp ba răng nanh (mũi nhọn – three-pronged espionage) chống lại nhiều quốc gia trên thế giới - mà những kẻ thù chính của họ là Mỹ, Châu Âu, Nhật được chú tâm nhiều nhất. Chiến lược gián điệp ba mũi nhọn này bao gồm tấn công các học viện học thuật, học viện công nghệ và học viện quốc gia để ăn cắp các thông tin quý giá về tài chính, công nghệ, chính trị và kỹ thuật, đồng thời chuẩn bị các cuộc tấn công phá vỡ và hủy diệt trong cuộc chiến tranh nóng khi có thể.

Thật ra, trong khi hệ thống tình báo của Hoa Kỳ đang tập trung cho cuộc chiến chống khủng bố, gián điệp Trung Quốc đã được tự do phát triển dữ dội (wild) trên đất Mỹ. Phương tiện truyền bá của họ là một mạng lưới gián điệp "lai tạp" tinh vi, rất khác với chiêu thức gián điệp truyền thống của Xô Viết.

Ở đỉnh cao cuộc chiến tranh lạnh, cơ quan tình báo Xô Viết (Soviet Union's KGB) hoạt động dựa vào số nhỏ các gián điệp chuyên nghiệp sống ở nước và hỗ trợ liên tục cho những tên Mỹ phản bội, thực hiện thông qua các vụ hối lộ

hoặc tống tiền. Trong khi Trung Quốc không những có các đặc vụ bí mật và người Mỹ biến chất (turned Americans), họ còn dựa vào một mạng lưới không tập trung các gián điệp cấp thấp, đó là số đông cực lớn người dân sắc tộc Trung Hoa.

Lực lượng nòng cốt các điệp viên không chuyên và những kẻ cung cấp thông tin cho Trung Quốc được chiêu mộ bởi tổ chức như Cục An ninh Tình báo Trung Quốc (the Ministry of State Security China's KGB) và các nhóm công nghiệp cụ thể. Một số những gián điệp này có thể được chọn từ cộng đồng người Mỹ gốc Hoa. Như được mô tả trong cuốn Mối đe dọa gián điệp (The Intelligence Handbook), họ được kết nạp vào "vòi bạch tuộc" bằng 2 cách: hoặc bằng cách kêu gọi chủ nghĩa dân tộc và sắc tộc Trung Hoa hoặc bằng cách đe dọa cưỡng ép các cá nhân có người thân sống ở Trung Quốc.

Hơn nữa, các điệp viên Trung Quốc còn được cài vào trong số 750,000 người Trung Hoa được cấp visa vào Mỹ hàng năm. Họ có thể là những nhà báo của hãng tin Xinhua, là những sinh viên ở các trường đại học Mỹ, các doanh nhân, những lao động xuất khẩu tại các tập đoàn và phòng nghiên cứu quốc gia của Hoa Kỳ, hoặc đơn giản chỉ là những khách du lịch. Thật sự, từ số lượng lớn các du khách hợp pháp Trung Hoa đến Mỹ hàng năm kết hợp với cộng đồng rộng lớn người Mỹ gốc Hoa, họ dễ dàng thu nạp các "con bọ" gián điệp tung bay dưới radar FBI và thực hiện điều răn của Mao Trach Đông "bơi cùng với cá".

VISA MIỄN PHÍ ĐẾN CÁC "TIỆM BÁNH" MỸ

"Gián điệp là cuộc chiến không tiếng súng" (Li Fengzhi)

Trường hợp của Li Fengzhi đáng là một bài học cho ta vì nó mô tả cách điệp viên Trung Quốc đã thâm nhập vào Mỹ dễ dàng như thế nào và mạng lưới chân rết gián điệp Trung Quốc hoạt động sâu ra sao. Li đã làm việc như là một chuyên gia phân tích cho Cục An Ninh (Ministry of State Security) khi anh ta âm thầm vào Mỹ dưới danh một du học sinh sau đại học tại trường đại học Denver năm 2003.

Theo các cuộc phỏng vấn mà chúng tôi thực hiện được với Li, anh ta từng có một cuộc đời trong sạch, sinh năm 1968, là con trai của một gia đình trí thức ở tỉnh Liaoning. Sau khi tốt nghiệp đại học năm 1990, Li gia nhập cơ quan

tình báo địa phương và vài năm sau chuyển lên Cục An Ninh, nơi mà anh ta làm việc cho Bắc Kinh như một mật vụ tại quê nhà. Theo Li, dưới ánh mắt một chàng trai trẻ ngây ngô, anh ta thấy đây là "một công việc tốt và là một sự nghiệp đặc biệt phụng sự cho chính phủ".

Khi là phân tích viên cho Cục tình báo Trung Quốc, Li đã giành thời gian thu thập thông tin tình báo ở Đông Âu và Nga trong khi theo học tiến sĩ ngành chính trị quốc tế. Vào năm 2003, anh ta được chọn tới Mỹ. Tuy nhiên, thay vì làm gián điệp chống lại Mỹ, anh ta đã được khai sáng (epiphany).

Khi càng thấy được thế giới bên ngoài và tự do là như thế nào, Li nói, anh ta "bắt đầu thấy rằng Đảng Cộng Sản Trung Quốc là ác quỷ và đang làm hại cả chính người dân Trung Hoa". Với trên sức mạnh của sự khai sáng này mà Li đã "cải đạo" và theo Mỹ (Li sought to defect to the US).

Theo Li, khi anh ta rời bỏ Cục An ninh Tình báo Trung Quốc, họ đã có khoảng 100,000 điệp viên và những người cung cấp tin tức, không kể những kẻ nghiệp dư, và một số lượng lớn những cá nhân làm gián điệp trong các tổ chức chính phủ Trung Quốc. So với 13,000 nhân viên tình báo FBI.

Cũng theo Li, và đây có lẽ là sự tiết lộ đáng ghê rợn nhất của anh ta, thì phần đông các gián điệp Trung Quốc chính là các phóng viên Trung Hoa, các nhiếp ảnh gia, các nhân viên phi chính chủ, các nhà lãnh đạo người Mỹ gốc hoa, những thương nhân, kỹ sư, học giả. Theo lời Li, trong khi những điệp viên chuyên nghiệp này "có thể không có điều kiện để tiếp cận các thông tin quan trọng, thì họ sẽ tập trung vào việc chiêu dụ những người cung cấp thông tin để lấy bằng được các tin tức tình báo này".

Những gì đáng nghi nhận về câu chuyện của Li, ngoài việc anh ta dễ dàng qua mặt chính phủ Mỹ như thế nào, dù bản thân có nền tảng hoạt động tình báo, mà còn là việc anh ta có một cái nhìn chân thực về Trung Quốc ra sao, hơn bất kỳ một công dân Mỹ nào.

MỘT TỔ ONG THẬT SỰ VÀ CÁC HOẠT ĐỘNG HÚT CHÍCH CỦA CHÚNG

Vậy chính xác mạng lưới gián điệp Trung Quốc làm những gì và chúng hoạt động ra sao? Trên đấu trường tình báo công nghiệp, mạng lưới này hiển

nhiên là sục sạo và thu lượm các công nghệ mới, các bí mật kinh doanh và các phương pháp sản xuất. Trong mặt trận khoa học quân sư, mục tiêu hoạt động của các gián điệp rộng khắp từ việc giành đoạt những hệ thống vũ khí mới đến thu nhặt các thông tin chi tiết về các hoạt động quân sự của Mỹ.

Trong cả hai lãnh vực công nghiệp lẫn quân sự, dấu hiệu nhận biết về gián điệp Trung Quốc là những "tổ ong" hoạt động bền bỉ của chúng. Từng thập kỷ đi qua, hàng ngàn gián điệp và kẻ thu lượm tin tức, như những con "ong thợ" hút chích (vacuum up) cần mẫn từng mẫu thông tin nhỏ nhất từ các trường đại học Mỹ, các phòng nghiên cứu, các phòng thí nghiệm quốc gia, thung lũng Silicon và từ các cơ quan quốc phòng liên quan.

Chính sách lạnh lùng tiến bước, âm thầm ngặm nhấm (time-consumming process) chính là tính cách tiêu biểu trong lịch sử của Trung Hoa, và họ kiên định với châm ngôn nổi tiếng của Tôn Tử "một tên gián điệp giá trị bằng cả đạo quân hàng vạn tên". Đến khi từng mẫu thông tin được bòn rút (rút trích) đầy đủ thì chúng được gửi về cho đất mẹ Trung Hoa và được biên dịch, các thông tin này cung cấp các cho các tổ chức tình báo Trung Quốc và các vùng tự trị một cái nhìn rõ ràng về toàn bộ các công nghệ, quy trình sản xuất hay hệ thống.

Như Scott Henderson đề cập trong cuốn "Những vị khách đen tối" (The Dark Visistor): "thay vì đặt ra một mục tiêu tìm kiếm thông tin nhất định, họ thu thập bất cứ thông tin gì có thể để khi đặt vào một tình huống cụ thể sẽ hiểu rõ hơn". Cách thu lượm thông tin kiểu này khá hữu hiệu, phản ánh đúng câu nói nổi tiếng của không ai khác hơn là Geoge Washington, cha đẻ của nước Mỹ. Về lợi ích của việc gián điệp toàn dân (grassroots intelligence gather), ông đã khôn ngoan nhận xét:

Dù là những thông tin vụt vặt thì chúng cũng có giá trị nhất định trong việc thu thập thông tin của ta, bởi những điều tưởng như hoàn toàn tầm thường, khi được kết hợp lại với các phần khác, có thể cho ra những đúc kết có giá trị.

Đến nay, mạng lưới gián điệp Trung Quốc đã ăn cắp các kỹ thuật và quy trình sản xuất, từ các hệ thống con của hệ thống phòng hộ tên lửa phá hủy (Aegis guided misile destroyer), hoạt động bên trong của bom neutron, thiết kế các lò phản ứng thủy lực (naval reactor designs) đến kế hoạch phóng tàu con thoi (space shuttle), tên lửa dò tìm mục tiêu Delta IV (tên lửa đạn đạo - Delta IV

rocket specs), hệ thống chỉ dẫn ICBM (ICBM-capable guidance systems). Tổ ong các đảng viên Cộng Sản Trung Quốc đã "hút chích" một cách hiệu quả từng chi tiết của các hệ thống vũ khí, từ bom B1-B, các máy bay tự điều khiển (không người lái – unmanned aerial vehicle), hệ thống tàu ngầm (submarine propulsion systems) đến động cơ phản lực (jet engines), hàng không mẫu hạm (aircraft carrier launch system) và thậm chí quy trình vận hành tàu chiến Hoa Kỳ (US warship operations procedures).

Cuộc chiến không tiếng súng của Trung Quốc chống lại Mỹ, trên cả phương diện danh chính lẫn gián điệp, đều cực kỳ "êm ái" (lax), trong khi các chính trị gia của Mỹ không hề có hành động trả đũa gì và cộng đồng Mỹ cũng không hề hay biết gì.

Và trên hết, rất nhiều những nhà học thuật Hoa Kỳ và các học viện nghiên cứu đã trở thành những nhà tiên phong ngây thơ cho "phép màu kinh tế Trung Hoa". Một phần của vấn đề là hiện có những nguồn lợi và các món tiền khổng lồ đang cuộn chảy để hỗ trợ cho mọi nỗ lực nghiên cứu của người Trung Hoa. Điều này làm cho nhiều trường đại học Mỹ miễn cưỡng "ngoặm miếng bánh Trung Hoa để sống". Thậm chí, phần nổi cộm của vấn đề chính là hàng tỷ đô la học phí thu được từ hơn 125,000 du học sinh Trung Quốc tại Mỹ. Trong số phần đông các sinh viên Trung Hoa ở Mỹ, những sinh viên giỏi nhất, làm việc chăm chỉ nhất và sẽ cống hiến cho nước Mỹ và thế giới, thì cũng đủ trong số họ chịu sự ảnh hưởng của Cộng Sản Trung Quốc để tiếp tục cho một tiến trình thoái hóa trầm trọng (serious upfront vetting process).

Quan điểm chung mở rộng cánh cửa giáo dục Hoa Kỳ cho bất kỳ người Trung Hoa nào là một trò chơi nguy hiểm. Vì Trung Quốc biết rõ rất nhiều cải cách công nghệ đưa Mỹ lên đỉnh cao được bắt nguồn từ các trung tâm nghiên cứu như CalTech, Havard, MIT và các phòng nghiên cứu quốc gia như Argonne, Lawrence, Berkeley, Los Alamos, Sandia. Thực vậy, các trường học và các phòng nghiên cứu, cũng như các trung phối hợp nghiên cứu và phát triển tại thung lũng Silicon hay các cơ quan quốc phòng như Hughes and Loral đã trở thành cái gọi là "kho mật" (candy store) cho các "ong thợ" gián điệp công nghệ và quân sự của Trung Quốc.

MỘT ĐIỆP VIÊN HAI MANG (MỘT KẺ BIẾN CHẤT) RẤT ĐÁNG GIÁ - VÀ CÁC BẢN ÁN TÙ

(One good turn agent deserves another – and life imprisonment)

“Shriver đã bán rẻ đất nước và nhiều lần tìm kiếm một vị trí trong tổ chức gián điệp của ta để hắn ta có thể cung cấp những tin mật cho Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa” (Luật sư Neil Mac Bride, theo Reuters)

Trong khi sắc dân Trung Hoa hình thành vô số những mạng lưới gián điệp, các điệp viên chuyên nghiệp Trung Quốc có dư thời gian để chiêu dụ những ai không phải là người Trung Quốc trở thành gián điệp, theo cách cũ mà Xô Viết đã làm.

Chẳng hạn, Ko-Suen Moo, một công dân Hàn Quốc đã bán tự bán mình cho Lockheed Martin và các cơ quan quốc phòng khác. Điệp viên hai mang này đã phương hại một nhà chứa máy bay ở Florida, cố gắng mua toàn bộ bản thiết kế sản xuất của động cơ phản lực có gắn quạt GE, được thiết kế đặc biệt cho máy bay không chiến đệ nhất F16 (dogfighter par excellence F16). May mắn thay, hải quan Mỹ đã khám phá ra vụ việc, nhưng không phải lần nào Hoa Kỳ cũng may mắn như thế.

Một trường hợp khác ông Kwon Hwan Park, một người Hàn Quốc khác bị Trung Quốc chiêu dụ. Ông này thành công trong việc xuất khẩu hai động cơ máy bay trực thăng Blackhawk cho Trung Quốc thông qua một đại diện Malysia. Tuy nhiên, cơ may không đến hai lần, ông Park bị bắt ở sân bay Dulles trên đường tới Trung Quốc với một vali chứa đầy các thiết bị quân sự.

Trong số các gián điệp Trung Quốc có vẻ không chuyên như Moo và Park, các điệp viên khác, còn gọi là “điệp viên nằm vùng” đã được cài cắm trên đất Mỹ. Đó là cách mà kỹ sư Boeing Donfan Chung cuỗm các thiết kế tàu con thoi, tên lửa dò tìm mục tiêu Delta IV chuyển về cho Bắc Kinh. Cho đến khi bị bắt, Chung đã tích lũy được 3 triệu đô la và tại nhà hắn, người ta tìm được hơn 300,000 tài liệu kỹ thuật, cùng với các ghi chú cho thấy hắn hi vọng thế nào về việc giúp đỡ cho quê hương mình.

Trường hợp của Chi Mak khá rắc rối. Hắn bị bắt khi chuyển các kế hoạch tàu ngầm hạt nhân (nuclear submarine propulsion), hệ thống ra lệnh và kiểm soát thủy quân cho Trung Quốc. Vụ án của Mak là bài học đắt giá vì nó minh họa bằng cách nào gián điệp Trung Hoa đều đặn ăn cắp danh sách các công nghệ tiên tiến mà nước họ đang cần. Những tài liệu bị hủy được FBI phục hồi minh

chứng rằng Mak đã "tham gia nhiều hội thảo về các chủ đề đặc biệt" và về vi điều khiển. Nỗ lực gián điệp của hắn được kể đến gồm những công nghệ được quan tâm đặc biệt như "ngư lôi, tàu sân bay, trạm không gian vũ trụ (space-launched magnetic levitational platform".

Và đây mới là điều đáng sợ nhất của "điệp viên nằm vùng": cả Mak và Chung đã âm thâm sống ở Mỹ hàng thập kỷ như những công dân mẫu mực. Họ có sứ mệnh phản bội lại đất nước đã cưu mang họ và ăn cắp các công nghệ vũ khí tiên tiến nhất của Mỹ cho kẻ thù Trung Quốc.

Thật ra, các hình thức gián điệp này là tội mưu phản nghiêm trọng nhất, Mak và Chung lẽ ra phải lãnh án tử hình. Tuy nhiên, hình phạt đó chưa bao giờ được tuyên, và trong hệ thống tư pháp rắc rối của Mỹ, bản án cho các gián điệp Trung Hoa là quá nhẹ nhàng, họ chỉ lãnh án tương ứng 24 năm và 15 năm tù.

Điều này thật sự gây bối rối cho ta về hầu hết các vụ án gián điệp Trung Hoa trên đất Mỹ: Các quan tòa và hội thẩm đoàn Mỹ dường như không xem vấn đề là nghiêm trọng, họ không nhận thức là ta đang trong một cuộc chiến tranh ngầm. Thật vậy, dần dần, các bản án tù cho các gián điệp Trung Quốc càng lúc càng nhẹ và không có tính chất ngăn chặn bọn họ phản bội lại nước Mỹ. Chẳng hạn, trường hợp Kwon Hwan Park nêu trên, hắn lãnh một bản án nực cười – 32 tháng tù giam cho việc ăn cắp những công nghệ mà có thể đẩy mạng sống của các binh lính Mỹ và nhân dân các nước Nhật, Đài Loan, Hàn Quốc vào vòng nguy hiểm.

Và ta hãy chú ý: không chỉ những người châu Á như Moo và Park, hay những người Mỹ gốc Hoa như Mak và Chung mới phản bội Hoa Kỳ, bán mình cho Trung Quốc. Vụ việc của Gleen Shriver thì sao?

Trường hợp này không phải là đại diện tiêu biểu cho những người con vùng Grand Rapids, Michigan, chỉ là mô tả cách bọn Trung Quốc hung hăng có thể chiêu dụ các gián điệp nước ngoài. Shriver là sinh viên Mỹ du học ở Thượng Hải. Hắn rốt cuộc đã có gắng đột nhập vào CIA dưới sự điều khiển và mua chuộc của điệp viên Trung Quốc. Minh họa cho một kẻ phản quốc đồi bại ngày nay như thế nào, nhưng Shriver chỉ phải nhận một "cái đánh nhẹ vào tay": 4 năm tù giam.

http://tieulun.hopto.org

CHƯƠNG 10 - Cái chết từ Tin tặc Mũ Đỏ:

Từ "Hắc Khách"[1] của Thành Đô đến những chip điện tử Mãn Châu

Gián điệp hệ thống mạng là một vấn nạn chung của cả nhân loại. Các nước không còn phải chi nhiều tỷ đô-la để xây dựng những vệ tinh phủ sóng rộng toàn cầu để theo đuổi chương trình thu thập thông tin tình báo hiện đại khi mà họ chỉ cần thực hiện mục đích đó qua mạng Internet. - Bóng đêm trong đám mây

Trong khi mạng lưới ăn cắp thông tin cá nhân của Trung quốc đang "bòn rút" một cách không thương tiếc tất cả những gì được cho là bí mật mà chúng có thể lấy từ những giảng đường đại học Mỹ, những công ty, các phòng thí nghiệm, văn phòng chính phủ mà các trinh thám của họ có thể thâm nhập vào, sự phát triển của những kẻ tin tặc một cách đầy tranh cải đã đặt ra một sự đe dọa ngang tài ngang thậm chí còn vượt trội hơn.

Ngày nay, những đội ngũ tin tặc nguy hiểm của Trung Quốc đã thâm nhập vào NASA, Lầu Năm góc và Ngân hàng thế giới; đã tấn công Cơ quan Thương mại Mỹ chuyên trách về Công nghiệp và vì lý do bảo mật quá cao chúng đã phải phá toàn bộ dữ liệu của hàng trăm máy tính, xóa sạch ổ cứng của dự án Chiến đấu cơ và dội bom F-35 của hãng Lockheed Martin và dội bom trải thảm ảo vào hệ thống Điều khiển Không Lưu của Không lực Hoa Kỳ. Chúng cũng đã tấn công vào máy tính của Nghị sĩ có tư tưởng cải cách cũng như của Ủy ban Đối ngoại Hạ viện.

Vào thời điểm vận động tranh cử tổng thống Mỹ năm 2008, đội ngũ Tin Tặc Mũ Đỏ của Trung Quốc thậm chí còn xâm nhập vào máy chủ thư điện tử của chiến dịch vận động tranh cử Obama và McCain cũng như vào cả Tòa Bạch Ốc của Tổng thống Bush. Và cả một trong những tình huống mà nghi thức ngoại giao được cho là rất an toàn[2] các máy tính xách tay của Bộ Trưởng Thương Mại và một số nhân viên đã bị đánh cắp và bị cài những phần mềm gián điệp trong một cuộc họp về Thương mại tại Bắc Kinh.

Hơn thế nữa, khi mà đội ngũ tin tặc truyền thống dựa chủ yếu vào "Bẫy Hũ Mật Ngọt"[3], một điệp viên nhị trùng kiểu Mara Hari[4] tìm kiếm những bí

mật trong những lúc thủ thỉ trên giường hoặc là một món quà mỹ nhân qua đêm để kiếm được ưu thế trong một vị trí thỏa hiệp nào đó. Những chuyên viên gián điệp mạng ảo của Trung Quốc đang sử dụng một số " Hũ mật" kỹ thuật số để ăn cắp dữ liệu từ các máy tính. Thật vậy, hơn cả việc cho gái mại dâm vào phòng ngủ và đánh cắp số liệu ngay từ phòng khách sạn ở Thượng Hải, các gián điệp Trung quốc hiện nay tặng những thẻ nhớ có chứa mã virus ẩn và thậm chí cả việc dùng máy chụp hình kỹ thuật số làm quà. Theo Cục Mật vụ Anh MI5 khi kết nối vào các máy tính của nạn nhân, những Hũ mật kỹ thuật số tàn độc này cho phép những kẻ tấn công mạng chiếm quyền điều khiển.

Trong thực tế, theo một Chuyên gia chuyên về tin tặc Trung Quốc và cũng là tác giả quyển sách Vị khách của màn đêm, Scott Henderson, việc trở thành Tin tặc ở Trung Quốc được ví như ngôi sao nhạc rock. Nó thậm chí còn là một nghề mà trong báo cáo gần đây cho biết khoảng chừng một phần ba trẻ em Trung Quốc mơ ước.

Giống như máy nhân bản trực tuyến của mạng gián điệp phân bố của Trung Quốc, một lượng lớn nòng cốt dân nghiệp dư đại đa số các phần việc khó khăn trong một phần của nổ lực chiến tranh mạng đại trà. Hằng ngày, hàng ngàn người được gọi là "hacktivist"[5] liên tục dò tìm, phá hoại văn hóa, và ăn cắp từ các học viện của Phương Tây cũng như là các đối thủ ở Á Châu như Nhật Bản và Ấn Độ.

Khi quan tâm đến sự lớn mạnh của hệ thống chiến tranh mạng của Trung Quốc, trước nhất cần nên nhận dạng mục tiêu chính của các bọn gián điệp mạng. Việc tấn công đơn giản nhất là làm gián đoạn hoạt động của các hệ thống các nước Phương Tây bằng việc phá hoại các website hoặc làm cho quá tải các server với dịch vụ tấn công "từ chối dịch vụ"[6].

Một mục tiêu thứ hai rõ ràng là đánh cắp thông tin có giá trị: số thẻ tín dụng và chứng minh thư ở mức độ cá nhân; công nghệ, tài liệu đấu thầu, tài chính của công ty, và buôn bán các bí mật ở mức độ công nghiệp; và các hệ thống vũ khí ở cấp độ quân sự.

Vẫn còn đó mục tiêu thứ ba trong cuộc chiến trên mạng là việc ăn cắp số liệu bằng phương thức mà gây ra tổn thất nặng nề cho khách hàng sử dụng hệ thống. Chẳng hạn như, bằng việc thỏa hiệp hệ thống mua bán cổ phiếu hoặc

trái phiếu, bọn Tin tặc Mũ đỏ Trung quốc có thể làm gián đoạn việc mua bán, thao túng các giao dịch hoặc bóp méo số liệu báo cáo và do đó kích động làm náo loạn thị trường tài chính.

Cuối cùng bọn tin tặc có thể ảnh hưởng thế giới thực bằng việc nắm quyền kiểm soát hệ thống quản lý tài sản. Chẳng hạn như, một nhóm cyberspatriot[7] có thể làm ngưng trệ lưới điện quốc gia của New England nằm trừng phạt Mỹ liên quan đến những động thái chào đón Đức Đạt Lai Lạt ma khi đến thăm Tòa Bạch Ốc hoặc liên quan đến việc buôn bán vũ khí cho Đài Loan.

Những vị khách Bóng đêm đến từ Bắc Kinh dưới quốc kỳ

Câu hỏi: Trong tình huống nào thì chúng ta tiến hành tấn công mạng?

Trả lời: Nếu có một vấn đề mà nó ảnh hưởng đến chúng ta trên bình diện quốc tế thì chúng ta sẽ tập hợp lực lượng để tiến hành tấn công. - Trích Hội thảo của Nhóm Hacker Trung Quốc

Tất cả các hoạt động chính của các nhóm Tin tặc Mũ Đỏ China có điểm tương đồng là họ tiến hành độc lập và dưới sự giám sát lỏng lẻo của Đảng Cộng Sản China. Dĩ nhiên là Đảng Công sản duy trì một khoảng cách một cách thích hợp vì thế họ luôn luôn đưa ra một sự phủ nhận hợp lý cho những việc gây nên sự phản ứng mạnh mẽ của công chúng- đó là vụ tấn công trơ trẽn, táo bạo vào Lầu Năm Góc, tấn công gây cản trở lớn trên đường truyền Internet trong vòng 18 phút, vụ tấn công vào mã nguồn của Google và còn nhiều vụ khác nữa.

Nhưng không được mắc sai lầm về điều này. Cái được gọi là dân quân của "trường phái tin tặc" không thể tồn tại nếu không có bàn tay của Bắc Kinh. Theo Mulvenon thuộc Trung tâm Nghiên cứu và Phân tích Tình báo có giải thích, " Các nhóm tấn công mạng trẻ tuổi này đều được bao che với điều kiện là họ không được tổ chức các cuộc tấn công vào mạng nội bộ của Trung Quốc. Họ là những thằng ngốc hữu dụng cho chế độ Bắc Kinh.

"Những thằng ngốc hữu dụng", thực sự là vậy. Trong khi tại Los Angeles có các băng nhóm bị tước quyền công dân (bỉ ổi) tên là "Crips" và "Bloods", thì nhóm theo trường phái tấn công mạng cua Trung Quốc đã tổ chức thành hàng

ngàn nhóm nhỏ với tên gọi như là “Green Army Corps”, “the Crab Group”, và thậm chí toàn phụ nữ tập hợp lại như “Six Golden Flowers”. Họ làm việc chung với nhau để cải thiện kỹ năng, chia sẻ công cụ, và kỹ thuật và sỉ nhục tinh thần dân tộc của nhau. Kết hợp lại, những băng găng tơ mạng[8] này hình thành một một liên minh tư tưởng một cách không rõ ràng với một trên gọi khá màu mè là “Honkers”

Tại Trung Quốc có hàng trăm “trường đào tạo tin tặc” để dạy về ma thuật cho những vị phù thủy trẻ tuổi[9]. Hàng loạt các quảng cáo về đào tạo nghề gián điệp mạng và các công cụ có thể tìm thấy trong những nơi công cộng, và theo như Wang Xianbing của hackerbase.com, họ dạy cho học sinh cách thức tấn công những máy tính không được bảo vệ và ăn cắp thông tin cá nhân. Trong khi đó Chính quyền Trung ương Trung Quốc cho phép các nhóm như là Hiệp hội Tin tắc Trung Quốc hoạt động công khai và thậm chí duy trì văn phòng làm việc trong khi đang trấn lột những người ngoại quốc cho đến khi nào họ không còn tấn công vào các trang hoặc các phần mềm trong nước.

Nhằm làm cho mọi người hoài nghi về hoạt động của hacktivist nằm dưới sự bảo trợ của Chính phủ trung ương, Trung quốc xem mình là nước có hệ thống Internet được kiểm soát và giám sát chặt chẻ nhất trên thế giới. Thật rõ ràng là điên rồ nếu có ý kiến cho rằng một kẻ tấn công mạng tinh nghịch nào đó có thể tồn tại trong thời gian nào đó ở Trung quốc mà có thể nằm ngoài tầm kiểm soát của Bắc Kinh.

Trên thực tế, khi có nhóm tấn công mạng vi phạm luật bất thành văn to rất quan trọng của Trung Quốc, đừng bao giờ tấn công hệ thống của Chính phủ, chắc chắn rằng sự trừng phạt đến ngay tức khắc. Chẳng hạn như một vài thành viên trong một nhóm Tin tặc khai thác một lỗ hỏng trong phần mềm của hệ thống kiểm duyệt của Trung Quốc có tên là Green Dam, một công cụ quan trọng được Trung Quốc sử dụng để theo dõi hành động của người sử dụng mạng Internet Trung Quốc, những người tấn công mạng đã bị bắt ngay lập tức. Theo tờ China Daily, một Tin tặc tên là So đã thay thế hình ảnh của một quan chức trên website của chính phủ bằng hình một cô gái mặc bikini. Tên chơi khăm trên mạng này đã được xử nhẹ theo chuẩn mực của Trung Quốc, đó là chỉ môt năm rưỡi tù.

Tất nhiên, chính những loại bắt bớ thường xuyên này đã khiến cho đội ngũ Tin tặc mũ đỏ tập trung vào chính phủ và cơ quan nước ngoài. Và những

nhóm này luôn luôn có thể tập trung lại một cách nhanh chóng vào chủ nghĩa dân tộc điên cuồng với chỉ một cái nháy mắt và gật đầu từ lãnh đạo Đa?ng Cộng sản.

Đây chỉ là một trường hợp bẽ mặt nhỏ: Khi Thủ tướng Nhật Junichiro Koizumi thăm đền tưởng niệm chiến tranh Yasukuni – nơi mà những người theo chủ nghĩa dân tộc Trung Quốc xem là đền của tội ác chiến tranh – những tin tặc Trung Quốc đã thay đổi bộ mặt của website của ngôi đền Shinto với dòng chữ, "cô gái đang đái trên toilet Yasukuni." Honkers Union sau đó tiếp tục tấn công dồn dập vào hang chục website của chính phủ Nhật, kể cả Sở Cứu hỏa và Thiên tai và Cục Phòng vệ. Bây giờ, bạn có thể tưởng tượng được sự phản ứng của chính phủ Trung Quốc nếu những Tin tặc Nhật làm những việc tương tự đối với website Trung Quốc về Thế vận hội Olympic hoặc Bộ Quốc phòng Trung Quốc. Và không chỉ Nhật Bản phải chịu sự quấy phá định kì của những người đầu tàu theo chủ nghĩa dân tộc của Trung Quốc. Khi liên hoan phim hàng năm Melbourne ở Úc dám chiếu một đoạn phim tài liệu về lãnh đạo Duy Ngô Nhĩ của Trung Quốc, những kẻ hacker Trung Quốc đã phá hỏng hệ thống bán vé trên mạng.

Giới tin tặc hàng đầu ở Bắc Kinh tấn công cả Vua công nghệ Google

Nếu như Google, với tất cả nguồn lực và chuyên môn tin học của họ, đang lo lắng bảo vệ tài sản mã nguồn quí giá trước sự xâm nhập của các gián điệp tin học thì các công ty Fortune 500 khác liệu có đủ tự tin để bảo vệ thông tin của mình không? - The Christian Science Monitor

Để thấy rõ tâm địa xảo quyệt của giới tin tặc Trung Quốc, ta nên tìm hiểu qua cách thức hoạt động của nhóm tin tặc "Operation Aurora". Chúng từng thực hiện các đợt tấn công có hệ thống vào một trong những công ty tin học có mức độ kỹ thuật phức tạp nhất thế giới – Google, cùng với hơn 200 công ty khác của Mỹ, từ Adobe, Dow Chemical, DuPont cho đến Morgan Stanley, Northrup Grumman. Theo công ty an ninh mạng iDefense, các đợt xâm nhập được thực hiện từ một nhóm hoặc trực thuộc hoặc được sự ủy quyền của nhà nước Trung Quốc.

Ở Operation Aurora, các tin tặc thiết lập các đợt tấn công tin học hết sức phức tạp. Đầu tiên, chúng tìm cách làm quen và giúp đỡ các nhân viên của công ty mục tiêu thông qua các mạng xã hội như Facebook, Twitter, hay

LinkedIn. Sau một số lần chat, các điệp viên tin học Trung Quốc sẽ tìm cách dụ số nhân viên này vào các trang chia xẻ hình ảnh mà thực ra là bình phong của một tệp cài đặt phần mềm gián điệp của Trung Quốc. Khi đã sa bẫy, máy tính của các nhân viên này sẽ bị nhiễm một loại vi rút vốn thực hiện việc lấy và chuyển tiếp tên và mật khẩu sử dụng cho các tin tặc. Sau đó chúng sẽ sử dụng các thông tin này để thâm nhập vào kho dữ liệu to lớn của các công ty – kể cả nguồn mã giá trị của Google.

Không chỉ lấy trộm mã nguồn, theo đúng bản chất toàn trị của nhà nước Trung Quốc, bọn tin tặc còn xâm nhập vào tài khoản thư điện tử của các nhà hoạt động nhân quyền.

Ta có thể dự đoán được là chính phủ Trung Quốc sẽ phủ nhận mọi dính liếu. Tuy nhiên, lần theo địa chỉ IP ta có thể dễ dàng biết được thủ phạm thực hiện là từ một trường đại học có mối quan hệ với quân đội Trung Quốc. Sự việc này còn đáng chê trách hơn vì có sự đồng lõa của Chính phủ Trung Quốc, mạng WikiLeads đã đưa ra các chứng minh cho thấy "các đợt tấn công vào Google được đạo diễn bởi một lãnh đạo cao cấp đã từng gõ tên mình lên Google và tìm thấy các bài chỉ trích chính cá nhân ông ta".

Khuôn mẫu của sự thô bạo

Ngoài Operation Aurora còn rất nhiều trường hợp khác những kẻ tấn công mạng người Trung Quốc đã gây ra hậu quả nghiêm trọng. Điển hình như trường hợp gây chấn động của Night Dragon. Đợt tấn công đã nhắm vào các công ty năng lượng lớn ở châu Âu nhưng được phát hiện và ngăn chặn nhờ công ty an ninh mạng McAfee.

Gọi là gây chấn động vì đây không phải như một đợt tấn công thông thường nhằm ăn cắp thẻ tín dụng hoặc phá phách cho vui. Chúng đã hoạch định và tiến hành một cách bài bản nhằm kiểm soát các máy tính và hộp thư điện tử của các lãnh đạo cao cấp mà đích cuối cùng là các tái liệu nội bộ về các hoạt động, thông tin tài chính và đấu thầu.

Tại sao chính phủ Trung Quốc muốn có những thông tin này? Vì chúng rất có giá trị đối với các công ty nhà nước vốn đang cạnh tranh với các đối thủ ngoại quốc trong lĩnh vực năng lượng trên phạm vi toàn cầu.

Hiểu được mục tiêu chiến lược của Night Dragon tức là hiểu được việc Trung Quốc thật sự đang tiến hành một cuộc chiến kinh tế toàn cầu. Thật ra, hiện nay không tháng nào là không xảy ra nạn lấy trộm dữ liệu qui mô lớn từ Mỹ, Nhật, Đài Loan hay châu Âu được thực hiện từ Trung Quốc.

Chúng ta chỉ có thể hình dung được bao nhiêu kế hoạch xâm nhập mạng đã thực hiện nhưng không bị phát hiện và mức độ thiệt hại mà các nền kinh tế phương tây cũng như một số nước châu Á phải gánh chịu. Tuy nhiên, thật khó hiểu tại sao chính phủ các nước nạn nhân như Mỹ, châu Âu, Nhật, Ấn, …, lại không có những phản ứng đủ mạnh đối với cuộc chiến tin học vốn gây ra từ Trung Quốc này.

Tạo chuyển luồng chui (không tặc mạng) trên mạng toàn cầu

Trong thời gian 18 phút vào tháng 4, một công ty viễn thông thuộc sở hữu của nhà nước Trung Quốc đã tạo chuyển luồng chui 15% lưu lượng thông tin trên mạng internet trên toàn thế giới, bao gồm các dữ liệu từ quân đội đến các tổ chức dân sự của Mỹ và đồng minh. Việc tái phân luồng với qui mô lớn đã thu hút sự chú ý của giới truyền thông chính thống do cách thức thực hiện phải thực sự là từ những tay chuyên nghiệp về an ninh mạng. - Tạp chí National Defense

Trong khi đó, một công cụ khác sẵn có trong tay các đội quân tin tặc đỏ của Trung Quốc vốn được gọi là “Không tặc tuyến”. Sử dụng kỹ thuật này, Trung Quốc đã trơ trẽn cho thế giới thấy họ có khả năng chiếm quyền kiểm soát một tỉ lệ lớn các phân luồng trên mạng internet toàn cầu.

Kỹ thuật không tặc tuyến cũng cho thấy sự tiếp tay của các công ty nhà nước trong các chiến dịch chiến tranh mạng của Bắc Kinh. Chẳng hạn, bằng cách cấu hình các bộ điều tuyến internet nội địa nhằm tạo quảng cáo sai cho một thao tác tắt của một kênh internet tiềm năng, công ty quốc doanh China Telecom đã lừa được một lượng dữ liệu khổng lồ bên ngoài Trung Quốc chuyển luồng đi qua mạng của họ. Dĩ nhiên, sau đợt tạo chuyển luồng chui bỉ ổi này, chính phủ Trung Quốc như thường lệ vẫn chối bay chối biến.

Cấp cứu DNS theo kiểu không tặc mạng Trung Quốc

Nếu bạn ở ngoài Trung Quốc và tình cờ truy vấn tên gốc một máy chủ ở

Trung Quốc, truy vấn của bạn sẽ buộc phải qua một bức siêu tường lửa, nghĩa là bạn sẽ bị kiểm duyệt như một công dân Trung Quốc vậy. - Earl Zmijewski

Với câu nói trên, ông Zmijewski đang nói về vấn đề gì? Đó là vấn đề được gọi là thuật xử lý DNS, và cũng có nghĩa là Trung Quốc đang kiểm duyệt cả người sử dụng internet bên ngoài bức siêu tường lửa của họ.

DNS là chữ viết tắt của "Domain Name Services – Dịch vụ tên miền", chính các bảng ghi DNS này đóng vai trò như một danh bạ điện thoại trên internet. Thuật xử lý DNS diễn ra khi dữ liệu DNS không đầy đủ được sử dụng để ngăn chặn người dùng internet ở các khu vực khác trên thế giới truy cập đến các trang web mà chính phủ Trung Quốc cho là không thân thiện.

Để hiểu được thuật xử lý DNS nhằm kiểm duyệt cả người dùng ngoài biên giới Trung Quốc, giả sử bạn đang là một người dùng Facebook ở một quốc gia chẳng hạn như Mỹ hoặc Chi Lê. Vào một thời điểm nào đó, bạn muốn truy cập vào Facebook nhưng không được nên bạn cho rằng đang bị nghẽn mạng, và tính sẽ thử lại sau. Đây có thể là chuyện thật sự đang diễn ra: truy vấn của bạn sẽ bị chuyển đến một máy chủ ở Trung Quốc vốn tự xưng như một bản sao của máy chủ có DNS gốc đặt tại Thụy Điển. Dĩ nhiên vấn đề là cái máy chủ ở Trung Quốc này chỉ là bản sao những gì trên internet mà giới lãnh đạo ở Bắc Kinh muốn cho bên ngoài tiếp cận đến mà thôi – đương nhiên là không có Facebook trong đó.

Thuật xử lý DNS nói trên cho thấy Trung Quốc có thể kiểm duyệt internet ra cả bên ngoài biên giới của họ; và tình trạng sẽ chỉ tồi tệ hơn khi Trung Quốc cố đòi thêm quyền quản trị mạng internet toàn cầu.

Đây không phải là chuyện nhỏ. Do tính toàn cầu của mạng internet, một ngày nào đó hoàn toàn có khả năng các yêu cầu về địa chỉ internet của bạn sẽ được chuyển sang Trung Quốc. Thật ra, hàng năm có hơn một nửa mạng internet toàn cầu truy vấn đến các máy chủ DNS ở Trung Quốc. Một khả năng có thể xảy ra là việc trang web bạn cần truy cập sẽ được báo là "không tìm thấy" vì sự kiểm duyệt của chính phủ Trung Quốc chỉ có tăng lên chứ không giảm xuống. Đó là do thay vì không ngừng mở cửa Internet như Trung Quốc vẫn luôn tuyên bố, danh sách các trang web bị kiểm duyệt thực tế luôn kéo dài không giới hạn.

Như một ghi nhận cuối về các mối nguy hiểm của thuật xử lý DNS của Trung Quốc, nó đã được chủ động sử dụng liên quan đến các cuộc biểu tình chống chính phủ theo sau các chuyển biến tại Ai Cập. Thật vậy, trong thời gian diễn ra các bất ổn xã hội ở Ai Cập, thuật xử lý DNS cùng các kỹ thuật khác được sử dụng để chặn trang mạng xã hội kinh doanh LinkedIn cũng như các tìm kiếm và các trang web có chứa các từ khóa "Egypt", "Jasmine", và tên của Đại sứ Mỹ tại Trung Quốc – "Huntsman".

Một chút hài hước, chúng ta thiết tha đề nghị giới cảnh sát mạng Trung Quốc hãy đổi tên danh sách đen các trang web bị chặn thành là danh sách trắng vì số lượng bị chặn đến lúc nào đó sẽ nhiều số lượng được truy cập!

Nghiệp Chướng Xấu Đang Tấn Công Công nghệ Thông tin Đức Đại Lai Lạt Ma?

Sau 10 tháng điều tra về gián điệp tin học, các nhà nghiên cứu đã tìm thấy 1.295 máy tính ở 103 quốc gia có các phần mềm đánh cắp dữ liệu từ các mục tiêu quan trọng như đức Đại Lai Lạt Ma và các cơ quan chính phủ trên toàn thế giới. Các cuộc tấn công tin học có dấu vết từ các máy tính đặt tại Trung Quốc.

HotHardware.com

Bên cạnh việc đánh cắp các hệ thống vũ khí từ Lầu Năm Góc và các bí mật công nghiệp và quân sự từ các công ty như DuPont, Northrop Grumman, và Google, các lữ đoàn Tin Tặc Mũ Đỏ của Trung Quốc có thể được huy động để nghiền nát các luồng tư tưởng bất đồng chính kiến bên trong hoặc bên ngoài lãnh thổ Trung Quốc. Hãy xem xét lại những gì đã xảy ra đối với các máy tính của lãnh tụ lưu vong Đại Lai Lạt Ma và những người ủng hộ ông ta trong phong trào chống đối ở Tây Tạng (Tân Cương). Các e-mail "lừa đảo " được gửi tới cả chính phủ lưu vong Tibet ở Dharamsala, Ấn Độ và cả các văn phòng tại London và New York. Các tin nhắn từ địa chỉ tin cậy đã khiến người nhận không ngần ngại mở các tài liệu bị nhiễm virus Trojan có tên là "Gh0st Rat".

Khi được kích hoạt, "Gh0st Rat" chiếm quyền điều khiển hệ điều hành Windows của người sử dụng, tự nhân bản sang các máy tính khác và bắt đầu tìm kiếm hệ thống tài liệu và sau đó chuyển các tài liệu tới các máy chủ ở

tỉnh Sichuan thuộc Trung Quốc. Trong một số trường hợp, các phần mềm gián điệp còn ghi nhận tất cả thông tin gõ lên bàn phím và thậm chí trưng dụng các webcam và microphone để lưu giữ và chuyển nội dung các cuộc nói chuyện trong phòng đặt máy tính nhiễm virus.

Virus "Ghost Rat" nói trên còn tấn công các máy tính bị lây nhiễm đặt tại các cơ quan chính phủ và đại sứ quán của Hàn Quốc, Ấn Độ, Đức và khoảng 100 quốc gia khác; các chuyên gia phân tích các cuộc tấn công CNTT và làm việc bí mật phía sau các diễn đàn về tấn công tin học của Trung Quốc có thể lần theo dấu vết tới Chendu và thậm chí đến tận từng cá nhân ở Đại học Khoa học và Công nghệ Thông Tin. Tất nhiên, chính phủ Trung Quốc không hề có bất cứ hành động nào để ngăn chặn các cuộc tấn công tin học, hay ít ra cũng điểm mặt các thủ phạm. Bắc Kinh cũng không có các phản ứng ngoại trừ việc lên tiếng phủ nhận như thường thấy.

Một lần nữa, chúng ta phải đặt câu hỏi: chẳng lẽ các chính phủ của các quốc gia như Mỹ, Ấn Độ, và Nhật Bản lại hỗ trợ cho các hoạt động chiến tranh tin học trắng trợn như vậy?

Ứng Viên Mãn Châu Có Gắn Chíp Trên Vai

Tin tặc ở Trung Quốc … đã thâm nhập sâu vào hệ thống thông tin của các công ty và các cơ quan chính phủ Mỹ, đánh cắp các thông tin quan trọng từ các nhà quản trị Mỹ trước các cuộc họp của họ ở Trung Quốc, và trong một số trường hợp, thâm nhập vào các nhà máy điện ở Mỹ, có thể đã gây nên hai sự cố mất điện trên diện rộng xảy ra gần đây tại Florida và khu vực Đông Bắc. The National Journal

Hãy cân nhắc kịch bản sau: một kỹ sư Trung Quốc thiết kế một "cửa sau" điều khiển từ xa vào hệ thống điều khiển máy tính, hoặc một "công tắc chết người" không thể phát hiện dễ dàng vào chíp máy tính phức tạp được đặt hàng. Sau đó, các chíp "Mãn Châu" và "cửa sau" được gắn với nhau được Trung Quốc bí mật xuất sang Mỹ, nơi mà chúng trở thành một bộ phận trong các hệ thống khổng lồ đang được vận hành bình thường.

Trong lúc đó, như trong bộ phim Ứng Viên Mãn Châu[10], các thiết bị Mãn Châu đó chờ đợi các tín hiệu có thể cho phép Bắc Kinh đóng mở hoặc điều khiển các hệ thống quan trọng như mạng lưới điện lực, hệ thống đường ngầm

đô thị, hoặc hệ thống theo dõi GPS.

Đừng nghĩ rằng trên đây chỉ là khoa học viễn tưởng, bởi vì việc gắn các thiết bị Manchurian rất dễ dàng – đặc biệt là tại một đất nước được coi là công xưởng của cả thế giới. Việc gắn các con bọ điện tử vào máy tính cũng dễ dàng bởi lẽ các chương trình phần mềm hiện đại có tới hàng triệu đoạn mã hóa. Gắn các thiết bị Manchurian vào vi mạch của máy tính, điện thoại và iPods – kể cả các hệ thống an ninh – cũng dễ dàng không kém vậy bởi lẽ các vi mạch có thể bao gồm hàng trăm triệu cổng logic có thể giấu việc đánh cắp thông số.

Bây giờ, nếu bạn nghi ngờ rằng những sự việc trên trên thực tế có thể không bị phát hiện, chúng tôi sẽ cho bạn biết một số thông tin. Các kỹ sư phần mềm và các nhà thiết kế vi mạch giấu những thứ trong công việc của họ trong suốt thời gian làm việc chỉ để bày tỏ sự phản đối. Một thí dụ truyền thống là con chim cắt mà ai đó đã tạo ra và nó xuất hiện mỗi khi một chuỗi các hành động được thực hiện trong phần mềm Adobe Photoshop. Thậm chí, nhân vật chính của quyển sách Where's Waldo? được một tay kỹ sư tinh nghịch đưa vàovới kích thước chỉ bằng 30 micro mét vào bộ vi xử lý.

Nhìn rộng hơn, việc phát hiện các đánh cắp Mãn Châu như vậy trong mã nguồn hoặc chíp máy tính nói chung không phải là một phần trong quy trình bảo đảm chất lượng được sử dụng để kiểm tra các phụ kiện từ Trung Quốc. Tất cả những gì các nhân viên kiểm tra chất lượng thực hiện – thậm chí đối với các nhân viên kiểm tra chất lượng hàng hóa quân sự - là bảo đảm các máy móc, thiết bị sẽ vận hành như thiết kế kỹ thuật sau khi lấy ra khỏi khỏi bao bì. Theo lời giải thích của Ruby Lee, giáo sư ngành kỹ thuật điện của Đại học Princeton "không thể biết được những điều vô hạn có thể xảy ra mà không được đề cập tới".

Việc các tin tặc Trung Quốc có đủ khả năng cài các chíp Mãn Châu là thực sự đáng lo ngại, bởi lẽ ngày nay, phần lớn máy tính của các hãng Hewlett-Packard, Dell và Apple được sản xuất tại Trung Quốc – thực tế, hầu hết được lắp ráp tại cùng trong một nhà máy khổng lồ tại Shenzhen. Hơn thế nữa, Trung Quốc là nguồn chính mà mà bạn tải xuống hệ điều hành Windows hoặc Mac, cùng với các chương trình phần mềm ứng dụng khác.

Một lần nữa, chúng tôi muốn nhấn mạnh rằng đó không phải là khả năng

tưởng tượng bí ẩn hoặc lý thuyết gián điệp từ xa nào đó. Trong thực tế, chính nước Mỹ đã đi tiên phong trong việc sử dụng chíp Manchurian nhiều năm về trước trong thời gian Chiến Tranh Lạnh với Liên Xô. Và đây là một ví dụ lịch sử.

Theo website của CIA, Tổng thống Reagan đã thông báo riêng cho CIA về một điệp viên hai mang quan trọng của KGB được biết dưới bí danh "Farewell", người đã tiết lộ thông tin về cách mà Liên Xô có được các công nghệ quan trọng của phương Tây. Thay vì bịt lại chỗ rò rỉ một cách đơn giản, cố vấn chính sách Gus Weiss đã nghĩ ra một phương thức khôn ngoan, đó là cài chíp máy tính được thiết kế riêng biệt vào thiết bị quân sự của Liên Xô.

Việc những con chíp máy tính được thiết kế riêng biệt có thể gây thiệt hại nghiêm trọng được minh chứng bởi vụ nổ không có tác nhân hạt nhân lớn nhất trong lịch sử. Sự cố xảy ra vào năm 1982 khi một đoạn ống ở vùng xa xôi của tuyến đường ống quan trọng dẫn dầu xuyên Siberi của Liên Xô bị nổ tung. Nguyên nhân của vụ nổ được xác định, đó là phần mềm kiểm soát đường ống mà tình báo CIA đã phá hỏng và sau đó cố tình để Liên Xô đánh cắp từ một công ty Canada.

Rõ ràng, vụ nổ đường ống xuyên Siberi do CIA sắp đặt là hậu quả nhãn tiền của "nghệ thuật đen" về sự phá hoại đối với thế giới thật có liên quan đến công nghệ tin học ngày càng gia tăng. Với số lượng máy tính được cấu hình như thiết bị điều khiển bán tự động ngày càng nhiều, từ thiết bị bơm truyền trong y tế đến các nhà máy điện nguyên tử, cuộc sống của con người ngày càng phụ thuộc vào chíp và phần mềm.

Thực tế, tin tặc Trung Quốc có thể đã làm mất ổn định hệ thống điện lưới quốc gia của Mỹ, không chỉ một lần mà nhiều lần. Theo tờ National Journal, có bằng chứng cho thấy một tin tặc Trung Quốc đã tạo điều kiện để gây ra "tình trạng mất điện lớn nhất trong lịch sử ở miền Nam nước Mỹ"; trong đó, có sự cố ảnh hưởng đến khoảng 50 triệu người.

Nói rộng hơn, trích dẫn lời của một chuyên gia tình báo lâu năm của Mỹ được đăng trên tờ The Wall Street Journal, "người Trung Quốc đang tìm cách thâm nhập vào kết cấu hạ tầng của chúng ta, đặc biệt là lưới điện", và việc thâm nhập đã để lại các phần mềm "có thể được sử dụng để phá hủy các thành phần hạ tầng". Ông ta không nghi ngờ khi cho rằng "nếu xảy ra chiến

tranh với họ, họ sẽ tìm cách khởi động các phần mềm này lên.”

Quan điểm của chúng tôi, đơn giản là: các con chíp Manchurian là rất thực tiễn. Với hiện tượng khá nhiều công ty Mỹ đang chuyển việc sản xuất phần cứng và phần mềm – kể cả công tác nghiên cứu và phát triển – vào Trung Quốc, chúng ta có thể đã tự tạo ra việc nhập khẩu không chỉ sản phẩm Trung Quốc mà còn hàng loạt chíp Mãn Châu.

Để đánh giá các chứng cứ ngày càng gia tăng về tình trạng chiến tranh và gián điệp tin học do Trung Quốc gây ra, câu hỏi cốt yếu được đặt ra là, liệu chúng ta có nên coi các hoạt động tấn công tin học của Trung Quốc là hành động chiến tranh đúng với bản chất của chúng, hay chỉ đơn giản là khăng khăng bảo thủ và không chấp nhận các thảm họa gây ra bởi lữ đoàn Tin Tặc Mũ Đỏ. Để cân nhắc câu trả lời, hãy đừng quên lời cảnh báo của tướng James Cartwright, nguyên là người đứng đầu Bộ tư lệnh Chiến lược Mỹ và nguyên Phó chủ tịch của Bộ Tổng Tham Mưu Liên Quân. Cartwright cho rằng, tầm ảnh hưởng của những cuộc tấn công tin học được tổ chức hoàn hảo với quy mô lớn “trên thực tế có thể đã đạt tới mức độ của vũ khí hủy diệt hàng loạt”.

---

[1] Dark visitor: hắc khách

[2] Most brazen breeches of diplomatic protocol

[3] Honeypot trap

[4] Mara Hari: vũ công Hà Lan thời đệ nhất thế chiến

[5] Hacktivist: Những kẻ có hành động tấn công mạng

[6] Denied of Service: Tấn công từ chối dịch vụ

[7] Cyberpatriot: người ái quốc mạng

[8] Cybergang: Găng tơ mạng

[9] Metaphor: Whizzes= witches; Từ dark art có trong Harry Potter

[10] The Manchurian Candidate (1959), by Richard Condon, is a political thriller novel about the son of a prominent US political family who is brainwashed into being an unwitting assassin for the Communist Party. - Wikipedia.org

Chương 11:Chết bởi Darth Liu:

Mẹ, hãy nhìn, đó là Ngôi sao chết chóc đang chiếu xuống Chicago

Chúng ta cống hiến cho việc sử dụng hòa bình không gian vũ trụ và sẵn sàng mở rộng hợp tác với các nước khác. — Chủ tịch Hu Jintao

Nếu những ai muốn biết những gì mà Nhật Bản đã lên kế hoạch để làm trong những năm 1930, thì tất cả những điều họ cần làm là đọc các kế hoạch và các tài liệu huấn luyện. Các kế hoạch này sau đó được thực hiện trên toàn khu vực châu Á - Thái Bình Dương. Nhiều người ở Mỹ đã coi những tuyên bố về mối đe dọa ngày càng tăng của quân đội Nhật Bản là phi lý bởi vì Nhật đã cam kết phát triển hòa bình. Trung Quốc cũng tuyên bố phát triển hòa bình như vậy, cùng với sự phát triển mạnh mẽ lực lượng vũ trang và vũ khí của mình. Tất cả những thứ đó là cần thiết bây giờ, vì sau này, sẽ là những nhìn nhận nghiêm khắc về các chính sách và học thuyết của Quân Giải phóng Nhân dân (Trung Quốc) ... đối với các khả năng và sức mạnh vũ khí không gian [của họ] cũng như những gì họ đã lên kế hoạch để làm, đó là để đối lại với ưu thế vũ trụ của chúng ta. —Christopher Stone, Space Review

Chỉ coi như những chuyến du hành quanh Trái đất, Trung Quốc tuyên bố họ chỉ tìm kiếm "sự vươn lên hòa bình" vào bầu trời. Tuy nhiên, một trong những câu hỏi lớn nhất mà Lầu Năm Góc đang phải đối mặt là liệu sự vươn lên mạnh mẽ của Trung Quốc vào không gian liệu cuối cùng có trở thành vũ khí để bắt Mỹ phải quy hàng không. Đây là câu hỏi cực kỳ quan trọng trong kỷ nguyên, khi mà 1 quốc gia đã từng đưa được người lên đi bộ trên mặt trăng thì nay đang có một chương trình không gian là tốt nhất trong hiện tại nhưng lại là tồi nhất trong chạy đua.

Xin đừng mắc sai lầm về điều này; chương trình khảo sát không gian của Trung Quốc là cực kỳ ấn tượng và mạnh mẽ. Trong vài thập kỷ tới, Trung Quốc dự kiến sẽ đưa phi hành đoàn lên cả mặt trăng và sao hỏa, và chỉ trong năm ngoái (2010), Trung Quốc đã phóng 15 chuyến bay chở hàng vào quỹ đạo. Lịch trình phóng tàu đầy tham vọng này đã làm cho Trung Quốc trở thành quốc gia đầu tiên sánh ngang hàng với Hoa Kỳ về phóng tàu vũ trụ; và Trung Quốc rõ ràng là có xu thế sẽ vượt Hoa Kỳ về số lượng phóng tàu vũ trụ

với mức độ gần bằng số lần phóng mà Mỹ dùng để hoàn thành chương trình tàu con thoi của mình và kết thúc chương trình này.

Để nói chính xác về những gì Trung Quốc đang phóng lên quỹ đạo, các chuyến tàu bao gồm từ những vệ tinh quan sát và bổ sung thêm những vệ tinh GPS cho tới những chuyến bay vũ trụ có người điều khiển và đưa vệ tinh thứ hai lên quỹ đạo mặt trăng. Trung Quốc cũng dự kiến sẽ phóng trạm quỹ đạo không gian dùng cho cả các mục đích khoa học và quân sự vào năm 2012 cùng 3 chuyến bay trong 2 năm tiếp theo được dự kiến sẽ kết nối với trạm vũ trụ đó. Ngoài ra, bằng cách điều chỉnh sức mạnh chế tạo của mình, Trung Quốc đang chuyển hướng dần từ chế tạo những chiếc tàu vũ trụ được thiết kế đơn chiếc sang những loại tàu được chế tạo và lắp ráp hàng loạt; sự đổi mới này sẽ cho phép họ gia tăng tốc độ phóng tàu vũ trụ lên mức khủng khiếp.

Ngay cả khi Trung Quốc đã bay cao, thì chương trình vũ trụ NASA của Mỹ - với đầy rẫy chật vật về công nghệ - đã tiêu mất nguyên cả một thập kỷ vào vũ trụ.

Chương trình tàu con thoi đầy trắc trở của Mỹ được dự kiến sẽ kết thúc vào cuối năm 2010, nhưng do sự trì hoãn các chuyến bay và có thêm một nhiệm vụ bổ sung nên nó sẽ kết thúc vào năm nay (2011). Sau đó, vẫn chưa có kế hoạch rõ ràng nào cho những chuyến bay vũ trụ có người lái của Mỹ. Điều này là do bộ máy của Obama và Quốchội Mỹ vẫn còn đang tranh cãi về cả 2 vấn đề: những sứ mệnh (chuyến bay) nào là cần thiết, và những phương pháp nào có thể dùng để thực hiện các sứ mệnh đó.

Sự rối ren về chính trị này có nghĩa là sẽ không có chuyến bay có người điều khiển nào do chính phủ Mỹ điều hành được đưa vào vũ trụ trong vòng ít nhất là 5 năm nữa. Trong tương lai gần, điều này có nghĩa là các nhà du hành vũ trụ Mỹ sẽ phải "đi nhờ" để lên Trạm Không gian Quốc tế cùng với người Nga – ngay cả khi Trung Quốc thúc đẩy mạnh mẽ các chương trình về mặt trăng và trạm vũ trụ không gian của mình.

Với Câu chuyện về Hai chương trình Vũ trụ theo 2 hướng trái ngược nhau, chúng ta quay lại câu hỏi: Liệu đây có phải là sự vươn lên bầu trời vì hòa bình của Trung Quốc hay không, hay sẽ là cuộc đua để cuối cùng nắm lấy những vị trí cao (high ground) trong khi tất cả chương trình không gian của Mỹ vẫn còn nhưng là nằm trên mặt đất?

Ba chàng ngự lâm khảo sát không gian

Trong 2.900 km3 của [tiểu hành tinh] Eros, có chứa lượng nhôm, vàng, bạc, kẽm, các loại kim loại thông thường và kim loại hiếm nhiều hơn tổng lượng của tất cả các kim loại này đã từng được khai thác trên Trái đất. —BBC News

Để minh chứng cho tư tưởng rằng chương trình khảo sát vũ trụ của Trung Quốc chỉ là phần mở rộng của quá trình vươn lên một cách hòa bình, có ít nhất ba lý do khiến Trung Quốc thúc đẩy chương trình này một cách mạnh mẽ. Trước hết là sự phát triển của nhiều ngành công nghệ mới đòi hỏi phải luôn đi kèm với những khảo sát không gian. Thứ hai là việc khai thác và vận chuyển trong tương lai các nguồn năng lượng cũng như các loại nguyên vật liệu then chốt từ không gian vào lãnh thổ Trung Quốc.

Lý do thứ ba có thể coi như đây là cái cửa thoát hiểm Đác-Uyn cho một hành tinh đang bị quá tải về dân số và đang nóng lên nhanh chóng. Mỗi yếu tố trong đó lại còn bao gồm trong nó những lý do quan trọng về nghiên cứu không gian phi quân sự. Tập hợp lại, chúng có thể được sử dụng để vẽ nên bức tranh toàn cảnh về những nỗ lực nghiên cứu không gian của Trung Quốc.

Từ GPS và năng lượng mặt trời tới CAT Scan

Từ bức tranh toàn cảnh này, một trong những lý do quan trọng để cam kết theo đuổi chương trình không gian chính là điều mà nước Mỹ đã hoàn toàn mất tầm nhìn – chương trình khảo sát này có thể thúc đẩy quá trình đổi mới công nghệ và phát triển kinh tế trong nước một cách mạnh mẽ nhất. Điểm nổi bật ở đây là các nhà lãnh đạo chính trị của Mỹ đã nhanh chóng quên mất vai trò mà khảo sát không gian đã góp phần kích thích nền kinh tế Mỹ - và cải thiện cuộc sống người dân – trong vòng 50 năm qua.

Hãy nhìn nhận lại, nếu như không có NASA và chương trình không gian của chúng ta (Mỹ), có thể chúng ta đã không có được Internet như đang có ngày nay, mạng lưới GPS, các loại công nghệ năng lượng mặt trời khác nhau, các ứng dụng y tế từ CAT scan [CT scan] và MRI [chụp ảnh cộng hưởng từ] cho tới kim sinh thiết vú, những chất dẻo và chất bôi trơn kỳ diệu, và hệ thống theo dõi thời tiết để cảnh báo lốc xóay và cháy rừng giúp cứu thoát hàng trăm nghìn sinh mạng cùng hàng tỷ đô-la thiệt hại đồng thời góp phần đáng kể

nâng cao năng suất mùa màng. Bên cạnh đó, chỉ riêng những đổi mới này đã mang lại hàng nghìn tỷ đôla lợi nhuận cho nền kinh tế chúng ta. Và chúng ta cũng đừng quên những phát minh nặng tính trần tục nhưng không kém phần hữu dụng như "bọt nhớ" ("memory foam") cho loại đệm Tempur-Pedic.

Trong khi nước Mỹ đã quên tầm quan trọng của nghiên cứu không gian với vai trò như chất xúc tác cho nền kinh tế thì Trung Quốc lại hoàn toàn nắm được nó. Thực tế, người đứng đầu chương trình mặt trăng của Trung Quốc, Ouyang Ziyuan, đã phát biểu công khai rằng những nỗ lực của chương trình Apollo lên mặt trăng đã kích động quá trình phát triển công nghệ ở Mỹ, và ông ta thường xuyên sử dụng ý tưởng đó để làm cơ sở lý luận cho việc Trung Quốc đi lên mặt trăng. Tuy nhiên, đó không chỉ là những đổi mới nhanh chóng hơn mà Trung Quốc nhận được từ chương trình không gian của mình.

Sự khai thác phong phú

Những thứ Trung Quốc tìm kiếm trong vũ trụ là những thứ có giá trị như những kim loại quý và những nguyên liệu khác từ lớp vỏ của mặt trăng hay từ các tiểu hành tinh gần trái đất khác. Những món quà này có thể là vàng, platin hay những kim loại cực kỳ hiếm có vai trò tối quan trọng trong công nghệ cao.

Thực vậy, khai mỏ thành công trong vũ trụ sẽ giúp nhiều cho việc giảm bớt sự khan hiếm ngày càng gia tăng của các nguyên vật liệu cũng như sự ô nhiễm đi kèm với các quá trình khai thác tài nguyên. Ví dụ, ta hãy xem xét trường hợp tiểu hành tinh Asteroid 433, còn được gọi là Eros. Các nhà khoa học khi viết trên tạp chí Nature đã dự đoán rằng trong tương lai xa, hành tinh khổng lồ này với khối đá nặng 34 nghìn tấn có khả năng sẽ va vào trái đất của chúng ta và gây ra một thảm hoạ còn lớn hơn cả thảm hoạ đã quét sạch loài khủng long 65 triệu năm về trước. Tuy nhiên, tin tốt là Eros lại chứa đầy những khoáng chất có giá trị đang chờ đợi các công ty khai thác không gian đến để lấy về. Hơn nữa, cùng với các yếu tố như trọng lực nhỏ tại và hoàn toàn không có những ràng buộc về môi trường, việc khai thác khoáng sản tại Eros sử dụng năng lượng mặt trời miễn phí sẽ có thể là khá đơn giản một khi có được phương tiện vận tải. Điều này hoàn toàn không phải là chuyện viễn tưởng khoa học vì một thiết bị lấy mẫu vũ trụ của NASA đã đến Eros vào năm 2000 và hạ cánh xuống đó vào năm 2001.

Và đây là tư tưởng cốt lõi được đề xuất bởi nhà kinh doanh vũ trụ tư nhân Jim Benson nhằm đồng thời tránh cho trái đất một tai hoạ và đồng thời lấy về cho trái đất những khoáng vật quý báu của Eros: phóng các tên lửa tới tiểu hành tinh để điều chỉnh quỹ đạo của nó. Bằng cách này, cuối cùng có thể sẽ đưa được Eros tới được một vị trí cố định trong hệ trái đất - mặt trăng của chúng ta và do vậy loại bỏ được nguy cơ va chạm. Tất nhiên, kịch bản này làm nảy sinh câu hỏi ai sẽ đến đó đầu tiên để cắm lá cờ của mình – và lái các tên lửa – trên các nguồn tài nguyên như của Eros.

Trung Quốc không chỉ tìm kiếm những nguyên liệu thô nhôm, vàng và kẽm trong vũ trụ. Trong tương lai gần, Trung Quốc có thể thu được những thành quả lớn trên mặt trăng khi khai thác tiềm năng thực hiện các phản ứng tổng hợp nhiệt hạch. Khác với những nhà máy điện hạt nhân đang tồn tại với đầy rẫy các vấn đề trên trái đất, năng lượng nhiệt hạch có thể sẽ là vừa sạch và vừa an toàn và thực sự là "quá rẻ để so sánh". Và cầu nối với mặt trăng là: Thành phần mà các nhà khoa học tin rằng sẽ giúp thực hiện phản ứng nhiệt hạnh chính là Helium 3 - một đồng vị cực kỳ hiếm (trên trái đất) thì lại được cho rằng khá phong phú trên mặt trăng.

Như vị Hoàng đế mặt trăng của Trung Quốc đã đóng khung tiềm năng của Helium 3: "Hàng năm, 3 chuyến tàu con thoi có thể sẽ mang về đầy đủ nhiên liệu cho loài người trên toàn trái đất". Mr. Ouyang có thể đã nói rõ ràng về việc triển khai thành công nguồn năng lượng nhiệt hạch từ mặt trăng - nguồn vật chất cơ bản sẽ giáng đòn quyết định đập chết tập đoàn dầu mỏ OPEC và là một điểm sáng để chống lại sự ấm lên toàn cầu.

Những người Trung Quốc mơ mộng như ông Ouyang cũng coi mặt trăng như là nơi hứa hẹn một môi trường tự do, không bóng tối mà tại đó có thể sản xuất năng lượng mặt trời với mức độ hiệu quả gấp 8 lần so với ở trái đất và sau đó 'bắn' chúng về trái đất. 'Chuyện viễn tưởng khoa học à?' - bạn có thể hỏi vậy. Vâng, đúng là như vậy. Giống như ai đó đang đi bộ trên mặt trăng và nói chuyện với một ai đó ở một nơi bất kỳ trên trái đất bằng thiết bị cầm tay.

Và khi nói chuyện về đi bộ trên mặt trăng, hoàn toàn có thể hiểu được vì sao chương trình vũ trụ của Trung Quốc lại nóng lòng nhằm vào mặt trăng với việc phóng thành công hai vệ tinh nhân tạo mặt trăng và đang xây dựng ý định cho các cuộc đổ bộ bằng thiết bị robot và con người. Tuy nhiên, điều lộn xộn đối với các tổ chức tư nhân không gian Mỹ, như trường hợp của nhà tỷ

phú Robert Bigelow lại là trong khi Trung Quốc bận rộn chuẩn bị cho việc cắm cờ lên mặt trăng thì nước Mỹ lại quay đi.

Như Bigelow cảnh báo: Vào thời điểm Trung Quốc bắt đầu làm việc này một cách có hệ thống tại những khu vực then chốt trên mặt trăng, thì có thể đã là quá muộn đối với các nước khác trong việc cùng nhau tiến hành khảo sát để ngăn cản sự chiếm hữu toàn bộ (của Trung Quốc) những nơi có nước, băng và những khu vực có giá trị khác.

Cuộc chạy trốn Darwin

Bên cạnh vai trò là chất xúc tác cho đổi mới công nghệ và là nguồn cung cấp dồi dào năng lượng và các khoáng sản tự nhiên, khảo sát vũ trụ còn có tiềm năng là chiếc van thoát hiểm quan trọng trong kỷ nguyên bùng nổ dân số và biến đổi khí hậu. Nếu bạn nghĩ rằng đây cũng lại là chuyện viễn tưởng khoa học thì hãy nghĩ lại. Như Michael Griffin, người điều hành NASA đã nhận xét:

Mục đích này không chỉ là khảo sát khoa học … nó còn bao gồm việc mở rộng môi trường sống của loài người từ trái đất vào trong hệ mặt trời khi chúng ta bước vào các thời kỳ … Trong dài hạn những loài chỉ sống được trên một hành tính sẽ không thể tồn tại. Chúng ta đã có những bằng chứng về điều này.

Còn đây là một cảm nghĩ được chia sẻ bởi nhà vật lý Stephen Hawking khi ông gõ những dòng này trên máy tính của mình: “Cơ hội duy nhất để tồn tại lâu dài của chúng ta là không chỉ ở lại và nhìn xuống mặt đất mà là phải lan tỏa vào vũ trụ.”

Tất nhiên, công cuộc chinh phục mặt trăng sao Hỏa và những hành tinh khác sẽ phải mất nhiều thập kỷ nữa. Tuy nhiên, một trong những ưu thế mà Trung Quốc có hơn Mỹ là khả năng tập trung cho dài hạn và suy tính cho nhiều thế hệ thay vì là cho các cá nhân. Do cách nhìn dài hạn này, vào thời điểm hiện tại, Trung Quốc có nhiều khả năng hơn bất cứ nước nào để chinh phục thành công những tài sản có giá trị nhất trong vũ trụ. Câu hỏi mà chúng ta phải quay lại là liệu việc Trung Quốc chiếm đoạt được những đỉnh cao tuyệt đối này có phải chỉ được dùng cho các mục đích hòa bình hay không, hay ngược lại sẽ giúp họ chinh phục các đối thủ. Đây là câu hỏi mà bây giờ chúng ta

phải quay lại khi nhìn thấy kho vũ khí quốc phòng của Trung Quốc đang lớn lên nhanh chóng cùng với những kế hoạch phát triển khả năng quốc phòng của mình.

Sự xuất hiện vũ khí không gian của Trung Quốc – Phòng thủ tốt nhất là sự phòng thủ tốt

Không gian vũ trụ sẽ được trang bị vũ khí ngay trong thời của chúng ta - Đại tá Yao Yunzhu, Học việc khoa học quân sự, Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc

Có lẽ bằng chứng rõ nhất về những ý định trang bị vũ khí cho vũ trụ của Trung Quốc có thể được tìm thấy trong vô số những phát ngôn công khai về vũ khí vũ trụ của vô số quan chức và những nhà chiến lược quân sự Trung Quốc. Từ "tấn công plasma tiêu diệt các vệ tinh quỹ đạo thấp" và "những thiết bị tiêu diệt cơ động" ("kinetic kill vehicles") cho tới "các vũ khí chiếu tia" ("beam weapons") và "các tên lửa đạn đạo trên quỹ đạo," nội dung thông thường của loại tài liệu này – mà đa số trong đó đã được phân tích kỹ trong Ủy ban Trung - Mỹ - là phá hủy hoặc chinh phục các lực lượng quân sự của Mỹ thông qua khai thác các điểm cao từ vũ trụ.

Ví dụ, đây là quan điểm hiếu chiến kiên định của Đại tá Li Daguang trong cuốn sách của ông ta Vũ khí không gian. Bên cạnh việc biện hộ cho chương trình không gian của Trung Quốc kết hợp sử dụng cho cả dân sự và quân sự vì các lý do kinh tế, Li cho rằng chiến lược quân sự tối ưu là chiến lược phải làm được các việc sau:

Phá hủy hay làm vô hiệu hóa tạm thời mọi vệ tinh của kẻ thù bên trên lãnh thổ của chúng ta, [triển khai] các loại vũ khí chống vệ tinh trên mặt đất và trong không gian, các hệ thống phòng thủ chống lại các tên lửa của Mỹ, duy trì hình ảnh quốc tế tốt của chúng ta [bằng cách che giấu việc triển khai và cất giữ] các loại vũ khí tấn công không gian được giấu diếm và chỉ tung ra vào thời điểm xảy ra khủng hoảng.

Sự tồn tại của những ấn phẩm kiểu này trong một thế giới được che đậy chặt chẽ của **** Cộng sản là một điều lạ lùng. Chúng không chỉ công khai mâu thuẫn với luận điểm chính thức của giới lãnh đạo dân sự Trung Quốc mà chúng còn gây nhiễu loạn cho các chuyên gia phân tích của Lầu Năm góc

trong việc hình dung ra chính xác những điều gì đang diễn ra đằng sau tấm màn trúc – và nước Mỹ cần có phản ứng như thế nào.

Có một khả năng là cả khối lớn tài liệu mô tả các phương thức để buộc chú Sam phải quỳ gối này đơn giản chỉ là âm mưu để nhằm kích động Mỹ lao vào cuộc chạy đua vũ trang trong không gian tốn kém. Một khả năng khác là những nguy cơ tương tự như điều mà Đại tá Li là thực tế; và, nếu không có những biện pháp đáp ứng đầy đủ thì nước Mỹ sẽ phải chịu tổn thương, hoặc là theo kiểu tương tự như 1 trận Trân Châu cảng nữa, hoặc sẽ là kẻ thua cuộc của một sự đã rồi.

Dù theo cách nào đi chăng nữa thì cũng có một điều rõ ràng là: Nước Mỹ hiển nhiên vẫn còn giữ vị trí chiến lược cao trong không gian vào thời điểm hiện tại. Tuy nhiên, nhiều người sẽ hỏi rằng, vậy thì ai sẽ nắm giữ vị trí chiến lược cao này sau nhiều lần 'ngày mai' nữa?

Từ vị trí chiến lược cao này, cả nền kinh tế và quân sự của nước Mỹ phụ thuộc nặng nề vào hệ thống phức tạp gồm hơn 400 vệ tinh quỹ đạo cung cấp tất cả các loại thông tin, từ do thám và dẫn đường cho tới viễn thông và đo đạc từ xa (viễn trắc - telemetry). Đây thực sự là một mạng lưới ấn tượng giúp cho sức mạnh của nước Mỹ trở nên gần như siêu phàm trong con mắt của các đối thủ.

Sử dụng lợi điểm trong không gian và hàng loạt ưu thế về vũ khí công nghệ cao, nước Mỹ đã có thể tham gia vào hàng loạt các cuộc chiến tranh với tỷ lệ chênh lệch về thương vong rất lớn. Trong khi chỉ có 150 lĩnh Mỹ chết trong cuộc chiến tranh vùng Vịnh lần thứ nhất, thì đã có tới khoảng 30.000 – 56.000 lính Iraq bị tiêu diệt. Tỷ lệ chênh lệch về thương vong tương tự như vậy cũng xảy ra trong cuộc tấn công của NATO do Mỹ điều hành vào năm 1999 trong cuộc chiến tại Kosovo cũng như trong giai đoạn đầu chiến dịch chiếm lại Iraq vào năm 2003.

Bất kể bạn có quan điểm thế nào về những hành động quân sự này của nước Mỹ, sự thống trị không gian "làm thay đổi cuộc chơi" của người Mỹ đã được Trung Quốc để ý. Thực tế, cuộc chiến tranh vùng Vịnh năm 1991 đã thường xuyên được Lầu năm góc coi như những tiếng chuông báo động cho Bắc Kinh rằng ngay cả một đội quân lớn nhất thế giới, ở đây là Trung Quốc, cũng có thể bị chinh phục bởi một đối thủ có số lượng ít hơn nhiều lần.

Tiêu diệt hay bịt mắt, câu hỏi từ Trung Quốc

Khi chương trình không gian của Trung Quốc được trao vào tay các tướng lĩnh, nó sẽ chủ yếu phản ánh những nhu cầu chiến lược của Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc. Đây là trường hợp đã từng xảy ra ở Liên bang Xô Viết cũ, nơi mà lực lượng quân sự cũng kiểm soát chương trình không gian của Liên Xô. Quan sát sự phát triển của các hệ thống vũ khí chống vệ tinh đa dạng với việc sẵn sàng đưa các ứng dụng quân sự vào trong chương trình không gian có người điều khiển, cùng với những lời dối trá, Trung Quốc ngày càng theo đuổi mạnh mẽ hơn phương thức của Liên Xô cũ trong việc tìm kiếm ưu thế thống trị về quân sự trong không gian vũ trụ. —Richard Fisher, StrategyCenter.net

Theo quan điểm của Trung Quốc, có ít nhất hai biện pháp có thể sử dụng để đối phó với ưu thế không gian của Mỹ. Cách thứ nhất là phá hủy một phần hay toàn bộ các chòm sao vệ tinh của chúng ta. Cách thứ hai – cũng đạt được mục đích như vậy mà không cần phá hủy – đơn giản là bịt mắt những con chim quan sát của chúng ta. Đối với những ai quan tâm lo lắng thì sẽ có nhiều bằng chứng cho họ tìm hiểu về việc Trung Quốc đang phát triển các năng lực trên cả hai phương diện này.

Trong lĩnh vực phá hủy các vệ tinh, Trung Quốc đã thực hiện thử nghiệm một số phương pháp làm nổ tung – hay đúng ra là bắt cóc – các vệ tinh của Mỹ. Thử nghiệm này được bắt đầu với một vụ nổ lớn và mờ ám vào tháng 1/2007, khi đó quân đội Trung Quốc đã bắn hạ một vệ tinh cũ của mình trên bầu trời.

Đây là một vệ tinh thời tiết "đã đến hạn nghỉ hưu" đã từng bay mỗi ngày vài vòng quanh trái đất trong hơn 1 thập kỷ; nhưng đây cũng là một miếng ngon cho loại tên lửa đạn đạo xuyên lục địa cải tiến DF-21 được phóng từ căn cứ ở Xichang thuộc tỉnh Tứ Xuyên. Tên lửa này phóng ra một thiết bị tìm diệt cơ động để túm lấy mục tiêu khi va chạm; và khi va chạm, tất cả những thứ như đinh ốc, bù loong, các tấm bảng, dây điện .. của vệ tinh cùng với hàng ngàn mảnh vụ của thiết bị tìm diệt sẽ tạo thành một đống rác vũ trụ lớn nhất thiên hà của chúng ta.

Ngày nay, bãi rác thải vũ trụ của Trung Quốc vẫn còn là mối tai họa lớn cho các chuyến bay; Trung Quốc hiển nhiên là luôn sẵn lòng gây ô nhiễm cho không gian vũ trụ giống như họ đã làm cho các sông ngòi và bầu khí quyển

của họ. Hơn 2/3 trong số gần 3.000 vệ tinh và thiết bị bay trong quỹ đạo là rác thải vũ trụ của Trung Quốc tạo ra rủi ro va chạm trong vũ trụ. Thực tế, danh sách những nạn nhân tiềm tàng còn bao gồm cả Trạm Vũ trụ Quốc tế cùng phi hành đoàn, họ đã từng phải điều chỉnh quỹ đạo ít nhất 1 lần để tránh va phải 1 thiết bị không gian của Trung Quốc.

Khó có thể nói đây là dấu hiệu duy nhất thể hiện việc Trung Quốc đang phát triển các loại vũ khí chống vệ tinh hay "ASAT" để hạ gục hệ thống GPS của Mỹ khỏi bầu trời. Tháng 1/2010, vũ khí vũ trụ của Trung Quốc đã bắn hạ một mục tiêu ở quỹ đạo thấp với độ cao khoảng 150 dặm bằng 1 loại hỏa tiễn dùng nhiên liệu rắn đặt trên xe cơ động và một thiết bị tiêu diệt cơ động kiểu mới được gọi là KT2. Và cần lưu ý rằng, KT2 là công nghệ có tính đe dọa kép – là phương tiện phòng thủ tốt đối với các tên lửa đạn đạo đồng thời có thể phá hủy các hệ thống trên quỹ đạo.

Bên cạnh những vũ khí này dùng để ngăn cản sự phát triển của các vệ tinh Mỹ trên bầu trời đêm, Trung Quốc còn có loại vũ khí mới mang tên "Kẻ bắt cóc không gian" ("Space Kidnapper"). Loại vũ khí này được thử nghiệm vào tháng 8/2010 khi 2 vệ tinh của Trung Quốc có cuộc gặp nhau bí mật trong vũ trụ. Mục đích của thử nghiệm là để tìm hiểu xem liệu một vệ tinh có thể thực hiện cái được gọi giản dị là "cuộc gặp gỡ robot không hợp tác" với một vệ tinh khác không. Thế giới vẫn còn chờ đợi để nghe từ Trung Quốc xem cuộc gặp gỡ có thành công không - mặc dù các quan sát từ mặt đất cho thấy nó đã thành công. Và nếu công nghệ này được ứng dụng thành công, bạn chỉ cần tưởng tượng ra viễn cảnh một phi đội những kẻ bắt cóc này được tung ra để tóm gọn toàn bộ gia đình các vệ tinh của Mỹ.

Mù trong ánh sáng — Các vệ tinh của chúng ta cần bóng tối trong một tương lai đầy ánh sáng. Họ cho chúng ta thấy laser của họ. Dường như họ đang dọa chúng ta. —Gary Payton, Phó bí thư Không lực Hoa Kỳ phụ trách các chương trình không gian

Tất nhiên, bạn không nhất thiết phải phá hủy hay bắt cóc một vệ tinh của Mỹ để vô hiệu hóa nó. Có một cách khác vừa lịch sự hơn và vừa bớt khiêu khích hơn là tạm thời "làm chói mắt" hay đơn giản là làm mù vệ tinh. Trên đấu trường này, dường như Trung Quốc đang phát triển những năng lực khủng khiếp của mình.

Thực tế, cuộc trình diễn mang tính khiêu khích kiểu này của đã bắt đầu vào mùa thu năm 2006. Như được thông báo trong tạp chí Jane's Defence Weekly, trong thời gian này, các vệ tinh gián điệp của Mỹ đã "bất ngờ bị suy giảm hiệu quả" khi chúng "bay ngang qua Trung Quốc". Cũng vào thời điểm đó, các kính viễn vọng đặt tại bãi thử Reagan tại Kwajelein Atoll, vùng Nam Thái bình Dương, đã phát hiện được các tia sáng laser để xác nhận nguyên nhân và nguồn gốc từ Trung Quốc.

Ở mức độ rộng hơn, tạp chí The Economist đã viết, "Trung Quốc thường xuyên chiếu tia laser cường độ mạnh lên trời để trình diễn khả năng làm lóa mắt hay làm mù vĩnh viễn các vệ tinh gián điệp". Tuy nhiên, phản ứng của Mỹ lại là im lặng - chủ yếu là do những hạn hẹp về ngân sách do lực lượng quân sự Mỹ đang đang vướng vào các cuộc chiến tranh trên các chiến trường khác.

Tất nhiên, đối với những nước láng giềng của Trung Quốc như Nhật và Đài Loan thì khả năng tiềm tàng bị mất cơ sở hạ tầng không gian để hỗ trợ cho hải quân Mỹ được tiếp cận tự do tại vùng Tây Thái Bình Dương sẽ là rất đáng quan ngại.

Từ Buck Rogers đến hệ thống hạt nhân quỹ đạo của Bắc Kinh

Trung Quốc tìm cách vượt lên trong cuộc chạy đua không gian tại châu Á hướng tới mặt trăng, đưa 1 tàu không gian vào quỹ đạo mặt trăng vào ngày 6/10 với mục tiêu chuẩn bị cho một cuộc hạ cánh xuống mặt trăng trong vòng 2-3 năm tới … Sứ mệnh được gọi là Chang'e 2 này đánh dấu sự dũng cảm phát triển nhanh chóng của công nghệ vũ trụ Trung Quốc như theo truyện dân gian Trung Quốc nữ anh hùng đã đi lên mặt trăng cùng với một con thỏ. ... Chuyến bay lên mặt trăng của Trung Quốc, giống như mọi chương trình không gian khác, có tiềm ẩn những ý đồ quân sự. Chương trình không gian của Trung Quốc được kiểm soát bởi Quân đội, vẫn liên tục tích lũy ngày càng nhiều kinh nghiệm về viễn thông và đo đạc tầm xa, công nghệ tên lửa, và vũ khí chống vệ tinh thông qua các sứ mệnh như Chang'e 2. —The Christian Science Monitor

Trong khi sử dụng không gian vũ trụ làm điểm quan sát các hoạt động quân sự của Mỹ và vô hiệu hóa các hệ thống vệ tinh của Mỹ là những mục tiêu phòng vệ quan trọng trong chương trình không gian của Trung Quốc, thì giá

trị thực tế có thể lại là sử dụng không gian làm căn cứ tấn công quân sự. Các phương án bao gồm toàn bộ những thứ có thể, từ việc ném những hòn đá lăn từ mặt trăng với sức đủ mạnh để tiêu hủy cả một trung tâm đô thị trên trái đất, các loại bom xung điện từ trường được thiết kế để vô hiệu hóa cơ sở hạ tầng điện tử của chúng ta, và các loại vũ khí năng lượng được định hướng bắn từ không gian, cho tới những quả bom H được đặt trên quỹ đạo và những con tàu vũ trụ có khả năng rải thảm hạt nhân xuống bất kỳ thành phố nào trên trái đất.

Thực tế, nếu Trung Quốc có thể ném một quả bom hạt nhân từ quỹ đạo thì điều đó chắc chắn sẽ hiệu quả hơn nhiều so với việc phóng một đầu đạn giống như vậy từ sa mạc Gôbi. Đó là vì những tên lửa phóng từ mặt đất phát ra những dấu hiệu về nhiệt rõ ràng để có thể phát hiện sớm và do hành trình dài nên có thể theo dõi và đánh chặn được. Mặt khác, một quả bom hạt nhân từ quỹ đạo chỉ cần một động cơ dung không khí nén không thể phát hiện được để phóng xuống từ không gian yên lặng. Sau đó, nhờ trọng lực nó có thể dễ dàng vượt qua khoảng cách khoảng 200 dặm để rơi xuống tới bề mặt trái đất trong khi đường đi của nó hầu như không thể phát hiện được – cho tới khi biết thì đã quá muộn.

Để hỗ trợ cho các năng lực phòng vệ trong chương trình không gian của mình, Trung Quốc đang xây dựng một cơ sở hạ tầng không gian khổng lồ. Cơ sở này bao gồm: một phi đội với số lượng ngày càng tăng các con tàu vũ trụ lớn có nhiệm vụ theo dõi; những bãi phóng vũ trụ mới; hàng chục vệ tinh mới làm nhiệm vụ thông tin, tiếp âm, và giám sát; và cuối cùng, nhưng chắc chưa phải là hết, là một hệ thống GPS cực kỳ đắt tiền của riêng họ.

Hệ thống GPS của Trung Quốc có tên gọi là Beidou, được đặt theo tên gọi của chòm sao Đại Hùng Tinh (chòm sao gấu lớn) có đuôi kéo dài để làm dấu cho các thủy thủ biết hướng đi tới phương Bắc. Việc Trung Quốc tung ra hệ thống GPS của riêng mình đối chọi lại với hệ thống của Mỹ là dấu hiệu rõ ràng cho thấy những ý định quân sự của Trung Quốc. Hiện tại, Mỹ đang cung cấp việc sử dụng GPS miễn phí cho toàn thế giới và không có lý do gì để một quốc gia bất kỳ tiêu một khoản tiền lớn khủng khiếp xây dựng một hệ thống cho riêng mình - trừ phi nước đó có ý định phá hủy hệ thống GPS của Mỹ hay nói cách khác có hành động quân sự chống lại Mỹ.

Dường như không phải là chúng ta đã không được báo trước về các mối đe

dọa của các vũ khí phòng từ vũ trụ của Trung Quốc. Vào tháng 1/2001, Ủy ban an ninh không gian được chỉ định bởi House and Senate Armed Services Committees đã kết luận rằng nước Mỹ đang đứng trước nguy cơ nghiêm trọng của một trận "Trân Châu cảng không gian" và rằng cần phải có hoạch định chiến lược gấp để cân bằng lại với sự phát triển các năng lực tấn công của Trung Quốc (và cả nước Nga). Với nhiều lời cảnh báo như vậy, các kiến nghị của báo cáo này đã không được xem xét đến một cách đầy đủ do sự kiện 11/9 do lực lượng quân sự Mỹ và các hoạt động tìinh báo đã phải chuyển hướng các hoạt động quân sự và tình báo vào những nguy cơ cấp chiến thuật với những kẻ thù thô sơ.

Cuộc chiến kết liễu Đài Loan: Ngăn chặn tiếp cận/Chống xâm nhập

"Mục đích của đòn đánh bất ngờ và kinh sợ từ vũ trụ là nhằm ngăn chặn kẻ thù chứ không phải khiêu khích kẻ thù lao vào các trận chiến. Vì lý do này, những mục tiêu được lựa chọn của một đòn đánh cần phải ít và chính xác .. Điều này sẽ làm đảo lộn cơ cấu hệ thống tổ chức vận hành của đối thủ và sẽ tạo ra tác động tâm lý lớn trong số những người ra quyết định của đối thủ". —Đại tá Yuan Zelu, Quân giải phóng nhân dân

Đại tá Yuan đã hùng hổ vẽ ra viễn cảnh Trung Quốc về một trận Trân châu cảng vũ trụ đối với chúng ta. Ông ta và nhiều nhà lãnh đạo diều hâu của Trung Quốc coi những loại vũ khí chống vệ tinh, hệ thống laser làm mù GPS và các hệ thống bom hạt nhân trong quỹ đạo cùng hệ thống tên lửa đạn đạo chống hạm, một đội tàu ngầm lớn, các vũ khí tin học công nghệ cao, cũng như các dạng thức khác nhau của vũ khí kinh tế sẽ là những quân cờ linh hoạt trong ván cờ được sắp đặt để giành được nước chiếu hết bất ngờ về chính trị đối với Mỹ trong khi tránh được sự trả đũa do ưu thế vượt trội về chất lượng lực lượng quân đội và vũ khí của Mỹ.

Về tổng thể, Trung Quốc phát triển 5 lĩnh vực vũ khí: đối đất, đối không, đối biển, tin học, và không gian để hỗ trợ cho chiến lược đã được Lầu Năm góc để cập tới trong các thông báo của mình như những giải pháp ngăn chặn tiếp cận/chống xâm nhập, hay còn gọi là A2/AD (anti-access/area denial). Mục đích này là nhằm ngăn chặn hải quân Mỹ tiếp cận tới các vùng gần bở biển Trung Quốc để từ đó Trung Quốc có thể lan tỏa sức mạnh của mình ra khu vực.

Tất nhiên, nếu cỗ máy chiến tranh 5 chiều của Trung Quốc có thể đẩy lực lượng hải quân Mỹ ra ngoài vùng được gọi là "chuỗi đảo thứ hai", là 1 đường được tưởng tượng chạy từ Nhật Bản qua Guam xuống tới Indonesia, thì chính phủ dân sự của Trung Quốc có thể sẽ dễ dàng nói với Nhật, Hàn Quốc, Đài Loan và Việt Nam rằng các vấn đề đã được giải quyết thế nào và các nguồn tài nguyên sẽ phải được chia ra sao. Đây là một sự phát triển lạnh gáy, đặc biệt là đối với Đài Loan, vì một khi chiến lược A2/AD của Trung Quốc được triển khai đầy đủ, hòn đảo nhỏ của những người Trung Quốc tự do khi đó sẽ chỉ còn rất ít hy vọng được tồn tại độc lập trước đại lục.

Vì sao ư? Vì chiến lược hiện nay của Mỹ là chỉ là sẽ ngăn ngừa quân đội Trung Quốc chiếm Đài Loan bằng cách sử dụng những hàng không mẫu hạm của chúng ta (Mỹ). Nếu hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ thực tế bị đẩy ra ngoài chuỗi đảo thứ hai, quân đội Trung Quốc sẽ dễ dàng nhấn chìm sức phòng ngự của Đài Loan bằng hàng ngàn tên lửa và đội quân với sức mạnh vượt trội. Sau đó, Mỹ thực tế sẽ không thể có kế hoạch nào hay một giải pháp có tính thuyết phục nào để tái chiếm lại hòn đảo từ một đội quân của Trung Quốc đã nấp kỹ trong những dân thường. Đây là loại tình huống mà thuyền trưởng James T. Kirk từng mô tả trong câu chuyện hài hước nổi tiếng về những kẻ bị treo cổ với câu nói: "Chúng ta tóm được họ ở chính tại nơi họ truy nã chúng ta!".

Những quan sát này đưa chúng ta quay lại với câu hỏi: Liệu sự vươn ra vũ trụ của Trung Quốc có thực sự vì mục đích hòa bình? Xem xét chi tiết hơn những gì Trung Quốc thực sự đưa lên vũ trụ sẽ cho thấy thậm chí còn nhiều hơn cả thuốc súng cho ngọn lửa quân sự.

Hãy đóng cửa Trạm Vũ trụ! Người Trung Quốc đang đến

Vào ngày 27 tháng 9, tàu vũ trụ Shenzhou [Thần Châu] của Trung Quốc đã tiến đến khoảng cách 45 km gần Trạm Vũ trụ Quốc tế, và 2 trong số 3 phi hành gia đã thực hiện cuộc đi bộ ra ngoài vũ trụ lần đầu tiên của Trung Quốc (bước ra ngoài tàu vũ trụ trong bộ quần áo bảo vệ). Sau đó, một vệ tinh nhỏ nặng 88-pound (BX-1) đã được phóng từ tàu Shenzhou. Có vẻ đây là một thí nghiệm khoa học, nhưng vấn đề là tàu Shenzhou đã tiến đến quá gần Trạm Vũ trụ Quốc tế, và sau đó phóng ra một vệ tinh cơ động nhỏ BX-1 (qua một ống phóng nhỏ bằng khí nén), đã cho thấy một bài tập phá hủy vệ tinh khác. Vệ tinh BX-1 có thể dễ dàng được dẫn đến gần Trạm không gian và phá hủy

nó. —James Dunnigan, StrategyPage.com

Mỗi lần Trung Quốc phóng một tầu Thần Châu có người điều khiển của mình, họ cũng đều đặt vào quỹ đạo một môđun hình trụ lớn hoạt động tự động. Các môđun có kích thước khoảng 8 x 9 ft [đường kính x chiều dài hình trụ]; và do hoàn toàn không có sự minh bạch trong chương trình không gian của Trung Quốc nên phần còn lại của thế giới tuyệt đối không có được chút ý tưởng nào về những gì được chứa trong các môđun đó. Liệu đó có phải là bom hạt nhân? Thiết bị gián điệp? Hay có khi chỉ là loại khoai tây đỏ vũ trụ hay một thí nghiệm trồng nhân sâm vô hại? Ai biết được?

Còn đây là những gì chúng ta biết, ít nhất là về 1 trong số những chuyến bay Thần Châu này. Sự cố này một lần nữa cho chúng ta thấy tận mắt những chiến thuật của một quốc gia có thể dùng xe tăng để đè lên những người ********* không bạo động - tới 2 lần để đạt mục đích của mình.

Chuyến bay Thần Châu 7 không chỉ đưa lên vũ trụ 3 phi hành gia; nó cũng còn mang theo một "vệ tinh siêu nhỏ" ("microsatellite") có tên gọi BX-1. Theo kế hoạch được lập cẩn thận nhưng vô cùng nguy hiểm, tầu Thần châu 7 - Thần châu được dịch là "con tàu thần kỳ" – kéo theo một thiết bị do thám (war hawk) loại cực nhỏ không được công bố của Trung Quốc. Đây là con bọ "bay ngang qua" Trạm Vũ trụ Quốc tế cùng con tàu vũ trụ trên quỹ đạo.

Táo gan hơn nữa, các phi hành gia Trung Quốc cũng phóng vệ tinh siêu nhỏ BX-1 trước khi nó bay ngang qua Trạm Vũ trụ, có thể nó muốn thử làm một cuộc do thám nhỏ - hay có thể, như nhà phân tích James Dunnigan đã giả định, tiến hành mô phỏng một cuộc thử vũ khí chống vệ tinh. Trong quá trình này, Trung Quốc đã vi phạm khoảng cách gọi là "hộp giao hội" ("conjunction box" range) mà theo đó những người điều khiển các chuyến bay của NASA có thể cần phải xem xét dịch chuyển trạm vũ trụ - nếu họ biết có vật lạ đang tiến đến.

Để hiểu được sự kinh ngạc mà điều này gây ra tại NASA, bạn cần biết rằng các phi hành gia Trung Quốc đi qua ngay phía dưới Trạm Vũ trụ với khoảng cách chỉ 25 dặm, và vệ tinh bí mật tí hon BX-1 có thể đã tiến tới gần đến khoảng cách chỉ 15 dặm. Khi bạn ở trong quỹ đạo với chiều dài hơn 26.000 dặm và bay với tốc độ 18.000 dặm/h, thì đây là khoảng cách rất gần và cực kỳ nguy hiểm.

Để lên tiếng than phiền về sự nguy hiểm có thể xảy ra, đài truyền hình Trung Quốc thậm chí đã đưa ra thông báo trong chuyến bay của vệ tinh siêu nhỏ 40 kg rằng "nó đã phải thay đổi đường đi so với quỹ đạo định trước". Điều này khó có thể làm hài lòng các nhà du hành vũ trụ châu Âu và Mỹ đang ngồi trong chiếc thùng nhôm trị giá 100 tỷ đô-la quan sát vệ tinh gián điệp của Trung Quốc và một đám phi hành gia Tàu đang ỏm tỏi tiến lại gần.

Đương đầu bất đối xứng với sức mạnh quân sự Mỹ

Một kẻ thù mạnh với ưu thế tuyệt đối không hẳn là không có những điểm yếu …. Những sự chuẩn bị quân sự của chúng ta cần nhằm trực tiếp vào tìm kiếm những chiến thuật để khai thác những điểm yếu của một kẻ thù mạnh. — Nhật báo Quân giải phóng nhân dân

Trước khi để cho Trung Quốc nổi lên trở thành mối nguy cơ trong vũ trụ, cũng cần đặt các năng lực vũ khí phòng thủ và tấn công đang lớn mạnh của họ vào xem xét trong một bối cảnh chiến lược rộng lớn hơn. Thực tế, hòn ngọc vương miện của quá trình hoạch định quân sự tỷ mỷ của Trung Quốc chính là sự tập trung vào cái gọi là "chiến tranh bất đối xứng."

Các kỹ thuật chiến tranh bất đối xứng điển hình là sự đóng vai chàng David nhỏ bé yếu hơn nhưng thông minh hơn so với gã khổng lồ về sức mạnh hay công nghệ là Goliath. Trong trường hợp của Trung Quốc, khi phải đối mặt với sự yếu thế rõ ràng về công nghệ - trái ngược với ưu thế một đội quân hùng hậu – các nhà chiến lược Trung Quốc thường xuyên tìm kiếm những phương thức bất ngờ và không tốn kém để vô hiệu hóa, phá hủy, hay đánh bại bằng cách nào đó những sức mạnh công nghệ lớn nhất của Mỹ.

Ví dụ, chúng ta đã thấy một loại vũ khí chiến tranh bất đối xứng điển hình trong chương 8, "Death by Blue Water Navy." Đây là một loại tên lửa đạn đạo không đắt tiền lắm có khả năng đánh chìm tàu sân bay của Mỹ - hay ít nhất làm cho nó phải khiếp sợ và chạy ra ngoài chuỗi đảo thứ hai. Một ví dụ khác trong chương này là các loại vũ khí chống vệ tinh có khả năng tháo dỡ dần mạng lưới vệ tinh GPS và viễn thông của Mỹ. Như nhà chiến lược quân sự lớn của Phổ Clausewitz đã từng nói, "Nếu các ngươi dùng những thành trì vững chắc để che chở cho mình, các người đã buộc kẻ thù phải tìm ra giải pháp ở một chỗ nào đó."

Để hiểu được ý tưởng bằng cách nào mà các vũ khí rẻ tiền của Trung Quốc lại có thể đương đầu trong tương lai với các công nghệ đắt tiền hơn nhiều của Mỹ, hãy xem xét thế cờ thí quân (gambit) sau được nêu ra trong Sách Trắng quốc phòng Trung Quốc với tiêu đề "Những phương pháp đánh bại GPS":

Một tên lửa thời tiết thông thường không đắt tiền lắm có thể mang lên một quỹ đạo dự định trước một quả bom chứa một lượng lớn các viên đạn chì nhỏ. Khi bom nổ, những viên đạn chì nhỏ sẽ bay ra với tốc độ tới 6,4 km/s và phá hủy bất cứ thứ gì nó gặp. Khi vài kg sỏi được ném vào quỹ đạo, chúng sẽ tấn công các vệ tinh giống như những trận mưa sao băng và vô hiệu hóa những chòm sao GPS đắt tiền.

Đây chính xác là những loại vũ khí và kịch bản mà Trung Quốc đang phát triển thể hiện sự dối trá trong các tuyên bố của mình về bay lên [vũ trụ] vì hòa bình. Tất cả chúng ta đang sống ở bên ngoài Trung Quốc cần luôn nhớ rằng sự "bay lên vì hòa bình" nghe rất hùng biện này được thiết kế có chủ ý nhằm che đậy những ý định quân sự thực sự của Trung Quốc. Đại tá Jia Junming đã làm rõ hơn những điều này khi viết ra rằng:

Trong tương lai chương trình vũ khí không gian của chúng ta cần phải [công bố] chỉ ở mức thấp và 'mạnh mẽ ở bên trong' nhưng thể hiện ra ngoài thì không có gì để duy trì hình ảnh và vị thế quốc tế tốt đẹp.

Vào năm 2001 Ủy ban Không gian Mỹ đã cảnh báo: "Chúng ta đang được thông báo – nhưng chúng ta đã không nhận ra".

Người dịch: NL

CHƯƠNG 12: Án Tử cho Hành tinh lớn:

Bạn có muốn bị chết thui vào ngày tận thế đó?

Các vấn đề môi trường của Trung Quốc đang gia tăng. Nước ô nhiễm và khan hiếm là gánh nặng của nền kinh tế, mức độ ô nhiễm không khí gia tăng đe dọa sức khỏe của hàng triệu người Trung Quốc, và nhiều vùng đất đang biến thành hoang mạc khá nhanh chóng —Foreign Affairs

So với thành phố xám tro Lâm Phần (Linfen) thuộc tỉnh Sơn Tây (Shanxi) nội địa Trung Quốc, Luân Đôn u tối trong truyện của Dicken trông tinh khôi như một công viên thiên nhiên. Sơn Tây là trung tâm của vành đai than đá nước này, những ngọn đồi xung quanh Lâm Phần lỗ chỗ các mỏ than - cả mỏ lậu lẫn hợp pháp, không khí đầy muội than. Đừng lo phơi đồ giặt của bạn – chúng sẽ được nhuộm đen trước khi kịp khô. —Time

Không ai cho là người dân Trung Quốc ngu ngốc. Nhưng những gì các nhà lãnh đạo chính phủ và giới kinh doanh Trung Quốc đang làm với bầu không khí, nước và đất đai của đất nước họ - với sự chấp nhận ngầm của đa số dân chúng – hẳn phải là hành vi gây hại diện rộng xuẩn ngốc nhất, thiển cận nhất, và dẫn đến tự hủy diệt đối với Mẹ Thiên Nhiên mà thế giới từng chứng kiến. Đó là đau nhức mắt, ngứa họng với thứ không khí nhiễm độc đến xé phổi phun ra ở các khu nhà máy của Trung Quốc, hay ồ ạt các hóa chất gây ung thư, phân và chất thải chưa xử lý tràn ngập các dòng sông lớn nhất như Hoàng Hà (Yellow) và Trường Giang (Yangtze/Dương Tử), hay ô nhiễm lượng lớn các kim loại nặng, thuốc trừ sâu dư lượng và các chất thải điện tử chết người đầy trong đất nông nghiệp hay là cuộc Đại Trường chinh (Long March) phá rừng và sa mạc hóa từ vùng cực tây Tân Cương (Xinjiang) đến tận cửa ngõ Bắc Kinh, tất cả hơn bao giờ hết vẫn đang hình thành một "Mùa xuân thầm lặng" cùng năm tháng.

Tất nhiên, thói thường của các quan chức Đa?ng Cộng sản Trung Quốc biện hộ cho tội ác chống Mẹ Thiên Nhiên rằng đế chế non trẻ của họ vẫn đang trong giai đoạn đầu của phát triển kinh tế. Họ nhấn mạnh rằng ít nhất vẫn lường được một số tổn hại về môi trường trước khi Trung Hoa Đỏ (Red China) tạo nên một quá trình chuyển đổi "không thể tránh khỏi" thành Trung

Quốc Xanh.

Và một số vị lãnh đạo đảng theo thuyết "việc làm cho bây giờ, môi trường để sau này" hẳn nhanh chóng chỉ ra rằng khi nước Mỹ công nghiệp lần đầu tiên phát triển từ hơn một thế kỷ trước, Pittsburgh đã bị bọc trong tấm vải liệm nạm than và Cleveland là thành phố mà ở đó nếu bạn không thể đi bộ trên mặt nước vì quá tù đọng thì ít nhất có thể đốt cháy nước trên ngọn lửa.

Vâng, thưa Trung Quốc, chúng tôi biết thế. Nhưng Trung Quốc xin hãy nghe điều này: Bất kỳ điều gì Mỹ đã từng làm trong lịch sử môi trường của nó hay việc nước Anh triều đại Victoria đã làm trong suốt cuộc Cách mạng Công nghiệp hay Brazil hoặc Indonesia, Mexico hoặc thậm chí bất kỳ các nước lớn nào khác hôm nay đang làm tại bất kể đâu là không đáng kể gì so với sự báng bổ môi trường hàng loạt từ nhỏ đến lớn đang diễn ra ở Trung Quốc. Và ta không cần phải là Al Gore để hiểu cái sự thật tệ hại này: Phần lớn các thiệt hại môi trường đang gây ra là không thể sửa chữa; hiệu ứng "đốn và đốt" công nghiệp của Trung Quốc đang lan tỏa như một căn bệnh ung thư ra khắp thế giới.

Chính bởi điều đó tất cả chúng ta ở bên ngoài Trung Quốc rốt cục phải băn khoăn về sự sốt sắng thiển cận của chính phủ China ngang nhiên đánh đổi không khí, nước và đất trồng lấy 30 đồng bạc và mảnh thị phần lớn hơn trên thị trường toàn cầu. Không giống như ở Las Vegas, "Cái gì xảy ra ở Trung Quốc không ở lại Trung Quốc". Hãy mang khẩu hiệu này đến ngay trước thềm nhà chúng ta, hãy cân nhắc việc khí độc hại gia tăng như châu chấu từ các nhà máy Trung Quốc nay đang làm bẩn bầu không khí không chỉ của Nhật Bản, Đài Loan và bán đảo Triều Tiên mà còn của Los Angeles, San Francisco và Denver.

Như trong Chương 2 "Chết vì chất độc Trung Quốc" minh họa khá sinh động, các vi khuẩn, chất độc dioxin, kim loại nặng, thuốc trừ sâu dư lượng độc hại làm ô nhiễm nguồn nước và đất đai Trung Quốc tất cả đang luẩn quẩn đâu đó trong sản phẩm nước táo, thịt gà, cá, tỏi, mật ong, vitamin, và các loại thực-dược phẩm khác Mỹ nhập khẩu từ Trung Quốc.

Và nhìn vào tương lai con cháu chúng ta, khi sự ô nhiễm nước và không khí, sa mạc hóa, phát triển thái quá, nhiễm độc đất gia tăng và sự biến đổi khí hậu đang dần làm eo hẹp và phá hoại vụ thu hoạch những loại cây lương thực

chính như lúa mì, gạo và đậu nành nước này, Trung Quốc sẽ gia tăng cạnh tranh tìm nguồn cung cấp thực phẩm từ khắp thế giới – và hệ quả giá cả sẽ tăng đột biến suốt từ các làng tận Châu Phi cho đến các siêu thị ở Châu Âu hay tận các lối đi khu thực phẩm của Walmart trên đất Mỹ.

Vì tất cả các lý do đó và nhiều lý do khác nữa – bao gồm cả vai trò nghiêm trọng nhất của Trung Quốc trong sự nóng lên toàn cầu – tất cả chúng ta trên khắp thế giới cần hiểu rõ cái "Thảm kịch của Bàn ăn chung Toàn cầu" đang dần bộc lộ và cần đương đầu với Trung Quốc một cách tương xứng.

Đừng để họ phủ Nâu bầu trời xanh của ta.

Ở Mỹ, chúng ta đưa lũ trẻ đến các nông trại để chỉ cho chúng xem bò và biết sữa lấy từ đâu. Ở Trung Quốc, theo cùng một cách dã ngoại như vậy, những người lớn lên ở các thành phố công nghiệp như Bắc Kinh, Trùng Khánh và Thành Đô (Chongqing & Chengdu) đi để nhận ra bầu trời thực sự có màu xanh vào ban ngày và có các ngôi sao lúc ban đêm.

Tôi đã trực tiếp nhận được bài học này trong một sứ mệnh nhân đạo khi giúp các bác sĩ Trung Quốc ở thành phố đi kiểm tra bệnh khuyết tật tim bẩm sinh ở trẻ em và bệnh cao huyết áp ở người trưởng thành vùng nông thôn. Khi những chú chuột thành thị này ra vùng thôn quê, họ nhìn thấy các ngôi sao và tỏ ra kinh ngạc thực sự.

Thứ khôi hài là việc bầu không khí ô nhiễm lan đến tận vùng núi Vân Nam (Yunnan), thay vì lẽ ra được chứng kiến cảnh tượng tuyệt vời của hai nghìn ngôi sao lấp lánh thường làm choáng ngợp bọn trẻ Mỹ trong chuyến cắm trại đến Joshua Tree hay Mỏm Washington, tất cả thứ mà chúng tôi thấy là chỉ những dấu mờ lấp lánh mà bạn có thể thấy vào bất kỳ đêm nào ở Los Angeles.—Greg Autry

Ai đã từng đến Trung Quốc để xem Tử Cấm Thành, Vạn Lý Trường Thành hay nghĩa trang tuyệt vời của nền dân chủ với cái tên Quảng Trường Thiên An Môn đều biết chính xác vấn đề là: Bạn có lẽ không nên thấy, nếm thử-hay bị nghẹt thở-trong bầu không khí bạn đang phải hít thở. Nhưng nó đầy rẫy trong cuộc sống hàng ngày của hàng trăm triệu dân Trung Quốc với bệnh ho đã thành mãn tính, hầu hết trong số họ hẳn là không biết rằng bầu trời có lúc xanh thẳm vào ban ngày và lấp lánh hàng tỷ ngôi sao vào ban đêm.

Tuy nhiên, điều đó không phải chỉ là việc một bầu trời màu nhờ nhờ, người Trung Quốc cần lo ngại về biểu hiện tác động gây bệnh của ô nhiễm không khí. Theo một nghiên cứu của Ngân hàng Thế giới, ô nhiễm như vậy hằng năm giết chết tới 700,000 người Trung Quốc. Nó ước chừng tương đương với việc làm ngạt thở toàn bộ dân số thành phố San Francisco, các bang của Wyoming hay Delaware, vùng dân cư Canada của New Brunswick, hay thậm chí toàn bộ quốc gia Bahrain mỗi năm.

Giờ hãy phân tích việc này: Theo phong cách tinh hoa kiểu nhà nước độc tài toàn trị của Orwell[ii], khi nghiên cứu đó của Ngân hàng Thế giới lần đầu tiên xuất hiện, bộ phận cảm biến kiểm duyệt yêu cầu con số thống kê 700,000 xác chết phải bị cắt bỏ trong ấn bản in cuối cùng của báo cáo này, những kẻ săm soi thuê của Đảng Cộng Sản đã không cao giọng nói điều đó không đúng sự thật, đơn giản là e sợ con số chết chóc này có thể dẫn đến bất ổn xã hội. Thật vậy - và liệu vấn đề có thật chỉ là thời điểm tránh công bố?

Và đây nữa, một thống kê lạnh gáy khác dù không phải là một bí mật quốc gia gì cả. Đất nước đông dân nhất thế giới này nổi bật với hơn 100 thành phố có hơn 100 triệu dân; và thực tế là mỗi cộng đồng đông đúc này của nhân loại đều được bao phủ dưới một đám mây mù độc hại lưu huỳnh hai ôxít (SO2 / sulfur dioxide) và các hạt bụi thấu phổi. Hơn nữa, trong số 20 thành phố lớn nhất thế giới bị ô nhiễm không khí tồi tệ nhất – dù cái tên Mexico City (thủ đô Mexico) và Jakarta xuất hiện ngay trong đầu chúng ta – thì có tới 16 đô thị "kiểu cần đeo mặt nạ dưỡng khí" đó ở Trung Quốc.

Vậy tại sao không khí ở Trung Quốc dơ bẩn thế? Đơn giản, vì than đá đáp ứng đến 75% nhu cầu năng lượng của Trung Quốc – mà nỗ lực quản lý khai thác sử dụng than sạch thật ít ỏi. Thực vậy, hàng ngày trên khắp đất nước này, than được vận chuyển, đốt cháy, xử lý chỉ với công nghệ kiểm soát ô nhiễm sơ sài và chẳng ai buồn quan tâm đến tác động của các quy trình đó đến đời sống con người hay động vật. (Một trong số chúng tôi thậm chí đã tận mắt chứng kiến các công trường nơi hàng tấn hàng tấn than trôi xuống sông Trường Giang từ các vựa chứa được xây dựng cẩu thả - rồi sau lại được vá víu qua loa và thờ ơ.)

Than không chỉ là lựa chọn của các nhà máy điện. Ở nhiều gia đình nông thôn Trung Quốc, than thô nguyên liệu được dùng để nấu ăn và sưởi ấm - mà hệ thống thông gió trong nhà dân lại hầu như không có. Than hiện diện khắp

nơi trong nền kinh tế Trung Quốc gây ra tới 90% khí thải SO2 - thành phần chính trong lớp mây mù nước này. Sự lệ thuộc vào than đá cũng là lý do không khí Trung Quốc đọng đầy các hạt bụi chất thải chết người, chúng có thể xâm nhập sâu và xé rách mô phổi.

Vậy tại sao mỗi người chúng ta phải quan tâm việc người dân Trung Quốc cứ muốn chết ngạt như thế, hãy nhớ rằng: cứ với 100 tấn SO2 hay khí thải dạng hạt hoặc có chứa thủy ngân chết người từ các nhà máy của Con Rồng này phun lên bầu trời Trung Quốc, hàng ngàn pound [iii] chất thải ô nhiễm cuối cùng sẽ gây tổn thương mắt, phổi, họng và hệ thần kinh dân cư ở Nhật, Hàn Quốc, Đài Loan và sau đó cả ở Bắc Mỹ. Với điều đó, bạn chẳng thể thức dậy ở Carson, California hay Seattle, Washington rồi kêu lên: "tôi thật ghét thấy cái mùi Trung Quốc này vào buổi sáng."

Nước, Nước Ở Mọi nơi mà Chẳng có Giọt nào để Uống

Ba con sông lớn nhất nước Mỹ - Colorado, Mississippi và Ohio cũng là dơ bẩn theo nghĩa con người sẽ gặp nguy hiểm nếu bơi lội hay ăn tôm cá đánh bắt ở đó. Những đoạn sông Ohio chảy qua Pittsburgh cũng tù đọng, đen ngòm sền sệt như thể người ta có thể bước đi trên đó. —FactsandDetails.com

Ta cũng không chẳng cần phải là người có thẻ thành viên Câu lạc bộ Sierra[iv] để biết đoạn trích dẫn trên là thiếu căn cứ. Nhưng ngay khi ta thay thế các từ "Mỹ" bằng "Trung Quốc", "Trường Giang, Châu Giang và Hoàng Hà" thay cho "Colorado, Mississippi và Ohio", "Quảng Châu" đổi thành "Pittsburgh", bức tranh môi trường mà trang web FactsandDetails.com đó mô tả thật trung thực.

Cũng chẳng cần phải là thành viên Hiệp hội Súng trường quốc gia[v] để biết nếu các con sông và đường thủy ở Mỹ nhiễm bẩn dù chỉ bằng một phần mười sông ngòi Trung Quốc, những người có trách nhiệm nâng cao nhân quyền hay nhà môi trường yêu nước đã cùng sát cánh phản đối.

Thực lòng mà nói, tình trạng thiếu quản lý môi trường ở Trung Quốc làm chúng tôi ngạc nhiên nhất. Chiếm tới 20% dân số thế giới, Trung Quốc chỉ có 7% nước ngọt thế giới; nhiều vùng đất rộng lớn ở nước này – bao gồm hơn 100 thành phố - phải chịu hạn hán triền miên. Bất chấp thực tế thiếu nước, các khối óc và chỗ đặt niềm tin của Chính phủ và giới kinh doanh Trung

Quốc vẫn cho phép 70% toàn bộ sông suối, ao hồ và 90% nước ngầm nước họ trở nên ô nhiễm nghiêm trọng. Thậm chí, ở các thành trì công nghiệp như Sơn Tây, phần lớn nước sông ngòi độc hại tới mức không thể nhúng tay xuống. Jeffrey Hayes cung cấp một vài cảnh tóm tắt bộ phim thực tế đang diễn ra trên các sông hồ ở khắp Trung Quốc: Dòng nước đáng lẽ đầy cá tôm và thân thiện với những người thích bơi lội thì nay là mặt nước đen phản chiếu và ngầu bọt, bốc mùi hôi thối. Các con kênh lớp lớp rác rưởi lềnh bềnh, rác cứ ken dày hai bờ kênh. Đa số là các loại rác thải nhựa đủ màu đang phai nhạt với mức độ khác nhau dưới nắng mặt trời.

Sự nguy hại ấy gây ra bởi lũ lượt hàng tỷ tấn chất thải công nghiệp chưa xử lý, phân hóa học, nước thải tươi của người và động vật thải ra từ các nhà máy hóa chất, sản xuất thuốc và sản xuất phân bón, từ nhà máy thuộc da, sản xuất giấy hay những trang trại nuôi lợn. Chính vì cái đập xả chất thải chưa xử lý đó, hàng tỷ dân Trung Quốc phải uống nước ô nhiễm hàng ngày, ít nhất 700 triệu người trong số đó cũng phải quen với loại nước uống chứa gia vị chất thải người và động vật.

Trong khi đó, sông Liao lớn miền nam Mãn Châu là biểu trưng cho câu châm ngôn Trung Quốc càng phát triển nhanh, việc bảo vệ môi trường càng bị tảng lờ. Ngay cả khi hai bờ con sông này được trang bị nhiều cơ sở xử lý nước kiểu mới, những cơ sở này hoàn toàn bị các mức độ ô nhiễm liên tục gia tăng lấn át.

Giải thích tại sao các lưu vực ở Trung Quốc lại ô nhiễm quá mức, hãy lấy một trường hợp “đi đêm” điển hình của “Vua sơ mi” ở Tỉnh Quảng Đông – Công ty dệt may Fuan. Bị cáo giác trong phóng sự của tờ Washington Post, nhà máy của Fuan đã phải đóng cửa vì đổ trái phép 20,000 tấn chất thải nhuộm đỏ dòng sông địa phương. Thế nhưng, trước nạn thất nghiệp gia tăng, các viên chức Cộng sản của chính quyền địa phương âm thầm khuyến khích Fuan chỉ cần đổi tên và chuyển đến địa điểm mới.

Thực tế, ô nhiễm nước hãi hùng của Trung Quốc đã thêm vào kho từ vựng về các thảm họa môi trường một thuật ngữ mới – “làng ung thư”. Chỉ tính dọc theo sông Hoài (Huai) đã có hơn 100 làng ung thư; các nông dân ở khu làng dòng nước con sông này bao quanh dần dần mắc bệnh ung thư thực quản, ruột và dạ dày với tỷ lệ cao như tỷ lệ tử vong của đám lính bộ binh Mỹ đổ bộ xuống bờ biển Normandy.

Xem nào, gần đây nhất vào thời Mao Trạch Đông, người Trung Quốc rất gắn bó với các nguồn nước. Tuy nhiên, ngày nay, thậm chí cả một Mao chủ tịch tái sinh – người luôn yêu thích bơi dọc sông Trường Giang - có lẽ cũng không thể bị lừa chết trong đó được. Với cùng kiểu thích nước màu mè như thế, cho dù dễ dàng đến với nhiều sông suối vùng núi, các cư dân thành thị như Thành Đô và Trùng Khánh cũng không lựa chọn những nơi đó để câu cá giải trí thay việc tìm đến các ao đào nằm trong các khu "công viên câu cá". Trong khi ấy, hàng triệu người dân Thượng Hải sinh sống ngay vùng bờ biển và cửa sông, chẳng ai dám liều tắm mình hoặc bơi lội trong các vùng nước chết quanh thành phố đó.

Để thấy nỗi hổ thẹn môi trường này từ quan điểm Mỹ, hãy xét cảnh ngộ Thái Hồ (Lake Tai). Tương đương Hồ Placid tuyệt đẹp ở Adirondacks, Mỹ, hồ này lớn thứ ba ở Trung Quốc và là nhà chung cho hơn 90 hòn đảo, nổi tiếng với các tuyệt tác đá vôi hình thành tự nhiên. Nhưng ngày nay, quần thể Thái Hồ lại nổi danh do đang đổi sang màu xanh sáng vì tảo sinh sôi mạnh đang làm cạn kiệt ô xi, giết chết tôm cá trong hồ, làm cho nước hồ hoàn toàn không thể xử lý thành nước uống sinh hoạt.

Trước nguy cơ hủy diệt tài nguyên thiên nhiên Trung Quốc như trường hợp Thái Hồ, có hay không bất kỳ một nhà hoạt động môi trường từng bị đàn áp vì bảo vệ nó? Wu Lihong đã cố giữ niềm tin trong 5 ngày trước khi bị cảnh sát buộc "thú nhận tội lỗi" và ném vào tù – một nơi đúng là trại giam ở Trung Quốc.

Đất nhiễm độc – Kẻ trừng phạt vô hình của Trung Quốc

Ông Zhou Xiansheng, Giám đốc Cục bảo vệ môi trường nhà nước State Environmental Protection Agency (SEPA) cảnh báo: Đất canh tác của Trung Quốc – nơi nuôi dưỡng cho 22% dân số thế giới này – đang đối mặt với sự ô nhiễm và thoái hóa tồi tệ…. Sự thoái hóa chất lượng đất trở thành một vấn đề đáng lo ngại nhất trong số các sản phẩm phụ của sự tăng trưởng kinh tế bất chấp hậu quả của Trung Quốc. Kim loại nặng tích tụ trong đất, làm cứng bề mặt đất và giảm màu mỡ của đất và dư lượng của phân hóa học và thuốc trừ sâu thấy rõ trong các nông sản, gây ngộ độc cho cả con người và vật nuôi. Gần đây, có khoảng 10 triệu hec-ta đất trồng trọt – tương đương 10% đất trồng nước này - bị ô nhiễm và hủy hoại. —Worldwatch Institute

Tờ Thời báo môi trường Trung Hoa gọi nhiễm độc đất là "sự ô nhiễm vô hình" bởi vì nó không thể thấy rõ bằng mắt thường như sự ô nhiễm nước và không khí. Ngày nay, nhặt bất kỳ nắm đất Trung Quốc nào, thực sự bạn đang nắm "chất độc trong đất."

Ví dụ, ở các trung tâm sản xuất đồ điện tử ở Đồng bằng châu thổ Châu Giang (Pearl River), vấn đề nghiêm trọng nhất là kim loại nặng trong đất gồm thủy ngân, chì và nikel. Tuy nhiên, ở vựa lúa mì miền Bắc, đất đai ngập trong thuốc trừ sâu, còn các vùng trồng rau chính của Trung Quốc tran làn chất nitrate gây ung thư do kích thích sinh trưởng quá độ. Trong khi đó, các vùng trồng cây ăn quả và vườn cây trái trên cả nước tập trung sử dụng "các chất diệt trùng và thuốc trừ sâu có thành phần đồng sulfat CuSO2 dẫn đến nhiễm độc trái cây tràn lan có thể gây ngộ độc mãn tính". Bất chấp lệnh cấm DDT trên cả nước, chúng vẫn được sử dụng thường xuyên và những tác hại dài hạn thấy hiển nhiên ở các khu vực tuyệt nhiên không côn trùng lẫn chim chóc ở các vùng nông trang phía Tây Trung Quốc.

Thật thiển cận làm sao, quá nhiều sự ô nhiễm độc hại đó là ác quả tự nhiên của cái triết lý điên rồ "cứ càng nhiều càng tốt" được hàng triệu nông dân Trung Quốc tán đồng. Cho dù là phân bón hay thuốc trừ sâu cho mùa màng, chất kháng sinh ở gia súc (hay chì trong đồ chơi và sơn của chúng ta), sẽ chẳng có khái niệm hóa chất độc hại tiềm ẩn nào ở Trung Quốc trừ cái tâm lý "cứ đổ vào" hay "tô lên" rằng cách thức đó an toàn kiểu như cho thêm ít gia vị chứa chất plutoni vào khoai tây chiên.

Căn bệnh kích thích tăng trưởng nông sản quá liều của Trung Quốc như sau: Các nông dân nước này sử dụng hơn 30 triệu tấn phân đạm mỗi năm và thường xuyên dùng gấp đôi hay gấp ba lượng cần thiết. Theo chuyên gia về đất Fusuo Zhang ở Đại học Nông nghiệp Trung Quốc, bón phân quá lượng làm độ pH trong đất giảm mạnh, kết quả đất bị a-xít hóa sẽ làm giảm sản lượng cây trồng từ 30-50% ở một số khu vực.

Tương tự, việc hám dùng thuốc trừ sâu đến bệnh hoạn - thường kèm với việc phun thuốc không đúng cách - dẫn đến ô nhiễm hơn 5% đất trồng Trung Quốc. Như đã nói trên, tổng cộng đất canh tác bị mất do nhiễm độc lên tới 10%. Cụ thể hơn, đó là hơn 20 triệu mẫu[vi] đất nhiễm độc; tương đương phá hủy hoàn toàn hơn 80% đất nông nghiệp ở Iowa.

Tuy nhiên, câu chuyện kiểu này vẫn chưa dừng lại. Một vấn đề nữa là Trung Quốc sẵn sàng – quả thực còn vô cùng háo hức – dành các bãi rác thải cho những loại hợp chất độc hại nhất mà thế giới hiện đại tạo ra – cái gọi là "chất thải điện tử".

Chất thải điện tử gồm những thứ còn lại của các máy tính hỏng bị vứt bỏ, điện thoại di động lỗi thời và các đồ điện tử khác; đó thực sự là một bản hòa tấu của các kim loại nặng chẳng giống ở đâu. Tờ Khoa học hàng ngày kể: "Mỗi năm có tới 50 triệu tấn chất thải điện tử được tạo ra trên toàn cầu - đủ để chất đầy đoàn xe tải thu gom rác xếp hàng dài tới nửa vòng trái đất;" và đương nhiên, Trung Quốc dự trữ đủ xe tải chở rác để thu gom tới 70% số rác thải điện tử đó.

Đây không chỉ là Phương Tây thải sang phương Đông. Đó còn là thế kỷ 15 chạm mặt thế kỷ 21. Trong thế giới chất thải điện tử bẩn thỉu đó, nông dân Trung Quốc ngồi xổm trước lò nướng than củi bé tẹo để làm tan chảy hàn chì ở các bảng mạch và cũng chỉ dùng chiếc quạt cầm tay be bé để tránh làn khói độc hại giống như việc họ dùng các ngón tay trần tách các con chip máy tính, các tụ điện và điốt để sau bán lại cho các nhà máy sản xuất đồ dùng điện.

Đó đúng là một quá trình tái chế vô cùng nguyên thủy giữa các đồ dùng của cuộc sống hiện đại. Điều đó làm tăng thêm một mũi cạnh tranh từ các nhà máy Trung Quốc đối với các nước như Brazil, Mexico hay Pháp, Mỹ là nơi sẵn lòng đối xử với công dân nước họ như nhưng con người chứ không phải hy sinh con người cho cái mục tiêu vô thần của sản xuất giá rẻ.

Sự thật đáng ghê tởm ấy đã và vẫn tiếp diễn, và thậm chí còn tệ hơn thế bởi vì bụi độc hại từ quá trình tái chế sẽ bay xa hàng dặm đến tận các vùng nông thôn Trung Quốc. Thực vậy, ở tại và xung quanh khu ổ chuột của quá trình tái chế chất thải điện tử đó, như vùng Guiyu ở tỉnh Quảng Đông, mức độ ô nhiễm đồng, chì, nikel và nhiều loại kim loại nặng khác cao gấp 100, 200 và tới 300 lần mức an toàn.

Vậy thì sau đấy, chi phí tổng cộng của tất cả mọi nguồn nhiễm độc đất - từ hóa chất, phân bón và thuốc trừ sâu cho tới chất thải điện tử - sẽ là bao nhiêu? Theo các nhà khoa học của chính Trung Quốc, mức giá phải trả là hơn 10 triệu tấn ngũ cốc mất đi hằng năm - con số tương đương một phần sáu tổng thu hoạch lúa mì của Mỹ, một nửa sản lượng ngô của Mexico, và gần như

toàn bộ sản lượng lúa gạo hằng năm của Nhật. Vâng, đọc kỹ cái bảng giá này theo cách khác, chúng ta sẽ đau đớn hiểu ra khi đến khu vực thanh toán của hiệu tạp hóa địa phương, đó chính là 10 triệu tấn ngũ cốc Trung Quốc hằng năm phải lùng sục trong nguồn cung lương thực của các quốc gia khác do sự thiếu quản lý môi trường của nó.

Vị hoàng đế làm toàn cầu nóng lên

Thế giới không bao giờ phải đối mặt với mối đe dọa nhãn tiền đến sản xuất lương thực qui mô lớn đến thế nếu không phải các "núi băng" Châu Á đang tan chảy. Trung Quốc và Ấn Độ là hai nước hàng đầu thế giới về sản xuất lúa mì và gạo - loại cây lương thực chính của nhân loại. Sản lượng thu hoạch lúa mì của Trung Quốc gấp đôi Mỹ nước đứng thứ ba sau Ấn Độ. Còn với lúa gạo, hai nước này bỏ xa các nước sản xuất hàng đầu khác, tổng sản lượng lúa gạo 2 nước chiếm phân nửa sản lượng toàn cầu.—Friends of the Earth

Đến lúc này, chúng tôi nghĩ bạn đã nắm rõ bức tranh về sự ô nhiễm – việc Trung Quốc bỏ mặc nguồn tài nguyên thiên nhiên như thế tác động đến tất cả chúng ta. Tuy thế, vẫn còn một vấn đề môi trường khác chúng ta cần đặt lên bàn thỏa luận cấp hành tinh. Đó là vấn đề rất có trọng lượng về sự đóng góp phi thường của các nhà máy của Trung Quốc vào biến đổi khí hậu.

Trước khi chúng ta đi sâu vào vấn đề này, chúng tôi biết rằng nhiều người Mỹ không tin vấn đề biến đổi khí hậu là có thật, ít nhiều chỉ là một nguy cơ chính đáng. Chúng tôi chỉ muốn nói điều này với các bạn ở đây:

Cái giá phải trả cho hậu quả việc không ngăn chặn biến đổi khí hậu nếu nó đúng là có thật sẽ cao hơn nhiều bất kỳ số chi phí nào chúng ta cần bỏ ra để ngăn biến đổi khí hậu nếu hóa ra đó chỉ là trò lừa đảo. Theo quan điểm tích cực này, hành động về biến đổi khí hậu dường như là một hợp đồng bảo hiểm thận trọng chống lại một hiện tượng chúng ta vẫn chưa biết thế nào là đủ hoặc đến đâu là vừa.

Vì vậy, trong bối cảnh của những quan sát này, chúng tôi lưu ý rằng từ hồi đầu năm 2006 – vài năm trước khi bất kỳ chuyên gia nào thực sự nghĩ điều đó có thể xảy ra - Trung Quốc đã có bước nước rút qua mặt Mỹ trong việc trở thành quốc gia thải khí gây hiệu ứng nhà kính lớn nhất. Hơn nữa, sau vài thập kỷ tới, nếu cứ tiến hành không kiểm soát, mô hình tăng trưởng nhờ-đốt-than

của Trung Quốc, đi đôi với sự tất yếu nhung nhúc hàng trăm triệu ô tô mới trên đường phố Trung Quốc, sẽ dẫn đến sự gia tăng các loại khí gây hiệu ứng nhà kính theo cấp số nhân – mức độ tăng mà mọi quốc gia khác kể cả Hoa Kỳ cộng lại cũng không bì kịp.

Đương nhiên, đám biện hộ Trung Quốc sẽ lập luận rằng nước này có "quyền" gây ô nhiễm thế giới tương ứng với mức độ đông dân của nó. Nhưng xin đặt ra câu hỏi rằng chính xác thì ai sẽ chịu trách nhiệm về việc Trung Quốc gây ô nhiễm nghiêm trọng quá mức ngay từ đầu? Trung Quốc chắc chắn không thể thoái thác trách nhiệm này cho bất kỳ ai nữa.

Sự trớ trêu lớn nhất của tất cả việc này là Trung Quốc thực sự cũng là một trong số các nạn nhân lớn nhất của biến đổi khí hậu. Để hiểu nguyên nhân, nên biết rằng các dòng nước hùng vĩ chảy vào hai con sông lớn nhất Trung Quốc – Hoàng Hà và Trường Giang - phần lớn bắt nguồn từ vùng băng tuyết của cao nguyên Tây Tạng-Thanh Hải (Tibetan-Qinghai Plateau). Vùng đóng băng này mỗi năm đã tan ra khoảng 7%, nếu hành tinh Trái Đất thực sự tiếp tục nóng lên, các tảng băng này sẽ tan nhanh hơn nhiều. Hậu quả là Trung Quốc sẽ là nước đầu tiên đối mặt với nhiều thập kỷ những trận lũ lịch sử - sau đó là hạn hán và đói kém triền miên khi cả hai con sông lớn nhất này cạn kiệt.

Trong khi đó, các mỏm băng vùng cực trái đất tiếp tục tan và mực nước biển dâng lên, các thành phố ven biển như Thượng Hải và Thiên Tân (Tianjin) sẽ ngập nước. Đây là một khả năng xảy đến rất rõ ràng được xác nhận bằng một cảnh báo thảm khốc của Tiến Sĩ Peter Walker ở Chữ Thập đỏ: "Trong [vòng] 80 năm, vùng đất hiện có 30 triệu người Trung Quốc sinh sống sẽ nằm dưới biển, chúng ta biết điều đó sắp xảy ra, vì vậy chúng ta phải tìm cách để bảo vệ khu vực."

Vậy đấy, thưa Trung Quốc, sao Ngài không bắt đầu bảo vệ chính ngài và người hàng xóm Ấn Độ của ngài cùng phần còn lại của chúng ta – mà không phải đổ lỗi cho phần còn lại của thế giới về vấn đề này nọ và yêu sách Châu Âu hay Mỹ trả tiền cho giải pháp nào đó?

Sao China cứ tự kết liễu mình - rồi cả hành tinh này nữa

Một thành phố công nghiệp như Tianying (Thiên Tân) – dù Trung Quốc chưa

thật sự có kiểu thành phố công nghiệp – sản xuất hơn nửa sản lượng chì nước này. Vì công nghệ sản xuất nghèo nàn, qui định sản xuất còn nghèo nàn lỏng lẻo hơn, nhiều kim loại độc hại đọng lại trong đất và nguồn nước của Tianying, rồi nằm trong máu trẻ em vùng này. —Time

Để khép lại chương này, chúng ta cần phải trả lời một câu hỏi rành rành lúc này: Tại sao chính phủ độc tài toàn trị China – cái bộ máy có thể kiểm soát mọi thứ nó muốn nằm trong phạm vi biên giới của nó – lại để nước mình biến thành bãi rác của thế giới?

Lời giải thích cho câu hỏi này rất quan trọng – không chỉ dành cho nhân dân Trung Quốc. Sự thật chắc chắn là, sự dập vùi Mẹ Thiên nhiên của họ sẽ có quả báo kinh hoàng hơn bất kỳ điều gì người dân Trung Quốc đã chịu đựng trong cuộc Cưỡng hiếp Nam Kinh (Nanking) kinh hoàng những năm 30 quân Nhật hoàng gây ra, hơn cả "cuộc chiến tranh nha phiến" tàn nhẫn của Đế quốc Anh vào thế kỷ 19. Thật vậy, những "nỗi nhục ngoại bang" mà Đảng cộng sản Trung Quốc thích rêu rao với thế giới đó, dù đã vô cùng tàn bạo và gây xúc động sâu rộng thời điểm ấy, giờ còn phải chào thua so với nỗi nhục môi trường Đảng Cộng sản Trung Quốc đang gây ra cho người dân.

Vậy chính xác thì tại sao Thảm kịch vĩ đại của Bàn ăn chung này lại xảy ra? Chắc chắn, một phần lỗi phải thế nào cũng nằm đâu đó trong phòng Hội đồng quản trị của các công ty nước ngoài như BASF, DuPont, GE, Intel và Volkswagen, những kẻ xuất khẩu ô nhiễm một cách chiến lược sang Trung Quốc. Ngoài việc say sưa áp dụng nhiều biện pháp trợ giá bất hợp pháp, chính phủ China thường khuyến khích gia công, ban điều hành các công ty nước ngoài hẳn thích các quy định lỏng lẻo sơ sài của "Cục Bảo "thịt" Môi Trường" Trung Quốc (Environmental Predation Agency) hơn nhiều so với qui định của các Cơ quan Bảo vệ Môi Trường Mỹ, Nhật hay EU.

Tuy vậy, suy cho cùng, kẻ chịu trách nhiệm về "Án Tử dành cho Hành tinh" phải là chính Đảng Cộng sản Trung Quốc vì nó không chỉ chấp nhận sự hủy hoại môi trường tồi tệ mà còn trợ giúp kỹ thuật lẫn tài chính cho việc đó. Trong thực tế, cái kiểu sốt sắng chưa từng thấy của một "Trung Quốc màu-gì-cũng-được-trừ-màu-Xanh" cho phép bán tháo không khí, nước và hệ sinh thái đất trồng được qui về 3 yếu tố đơn giản dẫn đến suy vong vì hoàn toàn chẳng có chút tầm nhìn nào cho tương lai.

Yếu tố thứ nhất được thể hiện trong nguyên tắc bất thành văn của Đa?ng Cộng sản "ô nhiễm với tăng trưởng ngay bây giờ, còn bảo tồn cứ đợi đã." Từ góc nhìn thiển cận đó, họ thà đánh đổi một phần môi trường Trung Quốc để cướp đi vài triệu việc làm của phương Tây – và nhờ đó để giữ ổn định trong nước – hơn là trả chi phí bảo vệ môi trường.

Vấn đề thứ hai bắt nguồn từ rất nhiều doanh nghiệp nhà nước ở Trung Quốc, con cáo không chỉ canh chừng cái chuồng gà môi trường; nó còn kinh doanh buôn bán cả lũ gà lẫn trứng gà. Thực tế, các doanh nghiệp nhà nước cũng nằm trong đám tội đồ tệ hại nhất xả cả đống chất thải các nguồn nước và phun khí thải ô nhiễm khí quyển Trung Quốc.

Và yếu tố thứ ba căn nguyên cho sự dửng dưng trước môi trường nằm ở tư tưởng Nho giáo, theo đó, con người đóng vai trò chinh phục thiên nhiên chứ không phải thích nghi và sống cộng sinh cùng môi trường. Một trong những minh họa bi thảm nhất về ảo tưởng lập dị này là từ thời Mao Trạch Đông và Bước đại nhảy vọt vào những năm 60. Cái chiến dịch "Giết con chim sẻ" khét tiếng của Mao – nhà độc tài Trung Quốc phải vật lộn cứu nông thôn thoát khỏi lũ chuột, muỗi và côn trùng gây hại, chỉ vì con chim sẻ tầm thường.

Cái trọng tội ngớ ngẩn chống lại thiên nhiên ấy cứ như một vở nhạc kịch cách mạng Trung quốc khi Chủ tịch Mao huy động hàng triệu nông dân hò hát, la hét và đập xong chảo beng beng để xua đuổi lũ chim sẻ ra khỏi các cánh đồng. Mục tiêu của Mao là ngăn lũ sẻ không đánh chén hạt giống cây trồng. Nhưng điều vị chủ tịch không tính đến là lũ chim sẻ ăn số côn trùng còn nhiều gấp mấy số hạt giống.

Cho nên ngay sau khi China đàn áp được số lượng chim sẻ, các vùng đất nông nghiệp chính của Trung Quốc đã bị đám châu chấu đói tàn phá. Hậu quả, nạn đói theo đúng nghĩa đen cướp đi sinh mạng hàng chục triệu người Trung Quốc. Tấn bi kịch còn dài dài vì Đa?ng Cộng sản vẫn chưa rút ra được cảnh báo nào từ kiểu quản lý môi trường khôn ngoan đó.

The Red Army in 1934

Although the literal translation of the Chinese Cháng Zhēng is “Long March”, official publications of the People's Republic of China refer to "The Long March of the Red Army" (Chinese traditional: 紅軍長征, Chinese simplified: 红军长征, pinyin: Hóngjūn Chángzhēng). The Long March most commonly refers to the transfer of the main group of the First (or Central) Red Army, which included the leaders of the Communist Party of China, from Yudu in the province of Jiangxi, to Yan'an in Shaanxi. In this sense, the Long March lasted from 16 October 1934 to 19 October 1935. In a broader view, the Long March included two other forces retreating under pressure from the Kuomintang: the Second Red Army and the Fourth Red Army. The retreat of all the Red Armies was not complete until 22 October 1936, when the three forces linked up in Shaanxi.

Tác phẩm nổi tiếng của Rachel Louise Carson (27 tháng 5 năm 1907 – 14 tháng 4 năm 1964), Mùa xuân thầm lặng (Silent Spring) 1962, được ghi nhận là đã làm xuất phát điểm cho phong trào bảo vệ môi trường trên toàn cầu.

[ii] Nguyên gốc “Orwellian fashion” = liên quan, gợi nhiều liên tưởng của các tác phẩm của George Orwell, đặc biệt là cuốn tiểu thuyết trào phúng 1984, mô tả một nhà nước độc tài toàn trị của tương lai.

[iii] 1 pound ~ 450gram

[iv] Sierra Club: Tổ chức môi trường lớn nhất, lâu đời nhất và có ảnh hưởng rộng rãi nhất ở Mỹ, được thành lập tư năm 1892 ở San Francisco

[v] the National Rifle Association – NRA tổ chức ủng hộ cho việc bảo và thúc đẩy quyền sở hữu súng, an toàn vũ khí, bảo vệ săn bắn và tự vệ tại Mỹ. Theo một tạp chí Fortune khảo sát năm 1999, các nhà lập pháp và nhân viên quốc hội xem xét NRA nhóm vận động hành lang có ảnh hưởng nhất. Hoạt động chính trị của nó là dựa trên nguyên tắc rằng quyền sở hữu súng là một quyền tự do dân sự được bảo vệ bởi Điều bổ sung sửa đổi thứ hai của Tuyên ngôn Nhân quyền, và nó vẫn là tổ chức hoạt động dân quyền lâu đời nhất tại Mỹ. NRA đã có gần bốn triệu thành viên.

[vi] Acre: mẫu Anh

http://tieulun.hopto.org

Chương 13. Thảm sát người Trung quốc:

Khi Mao gặp gỡ Orwell và Đặng Tiểu Bình tại Quảng trường Thiên An Môn

Chủ nghĩa cộng sản không phải là tình yêu. Chủ nghĩa cộng sản là búa tạ để chúng ta đập nát kẻ thù. - Mao Trạch Đông

Trong "thiên đường công nhân" Trung quốc, quá đỗi bình thường khi "kẻ thù" của nhà nước Đa?ng Cộng sản lại chính là người dân của Trung quốc. Những kẻ thù công dân nầy là những người lao động chăm chỉ chân thực trong nước Cộng hòa "Nhân dân" muốn có thu nhập cao hơn, điều kiện làm việc tốt hơn, những người khao khát có được nước sạch và không khí dễ thở, những người đấu tranh vì trợ cấp hưu trí và chăm sóc y tế thỏa đáng, những người tuyệt vọng và nhiệt thành mưu cầu tự do được bày tỏ quan điểm chính trị và tôn giáo của mình.

Tại những lãnh thổ chiếm đóng như Tây Tạng, Nội Mông, và tỉnh Tân Cương, những "kẻ thù"nầy của Đa?ng Cộng sản Trung quốc cũng chính là người dân bản địa dám mưu cầu quyền tự chủ với Bắc Kinh, những người đòi hỏi phần chia công bằng trong sự thịnh vượng được tạo ra từ việc khai thác tài nguyên trên quê hương của mình, những người phẫn nộ sâu sắc và từ trong xương tủy dòng người nhập cư ồ ạt của sắc tộc Hán Trung hoa thống trị do Bắc Kinh đưa vào nhằm mục đích đặc biệt là pha loãng và "thanh tẩy" bộ gien của họ.

Đối với hàng trăm triệu nạn nhân của Cộng hòa Nhân dân Trung hoa, đất nước nầy là một là bộ ba gồm:

• Sự đàn áp được nuôi dưỡng trong nhà với mô hình tăng trưởng kinh tế gây ô nhiễm tràn lan hoạt đông dựa trên nhân công rẻ mạt

• Chế độ thần quyền của Đa?ng Cộng sản dựa trên giai cấp, khô cứng ít giúp cho sự thay đổi đi lên, và

• Một chủ nghĩa toàn trị kiểu "Orwell về steroids" theo dõi từng cử động nhỏ

của chúng ta, bóp nghẹt từng hơi ta thở, và tuyệt đối không cho phép đối lập.

Trên thực tế, cái tên đầy mỉa mai "Cộng hòa Nhân dân" vừa không phải là một nền dân chủ đại diện trong đó những người lãnh đạo được nhân dân bầu ra một cách chính đáng tại những thùng phiếu, cũng không phải là một nền "cộng hòa"nơi mà người dân với bất kỳ cách thức, khuôn mẫu, hay hình thức nào, duy trì sự kiểm soát cần thiết đối với chính quyền. Thay vào đó, các cuộc họp và quá trình ra quyết định của Đa?ng Cộng sản Trung quốc cầm quyền hoàn toàn không rõ ràng và được các phương tiện truyền thông do Đa?ng kiểm soát bằng bàn tay sắt lược lọc.

Sự dối trá to lớn bắt đầu với cái tên của nước Trung quốc và được nêu trong hiến pháp của nó

Công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung hoa có quyền tự do ngôn luận, báo chí, hội họp, lập hội, tuần hành và biểutình. - Điều 35 Hiến pháp Trung quốc

Cũng như cái tên của nước Trung quốc - "Cộng Hòa Nhân dân" - một sự dối trá đầy mỉa mai, Hiến pháp của nước Cộng hòa Nhân dân nầy cũng là một trò đố chữ đầy rẫy những điều vô lý. Trong khi điều 35 bảo đảm các quyền như tự do ngôn luận, lập hội, hội họp và biểutình, thì việc thực hiện bất cứ quyền nào trong số đó - nhất là biểutình- sẽ bị đánh cho thê thảm hoặc bị bỏ tù, hay bị cả hai.

Về tự do báo chí, một điều kiện tiên quyết cho một nhà nước cảnh sát thành công là khả năng của nó trong cả kiểm soát các luồng thông tin và cả định hình nhận thức hiện thưc bên trong và bên ngoài thông qua quản lý truyền thông vào và ra. Đây là một quá trình có hai bước nhằm đàn áp thông tin chân thực và thay thế nó bằng sự lừa dối đầy thuyết phục; và Trung quốc sử dụng báo chí và truyền thông điện tử của nó làm điều nầy rất hiệu quả. Thực tế, Chỉ số Tự do Báo chi gần đây nhất do Tổ chức Phóng viên Không biên giới công bố xếp Trung quốc ở thứ hạng 171 trong số 178 nước, chỉ đứng trên khoảng vài hố đen kiểm duyệt ngặt nghèo như Sudan, Bắc Hàn, và Iran.

Đối với Điều 40 của Hiến pháp, nêu, "Tự do và sự riêng tư thư tín của công dân nước Côngh hòa Nhân dân Trung hoa được luật pháp bảo vệ." Điều nầy cũng thật nực cười. Thử lên internet ở Trung quốc và gửi thư điện tử cho một người bạn. Bức thư mang tính "riêng tư" sẽ bị kiểm tra bởi một "Vạn lý Hỏa

thành" sử dụng trên 50.000 cảnh sát mạng và nhân viên kiểm duyệt; chúng tôi đã trực tiếp thấy được điều nầy khi cảnh sát ở Thẩm quyến bắt giữ những người bất đồng chính kiến mà chúng tôi đã sắp xếp lịch gặp thông qua thư điện tử.

Để biết tác dụng của bức Vạn lý Hỏa Thành, ta có thể thử như sau: Vào một quán cà-phê internet ở bất kỳ thành phố Trung quốc nào và thử đánh vào trình duyệt web cụm từ như "freedom of speech" (tự do ngôn luận) hay "Tiananmen Square demonstrations" (biểutình ở Quảng trường Thiên An môn.) Các đường link tìm được sẽ bị khóa. Thử lần nữa, máy của ta sẽ bị tắt ngúm. Lặp lại việc đó, hầu như ta sẽ bị cảnh sát mạng Trung quốc trực tiếp thăm hỏi - hay bị ai đó trong mạng lưới an ninh không chuyên túm giữ, những người nầy giờ đây giao nộp công dân mạng đồng bào của mình để lấy tiền thưởng. Chủ tịch Hồ Cẩm Đào đã cảnh báo:

[Chúng ta phải] tăng cường và cải tiến hơn nữa việc kiểm soát các trang thông tin mạng, nâng cao mức độ kiểm soát xã hội ảo, và hoàn thiện cơ chế của chúng ta đối với các kênh trực tuyến ý kiến công chúng.

Cũng có ích khi biết thêm rằng, kiểm duyệt, giống như nhiều thứ khác ở Trung quốc, được kết hợp trong chiến tranh kinh tế của Bắc Kinh chống lại các đối tác thương mại và đối thủ cạnh tranh của nó. Ví dụ, việc cấm các rạp Trung quốc chiếu phim của Hollywood với lý do phản đối về mặt văn hóa và đạo đức trong khi ngầm cho phép sao chép chúng trên đường phố Thượng Hải rõ ràng là một rào cản thương mại to lớn nhằm vào một trong những ngành công nghiệp to lớn của Mỹ.

Tương tự, ngăn cản các công ty Mỹ như Google, YouTube, và Facebook xâm nhập thị trường Trung quốc trong khi đó lại nuôi dưỡng các hãng nhái như Baidu, Youku, và RenRen là một sự vi phạm trắng trợn luật lệ của Tổ chức Thương mại Thế giới ẩn núp đằng sau lập luận quái đản cho rằng kiểm duyệt là một lý do hợp lệ chứ không phải là tội ác chồng chất. Businessweek đã lưu ý, "Néu Facebook trồng bắp hay chế tạo xe, tiếng thét sẽ vượt ra ngoài rằng Trung quốc đang dựng lên các rào cản thương mại"

Và đây là một điều khoản khác trong hồ sơ đầy mỉa mai đó: Thực tế là rất nhiều công dân Trung quốc bị giam giữ vì cố gắng thực hiện quyền tự do quy định tại các Điều 35 và 40 cho thấy rõ ràng rằng công an Trung quốc chẳng

thèm bận tâm đọc đến Điều 35 của Hiến pháp. Nó nêu rõ

Sự tự do của công dân nước Cộng Hòa Nhân dân Trung Hoa là bất khả xâm phạm.

Thực tế, hiện nay có khoảng hai triệu người dân Trung quốc đang chết mòn trong hơn 300 nơi được gọi là trại "Cải tạo Lao động"; và hàng chục nghìn người dân đang bị giam giữ vì những tội như theo đạo Thiên chúa "chưa được đăng ký" hay là thành viên của giáo phái Pháp Luân Công. Điều nầy nữa, cũng thật kỳ lạ vì Điều 36 của hiến pháp đó nêu rõ:

Công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa có quyền tự do tín ngưỡng.

Tất nhiên, khi người dân Trung quốc bình thường buộc phải đối mặt với sự tương phản hoàn toàn giữa những lý tưởng được Hiến pháp của họ quy định và hiện thực cuộc sống hàng ngày kiểu như nhà văn Orwell đã mô tả, họ tự trải nghiêm tình huống đối nghịch nhận thức nghiêm trọng của riêng mình. Điều đó làm nảy sinh câu hỏi: Điều gì đã khiến một quốc gia có người dân chăm chỉ, thông minh, và một lịch sử kinh tế,văn hóa lâu đời, phong phú như thế lại rơi vào địa ngục toàn trị như hôm nay? Để trả lời câu hỏi đó, nên xem xét vắn tắt ít ra vài khúc quanh lịch sử chủ yếu.

Một đế quốc hùng mạnh suy tàn trong đói nghèo cô lập

Một hạm đội [Trung Hoa]khổng lồ rời cảng vào năm 1414 giong buồm đi về phương Tây trong một chuyến đi thương mại và thám hiểm. Nhiệm vụ đó vượt xa những gì Columbus...có thể hình dung. Hạm có ít nhất 62 chiếc tàu thương mại kiểu Galileo to lớn, bất cứ chiếc nào trong số đó đều có thể chứa ba tàu nhỏ của Columbus trên sàn của nó.- The Emperor’s Giraffe

Phần lớn sự đổi mới và chuyển động mà chúng ta gắn với Trung quốc có nguồn gốc từ triều đại nhà Đường (khoảng từ năm 600 đến năm 900 sau Công nguyên) và đầu triều đại nhà Minh (khoảng 1370-1450). Trong cả hai thời kỳ nầy, Trung quốc - nước phát minh ra mọi thứ từ la bàn, thuốc súng, tên lửa nhiều tầng đến tiền giấy, xe đẩy, rượu, cờ tướng - cho đến lúc đó là nền văn minh thịnh vượng nhất, hùng mạnh nhất, ổn định và tiên tiến nhất trên Trái Đất.

Đặc biệt trong triều đại nhà Minh, khi châu Âu còn ngủ vùi trong thời kỳ tăm tối, Trung quốc đã phát triển một nền kinh tế tiêu dùng vững chắc được một đế chế sáng tạo công nghệ và thương mại quy mô hỗ trợ. Chính trong thời kỳ nầy hoàng đế thứ ba triều Minh đã hạ thủy hạm đội thám hiểm lớn nhất mà thế giới từng thấy - cả trước và sau thời kỳ đó.

Theo ghi chép trong cuốn The Emperor's Giraffe của Samuel Wilson, hạm đội viễn chinh hoàng gia của Trung quốc có hàng trăm "thuyền chở châu báu" đồ sộ - bằng khoảng một nửa chiều dài chiếc du thuyền hiện đại. Chúng chở hàng chục nghìn thủy thủ Trung quốc đến Ấn độ, châu Phi, và Trung Đông, và trở về với đồ cống nạp và các đại sứ từ phương xa. Nếu so sánh, tất cả những thứ mà Christopher Columbus có chỉ là một nhúm thuyền nhỏ tội nghiệp, và với việc hạ thủy hạm đội hoàng gia của nó, Trung quốc đã sẵn sàng để trở thành một thế lực quốc tế có thể dễ dàng gạt Tây Ban Nha và Anh sang một bên trong cuộc chinh phục địa vị bá chủ toàn cầu ở thế kỷ mười sáu.

Tuy thế, giấc mơ đế quốc của Trung quốc đã không biến thành hiện thực. Năm 1433, những quan thái giám đầy quyền lực đã đột ngột cắt đứt các chuyến thám hiểm, phá hủy tàu thuyền, và thậm chí cố xóa sạch hồ sơ chuyến đi đó. Theo sau đó là một chính sách biệt lập tai hại khiến đất nước Trung hoa vĩ đại một thời dần dần chìm vào những thời kỳ đen tối trong khi phương Tây lại phát triển rực rỡ.

Vào đầu những năm 1800, bất chấp chính sách biệt lập của nó, Trung quốc vẫn chiếm một phần ba tổng sản lượng nội địa (GDP) của thế giới so với 3% khiêm tốn của Mỹ. Tuy nhiên ở khúc quanh quan trọng nầy của lịch sử, Trung quốc đã hoàn toàn chối bỏ cuộc Cách mạng Công nghiệp.

Thay vào đó, trong một vụ "gậy ông đập lưng ông" to lớn của lịch sử, những công nghệ Trung hoa như thuốc súng, la bàn được các nước châu Âu biến thành vũ khí và rốt cuộc tiến hành cướp bóc Vương quốc Trung tâm một thời kiêu hãnh và hùng mạnh nầy. Chính trong thời kỳ dài mà người Trung quốc gọi là thời kỳ "sỉ nhục của ngoại quốc" nầy, các thế lực đang nổi lên của phương Tây đã thiết lập các căn cứ tiền tiêu ở các thành phố cảng như Quảng Châu, Hạ Môn, Phúc Châu, Ninh Ba và Thượng Hải. Những kẻ thực dân nầy không đến trong hòa bình mà đến để bòn rút của cải của Trung quốc để chở về Anh, Hà lan, và Bồ Đào Nha.

Cũng trong thời kỳ nầy nước Anh phát động cuộc Chiến tranh Thuốc phiện buộc Trung quốc chấp nhận nhập khẩu thuốc phiện đầy chết chóc từ Ấn độ để Anh có thể cân bằng thâm hụt thương mại khổng lồ với Trung quốc về những hàng hóa như bông, lụa, trà. Những cuộc chiến tranh nầy lên đến đỉnh điểm với cuộc nổi dậy của Nghĩa Hòa Đoàn, một cuộc nổi dậy của người Hoa chống lại người nước ngoài đã bị lực lượng viễn chinh chung của quân đội Châu Âu và Mỹ đàn áp dã man. Chính các đội quân nước ngoài nầy đã tiến vào Tử Cấm Thành bước qua la(ng tẩm của các hoàng đế triều Minh vĩ đại xé nát mẩu cuối cùng của lòng tự trọng, sự kiên nhẫn, và quan trọng nhất, sự đoàn kết của người Trung quốc.

Theo sau sự sỉ nhục của nước ngoài nầy, Trung quốc từ từ phân rã trong cuộc cách mạng toàn diện. Sau hy vọng ngắn ngủi về một nền cộng hòa dưới sự lãnh đạo của Tôn Trung Sơn vào năm 1912, Trung quốc nhanh chóng bị cuốn vào cuộc nội chiến đẫm máu, phức tạp giữa những người quốc gia, cộng sản, và địa chủ tư nhân. Đây là một sự hỗn loạn làm suy nhược và mời gọi cuộc xâm lược tàn bạo của Nhật Bản và nó đạt đỉnh điểm với sự nổi lên của Mao Trach Đông, sự thành lập nước Cộng hòa Nhân dân vào năm 1949, và cuộc đào thoát sang Đài loan của những người quốc gia Trung quốc.

Điều Mao đã làm ở Woodstock

Nam Kinh là một thành phố lớn có 500.000 dân...số người bị xử tử ở Nam Kinh ít quá, phải giết nhiều người Nam Kinh hơn nữa. - chỉ đạo của Mao Trạch Đông đàn áp phản cách mạng ở Nam Kinh và Thượng Hải

Mao Trạch Đông được tôn vình là người đã tái thống nhất Trung hoa, đặt dưới sự cai trị của "Hán" tộc, trục xuất vô diều kiện tất cả người nước ngoài, khôi phục niềm tự hào Trung hoa. Điều đó cho thấy, cái giá nhân dân Trung quốc đã phải trả bằng máu, nước mắt, mồ hôi, lao động cưỡng bức, tù tội và trả cho sự hoang tưởng giải phóng kiểu cộng sản của Mao là một cái giá cực kỳ đắt.

Trong khi Hitler giết hay tiêu diệt khoảng 12 triệu dân thường và Stalin khoảng 23 triệu trong các cuộc thanh trừng và nạn đói của hắn, số người chết do Mao đâu đó trong khoảng từ 49 đến 78 triệu. Điều đó khiến Mao trở thành kẻ giết người hàng loạt ác độc nhất trong mọi thời đại - theo Piero Scaruffi, người đã nghiên cứu những cuộc diệt chủng kinh hoàng nhất trong lịch sử..

Trên thực tế, trong suốt hai thập kỷ rưỡi cai trị của Mao, khi không bơi qua sông Dương Tử để luyện sức khỏe, ngài Chủ tịch tâm thần nầy sẽ nhảy từ một chương trình điên rồ hay một cuộc thảm sát nầy sang một chương trình điên rồ hay một cuộc thảm sát khác. Chẳng hạn, chương trình "Đại nhảy vọt" của ông ta bao gồm việc nấu chảy toàn bộ sắt thép trong nước tại những lò rèn tự chế tại nhà vô dụng và tận diệt chim sẻ. Thảm họa kinh tế và nạn đói lan tràn tất yếu theo sau từng bước cải cách hoàn toàn điên rồ của Mao.

Không kém thảm khốc - và khủng khiếp - là những cuộc thanh trừng định kỳ của Mao nhằm vào các phần tử phản cách mạng, trí thức, các phần tử trong Đa?ng mà ông ta gọi là "những kẻ theo con đường tư bản". Hiện tượng những năm 1960 được biết đến như là cuộc "CáchmạngVănhóa" cực kỳ tàn bạo; và tất cả những người đã sống qua thời kỳ đó đều lưu lại những vết sẹo trong tâm khảm.

Trong thời kỳ CáchmạngVănhóa nầy, khi các ban nhạc Rolling Stones và Beatles nổi lên từ nước Anh làm sôi động thế giới âm nhạc và những người hip-pi phản kháng tìm kiếm hòa bình và tình yêu trên những cánh đồng Woodstock, những đội viên điên cuồng Hồng Vệ Binh sục sọi mọi ngóc ngách phố phường để tìm kiếm nạn nhân cho bạo lực chính trị kỳ dị của chúng. Đồng thời, doanh nhân, trí thức, giáo sư bị đổ tội cho tất cả những điều xấu xa của Trung quốc và bị cưỡng bức lao động chân tay, còn những người thiếu nhiệt tình cách mạng thường bị vây bắt, bị làm nhục công khai, và bị giam giữ nhiều năm trong trại cải tạo lao động. Ngay cả khi nền kinh tế Trung quốc tiếp tục rơi vào trì trệ, người dân Trung quốc được dạy nói láo để tồn tại và vâng lời để tiến thân; và tấm khăn liệm kiểu Orwell phủ trên nước Cộng hòa Nhân dân nầy vẫn tiếp tục là di sản bền vững nhất của Mao.

Chủ nghĩa Tư bản Nhà nước trỗi dậy từ đống đổ nát của Chủ nghĩa Cộng sản Nhà nước

Mèo trắng hay mèo đen không quan trọng, miễn là nó bắt được chuột. - Đặng Tiểu Bình

Người đã đưa Trung quốc ra khỏi bãi lầy kinh tế của Mao là Đặng Tiểu Bình. Ông ta là một cựu lãnh đạo Đa?ng từng bị thanh trừng đưa về làm việc tại một nhà máy sản xuất máy kéo trong CáchmạngVănhóa. Sau khi con trai ông ta bị Hồng Vệ binh đánh đập và ném ra cửa sổ tầng tư, Đặng được Hoa Quốc

Phong, người thừa kế của Mao, ân xá và phục hồi.

Sau cái chết của Chủ tịch Mao, Đặng quỷ quyệt đã cáo già hơn bà góa phụ của Mao và Bè lũ Bốn tên khét tiếng của bà ta cũng như cáo già hơn Hoa Quốc Phong, người đã cứu ông ta. Trong khi không bao giờ tuyên bố các chức vụ lãnh đạo Đa?ng chính thức, Đặng đã nắm quyền lực một cách không chính thức, và mọi người đều biết ông ta là chủ nhân thực sự của bầy rối.

Thực ra, Đặng Tiểu Bình là nhân vật quan trọng nhất ở Trung quốc hiện đại ít ra vì hai lý do, Thứ nhất, trong khi Tổng bí thư Mikhail Gorbachev nhượng bộ người biểutình và cho phép sự tan rã của Liên Xô Cộng sản, chính Đặng là người đã ra lệnh quân đội Trung quốc tàn sát những người biểutình tại Thiên An môn vào năm 1989 - để bảo vệ nhà nước Trung Cộng vô nhân và hà khắc.

Quan trọng không kém, Đặng được ghi nhận là đã một mình thúc đẩy nhãn hiệu chủ nghĩa tư bản trọng thương được nhà nước bao cấp, đặc trưng của nền kinh tế Trung quốc "lợi mình, hại người" ngày nay. Chính Đặng là người mở ra các đặc khu kinh tế cho phương Tây và là người rốt cuộc đã giải phóng một lực lượng lao động khổng lồ trên thị trường thế giới được trang bị những vũ khí hủy diệt việc làm mạnh mẽ như trợ cấp xuất khẩu phi pháp và đồng tiền bị thao túng.

Chính đó là Trung quốc ngày nay mà Mao và Đặng đã tạo ra, tàn nhẫn với nhân dân của mình và chơi bẩn với đối tác thương mại. Trong chương tiếp theo, chúng tôi sẽ trình bày việc đàn áp và sự tàn bạo trong tất cả Cái chết do Trung quốc trên sự ô nhục Trung quốc. Khi chúng ta làm điều đó, ta sẽ thấy được hai di sản của Chủ tịch Mao và Đặng Tiểu Bình tiếp tục duy trì như thế nào trong một nhà nước cảnh sát toàn trị tàn bạo nhất trong lịch sử.

http://tieulun.hopto.org

Chương 14: Đưa gen của Bắc Kinh thống trị thế giới và những câu chuyện có thật

Dúi đầu xuống cống, rút móng tay, làm mất ngủ, làm bỏng bằng đầu thuốc lá và đánh đập bằng roi điện là một trong số những thủ đoạn tra tấn dã man của cảnh sát Trung Quốc và nhân viên nhà tù để lấy cung và duy trì kỷ luật đối với tù nhân, theo một điều tra và phát hiện của Liên Hiệp Quốc. - Theo thời báo Guardian của London

Đa?ng Cộng Sản Trung Quốc ngày nay đã đánh đập, tra tấn, bòn vắt sức lao động đến tận xương tủy, làm cho vô sinh, bỏ tù và giết chết chính công dân của họ, hàng triệu người Tây Tạng, Nội Mông và người dân tộc thiểu số Uyghurs như thế nào? Ở chương này, chỉ cần đọc lướt qua những thủ đoạn tàn bạo và nham hiểm của Bắc Kinh bạn dễ dàng hiểu rằng vấn đề ở Trung Quốc là do chính quyền gây ra. Dân chúng chỉ là những người vô tội bị chính quyền đàn áp mà thôi.

Trẻ sơ sinh nam không bao giờ bị bỏ rơi - ngoại trừ những em đã bị ném trong thùng rác

Việc dìm chết trong nước hoặc ruồng rẫy đối với trẻ sơ sinh nữ là một hành vi phạm tội nghiêm trọng – Đột nhập vào một bức tường bệnh viện ở làng Dai Bu tỉnh Vân Nam.

Chỉ tính riêng Trung Quốc thì số lượng thanh niên độc thân được gọi bằng cụm từ "những nhánh cây chết" đã bằng số lượng thanh niên của toàn nước Mỹ. Ở bất cứ quốc gia nào, đàn ông trẻ không gia đình là báo hiệu của vô số rắc rối như tỉ lệ tội phạm, nạn buôn bán cô dâu, lạm dụng tình dục, ngay cả tỉ lệ tự tử của nữ giới đang gia tăng và con số này sẽ còn tăng hơn nữa khi lớp trẻ bây giờ lớn lên. – Theo tạp chí kinh tế

Có một sự thật không thể chối cãi được, rằng Trung Quốc là quốc gia vừa có tốc độ bùng nổ dân số lớn nhất, vừa đông dân nhất hành tinh. Bằng nhiều giải pháp cho đến nay, Trung Quốc đã nỗ lực khắc phục tình trạng quá tải về dân số bằng "chính sách một con" – nhưng nó đã không giải quyết được vấn đề

mà còn tạo ra thêm nhiều rắc rối khác. Trong khi một số nước đang phát triển khác như Bra-xin, Ấn độ và Mễ Tây Cơ đã quản lý dân số hiệu quả bằng các giải pháp mang tính nhân văn, thì chính quyền Trung Quốc lại lạnh lùng duy trì kiểm soát thực trạng sinh sản bằng cưỡng bức, ép buộc triệt sản, nạo phá thai và giết chết trẻ sơ sinh.

Điểm nhấn trong chính sách cưỡng chế của Trung Quốc là tiền phạt đối với trường hợp sinh con thứ hai, số tiền phạt khổng lồ đó gần như luôn vượt quá khoản thu nhập hàng năm của nhiều gia đình. Khoản tiền phạt lớn tới mức nếu quyết định sinh đứa con thứ hai, hầu hết các cặp vợ chồng phải đương đầu với sự kiệt quệ, tiêu tan tài chính. Hậu quả không có gì ngạc nhiên rằng số ca nạo phá thai tại Trung Quốc còn hơn lớn hơn số ca nạo thai của tất cả các quốc gia khác trên thế giới cộng lại với gần 13 triệu ca một năm, theo con số ước tính dè dặt của chính phủ.

Tuy nhiên phải lưu ý rằng ngay cả khi một cặp vợ chồng có đủ tiền để trả tiền phạt hoặc biện minh cho sự ngoại lệ, điều đó cũng không có nghĩa họ có thể sinh đứa thứ hai. Các quan chức hăng hái địa phương những người mà cơ hội thăng tiến của họ phụ thuộc vào mức độ chấp hành chính sách một con, thường được biết như những người dùng vũ lực để vây bắt phụ nữ có thai.

Chẳng hạn như, tờ Thời Báo đã nêu trường hợp 61 phụ nữ có thai đã bị cưỡng ép và đưa đến bệnh viện Quảng Tây để tiêm thuốc phá thai như thế nào. Kênh truyền hình phổ thông Al Jeezera đã làm phóng sự rất điển hình về việc tương tự đối với Xiao Ai Ying, người đã bị ép buộc nạo phá bào thai 8 tháng bởi vì bà ấy đã có một con gái 10 tuổi. Còn Đài Phát Thanh Quốc Gia đã miêu tả mục sư đạo cơ đốc Liang Yage và vợ, cô Wei Linrong bị ép buộc đưa đến bệnh viện để phá thai như thế nào mặc dù họ muốn được trả tiền phạt để sinh đứa con thứ hai. Khi cặp vợ chồng từ chối ký đơn đồng ý phá thai, các quan chức đã ký giả chữ ký của họ và tiêm thuốc cho người vợ đang mang thai 7 tháng. Ngày hôm sau, bà Wei đã trải qua 16 giờ đồng hồ khủng khiếp trong những cơn đau co bóp dạ con trước khi cho ra một bé trai đã chết, thi thể bé sau đó đã bị nhân viện bệnh viện ném vào túi rác ni lông.

Trong khi Wei Linrong mất đứa con trai thì hầu hết các bé gái đã là nạn nhân bởi chính sách một con của Trung Quốc. Thực vậy, hầu hết các thai nhi bị loại bỏ là bé gái, rất nhiều ca nạo phá thai là hậu quả của sự lựa chọn giới tính, và việc loại bỏ thai nhi gái hiện vẫn còn quá phổ biến nên phải cần đến

những cuộc vận động công khai mang tính chất cộng đồng để chống lại những thực tế vô nhân đạo đó.

Vì luật pháp Trung Quốc nghiêm cấm vợ chồng kể cả đã và chưa có con dưới 35 tuổi nhận thêm con nuôi, cho nên không có gì đáng ngạc nhiên khi hàng ngàn bé gái Trung Quốc vô thừa nhận lại may mắn tìm thấy mái ấm ở Mỹ, Úc và châu Âu. Nhờ đó, vấn đề trao đổi con nuôi nhân đạo của chính quyền Trung Quốc đối với nước ngoài đã gặt hái được nhiều kết quả.

Ít nhất đối với nhà báo Joseph Farah, chính sách chọn lọc thai nhi của Trung Quốc được cho là "sự tàn sát khủng khiếp lớn nhất trong lịch sử nhân loại." Dù bạn đồng ý hay không, thì sự thực là việc loại bỏ thai nhi có chọn lọc của Trung Quốc đã dẫn đến bất ổn xã hội do mất cân bằng giới tính. Trên thực tế, tại Trung Quốc cứ 119 bé trai được sinh ra mới có 100 bé gái, trong khi ở một số tỉnh tỷ lệ này cao hơn, khoảng 130:100Bottom of Form

Do chính sách một con này mà ngày nay hơn một trăm triệu đàn ông Trung Quốc không thể tìm được vợ. Những “nhánh cây chết” này- cụm từ thường dùng ở Trung Quốc để chỉ thanh niên không vợ- còn nhiều hơn cả số lượng đàn ông của Nhật Bản và Hàn Quốc cộng lại hay bằng toàn bộ thanh niên của Mỹ.

Hậu quả không thể tránh khỏi là sự gia tăng đột biến về nạn mãi dâm và những hệ lụy đi cùng nó, nô lệ tình dục, cả việc bắt cóc tống tiền phụ nữ từ nước ngoài. Thật vậy, tờ Bưu Điện Nữu Ước khẳng định có hơn cả trăm ngàn phụ nữ Bắc Triều Tiên đã được đưa vào Trung Quốc để làm nô lệ tình dục. Thực tế, những gì xảy ra ở Trung Quốc không chỉ dừng lại ở Trung Quốc.

Ba tỉnh tự trị của sách Khải Huyền

Chúng tôi đã bị lừa, bị sát hại, hãmhiếp, vi phạm, bị tước đoạt, bị phản bội, bỏ đi, bán và bị tra tấn quá lâu! -Kekenus Sidik, một người biểutình phản đối Uyghur.

Triệt sản bắt buộc không chỉ giới hạn đối với phụ nữ Trung Quốc đã có một con. Thật vậy, nó còn là một qui định bắt buộc được áp dụng ngay cả Tây Tạng, Inner Mongolia và Tây Turkestan – ba tỉnh được gọi với cái tên nực cười là “tự trị” của Trung Quốc. Đây là một bức tranh toàn diện hơn về mưu

đồ xóa bỏ dân tộc thiểu số.

Mặc dù Bắc Kinh trên danh nghĩa tuyên bố rằng Tây Tạng, Nội Mông và Tây Turkestan nằm dưới sự thống trị của Trung Quốc đã nhiều năm, trên thực tế những vùng này vẫn duy trì những nét văn hóa riêng biệt, đặc trưng của họ và thực hiện cơ chế tự quản cho đến khi Đa?ng Cộng sản bành trướng trong những năm 50. Trong suốt thời gian này, Hồng Quân Liên Xô đã xua Đức Đạt Lai Lạt Ma rời khỏi Tây Tạng và Mao Trạch Đông đã tách Nội Mông Cổ ra khỏi Liên Xô. Với sự trợ giúp của Stalin, Mao cũng đã khéo léo đạo diễn thành công vụ tai nạn đâm máy bay để thủ tiêu các lãnh đạo chính trị của Đông Turkestan và nhờ đó đã dễ dàng thay thế dàn lãnh đạo này bằng những con rối bù nhìn người Trung Quốc.

Ngày nay, sau hơn năm mươi năm trôi qua, cả ba vùng lảnh thổ tự trị này còn vẫn được duy trì dưới đôi ủng của Đa?ng Cộng sản Trung Quốc. Họ bị tổn hại từ chiến dịch đồng hóa dân tộc tàn nhẫn với mục đích để thay thế dân tộc thiểu số bản địa bằng dân tộc Hán Trung Quốc. Điều này được gọi là "Hán hóa" Tây Tạng, Nội Mông, và Đông Turkestan liên quan đến tất cả mọi thứ từ việc sắp xếp đưa vào hàng triệu người dân tộc Hán Trung Quốc cũng như loại bỏ (hoặc giết chết) người dân địa phương tới việc làm các phụ nữ địa phương vô sinh hoặc lai gen của họ thông qua chính sách phát động kết hôn với đàn ông Hán.ListenRead phoneticall

Dictionary

Đến nay, việc đồng hóa dân tộc đã thành công nhất tại Nội Mông Cổ, nơi có đến 80% dân số là người Hán. Theo Đa?ng Nội Mông, để thực hiện chính sách Hán hóa này, hơn một phần tư triệu người Nội Mông Cổ đã bị sát hại, để thay thế họ 15 triệu người Hoa được di cư đến để xóa dần nền văn hóa Nội Mông.

Ở miền Đông Turkestan ngày nay nơi được biết như tỉnh Tân Cương trên bản đồ Trung Quốc - Rebiya Kadeer, một lảnh đạo người Uyghur bị trục xuất sang Mỹ từ quê quán Tân Cương của cô ta đã khai báo với Quốchội Mỹ rằng có đến 240.000 người của cô ta, hầu hết là phụ nữ bị bắt buộc phải rời khỏi quê hương. Đa số những người phụ nữ này đã bị ép buộc làm vợ những người đàn ông Hán Trung Quốc để lai giống, trong khi nhiều người khác bị cưỡng bức làm nô lệ và nhân công tình dục giá rẻ. Thêm vào đó, mặc dù có

trường hợp ngoại lệ dành về chính sách một con cho các dân tộc thiểu số, thế nhưng hàng ngàn phụ nữ Uyghur đã phải chịu "ép buộc phá thai, triệt sản, đặt vòng tránh thai".

Sự bất bình và lòng oán hận ở Tân Cương đã lên đỉnh điểm vào năm 2009 với những phản đối leo thang dẫn đến cuộc chiến giữa người Uyghurs và người Hán. Bằng những phản ứng không khoan nhượng, Cảnh Sát Trung Quốc đã vây bắt và đánh đập hàng trăm người chống đối – thậm chí họ đã thủ tiêu hàng chục đàn ông Uyghur. Một cư dân Urumqi mô tả cuộc đàn áp dã man đó với tổ chức giám sát nhân quyền: "Mọi người bị xua ra khỏi nhà, Phụ nữ và người già đứng sang một bên, tất cả đàn ông từ 12 đến 45 xếp thành hàng úp mặt vô tường. Họ tùy tiện đánh người, ngay cả những người già – một người hàng xóm tuổi 70 của chúng tôi đã bị đấm và đá nhiều lần. Chúng tôi không thể làm gì để ngăn chận họ, họ đã không thèm nghe chúng tôi."

Tình hình ở Tây Tạng hầu như không khá hơn hơn so với Nội Mông Cổ, Tân Cương. Trên thực tế, sự ra đời của một tuyến đường sắt cao tốc đến Tây Tạng từ các thành phố như Bắc Kinh, Thành Đô, Quảng Châu và Thượng Hải chỉ đơn thuần nhằm tăng tốc và củng cố sự bành trướng dường như không bao giờ kết thúc của người Hán Trung Quốc vào dãy Hy Mã Lạp Sơn.

Ở Tây Tạng ngày nay, người Hán Trung Quốc sở hữu hầu hết các cửa hiệu ở thủ đô Lhasa và dường như chiếm phần lớn dân số của thủ đô. Trong lúc đó, tiếng Tây Tạng hiện đang dạy như ngoại ngữ thứ hai còn tiếng Quan Thoại là ngôn ngữ độc nhất được phép sử dụng trong các trường trung học.

Nông thôn Tây Tạng nằm trong một cuộc bao vây Hán hóa tương tự. Một số trường hợp người Hán đã xây dựng những con đập cho những ngôi làng Tây Tạng , sau khi đập vỡ, toàn bộ ngôi làng đã bị sơ tán, dân du mục thì bị dồn vào các trại bê tông còn vật nuôi của họ bị tịch thu sung công quỹ. Một tù nhân trong trại giải thích cảnh ngộ éo le của những người dân du mục bị giam trong đó: "Họ không có việc làm cũng chẳng có đất đai, cách duy nhất để có thể sống và tồn tại là ăn cắp."`

Và đây là một bản lấy cung số - 22 của người Tây Tạng : Một số nông dân địa phương đã phải thu hẹp phần đất cho thuê của họ đối với người Hán để trả lại các khoản vay cho các ngôi nhà mới mà họ đã buộc phải mua theo chính sách tái định cư của chính phủ. Dĩ nhiên, các chủ ngân hàngTrung

Quốc là người thực hiện các hợp đồng thỏa thuận cho thuê này.

Những nguyên do kể trên đã bị dồn nén cùng những nguyên do khác nữa nên cách đây vài năm, sự căm hờn của người Tây Tạng đã dâng lên đỉnh điểm. Họ đã nổi loạn ném đá vào cảnh sát, tấn công người Hán trên xe đạp, trong xe taxi và đốt cháy các cơ sở kinh doanh của người Hán. Không ngoài dự đoán, những người nổi loạn đã bị trấn áp một cách tàn bạo, ngay cả hàng trăm sư sãi cũng không ngồi yên tụng kinh niệm Phật nữa, họ cũng xuống đường tham gia biểutình trong hòa bình và đã bị vây bắt và đánh đập.

Trong lúc đó, để che dấu hành vi đàn áp, Bắc Kinh đã khắt khe hạn chế không cho phóng viên vào Tây Tạng. Hơn thế nữa, bất cứ khách tham quan nước ngoài nào muốn vào phải xin giấy phép đặc biệt, và trong những năm gần đây gần đến những ngày lễ kỷ niệm chống đối, việc cấp giấy phép bị cấm tuyệt đối. Những ai vào chui được như nhà làm phim người Anh Jezza Neumann khi làm bộ phim tài liệu "Bí mật ở Tây Tạng" thì lấy làm kinh khiếp "Tôi không gặp bất cứ ai đã bị bắt giữ mà không bị tra tấn." - ông nói.

Những nhà làm phim theo kíp cũng báo cáo rằng người Hoa đã tràn vào Tây Tạng với những xe tải triệt sản di động và bằng vũ lực đã đặt vòng tránh thai cố định vào phụ nữ Tây Tạng cũng như thực hiện thắt ống dẫn trứng mà không cần gây mê. Một nạn nhân miêu tả qui trình:

Tôi bị cưỡng chế bắt làm những điều trái với ý muốn của tôi. Tôi cảm thấy mệt, chóng mặt và không thể nhìn lên. Rõ ràng họ đã cắt ống dẫn trứng và khâu nó lại. Tôi thấy đau khủng khiếp. Họ không hề dùng thuốc tê, họ chỉ bôi một chất nhờn gì đó lên bụng tôi và thực hiện việc triệt sản.

Trong khi Đức Dalai Lama bị lưu đày tại nhà của ông ở Ấn độ, bất lực trong việc hướng người dân của mình đến quyền tự trị thật sự khỏi luật lệ Trung Quốc, thì ở một công viên gần cung điện mùa đông thiêng liêng Potala nơi mà ngài đã từng sống trước đây, các môn đệ đã phải giấu bức ảnh bị cấm của ngài trong túi họ và cầu nguyện trong khi các loa phát thanh tuyên truyền của chính quyền vẫn lải nhải những thông điệp kiểu như: "Chúng ta là một phần của đất nước Trung Quốc hãy cùng đóng góp cho một tương lai tươi sáng – chúng ta là người Hoa".

Đây là chính sách được sử dụng có mục đích xuyên suốt trong đôi ủng của

Bắc Kinh: Họ rắp tâm thực hiện hai bước để Đức Đạt Lai Lạt Ma tương lai sẽ trở thành một trong những con rối bù nhìn của họ chứ không còn có tiếng nói độc lập như hình ảnh của Đức Dalai Lama hiện tại. Đầu tiên, họ đánh cắp phật đầu thai 6 tuổi, hiện thân cho Panchen Lama - là biểu tượng có ảnh hưởng lớn thứ hai trong giới phật giáo Tây Tạng. Không ai còn nhìn thấy tù nhân chính trị nhỏ tuổi nhất thế giới này kể từ năm 1996.

Thứ hai, điều mà cười cho lắm lại phải bật khóc là Bắc kinh cấm các sư sãi theo phật giáo ở Tây Tạng không được tự hành lễ đầu thai mà không được sự đồng ý của chính phủ. Tờ Huffington Post đã có lời giải thích kế hoạch đằng sau quy định vô lý này như sau: "Bằng việc cấm đoán các sư sãi theo đạo phật sống bên ngoài lãnh thổ Trung Quốc không được tìm kiếm sự đầu thai, luật pháp đã cho những nhà cầm quyền Trung Quốc quyền lực mạnh mẽ để chọn ra Đức Dalai Lama kế tiếp, người mà tâm hồn, theo đúng giáo lý, được tái sinh trong hình hài con người mới để tiếp tục sứ mệnh triệt bỏ khổ hạnh"

Charles Dickens có thể viết truyện từ Đông Quan

Các doanh nghiệp Trung Quốc có các nhà máy 5 sao đảm bảo các tiêu chuẩn đạo đức của các công ty lớn mà họ phục vụ. [Alexandra] Harney [trong cuốn Giá Trung Quốc của bà ta] lấy một ví dụ của một nhà điều hành Walmart đến thăm một nhà máy chuyên cung cấp hàng cho Walmart. Công việc của cô ấy là xác định việc sản xuất của nhà máy có phù hợp theo tiêu chuẩn đạo đức của Walmart hay không – tiêu chuẩn đó bao gồm việc cấm tuyệt đối sử dụng lao động trẻ em và nô lệ cùng những qui định về những nguy hiểm rủi ro trong nghề nghiệp, giờ làm việc và mức lương tối thiểu. "Nơi nhà điều hành Walmart kiểm tra đúng là một nhà máy tiêu chuẩn năm sao thật nhưng thực tế sản xuất lại ở một nhà máy bí mật khác". Nằm đáo kín trong một bãi đậu xe, nhà máy này hoạt động không đăng ký với chính quyền sở tại. Có 500 công nhân cùng làm việc trên một mặt bằng, không được trang bị thiết bị an toàn lao động hoặc bảo hiểm và làm việc vượt quá mức giờ qui định của luật pháp. Họ được trả lương theo ngày công chứ không phải lương tháng. Không ai từ Walmart nhìn thấy cảnh tượng của nhà máy này mặc dù họ mua rất nhiều sản phẩm từ đó – Theo tờ Thời báo & Phân Tích

Trong khi người Tây Tạng, Nội Mông Cổ và Uyghurs chịu đựng dưới đạo luật đôi ủng khắc nghiệt của Đa?ng Cộng Sản Trung Quốc, thì người công nhân cũng không được đối xử tử tế gì hơn. Thực tế, trong khi các quan chức

Trung Quốc ưa thích đưa các nhà quản lý, doanh nhân Âu-Mỹ đến tham quan cái gọi là nhà máy 5 sao với các dây chuyền tiêu chuẩn sạch sẽ được trang bị đầy đủ các thiết bị an toàn và bảo vệ mội trường, họ hiếm khi được phép nhìn thấy sự thật của những điều tệ hại không thể dung thứ che giấu đằng sau các cổng điện tử và các lều chỏng sơ sài có mặt hầu như xung quanh tất cả các nhà máy của người Trung Quốc. Chẳng hạn như một công nhân của một nhá máy lắp ráp Xboxes của Microsoft ở phía Nam Trung Quốc bộc bạch: " Ban quản lý chỉ cho bật máy lạnh khi nào có sự xuất hiện của các khách hàng nước ngoài".

Lao động trong các xí nghiệp bị bóc lột tàn tệ chỉ là một trong nhiều trường hợp làm việc đầu tắt mặt tối mà hàng triệu công nhân Trung Quốc phải đối mặt; đây là điều đúng ngay cả trong các nhà máy có vẻ bọc bên ngoài dưới sự chỉ đạo của các công ty lớn của Mỹ như Microsoft và Walmart. Xem xét ví dụ của công ty Yuwei tại thành phố miền nam Đông Quan. Công ty sản xuất linh kiện bằng thép và nhựa cho các bộ phận phụ tùng ô tô như phanh (thắng), cửa sổ và hộp số, và công ty ô tô Ford mua đến 80% sản phẩm của họ. Ngoài ra, Yuwei còn cung cấp các dịch vụ cho General Motors, Chrysler, Honda, and Volkswagen; và như một phần kết nối với với các đối tác Mỹ, Yuwei thậm chí còn thiết lập văn phòng chi nhánh và kho bãi của họ tại Ann Arbor, Michigan, Hoa Kỳ.

Bây giờ đây chính là đời sống thực của công nhân tại các cơ sở Yuwei theo một báo cáo điều tra 2011 với tiêu đề "Những phần bẩn thỉu/nơi những ngón tay quá rẻ mạt: Ford tại Trung Quốc" như báo cáo này cho thấy: Công nhân của Yuwei làm việc cực nhọc 7 ngày một tuần, 14 giờ một ngày, vận hành các dây chuyền sản xuất mà các thiết bị an toàn hầu như không hoạt động. Kết quả là năng suất lao động đạt khá cao; nhưng trái lại là sự tăng đột biến về tỉ lệ thương tật, đứt tay chân hay tàn phế. Như báo cáo "Ford ở Trung Quốc" miêu tả sự tàn ác này.

Công nhân "A" 21 tuổi bị cắt đứt 3 ngón tay và hư khớp trên bàn tay trái khi nó bị mắc kẹt trong một máy dập nén cường lực, hay máy dập hình nổi. Công nhân ấy vận hành máy gia công "ống RT" để xuất bán cho Ford tại thời điểm xảy ra tai nạn.

Quản lý chủ tâm hướng dẫn công nhân tắt các thiết bị an toàn theo dõi hồng ngoại để ông có thể làm việc nhanh hơn. Chúng tôi đã phải tắt nó đi. Ông chủ

của tôi đã không để cho tôi bật nó lên, "Công nhân A. Ông đã phải đóng dấu 3.600" RT ống "một ngày, mỗi ống 12 giây.

Vậy thì việc đánh mất ba ngón tay được bù đắp như thế nào ở Trung Quốc? chỉ khoảng 7.000 dollars Mỹ được trả cho sự tổn hại, mất việc làm và viễn cảnh nghề nghiệp tương lai. Và, nhân tiện kể ra đây, bất cứ công nhân nào bỏ một ngày làm việc tại nhà máy Yuwei sẽ bị trừ ba ngày lương. Thật vậy, bị cháy gây ra thương tích là chuyện thường ngày ở Trung Quốc. Một người bạn của chúng tôi bán nhu yếu phẩm cho nhà máy Thương Hải kể rằng " Nếu xảy ra tại nạn, ngay cả chết người cũng không được điều tra. Lần tai nạn thứ hai với công việc tương tự cũng không được điều tra. Lần thứ ba sẽ có thể được điều tra . "Vui lòng ghi nhớ tất cả những điều này khi cân nhắc mua một sản phẩm của Ford cho là "sản xuất ở Mỹ" nhưng lắp cùng với phần lớn phụ tùng Trung Quốc.

Không gì là "Quasi"/"Không thể" đối với chế độ tù nhân khổ sai này

Tỉ lệ lao động trẻ em trong độ tuổi từ 10 đến14 ở Trung Quốc là 11.6%. Rất nhiều doanh nghiệp chuộng lao động trẻ em vì giá rẻ, sẵn sàng tuân lệnh nhanh nhẹn, đủ để cơ động trong khu vực làm việc chật hẹp với máy móc. - Tuần tin tức Tù nhân khổ sai trẻ em IHS - Họ lợi dụng em trai tôi vì em tôi có vấn đề về tâm thần. Họ buộc em tôi làm việc, đánh đập và tra tấn em tôi, khi em tôi sức tàn lực kiệt, họ ném em tôi ra đường.

Không có gì bất ngờ, đặc biệt trong lĩnh vực sản xuất gạch thủ công, và sản xuất đồ chơi – các công việc lặp đi lặp lại, nơi mà môi trường làm việc tựa như địa ngục trần gian – rất khó tuyển lao động. Trong các ngành này, người tuyển dụng lao động nhìn nhận việc thiếu nguồn lao động như một sự mời chào cho tệ nạn buôn người. Trẻ em và người khiếm khuyết thần kinh luôn đứng đầu danh sách của bọn buôn người.

Có những trường hợp, bọn giả mạo là nhà tuyển dụng đã lừa hoặc cưỡng chế trẻ em và người tâm thần rồi bán họ cho các nhà máy. Hoặc có khi chính các chủ nhà máy bắt cóc trẻ em và người tâm thần. Dù bằng cách nào đi nữa, họ cũng bị buộc phải làm việc trong điều kiện tồi tệ không thể tả được.

Đó là số phận của người nghèo Liu Tiểu Bình, một người bị tâm thần 30 tuổi. Anh đã được đưa ra khỏi gia đình mình bởi một trong những đại lý nô lệ thời

đại mới của Trung Quốc và bán cho một lò gạch khét tiếng và tàn bạo nhất trong các địa ngục lao động của Trung Quốc.

Khi Liu làm việc với lò nung, nó bị vỡ, nhưng người đàn ông vẫn còn sống trên đường phố với những gì Los Angeles Times mô tả là "bàn tay đỏ như tôm hùm tươi luộc khi làm việc với từng viên gạch nóng từ lò mà không có găng tay bảo vệ thích hợp." Cùng với đôi bàn tay tôm hùm, người đàn ông trong một vùng đất của lời thất hứa này đã bị tên quản đốc thi hành hình phạt bằng cách in hình cái xích trên cổ tay anh và đã dùng viên gạch nung đỏ dí vào đôi chân anh. Ông Charles Dickens ở đâu khi bạn cần ông?

Và, bằng cách này, ngay cả trong những nhà máy thân thiện nhất đối với công nhân của Trung Quốc, thường không thể chịu đựng các áp lực tạo ra từ việc sống xa nhà hàng trăm dặm với những người không quen biết, trong khi chịu đựng với công việc lắp ráp trong thời gian dài và đơn điệu. Một trong chúng tôi (Autry) đã chứng kiến trực tiếp trong một chuyến thăm bí mật thành phố Foxconn tại Shenzen. Đây là nhà máy lớn nhất thế giới với 350.000 công nhân sản xuất những sản phẩm rất phổ biến như iPad của Apple.

Trong số các nhà máy Trung Quốc, cơ sở hạ tầng của Foxconn được điều hành bởi người Đài Loan là tốt hơn cả. Trong chuyến thăm, Autry nhìn thấy các ký túc xá, nhà bếp, và các khu vực làm việc được coi là hạng nhất, ít nhất là theo tiêu chuẩn Trung Quốc. Thậm chí còn có cả phòng giải trí, phòng tập thể dục và bể bơi. Tuy nhiên, "tiện nghi" thường thấy nhất tại Foxconn là lưới an toàn nhô ra từ tầng hai của các toà nhà. Những lưới này được thiết kế để ngăn chặn làn sóng tự tử của người lao động. Điều này là sự thể hiện đáng buồn trong lối giải quyết đối với điều kiện làm việc hà khắc của Trung Quốc – nó không cải thiện vấn đề, có chăng chỉ khiến việc tự tử bằng cách nhảy ra khỏi tòa nhà trở nên khó khăn hơn mà thôi.

Đừng ngại Kiểm Tra Nhãn Hiệu Liên Minh

Tất nhiên, một nguyên nhân chính giải thích tại sao các công ty Trung Quốc có thể thực hiện việc bóc lột công nhân của họ suôn sẻ đến vậy là bởi vì việc điều hành công đoàn thực sự trong "thiên đường của người lao động" của Trung Quốc là thực sự bất hợp pháp.Trong khi đó, liên đoàn thương mại toàn Trung Quốc do chính phủ hậu thuẫn chính thức của tổ chức công đoàn cũng

đồng thời là một con rối bị các công ty mà nó phục vụ giật dây và là một công cụ quản lý để theo dõi và kiểm soát công nhân.

Tình hình tù nhân khổ sai tại Trung Quốc tiếp tục phức tạp bởi thực tế nó tuân thủ các mối quan hệ lao động Trung Quốc: Hầu hết các nỗ lực tổ chức của người lao động bị tàn nhẫn nghiền nát bởi cảnh sát hoặc côn đồ được thuê - việc thuê côn đồ đánh đập và đe dọa là một thực tế phổ biến ở Trung Quốc.

Một hình ảnh minh họa được cung cấp bởi số phận của 2.000 công nhân tại nhà máy sản xuất máy móc KOK bên ngoài Thượng Hải. Họ đã dám liều lĩnh tổ chức một cuộc đình công để phản đối các điều kiện khắc nghiệt bao gồm làm việc với cao su nóng dưới nhiệt độ phòng lên đến 50oC. Một nữ nhân viên mô tả những gì đã xảy ra khi phong trào phản đối của họ tràn qua các đường phố: "Cảnh sát đã đánh chúng tôi một cách bừa bãi. Họ đá và dẫm lên tất cả mọi người, không cần phân biệt nam hay nữ."

Ngay cả việc nộp đơn khiếu nại trong khuôn khổ luật định của hệ thống cũng có thể đẩy bạn dính vào rắc rối nghiêm trọng. Ví dụ, Li Guohong, một nhân viên dầu mỏ ở Hà Nam, bị nhận án 18 tháng “cải tạo lao động" trong một trong các trại lao động khét tiếng của Trung Quốc. Ông đã phạm tội gì? Kiến nghị nộp đơn, khởi kiện để phản đối bị sa thải.

Tất nhiên, khi phản đối sa thải ông không tài nào hình dung được nơi mình được gửi tới lại là một trại lao động cưỡng bức. Tuy nhiên, ông đã gia nhập vào huynh đệ đoàn gồm hơn 50 triệu công dân Trung Quốc trong 50 năm qua, những người đã đi qua (hoặc chết) tại hơn 1.000 trại lao động cưỡng bức của Trung Quốc. Ngày nay, các trại này được biết đến nổi tiếng ở Trung Quốc như các Laogai (hoặc Laojiao) là trại đông nhất, nơi chứa tới 7 triệu công dân Trung Quốc, nhiều người trong số họ không có tội gì hơn là cố gắng thực hiện một số quyền tự do trong diễn thuyết, thờ phụng, đoàn kết, hoặc tổ chức.

Và đây là một quan sát cuối cùng về quyền đình công ở Trung Quốc: Chính phủ sẽ chỉ cho phép các cuộc đình công với mục đích có lợi cho doanh nghiệp Trung Quốc trong việc đánh bại các đối thủ cạnh tranh nước ngoài.

Một trường hợp hàng loạt các cuộc đình công và biểu tình rộng rãi được chỉ

ra là biểu tình đóng cửa một số nhà máy ô tô Honda. Thay vì can thiệp, cảnh sát chống bạo động chỉ đứng và cuối cùng bỏ đi. Sự việc đó khiến mục tiêu sản xuất hàng nghìn xe ô tô của Honda thất bại. Việc thiếu can thiệp của cảnh sát chống đình công buộc Honda phải thương lượng mức lương cao hơn với các công nhân giận dữ của Trung Quốc. Tất nhiên, điều này làm giảm tính cạnh tranh của Honda Nhật Bản với các công ty ô tô Trung Quốc như Chery và Geely.

Làm thế nào cảnh sát Trung Quốc bắt giáo dân Trung Quốc quì gối trước họ

“Mong muốn duy trì kiểm soát khu vực riêng tư nhất trong cuộc sống của công dân, cụ thể là tâm linh của họ, và can thiệp vào đời sống nội bộ của Giáo Hội Công Giáo chẳng đem lại kết quả gì cho Trung Quốc. Ngược lại, nó có vẻ là biểu hiện của sự sợ hãi và mềm yếu hơn là sức mạnh.” – Theo thông cáo Hội thánh Vatican.

Chủ nghĩa cộng sản xưa nay là 1 lý tưởng đoàn kết không cho phép bất đồng ý kiến và Đa?ng Cộng sản Trung Quốc đã lợi dụng rất tốt điều này, họ theo sắc lệnh của Marx để xoá bỏ tôn giáo. Cuối cùng, Đa?ng yêu cầu tất cả các hoạt động tôn giáo được thực hiện thông qua các nhà thờ được nhà nước chấp thuận, các hoạt động tôn giáo trái phép sẽ bị trừng phạt nặng nề.

Trường hợp của YangXuan là một ví dụ. Mục sư của nhà thờ không phép Lifen tại Fushan bị kết án 3 năm tù vì xây dựng một nhà thờ bất hợp pháp. Sau đó, vợ của ông, Yang Rongli, bị đánh đập dã man vì lần đầu tổ chức một cuộc biểutình phản đối việc giam giữ chồng và sau đó bị trừng phạt với bảy năm bóc lịch trong tù. Khi bạn đọc những dòng sau đây, hãy tưởng tượng lúc đó, Lifen là một nhà thờ trong khu phố của riêng bạn:

Vào sáng sớm ngày Chủ Nhật 13 tháng 9, các thành viên Giáo Hội Lifen bị xốc dậy bởi những tiếng còi hú chói tai. Một đám hỗn hợp gồm 400 nhân viên cảnh sát, chính phủ quan chức địa phương, và côn đồ đánh thuê xông vào hành hung các thành viên nhà thờ đang ngủ tại công trường xây dựng của nhà thờ mới của họ. Máu chảy rất nhiều, hơn 20 thành viên đã bị thương nặng và phải nhập viện. Các quan chức địa phương chỉ đạo các bệnh viện không cung cấp truyền máu cho các nạn nhân, buộc họ phải di dời để chăm sóc tại bệnh viện tuyến trên.

Về việc tiếp cận với Kinh Thánh, người ta chỉ có thể sao chép từ những bản có đóng dấu chính thức " Hội đồng Kitô giáo Trung Quốc ", với số lượng bị chính phủ hạn chế. Hơn nữa, những ai dính líu tới những bản in không qua kiểm soát và phân phối Kinh Thánh, tài liệu Kitô Giáo có thể bị bắt giữ. Dĩ nhiên không chỉ có tín đồ Kitô và Công giáo mới mạo hiểm với sự giận dữ của Đa?ng Cộng sản Trung Quốc. Thành viên của những nhóm bán tôn giáo như Pháp Luân Công cũng thường xuyên phải nếm mùi đao kiếm của Trung Quốc.

Xét trên nhiều phương diện, ác cảm cực đoan của Đa?ng Cộng sản đối với các học viên Pháp Luân Công rất khó lý giải. Các học viên Pháp Luân Công theo một triết lý hòa bình dựa trên Phật giáo và Đạo Lão và họ thực hành những bài tập thể dục có nguồn gốc khí công truyền thống của Trung Quốc. Chúng được sáng tạo ra để giúp điều hòa hơi thở và cơ thể một cách tự nhiên đồng thời giác ngộ ý thức của người tập với chân lý Chân-Thiện-Nhẫn chứ không có mối liên quan với mục đích phá hoại nhà nước Cộng sản Trung Quốc.

Vào cuối những năm 1990, việc giáo phái này phát triển với tốc nhanh chóng đã thu hút sự chú ý của bộ máy an ninh Cộng sản và hệ thống tuyên truyền, họ gắn ngay cho nó cái mác "giáo phái nguy hiểm." Thái độ phản ứng với Pháp Luân Công ngay trong nhận thức đã là một tính toán chính trị sai lầm lớn. Khi 10.000 tín đồ tụ tập để phản đối im lặng bên ngoài các bức tường của các nhà lãnh đạo Cộng sản ở Trung Nam Hải, Chủ tịch Giang Trạch Dân đã sợ hãi, và ông đã ra lệnh Đa?ng Cộng sản đàn áp cứng rắn.

Sau nhiều tháng đình công, Phó Thủtướng Li Lanqing báo cáo có trên 35.000 học viên Pháp Luân Công đã bị vây bắt, và kể từ thời điểm đó trở đi, những cuộc đàn áp đối các thành viên giáo phái càng ngày càng tăng kể cả về tần suất lẫn độ dã man hung ác.

Tất nhiên, phản ứng thô bạo của Đa?ng Cộng sản đã làm dấy lên chiến dịch phản đòn chống Đa?ng Cộng sản trên tít một tờ báo lớn và được truyền hình qua vệ tinh trên toàn thế giới dưới hình thức dẫn chuyện của một học viên Pháp Luân Công. Tuy nhiên tại Trung Quốc, việc trấn áp giáo phái này vẫn tiếp tục diễn ra không thương tiếc, hàng ngàn tín đồ đã được chuyển đến tại cải tạo Laogai Trung Quốc để đánh đập và tra tấn.

Học viên Pháp Luân Công cũng thường xuyên bị nhốt biệt lập trong khu mở rộng được gọi là phòng "tâm thần" của Laogai với mục đích cuối cùng là tẩy não. Một nhân chứng tên Ethan Gutmann nói trước Quốchội như sau: "Học viên Pháp Luân Công chiếm khoảng 15 đến 20% toàn bộ hệ thống Laogai. Nơi đó giam trung bình nửa triệu đến một triệu Pháp Luân Công, đây có thể cho là hành động an ninh lớn nhất của Trung Quốc kể từ thời Mao Trạch Đông."

Giống các hình thức nô lệ lao động khác có tạo ra tổn hại phụ cho người lao động trên toàn thế giới, việc đàn áp Pháp Luân Công đã gây tác động đối với thị trường lao động toàn cầu. Để thấy những tác động này, chúng ta kết thúc chương này bằng việc xem một ngày bình thường của một tù nhân Pháp Luân Công cuả Trung tâm Thông tin Pháp Luân Đại Pháp diễn ra như thế nào:

Ông Wang Jiangping bị khuyết tật và không đan nhanh như những người khác. Gần 2giờ sáng và tù nhân Phòng Sáu đã làm việc kể từ lúc bình minh. Họ phải đan xong đúng hạn. Các bạn đồng tu Pháp Luân Công của ông chỉ vì ngủ gật đã bị quản giáo lấy kéo đâm vào người để đánh thức. Ông Wang kiệt sức. Quản giáo ném gạch vào ngực ông. Trại Lao động Changji phải thực hiện được hạn ngạch xuất khẩu áo len kiểu Kashmir của công ty Thiên Sơn Wooltex, bằng không quản giáo sẽ bị cắt tiền thưởng. Những trại "cải tạo thông qua lao động" Trung Quốc đã bị tư nhân hóa. Họ là các doanh nghiệp nhỏ ký hợp đồng với các công ty lớn và xuất khẩu các sản phẩm ra các trung tâm mua sắm ở nước ngoài.

Đó là một nơi mà kẻ tra tấn trở nên giàu có, và là nơi học viên nô lệ Pháp Luân làm việc để trả tiền cho những chính chiếc dùi cui điện sẽ dí vào người họ nếu họ không làm nhanh. Ở những nơi như thế này sự hành hạ ngược đãi đẻ ra tiền. Ở những nơi như thế này giấc ngủ và thực phẩm luôn thiếu thốn, còn rác rưởi, mùi hôi thối, đánh đập, nóng, lạnh, và mùi hôi thối độc hại là chuyện cơm bữa. Ở những nơi như thế này các sản phẩm xuất khẩu được thực hiện bởi tù nhân khổ sai. Bác sĩ, giáo viên và học sinh - những người có tín ngưỡng chỉ vì chót luyện tập Pháp Luân Công mà không thể về nhà nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 15 - Chết bởi Kẻ Ủng Hộ Trung Quốc:

Fareed Zakaria biến đi

Sự tăng trưởng của Trung Quốc mang lại lợi ích rõ ràng và đầy ngạc nhiên cho thế giới và đặc biệt cho nước Mỹ.- Fareed Zakaria

Này Fareed, ông có muốn một chút mù tạc cho lời ngoa dụ đó không? Và sau khi ông kết thúc sự vồn vã với Trung Quốc, làm ơn hãy trả lời câu hỏi này:

Làm sao mà một nhà báo, giám đốc điều hành, người tiêu dùng, nhà chính trị, nhà phê bình hay học giả người Mỹ nào đó có thể bảo vệ một chế độ toàn trị chuyên bán sản phẩm độc hại kém chất lượng, tấn công máy tính của chúng ta để ăp cắp tài sản trí tuệ, tiến hành các cuộc tấn công hám lợi vào nền kinh tế chúng ta để ăp cắp công ăn việc làm, sử dụng Trái Đất như một gạt tàn thuốc khổng lồ, đối xử với công nhân của chính họ như là một lũ nô lệ, và đang tiến hành vũ trang tận răng để có thể đánh chìm hạm đội của chúng ta, và bắn hạ các vệ tinh của chúng ta và làm theo cách của nó với thế giới?

Đó là một câu hỏi rất hay. Và nó không hề có một câu trả lời thuyết phục nào cả. Dù vậy hàng ngày trên khắp nước Mỹ vẫn có một số lượng lớn đến mức đáng kinh ngạc Bọn Ủng hộ, Bọn Nhân nhượng, những kẻ như Fareed Zakaria, James Fallows, Tom Friedman, và Fred Hiatt đến Nicholas Kristof, David Leonhardt và Joseph Stiglitz, bảo vệ kịch liệt cho Trung Quốc chống lại những người muốn gây sức ép thực hiện những cải tổ đáng lẽ phải làm từ lâu rồi.

Thực tế, sự tồn tại của Liên Minh Ủng Hộ Trung Quốc không chính thức này trong biên giới nước Mỹ có một ngụ ý quan trọng về mặt chính trị: chúng ta với tư cách là một quốc gia không thể đương đầu một cách hiệu quả với chính phủ Trung Quốc khi nào chúng ta chưa vạch mặt bọn Biện Hộ này và sau đó đập bỏ những thành trì kiên cố chuyên chống lại sự thay đổi đầy ý nghĩa trong quan hệ Mỹ - Trung Quốc này. Đó là mục đính chính của chương này, và để bắt đầu, đây là danh sách của sáu thành viên chính trong Liên Minh Ủng Hộ Trung Quốc.

Họ bao gồm những thành viên sau, không kể thứ tự:

- Những Người Theo Phái Tự Do "Dân Chủ Hóa và Thuần Hóa Rồng"

- Những Người Theo Phái Bảo Thủ "Chống Phá Hoại Thương Mại, Hướng Đến Tự Do Thương Mại Bằng Mọi Giá"

- Những Kẻ Phát Ngôn Lưu Vong Cho Nhà Băng Ở Phố Wall

- Những Kẻ Nhân Nhượng Tinh Hoa Của Thế Lực Washington

- Những Bậc Thầy Toàn Cầu Hóa Trong "Thế Giới Phẳng"

- Những Nhóm Tư Vấn Yêu Gấu Trúc

Những Người Theo Phái Tự Do "Dân Chủ Hóa và Thuần Hóa Rồng"

Tổng thống Clinton sẽ đóng lại hàng năm dài tranh luận về chính trị và kinh tế vào ngày Thứ Ba và đánh dấu một thành tựu lớn của chính quyền thời ông ta bằng việc ký thông qua bình thường hóa thương mại với trung Quốc…. Bước đi này được thiết kế nhằm mở cửa thị trường Trung Quốc rộng lớn cho doanh nghiệp Mỹ và mở đường cho Trung Quốc gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới…. Tổng thống Clinton lập luận rằng mang Trung Quốc gia nhập cơ chế thương mại toàn cầu sẽ giúp Trung Quốc trở thành một thành viên đáng tin và có trách nhiệm hơn trong cộng đồng quốc tế. - CNN

Kết lọc bản chất của nó, lập luận của Những Người Theo Phái Tự Do "Dân chủ hóa Rồng" cho việc hỗ trợ sự nổi lên của Trung Quốc là: chúng ta phải gắn kết với Rồng để thuần hóa nó.

Trong cách nhìn này, tất cả những gì mà một Trung Quốc Toàn Trị thật sự cần để trở thành một Trung Quốc Dân Chủ là thời gian và một liều thuốc nặng ký của kinh tế thịnh vượng. Bằng việc trở nên giàu có hơn, lập luận tiếp tục, "họ" sẽ trở thành như "chúng ta", có nghĩa là một nền dân chủ dân sự tôn trọng tự do ngôn luận, quyền con người, sở hữu trí tuệ, luật lệ của tự do thương mại và tính bất khả xâm phạm của bỏ phiếu nghị viện.

Chính lập luận sai lầm này là gốc rễ của những vấn đề kinh tế hiện nay của Mỹ với Trung Quốc. Điều này là bởi vì chính quyền Clinton lợi dụng nó triệt

để trong những năm cuối thập niên 1990 để hỗ trợ cho chính sách "gắn kết" với Trung Quốc và gây áp lực cho các nhà lập pháp Quốchội cần thiết để đưa Trung Quốc vào Tổ chức Thương mại Thế giới trong năm 2000.

Tất nhiên, kết quả lịch sử chứng minh đây là một vết nhám cho Tổng thống Clinton. Trong thập niên qua, Mỹ đã chỉ nhận được kết quả ngược lại lời hứa hẹn từ chính sách "gắn kết" với Trung Quốc của chính quyền ông ta.

Indeed, the more wealth that China's economy has generated for its budding middle class, the more Chinese citizens have been willing to buy into the idea that totalitarianism is both necessary and desirable to keep the miracle growing. Professor Ming Xia has described the American Liberal's total misread of the Asian neo-conservative mindset:

Thật ra, nền kinh tế Trung Quốc càng tạo ra nhiều của cải cho tầng lớp trung lưu đang tăng nhanh của nó, càng nhiều người dân Trung Quốc sẵn sàng chấp nhận ý tưởng rằng chủ nghĩa toàn trị vừa là cần thiết vừa là mong ước để giữ cho điều thần kỳ này được tiếp tục. Giáo sư Ming Xia đã mô tả Nhóm Tự do Mỹ đã hoàn toàn hiểu sai suy nghĩ của nhóm tân bảo thủ Châu Á:

Ở phương Tây, những Nhà Dân chủ tự do thường mong đợi rằng nền kinh tế mới nổi sẽ tạo ra một tầng lớp trung lưu đủ lớn, những người sẽ trở thành xương sống của xã hội dân sự và là lực hướng cho quá trình dân chủ. Nhưng nhiều chuyên gia Châu Á đã phát hiện rằng điều này không đúng ở Đông Á: dưới chủ nghĩa tư bản định hướng nhà nước ở Đông Á, tầng lớp trung lưu thường phụ thuộc nhà nước cho việc làm (chuyên viên và công chức nhà nước) và tài nguyên (doanh nhân) và vì vậy không chủ động trong việc chống lại nhà nước. Đây cũng là trường hợp xảy ra ở Trung Quốc. Không hề ngạc nhiên, tầng lớp trung lưu đã đứng bên cạnh chủ nghĩa tân bảo thủ ở Trung Quốc từ những năm 1990.

Một cách dễ hiểu hơn, càng có nhiều người Trung Quốc dường như sẵn sàng tử bỏ các quyền tự do ngôn luận và quyền con người để đổi lấy quyền và tiền cần thiết để mua xe BMW và bánh Big Mac (nd: một loại bánh hamburger). Đó là lý do tại sao Giáo sư Đại học Harvard Samuel Huntington cảnh báo những Người Tự do trong giữa thập niên 1990 không nên tin hoàn toàn vào khái niệm kết nối. Cảnh báo của Huntington được trích dẫn trong tờ Taiwan Review:

Bản chất của nền văn minh phương Tây là Magna Carta, chứ không phải Magna Mac. Thật ra, người Trung Quốc có thể ăn bánh Big Mac hay thậm chí lái xe hơi, nhưng vẫn không quan tâm đến việc đưa dân chủ vào trong nền chính trị của họ, đặc biệt khi họ phát triển mạnh dưới sự lèo lái của chính phủ, chủ nghĩa tư bản toàn trị.

Trong quá trình tư duy xuyên suốt vấn đề này, chúng ta muốn làm một vấn đề trở nên thấu đáo: Không có cái gọi là "tính Trung Quốc" cố hữu về chủ nghĩa toàn trị và không có những thứ ngăn cản người Trung Quốc đến sự thịnh vượng trong các xã hội tự do. Thật sự, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore và Hoa kiều khắp thế giới đã chứng minh điều này.

Thật ra, sự thành công của người Trung Quốc trong các hệ thống khác dân chủ hơn là kết quả của lòng tự tôn, đạo lý làm việc chăm chỉ, và tinh thần trọng học. Tuy vậy thật buồn bộ máy tuyên truyền của Đa?ng Cộng Sản đã thuyết phục một cách sai lầm một bộ phận quan trọng của Trung Quốc và nhiều người trên thế giới rằng sự lãnh đạo đầy cảm hứng của Đa?ng Cộng Sản đã tạo ra sự giàu có cho Trung Quốc.

Vì vậy lần tới khi bạn nghe những Người Tự Do khăng khăng rằng chúng ta phải kết nối với Rồng và thuần hóa nó, hãy nhắc nhở họ rằng kết nối chỉ hoạt động nếu Trung Quốc sẵn sàng chơi theo luật Phương Tây – không phải tạo ra một luật của riêng nó.

Những Người Theo Phái Bảo Thủ "Chống Phá Hoại Thương Mại, Hướng Đến Tự Do Thương Mại Bằng Mọi Giá"

Như thể nền kinh tế thế giới chưa đủ yếu ớt, các chính trị gia ở Mỹ và Trung Quốc dường như dự tính tiến hành một cuộc chiến tranh tiền tệ kiểu cũ. Trong vấn đề này Mỹ sai nhiều hơn Trung Quốc, và nó thật quan trọng để tìm hiểu lý do đằng sau, để hai quốc gia không đưa thế giới quay về thời kỳ đen tối của chủ nghĩa bảo hộ tiền tệ theo kiểu Tôi-Được-Anh-Mất (beggar-the-neighbour). - The Wall Street Journal

Để ai đó khỏi nghĩ chúng ta đang chọn ra một cách chủ quan trong nhóm Cánh Tả. Chúng ta chọn ra một đoạn trích của Cánh Hữu ở Mỹ có phê bình tương tự.

Dấu hiệu nhận biết của những Người Theo Phái Bảo thủ "Chống Phá Hoại Thương Mại, Hướng Đến Tự Do Thương Mại Với Mọi Giá" là một niềm tin mù quáng vào nguyên lý của tự do thương mại bất kể loại chính sách thương mại và bảo hộ mà đối tác thương mại của Mỹ chấp nhận và thực hiện. Tuy nhiên, như chúng ta đã học được một cách đau đớn trong Chương 4 "Cái chết cho cơ sở sản xuất chế tạo của Mỹ", thương mại tự do chỉ mang lại lợi ích cho cả hai nếu cả hai chơi theo luật. Ngược lại, và như là một trường hợp điển hình cho quan hệ thương mại Mỹ - Trung Quốc bất cân xứng, một quốc gia sẽ thu được thành quả do sự mất mát thu nhập, việc làm, cơ sở sản xuất và thịnh vượng của quốc gia còn lại.

Điều có lẽ bối rối nhất về những Người Bảo Thủ "Hướng đến thương mại tự do bằng mọi giá" là gần như không thể tranh luận với họ. Những kẻ ảo tưởng luôn tự cho mình đúng này không chỉ bỏ qua gần như bất kỳ vi phạm luật lệ tự do thương mại nào của Trung Quốc mà lại còn nhấn đi nhấn lại rằng Mỹ cần tiếp tục tuân thủ những luật lệ này. Thật ra, không có chỗ nào trong não trạng lý tưởng này có sự linh hoạt trí óc để phân biệt, ví dụ, giữa các loại thuế bảo hộ xấu và các hạn ngạch được thiết kế để đóng cửa thị trường với người nước ngoài với các biện pháp pháp lý của việc tự bảo vệ như các sắc thuế trừng phạt những biểu hiện của những trợ cấp trái luật của chính phủ Trung Quốc.

Vậy thì chính xác ai là người mà chúng ta đang nói đến ở đây? Một điểm khởi đầu có ích là những trang xã luận của tờ The Wall Street Journal. Cho mỗi khi đoạn trích dẫn mở đầu của mục này minh họa, bất cứ khi nào chủ đề cải cách thương mại xuất hiện, The Wall Street Journal và cả đàn tay bút xã luận và Op-Ed của nó hăng hái tiến hành một cuộc công kích sử dụng cách thức tuyên truyền đã-thử-và-đúng (tried-and-true).

Cách thức này luôn bắt đầu với việc quy kết bất cứ hành động phòng vệ nào với Trung Quốc là "chủ nghĩa bảo hộ". Sau một đoạn đầy cảm tính, The Wall Street Journal tiếp tục với một cảnh báo kinh khủng về cuộc chiến thương mại sắp xảy đến nếu Mỹ cố gắng bảo vệ bản thân nó khỏi những kẻ săn mồi Trung Quốc.

Tất nhiên, nếu cải cách thật sự là một khả năng, tờ The Wall Street Journal sẽ thật sự cố gắng dọa chúng ta bằng việc tham khảo đến vai trò của sắc thuế Smoot-Hawley trong việc gây ra cuộc Đại Khủng Hoảng. Điều này không

khác gì một đống phân bò, nhưng nó là sự tuyên truyền hiệu nghiệm một cách không thể chối bỏ đã phục vụ rất tốt chương trình nghị sự "Hướng Đến Tự do Thương Mại Với Mọi Giá" trong những năm qua.

Tờ The Wall Street Journal không lẻ loi trong số các thành viên tinh anh của giới báo chí tài chính trong việc đánh mạnh vào những người cải cách Trung Quốc. Thật đáng tiếc, hai tay chơi toàn cầu lớn khác – nhật báo Financial Times và tuần báo tạp chí Economist – bị ám ảnh bởi thiên hướng hệ tư tưởng tương tự để bỏ qua các hành vi thương mại không công bằng của Trung Quốc với nỗi sợ hãi rằng phá vỡ những hành vi như vậy sẽ làm xói mòn cơ chế thương mại tự do toàn cầu.

Chúng ta cũng sẽ bị bỏ lỡ lần nữa nếu chúng ta không thêm vào trong tập đoàn Nhà Ủng Hộ này nhiều học giả bảo thủ và thành viên của một vài tổ tư duy của đất nước. Ví dụ, Dan Griswold ở Viện Cato và Ed Feulner của Tổ chức Heritage có thể được nghe thấy nhiều lần khi chơi giai điệu tự do thương mại này. Và Greg Mankiw của Harvard và Ronald McKinnon của Standford cũng được đếm vào những người đang dệt nên lá cờ tự do thương mại ngay từ dấu hiệu của những luật Quốchội về chủ đề như cải cách tiền tệ. Tuy nhiên, những gì mà tất cả những tư tưởng dễ vỡ này dường như không nhận ra là:

Như một mệnh đề toàn cầu mang tính dài hạn, Trung Quốc đang làm hại quá lớn đến thương mại tự do, dù áp dụng bất cứ sự trừng trị thẳng tay mang tính chất tự vệ nào đối với chủ nghĩa trọng thương và chủ nghĩa bảo hộ Trung Quốc.

Những Kẻ Phát Ngôn Lưu Vong Cho Nhà Băng Ở Phố Wall

Những tài nguyên được kết hợp lại của Goldman Sachs, GSGH và Gau Hua273 đại diện cho đội ngũ lớn nhất trong số các ngân hàng đầu tư quốc tế tại Trung Quốc. - Goldman Sachs website

Trong khi chúng ta không đặt dấu hỏi cho cả tính chính trực lẫn động cơ của những Người Theo Phái Tự Do "Dân Chủ Hóa và Thuần Hóa Rồng" hay những Người Theo Phái Bảo Thủ "Hướng Đến Thương Mại Tự Do Bằng Mọi Giá" – họ ôm chặt một cách rất nhiệt thành vị trí của họ dựa trên một cam kết lý tưởng – tuy nhiên sự đánh giá nhân đạo này không thể trao cho

thành phần thứ ba của chúng ta trong Liên Minh Ủng Hộ Trung Quốc. Những Kẻ Phát Ngôn Lưu Vong Cho Nhà Băng Ở Phố Wall đại diện cho tất cả các ngân hàng lớn đa dạng và các công ty dịch vụ tài chính đã đầu tư lượng lớn vào Trung Quốc và hiện đang xoa tay đếm tiền – thường với phí tổn cho Mỹ. Dĩ nhiên, chiến lược chính của nhóm này là sử dụng các lập luận được công chúng yêu thích để làm tăng lợi ích tài chính của bản thân họ.

Hơi gây tranh cãi một chút, những kẻ phạm tội tệ nhất trong nhóm này là các ông khổng lồ tài chính như Goldman Sachs và Morgan Stanley. Họ đã thiết lập một vài chi nhánh thuộc loại lớn nhất của Mỹ tại Trung Quốc, thường có mối quan hệ khắng khít với các quan chức Trung Quốc, và muốn bảo đảm rằng không có gì có thể làm chao đảo con thuyền vàng của họ.

Đỉnh điểm của điều này là họ đã thuê hai trong số những tay súng đánh thuê có thành tích cao nhất trong cuộc tranh luận về Trung Quốc – Jim O'Neil, chủ tịch của Goldman Sachs Asset Management, và Stephen Roach, cựu chủ tịch của Morgan Stanley Asia. Cũng như các biên tập viên của tờ The Wall Street Journal, mỗi một trong số họ nhanh chóng quy kết cho bất cứ ai tìm kiếm sự cải cách với Trung Quốc là "Kẻ Bảo Hộ" hay là "Kẻ Vùi Dập Trung Quốc" – và cả hai tận hưởng thân phận như những ngôi sao nhạc rock trên truyền thông Trung Quốc vốn do chính phủ hỗ trợ. Nhưng những điều làm phân biệt nhất giữa hai tay đấm nặng ký này với đám đông là sự sử dụng tài tình của họ về các lập luận kinh tế và sử dụng xuyên tạc những con số thống kê.

Hãy xem Jim O'Neil như một ví dụ. Trong thời gian trước khi một quyết định cực kỳ quan trọng xem xét bởi Bộ Tài chính Mỹ về vấn đề Trung Quốc thao túng tiền tệ, tờ Financial Times đã trao cho O'Neil một cột báo để đưa ra một luận điệu lạ lùng là "đồng nhân dân tệ rất gần với giá thực của nó"274. Đúng vậy, Jim. Và Mao Trạch Đông đã là một nhà tư bản. Thế còn đoạn trích loan truyền nỗi sợ hãi từ China Daily ở Bắc Kinh, nó luôn nhanh chóng đưa cho Stephen Roach một chút mực dính máu.

Chủ tịch Morgan Stanley Asia Stephen Roach nói vào hôm thứ sáu rằng sẽ thật mỉa mai cho Mỹ khi quy kết tiền tệ của Trung Quốc cho tỉ lệ thất nghiệp cao và thâm hụt thương mại, và những trừng phạt thương mại Trung Quốc sẽ đưa đến một kết quả tai hại cho Mỹ…. Thâm hụt thương mại song phương Mỹ - Trung Quốc có rất ít điều để làm với đồng nhân dân tệ. Nó phản ảnh

một sự thật rằng Mỹ không có tiết kiệm và những quốc gia không tiết kiệm phải nhập khẩu tiết kiệm thặng dư từ nước ngoài.

Giỏi thật! Chỉ trong một đoạn, Roach đã chuyển toàn bộ quy kết cho Mỹ cho vấn đề thâm hụt thương mại lớn với Trung Quốc, sử dụng loan truyền sự sợ hãi để làm tăng nỗi ám ảnh của "kết quả tai hại" vốn được định nghĩa mơ hồ, và tuyệt đỉnh của sự mơ hồ, xác nhận rằng đồng nhân dân tệ định giá thấp của Trung Quốc không thực sự là một yếu tố.

Nor is there anything subtle about Roach. In response to a Nobel Laureate's harsh criticism of an undervalued renminbi, Roach barked: "I think we should take out the baseball bat on Paul Krugman."

Roach cũng chẳng tinh tế gì. Phản ứng với một phê bình gay gắt của một người dạt giải Nobel về vấn đề đồng nhân dân tệ bị định giá thấp, Roach quát tháo: "Tôi nghĩ chúng ta nên dùng gậy bóng chày đập cho Paul Krugman một trận."

Tất nhiên, khi chúng ta đọc những điều như thế này, chúng ta luôn tự hỏi tại sao Trung Quốc không sẵn lòng định giá đồng tiền của nó một cách công bằng nếu, như Roach xác nhận, nó không thật sự là một lực đẩy lớn cho nền kinh tế của Trung Quốc. Về lời cáo buộc "Mỹ không tiết kiệm", Roach từ chối ghi nhận vai trò quan trọng mà quá trình thao túng đồng nhân dân tệ gây nên trong việc nén một cách nhân tạo lãi suất của Mỹ và do đó tỉ lệ tiết kiệm của nó.

Điều có lẽ chán ngấy nhất về sở thích của O'Neil và Roach là sự sẵn lòng của họ trong việc xào nấu số liệu thống kê cho đến khi chúng bộc lộ ra điều gì đó mà họ muốn. Hãy xem lời xác nhận mà Roach đưa ra trong một cuộc phỏng vấn trên Barron's:

Năm ngoái, Mỹ chịu thâm hụt thương mại với 90 quốc gia276. Trung Quốc là lớn nhất, nhưng có 89 quốc gia khác tổng hợp lại nhiều hơn số thâm hụt thương mại của chúng ta với Trung Quốc.

Ồ, thật vậy sao ngài Roach. Thật sự, Trung Quốc một mình nó đóng góp 45% trong tổng số thâm hụt thương mại hàng hóa của Mỹ, để 89 quốc gia khác của Roach chia nhau phần 55% còn lại với trung bình ít hơn 1% cho mỗi quốc

gia.

Càng tệ hơn nữa, Trung Quốc đóng góp đến 75% trong tổng số thâm hụt thương mại hàng hóa khi loại bỏ nhập khẩu xăng dầu khỏi sự cân bằng. Chưa đủ với vai trò "Lee Atwater" của Con rồng kinh tế, Roach thành công với việc cáo buộc các quốc gia khác chịu trách nhiệm nhiều hơn cho vấn đề thâm hụt thương mại của Mỹ khi chẳng có gì xa rời sự thật.

Dĩ nhiên nhìn rộng hơn là khi bạn thấy những người ủng hộ từ Wall Street như O'Neil và Roach lập luận chống lại những cải cách đầy ý nghĩa với Trung Quốc, hãy nhớ lại rằng họ làm việc cho ai và nồi cơm của họ đến từ đâu.

Những Kẻ Nhân Nhượng Tinh Hoa Của Thế Lực Washington

Tôi tin rằng thời đại chúng ta là thời đại hòa bình. - Neville Chamberlain

Tôi tuyệt đối tin rằng sự trỗi dậy hòa bình của Trung Quốc là tốt cho thế giới, và cũng tốt cho Mỹ. - Barack Obama\

Trong thập niên qua, việc Trung Quốc thiếp lập được cách thức của nó lên nền kinh tế Mỹ, có vẻ như bất chấp ai đang ngồi ở Nhà Trắng, đang vận hành Bộ Tài chính, hay chiếm đa số tại Đồi Capitol. Bất chấp đa?ng chính trị nào chiếm được quyền lực, sự đồng thuận trong giới Tinh Hoa ở Thế Lực Washington là nhân nhượng hơn là đối đầu với Rồng.

Với Tổng thống George Bush, vấn đề chủ yếu thuộc về hệ tư tưởng – là một nhà thương mại tự do, ông ta đã không thể thăm dò thiệt hại gây ra cho cơ sở sản xuất Mỹ bởi một Trung Quốc trọng thương và bảo hộ. Thêm vào sự xao lãng này của Bush là cuộc chiến ở Iraq, cuộc chiến chống khủngbố, và sự ám ảnh của ông ta với trục ma quỷ, và chúng ta đã bị tổn thương với 8 năm của chính sách "không thấy tai họa Trung Quốc" từ người đàn ông quyền lực nhất hành tinh.

Và lúc này chúng tôi phải thú nhận. Cả hai chúng tôi có hy vọng cao độ rằng một khi chúng ta có một sự thay đổi chính thể ở Washington trong cuộc bầu cử 2008, Mỹ sẽ nhanh chóng chuyển sang lộ trình của những cải cách có ý nghĩa với Trung Quốc. Tuy nhiên, với Tổng thống Barack Obama, cuối cùng

quá rõ ràng rằng chúng ta đã đánh đổi một Kẻ Nhân Nhượng Tinh Hoa Của Thế Lực Washington bằng một người khác.

Thứ rắc rối nhất trong những điều này là Tổng thống Obama dường như hoàn toàn không đủ khả năng kết nối những điểm đang ngày càng rõ ràng giữa sự khốn khó của nền kinh tế Mỹ với Vũ Khí Hủy Diệt Việc Làm của Trung Quốc. Có lẽ là bởi vì ông ta tin rằng ông ta cần tiếp tục vay mượn tiền của Trung Quốc để tài trợ cho gói kích thích tài khóa khổng lồ và thâm hụt ngân sách. Có lẽ là bởi vì ông ta bị vây quanh bởi các thành viên nội các và cố vấn thân Trung Quốc như Jason Furman của Nhà Trắng, Bộ trưởng Thương mại Gary Lockem, Giám đốc Hội đồng An ninh Quốc gia Jeffrey Bader, Lael Brainard của Bộ Tài Chính, và các quan chức James Steinbarg và Kurt Campbell của Bộ Ngoại giao.

Đáng ngại nhất, có lẽ là Tổng thống Obama thật sự không hiểu những rắc rối của kinh tế vĩ mô toàn cầu và, như là một phiên bản hiện đại của Neville Chamberlain, "tuyệt đối tin" rằng "sự trỗi dậy" của Trung Quốc sẽ "hòa bình" và "tốt cho Mỹ". Dù cách nào đi nữa, chúng ta những người sống ở Mỹ chưa được phục vụ tốt về câu hỏi Trung Quốc bởi hai ông chủ gần đây của Nhà Trắng.

Và với câu chuyện này của hai tổng thống, không ngạc nhiên khi chúng ta có những câu chuyện tương tự của hai Bộ trưởng Tài chính, Henry Paulson của Bush và Timothy Geithner của Obama. Dù cho có rất nhiều cơ hội - và những bằng chứng tràn ngập! – cả hai đã từ chối nhiều lần việc tiến hành một bước đi quan trọng nhất và trực tiếp nhất mà đất nước này có thể thực hiện trên con đường hướng đến cải cách thương mại có ý nghĩa với Trung Quốc, đó là quy cho Trung Quốc là nước thao túng tiền tệ.

Dĩ nhiên, không ai thật sự mong đợi Hank Paulson tháo ngòi quả bom tiền tệ của Trung Quốc, Sau hết, trước khi trở thành Bộ trưởng Tài chính, Paulson là một trong những tay đầu sỏ của Những Kẻ Phát Ngôn Lưu Vong Cho Nhà Băng Ở Phố Wall. Thật ra, trên cương vị là chủ tịch và CEO của Goldman Sachs, Paulson đã thực hiện hơn 70 chuyến đi đến Trung Quốc. Mối liên kết Trung Quốc của Paulson đã giúp cho hãng của ông ta kiếm hàng trăm triệu đô la; và không thể nào một tay gạo cội của Wall Street lại đi cắn Bắc Kinh vốn đang nuôi sống cho các đồng chí Goldman Sachs quá tốt.

Về việc Timothy Geithner thay đổi một cách nhanh chóng sang thành một nhà Ủng Hộ Trung Quốc như thế nào còn hơn là một điều bí ẩn. Và các chàng trai, có phải chúng ta đang hàm ý nhanh. Trong một giây phút chớp nhoáng mọi thứ đều có thể thay đổi ở New York, Geithner đi từ một nhà cải cách Trung Quốc, hứa hẹn sẽ quy kết Trung Quốc là một nước thao túng tiền tệ trong suốt cuộc điều trần của ông ta, đến một người nhân nhượng Trung Quốc ngay khi ông ta ngồi vào văn phòng Bộ Tài chính.

Những Bậc Thầy Toàn Cầu Hóa Trong "Thế Giới Phẳng"

Cho đến giờ, mối quan hệ kinh tế với Trung Quốc của Mỹ đã thành công và có lợi 279 – và có lợi cho cả hai phía….

Ca làm việc trong nhà máy [ở Trung Quốc] thường là 12 giờ, và thường với 2 lần nghỉ ở giữa cho họ dùng bữa (có trợ cấp hay miễn phí), sáu hay bảy ngày một tuần. Bất cứ khi nào có sự cố - nếu dây chuyền bị dừng lại vì lý do nào đó, nếu một công nhân có dư được chút thời gian tại bữa nghỉ ca dùng bữa – nhiều người gục đầu vào cái bàn trước mặt họ và thường rơi vào giấc ngủ ngay lập tức. - James Fallows, , "China Makes, The World Takes," (August 26, 2008)

Làm thế nào mà một trí thức Mỹ như James Fallows lại có thể hòa hợp được phát biểu đầu tiên của ông ta với quan sát thứ hai của ông ta? Điều này cũng là một câu hỏi tốt; nhưng nếu các Bậc Thầy Toàn Cầu Hóa của Mỹ giỏi một thứ gì đó, thì đó là khả năng lướt qua những mâu thuẫn dưới sự bao phủ của những câu chuyện như Through the Looking Glass như sự phụ thuộc nặng nề của Trung Quốc vào lực lượng lao động dôi dư bị bóc lột bằng cách nào đó mang lại lợi ích cho nước Mỹ và những người công nhân Trung Quốc.

Về phần những Bậc Thầy Toàn Cầu Hóa, họ là những người đàn ông (đôi lúc là phụ nữ) vốn viết nên những bài tụng ca đầy tính nghệ thuật và đăng lên những trang tạp chí vào báo uy tín như Atlantic Monthly, The New York Times, và Time. Ngòai Fallows, họ còn có những cái tên như Tom Friedman, Nicholas Kristof, và vâng, Fareed Zakaria đã đề cập trước đây.

Những gì mà những Kẻ Huýt Sáo (Pied Pipers) về một Thế Giới Phẳng Tuyệt Vọng chia sẻ cùng nhau là cái niềm tin ngu ngốc rằng các công nhân và công ty Mỹ vốn tuyển dụng họ không còn khả năng cạnh tranh về mặt chi phí với

các quốc gia đang phát triển như Trung Quốc.

Cái hội đồng của sự tuyệt vọng này vừa kỳ dị vừa phản thực tế bởi vì trong lịch sử, Mỹ luôn có khả năng cạnh tranh với các nước lương thấp bằng lợi thế năng suất vượt trội của nó. Với lợi thế đó, nó không quan tâm nếu những người công nhân ở Thâm Quyến hay Sài Gòn đang kiếm 50 xu một giờ và những người công nhân Mỹ đang kiếm gấp 30 lần nếu những người công nhân Mỹ được trang bị kỹ thuật công nghệ mới hơn và trang bị vốn vượt trội có năng suất gấp 30 lần.

Dĩ nhiên, vấn đề hiện nay của Mỹ với Trung Quốc là nó không phải cạnh tranh về lương thấp. Như chúng ta đã thảo luận nhiều ở Chương 4, các công ty Mỹ và công nhân của họ phải vượt qua những trợ cấp xuất khẩu trái luật của Trung Quốc, thao túng tiền tệ, và hàng loại Vũ Khí Hủy Diệt Việc Làm khác. Không có một người Mỹ nào nên tỏ ý nghi ngờ với một chân lý kinh tế đã tồn tại rất lâu này:

Given a level playing field with China or anybody else, American companies and their workers can compete with anyone in the world.

Cùng mức sân chơi như nhau với Trung Quốc hay bất cứ quốc gia nào khác, các công ty Mỹ và công nhân của họ có thể cạnh tranh với bất cứ ai trên thế giới.

Đó là bởi vì sự thật rằng những cải cách thương mại và tiền tệ thật sự với một Trung Quốc chơi xấu là rất thiết yếu tại thời điểm chuyển tiếp này trong lịch sử của chúng ta. Dù vậy, các Bậc Thầy Toàn Cầu Hóa từ chối ghi nhận sự thật này và thay vì vậy khăng khăng rằng những người công nhân Mỹ không cần những công việc sản xuất chế tạo bởi vì những công việc này chạy đến các nước như Trung Quốc là không thể tránh được.

Lời phàn nàn của chúng ta với những Bậc Thầy Toàn Cầu Hóa không chỉ ở mức rằng họ đã sai lầm khủng khiếp. Nó còn là việc họ sử dụng những vị trí đặc quyền và quyền lực của họ tại những vị trí cấp cao trong giới phóng viên xôi thịt để định hướng lệch lạc và trong một vài trường hợp nói dối trắng trợn công chúng Mỹ trong việc đề cao lịch trình toàn cầu hóa của họ. Lấy ví dụ hãy xem Fareed Zakaria huênh hoang chống lại cải cách tiền tệ Trung Quốc từ vị trí đặc quyền của ông ta ở tạp chí Time:

Vào ngày 29/9, Hạ viện đã thông qua một đạo luật280 vốn sẽ trừng phạt Trung Quốc bởi việc giữ đồng tiền của nó dưới giá trị thật bằng việc đánh các sắc thuế vào hàng hóa Trung Quốc. Mọi người dường như đồng ý rằng đó là thời điểm. Nhưng nó không phải. Đạo luật này hoàn toàn vô nghĩa và là một sự mị dân nguy hiểm nhất. Nó sẽ không giải quyết vấn đề mà nó đang tìm kiếm giải quyết. Đáng lo hơn, nó là một phần của mảng chống Trung Quốc đang lên ở nước Mỹ vốn bỏ qua thách thức thật sự của giai đoạn phát triển tiếp theo của Trung Quốc.

Thật sự, bộ máy tuyên truyền của Bắc Kinh đã không thể khuấy tung lên một cách tài tình nghệ thuật hơn. Bằng việc lập luận rằng đạo luật cải cách tiền tệ sẽ "trừng phạt Trung Quốc", Zakira ngay từ đầu đã thiết lập Trung Quốc như là một nạn nhân đáng thương bị "đánh" bởi các sắc thuế hơn là một kẻ săn mồi trọng thương mà Mỹ phải tự vệ chống lại. Hãy trở về mặt đất Fareed: định giá đồng tiền của bạn thấp hơn 40% giá trị thật đơn giản chỉ để làm nghèo đi các đối tác thương mại của bạn mới là chống lại các luật lệ thương mại tự do.

Zakaria kế tiếp còn quả quyết rằng đánh thuế trả đũa để bù đắp cho đồng tiền bị đánh giá thấp của Trung Quốc "sẽ không giải quyết được vấn đề mà nó đang tìm kiếm giải quyết". Ồ thật không? Nếu vấn đề là đưa đồng tiền của Trung Quốc trở về giá trị thật, dĩ nhiên các biện pháp bù đắp sẽ tốt, và những sắc thuế như vậy sẽ tạo ra một cách thích hợp một vài lợi tức xấu nhưng cần thiết cho chính phủ Mỹ cho đến khi Trung Quốc từ bỏ hay chơi một cách công bằng.

Cũng lưu ý rằng tên Zakaria "chỉ tay năm ngón" đã khéo léo cố gắng quy kết cho bất kỳ ai hỗ trợ cải cách thương mại như là một tay nhà nghề về mị dân nguy hiểm. Và cái mà Zakaria thân-Rồng huyênh hoang mà không cần đánh giá của cái gọi là vùi dập Trung Quốc và sự nổi lên của một "cảm tính chống Trung Quốc đang lên".

Đây thật sự là một sự tuyên truyền bậc thầy và Time Warner đã trả cho Zakiria khá hào phóng vì điều đó. Nhưng vấn đề lớn hơn với các "nhà học giả" như Zakaria là họ đơn giản không hề tiến hành một nghiên cứu thật sự nào để bênh vực cho những đánh giá thân Trung Quốc của họ.

Ví dụ hãy xem những mô tả đặc điểm của Zakaria về những nguồn gốc được

cho là lợi thế chi phí của Trung Quốc so với các nhà sản xuất Mỹ trong cùng bài báo tạp chí Time ở trên. Với Zakaria, vấn đề không chỉ là lương thấp. Nó còn là các yếu tố khác như "sự trọng thị với kinh doanh, các công đoàn dễ bảo, và một lực lượng lao động chăm chỉ".

Dĩ nhiêm, có tất cả những thứ nho nhỏ sai lầm trong phân tích của Zakaria. Trong phạm trù "sự trọng thị với kinh doanh", Zakaria phải tin tưởng rằng tệ tham nhũng lan tràn ở Trung Quốc bằng cách nào đó giúp cải thiện môi trường kinh doanh. Về cụm từ "các công đoàn dễ bảo" của Zakaria, nó như việc thoa son cho lợn; các công đoàn lao động Trung Quốc chỉ tồn tại trên danh nghĩa và Thượng Đế (và một đội ngũ bác sĩ đi kèm) phải đến để giúp đỡ nhà tổ chức lao động nào đó vốn cố gắng hình thành nên một thỏa thuận thật sự. Và liên quan đến "lực lượng lao động chăm chỉ" của Trung Quốc, nếu ông muốn nói là người Mỹ không sẵn lòng làm việc 12 giờ một ngày, 6 ngày 1 tuần với giờ đi vệ sinh được luật hóa trong điều kiện bóc lột tàn tệ thì vâng Fareed, ông đã đưa chúng tôi đến tình trạng đó.

Nhưng những điều này chỉ là những lý sự cùn nhỏ nhặt với phân tích của Zakaria về lợi thế chi phí sản xuất của Trung Quốc. Vấn đề lớn thật sự trong lập luận của ông ta là ông ta không hề đề cập đến những nguồn gốc thật sự của lợi thế cạnh tranh của Trung Quốc. Tất nhiên những thứ này chính là những vũ khí hủy việc việc làm như đã nói trước đây vốn gần như vi phạm mọi luật trong sách tự do thương mại. Một lần nữa như đã ghi trong Chương 4, chúng bao gồm các trợ cấp xuất khẩu đồ sộ trái luật của Trung Quốc, hành động thao túng tiền tệ của nó, việc ăn cắp và làm hàng giả tràn lan, chính sách trái luật trong việc bắt buộc chuyển giao công nghệ, và vân vân. Và trong cái vân vân đó, chúng ta đừng quên lợi thế chi phí của các nhà máy của Rồng có được từ việc sử dụng các con sông, con suối và bầu khí quyển thế giới như là những địa điểm xả rác thải khổng lồ.

Vậy thì tại sao Zakaria lựa chọn để cố tình bỏ sót những nguồn gốc quan trọng nhất của lợi thế cạnh tranh của Rồng ngoài lao động giá rẻ của nó? Thật sự chỉ có thể có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất là Zakaria hiểu sức mạnh của những Vũ Khí Hủy Diệt Việc Làm này nhưng chủ ý lựa chọn bỏ qua chúng. Nó đưa đến những vấn đề về sự chính trực.

Khả năng thứ hai là Zakaria thật sự không hiểu tình trạng kinh tế của quan hệ thương mại Mỹ - Trung Quốc. Nó đưa đến những vấn đề về sự tín nhiệm – và khả năng thật sự mà nhà học giả rỗng tuếch hạng siêu gà này nên biến đi vào một ngày nào đó.

Dĩ nhiên, tại lúc này đây bạn có thể nghĩ chúng tôi đang làm việc trích dẫn ác ý với Fareed Zakaria, nhưng chúng tôi làm vậy chỉ bởi vì chúng tôi tin rằng ông ta không chỉ là một trong số những người ảnh hưởng nhất của của cái gọi là Những Bậc Thầy Toàn Cầu Hóa mà còn là nhân vật vô trách nhiệm nhất của nó. Để minh họa cho điểm cuối cùng này, sẽ hữu ích để định giá lập luận cuối cùng của Những Bậc Thầy Toàn Cầu Hóa mà Zakaria đã giúp làm cho trở nên phổ biến. Đây là lập luận của Zakaria với đầy đủ tinh thần của câu nói của Marie Antoinette "Hãy để Bombay ăn bánh mừng thắng lợi"[1]: Thậm chí nếu Trung Quốc đã từ bỏ con đường trọng thương của nó, sự tăng lên về mặt chi phí của hàng xuất khẩu Trung Quốc sẽ không làm giảm thâm hụt thương mại của Mỹ hay làm tăng số lượng việc làm sản xuất chế tạo. Thay vì vậy, một sân chơi như thế sẽ chỉ đơn thuần, theo lời của Zakaria, "giúp các nền kinh tế lương thấp như Việt Nam, Ấn Độ và Băng-la-đét, vốn làm ra các sản phẩm như của Trung Quốc".

Dĩ nhiên, dựa trên những phân tích kinh tế của bản thân chúng tôi, chúng tôi tin tưởng rằng Zakaria đã sai lầm chết người về điều này. Như chúng tôi đã nói, chúng tôi tin tưởng rằng các công ty và công nhân Mỹ có thể cạnh tranh với bất cứ ai trên thế giới trên một sân chơi công bằng, đặc biệt trong lĩnh vực sản xuất chế tạo nơi mà sự tự động hóa và tài khéo léo thường có vai trò át hẳn lao động chân tay.

But suppose Zakaria is actually right. What he is saying is that America shouldn't crack down on Chinese mercantilism because it really wouldn't help us. It would only help a bunch of other Third World countries that nobody (or at least Fareed) presumably cares about—places around the world badly suffering from China's beggar-thy-neighbor policies, like our good neighbor Mexico and Zakaria's home country of India. Well, Fareed, that's just plain cold. Have you forgotten your own roots and the slums of Bombay?

Các Nhóm Tư Vấn Yêu Gấu Trúc

Những ai xây dựng nên một Vạn Lý Trường Thành của Mỹ để đẩy lui ảnh

hưởng của Trung Quốc có thể kết thúc với việc làm nguy hại đến hòa bình và thịnh vượng trong dài hạn trong khi chỉ cần làm một chút để cải thiện triển vọng cho việc thay đổi chính trị ở Trung Quốc. - Albert Keidel, Atlantic Council

Là thành viên cuối cùng của Liên Minh Ủng Hộ Trung Quốc, có rất nhiều Nhóm Tư Vấn Yêu Gấu Trúc trong và ngoài Beltway[2] mà thường tự đưa mình vào các cuộc tranh luận về Trung Quốc. Chúng tôi không chắc chắn chính xác tại sao những tổ tư duy này lại quá thân Trung Quốc một cách dễ đoán vậy và chúng tôi không có ý muốn đặt vấn đề về tính chính trực của họ hay những động cơ của họ. Tuy nhiên, chúng tôi muốn định ra những đối tượng tình nghi bình thường trong nhóm này, để trong trường hợp bạn gặp những luận điệu của họ trên phương tiện truyền thông, bạn có thể không đếm xỉa đến dữ liệu và ý kiến đó dựa trên nguồn gốc của chúng.

Thế thì đây là một danh sách thu gọn, không kể thứ tự, của các nhóm tư vấn và nhà phân tích mà chúng tôi đã tìm thấy sự ngu dốt trong cái sáng suốt và sâu sắc của những bài viết về Trung Quốc của họ.

• Albert Keidel của Hội đồng Atlantic

• Peter Bottelier và Doug Paal của Carnegie Endowment

• Kenneth Lieberthal, Bob Rubin và John Thornton của (và bất cứ ai liên quan đến) Viện Brookings

• Charles Freeman của (và bất cứ ai liên quan đến) Trung Tâm Nghiên Cứu Chiến Lược và Quốc Tế

• Gần như bất cứ ai liên quan đến Hội Đồng Quan Hệ Quốc Tế (Elizabeth Economy là một ngoại lệ đáng kể)

• Ed Gresser của Viện Chính Sách Tiến Bộ

Lại một lần nữa, chúng tôi không mong muốn nghi ngờ động cơ của những nhà phân tích này hay viện của họ. Chúng tôi chỉ đơn giản nói là “Người đọc, hãy cẩn thận!”

Tổng kết sách lược của Liên Minh Ủng Hộ Trung Quốc

Để kết thúc chương này, thật hữu ích để tóm lược các điểm chính của "Liên Minh Ủng Hộ Trung Quốc". Bất cứ khi nào bạn thấy một hoặc nhiều trong số những lập luận này trên cái bài báo Op-Ed, xã luận, diễn thuyết, tranh luận truyền hình, hay báo cáo tổ tư duy, bạn có thể yên tâm chắc chắn rằng những kẻ đó sẽ chống lại những cải cách có ý nghĩa với Trung Quốc. Vì thế, đây là một vài trò lừa bịp phổ biến của các nhà ủng hộ Trung Quốc:

• Kiểu điều kiện tiên quyết – buộc tội bất cứ ai chỉ trích Trung Quốc là một "Kẻ vùi dập Trung Quốc"

• Kiểu Joe McCarthy – quy kết bất cứ ai ủng hộ cải cách thương mại là một "kẻ bảo hộ".

• Kiểu Chơi đùa trên nỗi sợ hãi của chúng ta – cảnh báo bất cứ nỗ lực nào nhằm bảo vệ Mỹ khỏi Chủ nghĩa Trọng thương và Chủ nghĩa Bảo hộ Trung Quốc sẽ dẫn đến một "cuộc chiến thương mại".

• Kiểu biến nó thành một tiểu thuyết rung rợn Stephen King – Tham chiếu đến vai trò của các sắc thuế Smoot – Hawley trong cuộc Đại Khủng Hoảng để tạo ra sự ấn tượng rằng một cuộc chiến thương mại với Trung Quốc sẽ tàn phá nền kinh tế toàn cầu.

• Kiểu tâm lý phản phản lực – cảnh báo rằng nếu bạn cố gắng gây áp lực lên bắt Bắc Kinh cam đoan cải cách chỉ đơn thuần mang đến kết quả ngược với mong đợi.

• Kiểu né tránh hết lần này đến lần khác – nhấn mạnh rằng "bây giờ" không phải là thời điểm để cam kết các cải cách – và lặp lại lập luận này từ năm này sang năm khác.

• Kiểu chơi bài "người nghèo" Walmart – yêu sách rằng bất cứ sự tổn hại nào đến các cơ sở sản xuất chế tạo Mỹ sẽ được bù đắp nhiều hơn bằng lợi ích có được cho người tiêu dung từ giá thấp hơn của hàng hóa Trung Quốc giá rẻ.

• Kiểu sử dụng trò chơi vỏ sò Stephen Roach – cho rằng vấn đề thâm hụt thương mại của chúng ta là một vấn đề "đa phương" với cả thế giới hơn là

chủ yếu là vấn đề song phương với Trung Quốc.

• Kiểu gài vào phê bình bản thân mình – quy lỗi cho tỉ lệ tiết kiệm thấp của Mỹ trong vấn đề bất cân xứng thương mại Mỹ - Trung Quốc mà không phải là do các mưu đồ trọng thương của Trung Quốc.

• Kiểu tôi có thể bán cho bạn Cầu Brooklyn? – cho rằng đồng tiền của Trung Quốc không thật sự bị định giá thấp đến mức đó – hay không bị định giá thấp chút nào.

• Kiểu sử dụng bào chữa Marie Antoinette – Fareed Zakaria – cho rằng cải cách thương mại với Trung Quốc sẽ không giúp Mỹ mà chỉ chuyển thương mại đến các quốc gia chi phí thấp khác như Bangladesh và Việt Nam.

Well, fool us once with these misrepresentations, then shame on the China apologists. But fool us repeatedly, and shame on us.

Thế đấy, nếu bạn lừa tôi một lần với những sự xuyên tạc này thì thật xấu hổ thay cho các nhà Ủng Hộ Trung Quốc. Nhưng nếu chúng ta bị lừa dối nhiều lần thì xấu hổ thay cho chúng ta.

---

[1] Tác giả nhại theo câu nói của Marie Antoinette, hoàng hậu Pháp, vợ vua Lu-i XVI, khi được báo nhân dân không có lúa mì để ăn: Hãy để chúng ăn bánh. (Let them eat cake). ND

[2] Ý nói đến hệ thống chính trị của Mỹ. ND.

Chương 16-Sống với China:

Làm thế nào để Tồn tại và Thịnh vượng trong thế kỷ của Rồng

Một chiếc tàu dong buồm về hướng Đông,

Và chiếc khác theo hướng Tây,

Mặc kệ những cơn gió,

Bởi chính các cánh buồm,

Chứ không phải là cơn gió,

Nói với chúng ta cách đi.

-Ella Wheeler Wilcox, "Những cơn gió định mệnh"

Lúc bắt đầu của cuốn sách này, chúng tôi đã cam kết sẽ cung cấp cho bạn cách tồn tại và kế hoạch hành động cụ thể. Bây giờ, lời hứa này sẽ được thực hiện thông qua việc đề cập đến các lựa chọn cá nhân, cũng như các quyết định cao cấp, và chính sách hành động của chính phủ để bảo vệ bạn và gia đình của bạn khỏi các sản phẩm không an toàn của China; và đồng thời cũng đem lại những thay đổi mang tính xây dựng cần thiết để tạo dựng nên mối quan hệ với một China thịnh vượng chứ không phải là một China nguy hiểm.

Chúng tôi tin rằng để tạo ra những thay đổi thực sự trong mối quan hệ Mỹ - China, chúng ta có thể bắt đầu từ những điều cơ bản. Đó là lý do mục tiêu chính của chúng tôi là thông báo rộng rãi cho công dân toàn thế giới về các mối đe dọa mà China đặt ra cho tất cả chúng ta. Chúng tôi tràn đầy hy vọng rằng một khi công chúng hoàn toàn hiểu được quy mô toàn cầu của "vấn đề China,", thì đây chính là thời điểm cho một thay đổi chính trị trong hòa bình mà chúng ta cần tạo ra về cải tổ chính trị mang tính xây dựng ở Washington - cũng như ở Berlin, Tokyo, Sao Paulo, và các thủ đô khác trên thế giới.

Trước khi chúng tôi liệt kê các lựa chọn cá nhân, các quyết định cao cấp, và

cải cách chính trị, chúng tôi xin trích dẫn vài lời sáng suốt từ một số nhà tư tưởng khôn ngoan nhất thế giới. Với tất cả các nhà hoạch định chính sách đang đọc cuốn sách này, chúng tôi xin lặp lại lời khuyên của Betty Williams về việc không hành động: "Hãy ngưng ngay những lời sáo rỗng từ cuộc họp này, hãy hành động". Với những người nghĩ rằng chúng ta quá cứng rắn với China, hoặc những người thấy có thể niềm lạc quan của họ về một một China "dân chủ hóa" lớn hơn các bằng chứng xác thực của bản chất độc tài toàn trị của nó, xin vui lòng ghi nhớ các chuẩn mực đạo đức từ Albert Camus dẫn dắt cuốn sách này: "Việc của người biết suy nghĩ là không đứng cùng phía với đao phủ". Cuối cùng, với bất kỳ công dân Mỹ nào cảm thấy quá nhỏ bé và bất lực để chống lại, xin vui lòng ghi tạc từ những lời này của William James: "Cứ hành động như thể những gì bạn làm sẽ tạo ra sự khác biệt. Thực tế sẽ vậy". Và mỗi ngày, hãy cố gắng làm theo phương châm của Theodore Roosevelt: "Hãy làm những gì bạn có thể, với những gì bạn có, cho dù bạn đang ở đâu."

Tránh chết bởi hàng hóa rác rưởi và độc hại từ China

Chúng ta đi đến cửa hàng bán lẻ lớn như Costco, Target, Walmart hay một cửa hàng bán lẻ thuốc như Walgreens, CVS hoặc một cửa hàng tạp hóa như Kroger hoặc Safeway, và hầu như không thể mua sản phẩm nào ngoài hàng China. Điều này không chỉ gây bực bội, mà nó khiến chúng ta phát điên. Như chúng tôi đã minh họa, quá nhiều hàng rác rưởi và độc hại của China đang được nhồi nhét khắp các kệ bán lẻ của nước Mỹ. Dưới đây là một số bước cụ thể mà tất cả chúng ta có thể làm để bảo vệ chính mình.

1: Đầu tiên, hãy thay đổi thái độ của chúng ta - "giá rẻ" không phải lúc nào cũng rẻ nhất

Chúng ta không thể thay đổi hành vi mua hàng của mình cho đến khi chúng ta biết được nguyên tắc rằng sản phẩm tưởng như "giá rẻ" của China thực sự là không rẻ. Bên cạnh giá tiền bạn phải trả trên bảng giá, bạn cũng đối mặt với các yếu tố gây nguy cơ thương tích hoặc tử vong, tăng nguy cơ mất việc làm của bạn hoặc người quen bởi việc kinh doanh không công bằng trong chuỗi cung cấp hàng hóa China, và chi phí quản lý và thuế má khác mà sản phẩm của China không tính đến. Vì vậy, nếu đó là sản phẩm "Sản xuất tại China", hãy dứt khoát đặt nó xuống, trừ khi bạn thực sự cần nó và không thể tìm thấy một sản phẩm thay thế hợp lý.

2: Tìm Nhãn hàng - sau đó đọc nó một cách cẩn thận!

Chúng ta cũng không thể không mua các sản phẩm China trừ khi chúng ta biết đấy là hàng China. Vì vậy, tất cả chúng ta cần phải cẩn thận đọc nhãn sản phẩm. Thật không may, trong khi Hải quan Hoa Kỳ quy định phải ghi rõ mục "Xuất xứ hàng hóa" trên tất cả các sản phẩm, việc tìm kiếm dòng chữ "Sản xuất tại China" trên một sản phẩm được ví giống như chơi trò "Waldo ở đâu?" Và đôi khi thậm chí đòi hỏi phải có một kính lúp. (Chúng tôi không đùa đâu.) Đó là lý do tại sao các quy định về nhãn hàng yêu cầu thông tin phải được tiêu chuẩn hóa, dễ tìm, và dễ đọc, tương tự như việc nhãn hàng thể hiện thông tin dinh dưỡng hữu ích về các sản phẩm thực phẩm của nước ta. Tuy nhiên, sự lừa gạt về nhãn hàng không phải là vấn đề duy nhất chúng ta phải đối mặt trong việc cố gắng dứt bỏ các sản phẩm China. Chính việc này dẫn đến hành động tiếp theo của chúng ta.

3: Thắt chặt Lỗ hổng trên mạng về mục "Xuất xứ hàng hóa" ghi trên nhãn

Trong môi trường bán lẻ truyền thống, mục "Xuất xứ hàng hóa" trên nhãn giúp người tiêu dùng khôn ngoan trong việc lựa chọn hàng hóa. Tuy nhiên, khi càng nhiều người tiêu dùng chuyển sang mua hàng trên mạng, thì việc mất đi khả năng lựa chọn càng cao và, chuyển sang gia tăng lợi ích của các nhà sản xuất vô đạo đức của China. Để hiểu được vấn đề, bạn chỉ cần vào trang web của Amazon. Đối với bất kỳ mặt hàng nào, bạn cũng có thể nhìn thấy mọi thông tin sản phẩm trừ nơi sản xuất. Đây rõ ràng là một lỗ hổng cần phải được thắt chặt. Luật Liên bang nên yêu cầu tất cả các nhà bán lẻ trực tuyến phải hiển thị rõ ràng mục nước sản xuất trên nhãn của tất cả các sản phẩm.

4: Yêu cầu ghi rõ "Xuất xứ hàng hóa" trên nhãn hàng

Như chúng ta biết, một số sản phẩm không hoàn toàn "Sản xuất tại China", nhưng chúng có khá nhiều thành phần hoặc bộ phận cấu thành sản phẩm có xuất xứ từ China. Ví dụ, nếu các viên vitamin tổng hợp được pha trộn và đóng gói tại Hoa Kỳ, các nhà sản xuất vẫn có thể dán vào một cái nhãn "Sản xuất tại Mỹ" mặc dù các thành phần chính của sản phẩm là từ China. Một vấn đề tương tự tồn tại đối với những chiếc ô tô được xem là "hàng Mỹ" có thể có các bộ phận quan trọng như má phanh, lốp xe sản xuất tại China.

Chính vì những mối nguy hiểm do lỗ hổng trong nhãn hàng gây ra, chúng ta rất cần những quy định luật pháp khắt khe hơn trong thông tin nhãn hàng. Ví dụ, ********** nên yêu cầu tất cả các nhà sản xuất thực phẩm và thuốc men phải thể hiện rõ ràng Xuất xứ hàng hóa trên nhãn hàng đối với tất cả các thành phần chính của sản phẩm - và thông tin phải được thể hiện một cách tiêu chuẩn hóa và dễ đọc. Jerome Krachenfelser đã diễn đạt một cách khéo léo: "Nếu bạn nuốt nó vào cơ thể của bạn, thì chí ít bạn cũng được quyền biết được nó từ đâu ra."

5: Cho các nhà bán lẻ biết bạn không thích hàng China

Nếu các nhà bán lẻ như Walmart, Target, và Nordstrom biết bạn muốn chọn hàng hóa thay thế cho hàng China, họ sẽ thay đổi nguồn cung hàng của mình. Vì vậy, hãy dành chút thời gian nói chuyện với tất cả các nhân viên bán hàng và quản lý tại các cửa hàng mà bạn thường xuyên mua sắm, và để họ biết bạn sẽ là một khách hàng trung thành hơn nữa nếu các cửa hàng cung cấp cho bạn sản phẩm thay thế.

Để gây áp lực hơn nữa lên các nhà bán lẻ và các trung tâm mua sắm đang quá say mê với lợi nhuận thổi phồng của họ bằng kinh doanh những sản phẩm giá rẻ khác thường của China, bạn cũng có thể chuyển sang mua hàng trực tuyến và tìm kiếm các trang web cung cấp sản phẩm không phải của China. Tương tự như vậy, bạn cũng có thể viết thư hoặc gửi email cho bộ phận quan hệ khách hàng của cả nhà sản xuất và lẫn các cửa hàng bán lẻ. Hãy cho Apple và Best Buy biết rằng "Được thiết kế ở California" chỉ đơn giản là không thể bao che cho "được chế tạo ở Quảng Đông".

Một khi các nhà bán lẻ nhận được thông điệp tẩy chay hàng China, họ sẽ bắt đầu cạnh tranh nhau không chỉ về giá cả, mà còn về Xuất xứ hàng hóa. Cuối cùng, quan trọng là điều này không phải để lên tiếng về "Sản xuất tại Mỹ", mà đúng hơn là một chiến dịch cho "Sản xuất tại Thế giới tự do". Nền thương mại tự do thực sự là nền thương mại không có tình trạng tư tưởng con buôn và bảo hộ sản xuất như của China. Chính các sản phẩm tuyệt vời từ các đối tác thực sự thương mại tự do như Nhật Bản, Mexico, và Đức đang cải thiện cuộc sống và góp phần vào sự thịnh vượng chung của chúng ta. Chúng ta cần những quốc gia này tham gia vào chương trình nghị sự về "thương mại tự do" và sẵn sàng bất cứ khi nào cũng có thể chia sẻ khó khăn nếu cần khi xử phạt một China nặng tư tưởng con buôn và bảo hộ.

6: Hãy coi chừng các mặt hàng có giá trị lớn từ China mang thương hiệu "nước ngoài"

Một trong những cách chủ yếu mà China có kế hoạch thâm nhập thị trường ở Mỹ - đặc biệt là các mặt hàng "có giá trị lớn" như ô tô - là bán sản phẩm của mình dưới tên của các thương hiệu quen thuộc nước ngoài tạo ra những ảo tưởng hàng hóa không dính dáng đến China. Một trường hợp điển hình là Volvo. Công ty ô tô "Thụy Điển" trên danh nghĩa này bây giờ là hoàn toàn thuộc sở hữu của Geely Automotive ở China, và Giám đốc điều hành Stefan Jacoby, gần đây đã tuyên bố rằng công ty đang cân nhắc xuất khẩu xe hơi China đến Hoa Kỳ với nhãn hiệu Volvo đáng kính. Cũng lưu ý rằng Honda đang bán một chiếc xe hơi China, xe Jazz, vào châu Âu từ năm 2005. Vì vậy, một lần nữa, người mua hãy cẩn thận. Các công ty China với tiền mặt phong phú, đặc biệt là doanh nghiệp nhà nước - đang cắn xé các thương hiệu lớn của phương Tây như không cần biết đến ngày mai, và bạn sẽ phải chú ý đến báo chí tài chính để tìm hiểu về các vụ mua bán công ty.

7: Cải cách luật bồi thường buộc China và các tay trung gian phải thực sự chịu trách nhiệm

Chúng ta thậm chí không phải là kẻ ủng hộ nhỏ của các vụ kiện lớn. Tuy nhiên, chúng ta tin rằng thật sai lầm khi các nhà sản xuất China không thể bị xét xử tại các toà án Mỹ và quốc tế, trong khi các đối thủ cạnh tranh Mỹ, châu Âu, và Nhật Bản phải tuân theo pháp luật.

Một sự vô lý tương tự là các công ty Mỹ nhập khẩu các loại thuốc, thực phẩm, và các sản phẩm nguy hiểm của China cũng không chịu trách nhiệm. Tình huống hiện nay giảm động lực cải cách luật bồi thường bằng cách cho các công ty Mỹ điều khoản giải thoát của China: hãy di chuyển dây chuyền sản xuất của bạn đến một số nhà môi giới bí ẩn tại Quảng Châu, và sau đó giả vờ bạn không biết chính xác nơi các sản phẩm của bạn được sản xuất. Đừng cười; điều này đã xảy ra. Đó là lý do tại sao chúng ta cần những điều luật rắn hơn để chỉ định lỗi thuộc bất kỳ một nhà bán buôn hay bán lẻ hàng China ở Mỹ phải chịu trách nhiệm vì bất cứ tổn hại nào của các sản phẩm đó đến người Mỹ. Tăng trách nhiệm giải trình sẽ buộc các nhà bán lẻ đẩy trách nhiệm trở lại nơi mà nó được sinh ra hoặc đưa ra những lựa chọn thay thế khác khi đưa hàng lên kệ của họ. Vì vậy, hãy để Nhà Trắng, Quốchội và Hội đồng bang biết đã đến lúc phải tấn công các nhà buôn trung gian chuyên cung

cấp hàng hóa vô bổ và chất độc của China.

Tước bỏ vũ khí Hủy diệt Việc làm của China

Các chính trị gia Mỹ cần phải thông minh nhiều hơn về cái hộp mà các nhà bảo hộ và con buôn China đang nhét chúng ta vào - bởi vì nó ngày càng giống như một cỗ quan tài! Đó là lý do tại sao Quốchội và Tổng thống phải thông báo cho China hiểu một cách chắc chắn rằng Hoa Kỳ sẽ không chấp nhận bất cứ cuộc tấn nào nhằm thâu tóm các nhà chế tạo gốc Mỹ nếu chúng không được thực hiện theo nguyên tắc thương mại tự do.

Nếu China từ chối buông vũ khí Hủy diệt Việc làm - vi phạm mọi quy tắc trong luật tự do thương mại - Tổng thống và Quốchội sẽ không có lựa chọn nào khác hơn là hành động ngay lập tức. Dưới đây là những gì mà Mỹ có thể đơn phương giải giáp những vũ khí đó của China.

#1: Thông qua "Đạo Luật Thương mại tự do và công bằng Mỹ "[1]

Biện pháp pháp lý hiệu quả nhất để đối phó với chủ nghĩa bảo vệ và con buôn China là - và tránh đối đầu trực tiếp bởi vì không cần phải nêu đích danh - Quốchội thông qua "Luật Thương mại tự do và công bằng Mỹ." Đạo luật này sẽ đặt ra các nguyên tắc cơ bản sau đây - Với các biện pháp trừng phạt cứng rắn cho những ai không tuân theo luật chơi:

Bất kỳ quốc gia nào có nhu cầu thương mại tự do về hàng hóa chế tạo với Hoa Kỳ phải từ bỏ tất cả các trợ cấp xuất khẩu bất hợp pháp, duy trì một đồng tiền có giá trị hợp lý, cung cấp bảo vệ nghiêm ngặt về sở hữu trí tuệ, nêu cao các tiêu chuẩn môi trường, sức khỏe và an toàn đáp ứng tiêu chuẩn quốc tế, cung cấp cho thị trường toàn cầu không hạn chế năng lượng và nguyên liệu thô, mở cửa cho thị trường trong nước được tiếp cận tự do, bao gồm cả phương tiện truyền thông và các dịch vụ Internet.

Bằng cách thông qua luật này, Quốchội vừa có thể bảo vệ hệ thống thương mại tự do quốc tế và đảm bảo sự thịnh vượng lâu dài của nền kinh tế Mỹ. Đạo luật này sẽ không mang tính "bảo hộ" - điều mà chắc chắn các nhà biện hộ China sẽ gắn mác cho nó. Thay vào đó, nó chỉ đơn giản là biện pháp thông thường và phòng vệ chính đáng khi đối mặt với xâm lược kinh tế của China.

#2 Hợp tác và điều phối toàn cầu là khẩu lệnh

Nhà yêu nước vĩ đại người Mỹ, Ben Franklin đã nói "Tất cả chúng ta phải liên kết cùng nhau, hay chắc chắn chúng ta sẽ bị kết liễu riêng rẽ." Đó là vì sao hành động phê duyệt đạo Luật Thương mại tự do và công bằng của nước Mỹ phải liên kết với châu Âu, Brazil, Nhật Bản, Ấn Độ và các nạn nhân khác của chủ nghĩa con buôn và bảo hộ China để cùng nhau khiếu nại lên Tổ chức Thương mại Thế giới buộc China phải tuân thủ đầy đủ các điều khoản của đạo luật. Chỉ nhờ sức mạnh của số đông, Hoa Kỳ và những đối tác khác mới có thể thành công trong việc đưa China từ một kẻ "làm giàu nhờ bóc lột hàng xóm" hòa nhập thực sự với cộng đồng các nước thương mại tự do.

#3: Sứ mạng bí mật giải quyết thao túng tiền tệ

Nếu chúng ta được yêu cầu phải đưa ra một vấn đề bức xúc nhất trong quan hệ Mỹ - China, chúng ta sẽ phải nói đến việc gắn cố định tỷ giá đồng nhân dân tệ với đô la Mỹ. Một đồng tiền thả nổi là yếu tố cơ bản để tự động điều chỉnh dòng chảy thương mại và ngăn chặn kiểu thặng dư thương mại mãn tính mà China đang được hưởng trong quan hệ với nhiều đối tác thương mại.

Tuy nhiên, chúng ta đồng ý với những người biện hộ cho China rằng chính phủ China không phản ứng tích cực với áp lực trực tiếp. Do đó, ít nhất là đối với vấn đề tiền tệ, lựa chọn tốt nhất để có được một đồng tiền được định giá tương đối hợp lý có thể là biện pháp "ngoại giao con thoi" tối mật.

Trong công việc cực kỳ cấp thiết này, Nhà Trắng cần ngay lập tức cử một phái viên để thông báo với Đa?ng Cộng sản China rằng: Hoa Kỳ sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc coi China là kẻ thao túng tiền tệ trong cuộc họp Rà soát Kho bạc tiếp theo và áp đặt các mức thuế quan chống trả nếu China không tự nâng giá trị đồng bản tệ lên một mức hợp lý.

Trong những thảo luận về việc này, phái viên Mỹ phải giải thích rõ là Hoa Kỳ mong muốn việc cải cách tiền tệ là "ý tưởng của China", không phải là của Hoa Kỳ; và không bao giờ Hoa Kỳ muốn China "mất mặt" về vấn đề này. Chính vì thế mà sứ mạng này phải được tiến hành hoàn toàn bí mật.

Tuy nhiên, phái viên Mỹ cần cho đối phương hiểu rõ là sau hơn bảy năm thảo luận về vấn đề này, nước Mỹ đã hết sự kiên nhẫn về mặt chính trị, và hết thời

gian về mặt kinh tế. Tất nhiên, nếu China không hành động kịp thời, Bộ Tài chính phải tiếp tục đi tới việc coi China là kẻ thao túng tiền tệ và áp đặt các loại thuế phòng vệ để đưa đồng nhân dân tệ lên giá trị hợp lý.

#4: Nhận thức được rủi ro kinh doanh thực tế khi chuyển sang sản xuất tại China

Quá nhiều các nhà quản lý Mỹ khi có quyết định chiến lược chuyển cơ sở sản xuất và công ăn việc làm sang China đã luôn không đánh giá đầy đủ một loạt những rủi ro. Rủi ro dễ thấy là bị mất sở hữu trí tuệ của công ty do bị đánh cắp hay qua các chính sách của China ép buộc chuyển giao công nghệ và bắt buộc phải chuyển cơ sở nghiên cứu và phát triển sang đất China.

Ngoài việc mất sở hữu trí tuệ của công ty, các rủi ro khác bao gồm từ căn bệnh tham nhũng, ô nhiễm nghiêm trọng, hay thiếu nguồn nước trong tương lai cho đến mức độ bảo hộ to lớn như Vạn lý Trường thành của China. Trong bất kỳ đánh giá toàn diện nào đối với rủi ro kinh doanh, các nhà quản lý cũng phải thừa nhận thực tế sau:

Nếu có một nước mà Hoa Kỳ có thể có xung đột vũ trang trong vòng mấy thập kỷ tới, đó chắc chắn là nước China đang tăng cường vũ trang nhanh chóng. Và nếu bạn là một nhà giám đốc kinh doanh đang dự định chuyển sản xuất ra nước ngoài, liệu bạn có muốn bỏ toàn bộ trứng vào cái giỏ China khi xung đột như vậy có thể xuất phát từ Đài Loan, Tây Tạng hay tranh chấp lãnh thổ ở biển Nam Trung Hoa hay vì quyền tiếp cận dầu mỏ Trung Đông?

Từ đó các nhà quản lý Mỹ đang định chuyển kinh doanh sang China cần bỏ cặp kính mầu hồng ra và thực hiện đánh giá toàn diện hơn nữa. Một cái nhìn tỉnh táo như vậy đối với những rủi ro thực liên quan tới việc chuyển các hoạt động kinh doanh sang China sẽ giúp tạo ra làn sóng mới đưa kinh doanh trở về với nước Mỹ, Brazil, Nhật Bản, châu Âu, và các thị trường mới nổi bên ngoài China.

#5: Hãy làm như Dan DiMicco của Nucor Steel - đừng làm như Jeffrey Immelt của GE

Nếu các giám đốc kinh doanh của Mỹ muốn hiểu rõ hơn về nghệ thuật chống lại chủ nghĩa con buôn và bảo hộ kiểu China, họ không cần nhìn đi đâu xa mà

hãy học công ty Nucor Steel như một ví dụ do tổng giám đốc Dan Di Micco đặt ra. Ngoài việc điều hành một trong những công ty thành công và tiên tiến nhất thế giới về mặt sáng tạo công nghệ, DiMicco bỏ ra thời gian đáng kể trên các diễn đàn công cộng để thuyết phục cho cải cách thương mại thực sự với China. Bằng cách đó, DiMicco cung cấp một đầu mối phản công mạnh mẽ chống lại hành vi ngây thơ hoặc thậm chí phản bội của các giám đốc như Tổng giám đốc của GE Jeffrey Immelt và Jack Allen của Westinghouse.

#6: Chặn đứng việc bắt buộc chuyển giao công nghệ và bắt cóc thành quả nghiên cứu của Mỹ

Như Ủy ban Mỹ-China đã kiến nghị mạnh mẽ, chính phủ Mỹ cần "giúp các công ty Hoa Kỳ chống lại những mưu toan của nhà cầm quyền China ra lệnh hay bắt buộc các công ty công nghệ cao nước ngoài phải tiết lộ thông tin nhậy cảm về sản phẩm của mình để đổi lại quyền tiếp cận thị trường China." Chính phủ Mỹ cũng phải giúp các công ty chống lại việc bắt buộc phải chuyển cơ sở nghiên cứu và phát triển sang China như là điều kiện để có thể gia nhập thị trường China. Cả dân tộc chúng ta đang tự đẩy mình vào những thập kỷ phát triển trì trệ do nhường công nghệ của mình cho China, và điều này phải chấm dứt! Vì tầm quan trọng của vấn đề này, chúng ta cũng phải cân nhắc đến đạo luật có thể ngăn chặn các công ty của chúng ta ký kết với China các điều khoản yêu cầu chuyển giao công nghệ làm điều kiện để tiếp cận thị trường.

#7: Chấm dứt sử dụng kiểm duyệt như một thứ rào cản phi thuế quan

Nhiều mặt hàng xuất khẩu lớn nhất của nước Mỹ là từ các công ty hàng đầu thế giới của chúng ta trong lĩnh vực giải trí, truyền thông, và Internet. Việc mạnh tay kiểm duyệt của China đối với phim ảnh, truyền hình, và Internet, cùng với sự hỗ trợ ngầm cho nạn phổ biến ăn cắp bản quyền là sự tấn công hàng loạt vào thương mại tự do. Trong khi Facebook bị cấm hoàn toàn tại Thượng Hải, công ty Ren Ren đối thủ từ China lại nhận được sự chào đón nồng nhiệt ở Hoa Kỳ và được niêm yết giá trị 500 triệu USD trên NASDAQ. Điều đó rất sai trái!

Để đảm bảo China không được lợi từ chiến tranh kinh tế kiểu trấn lột đó, Quốchội cần thông qua đạo luật ngăn cản bất kỳ công ty truyền thông và Internet nào của China tham gia vào việc kiểm duyệt được niêm yết và gọi

vốn từ thị trường chứng khoán Mỹ.

#8: Cấm các doanh nghiệp nhà nước China mua các công ty tư nhân

Chúng ta phải chấm dứt việc giả vờ cho rằng việc các công ty dầu khí, viễn thông, hay khai mỏ khổng lồ có sự hỗ trợ của nhà nước China mua đối thủ ở Mỹ, Canada, hay Australia sẽ tạo ra giá trị thực nào đó cho người tiêu dùng hoặc cổ đông. Ngược lại, chúng ta phải nhận ra các công ty nhà nước của China được nuôi nấng trong môi trường độc quyền, lớn lên nhờ lợi nhuận của những kiểu thương mại không công bằng, có quyền tiếp cận các khoản tài chính ưu đãi khổng lồ, và tất cả được điều hành bởi thành phần ưu tú của Đa? ng cộng sản với ý đồ khóa chặt thị trường và phong tỏa các nguồn tài nguyên trên thế giới. Trong khi một số tổng giám đốc Mỹ sung sướng khi bán được những tài sản quốc gia của chúng ta cho các cán bộ tư bản nhà nước của Bắc Kinh để kiếm những đồng tiền ăn liền thì những vụ mua bán đó thậm chí không hề có ích chút nào cho quyền lợi quốc gia.

Hãy hiểu thật rõ về vấn đề này: China không bao giờ cho phép một công ty phương Tây mua bất cứ công ty China nào trong lĩnh vực "công nghiệp chiến lược"- bao gồm máy bay, ô tô, năng lượng, tài chính, công nghệ, tài nguyên thiên nhiên, và gần như là tất cả mọi thứ phức tạp hơn việc bán dạo bánh mỳ kẹp thịt băm và gà rán.

Vì mối đe dọa chiến lược từ các chính phủ nước ngoài chiếm quyền kiểm soát các công ty tư nhân ở Mỹ, Quốchội Mỹ cần thông qua đạo luật ngăn cản các công ty tư nhân trong nước tiếp nhận các lời đề nghị từ các doanh nghiệp nhà nước, dù đó là doanh nghiệp China, Nga, hay gì đi nữa.

#9: Chúng ta cần một Tổng thống với cả Trí óc và Chỗ dựa

Phần lớn lỗi trong việc phá hủy cơ sở sản xuất của nước Mỹ thông qua việc chuyển hàng loạt ra nước ngoài có thể đổ trực tiếp lên các thế hệ của Nhà Trắng. Từ 2001 đến 2008, Tổng thống George W. Bush chắc chắn đã có chỗ dựa để đứng lên chống lại China. Nhưng đáng tiếc là những kẻ mù quáng về ý thức hệ trong bộ máy của ông ta không cho phép ông ta hiểu sự khác biệt giữa thương mại tự do và thương mại công bằng. Kết quả là, bộ máy thiểu năng của Bush chẳng làm gì cả ngoài việc đặt ra cuộc chiến chống khủngbố trong khi tư tưởng con buôn và bảo hộ của China cướp đi một cách hệ thống

một phần công ăn việc làm trong nền kinh tế và thôn tính từng công ty một.

Trong một sự tương phản rõ rệt, Tổng thống Barack Obama chắc chắn đủ thông minh để hiểu vấn đề - ông đã tranh cử với quan điểm tấn công vào chủ nghĩa con buôn của China và nắm vững vấn đề. Nhưng vấn đề của Obama lại là ở chỗ ông có vẻ như không có chỗ dựa để thực hiện những hành động cần thiết.

Xin lỗi vì sự nói thẳng, nhưng cái mà chúng ta cần bây giờ là một lãnh đạo với cả trí óc và chỗ dựa - một dạng Winston Churchill, không phải là Neville Chamberlain. Barack Obama có thể phù hợp nếu ông ta hiểu được thông điệp - còn nếu không, kỳ bầu cử 2012 sẽ cho nước Mỹ một cơ hội khác để tìm ra một Tổng thống dẫn chúng ta ra khỏi miền đất chết hậu công nghiệp mà nước Mỹ đang tiến vào dưới sự tàn phá của vũ khí hủy diệt việc làm do China chế tạo.

Vạch ra ranh giới cứng rắn cho gián điệp và chiến tranh mạng của China

Chúng ta đã thấy là China vận hành một mạng lưới gián điệp hung hãn nhất tại Hoa Kỳ và các lữ đoàn hacker Đỏ thường xuyên tấn công mạng máy tính của cá nhân, doanh nghiệp và chính phủ. Chúng ta cần nhận ra những mối nguy hiểm hiển hiện của những kiểu "chiến tranh không tiếng súng" để đứng dậy chống lại chúng. Chúng ta cũng phải liên tục tự hỏi mình: Tại sao chúng ta lại buôn bán nhiều thế với một đất nước tiến hành công tác gián điệp hung hãn chống lại chúng ta?

#1: Đẩy mạnh các nỗ lực phản gián chống China

Một phần lớn các nguồn lực dành cho cộng đồng tình báo Mỹ - CIA, FBI, và những tổ chức to lớn khác như Cơ quan An ninh quốc gia - tiếp tục được đổ vào cuộc chiến gần như vô tận chống **********. Điều đó chẳng có gì là ngạc nhiên vì mối đe dọa của một số nhóm Hồi giáo cực đoan muốn sở hữu vũ khí hủy diệt hàng loạt là một khả năng đáng sợ.

Tương tự như vậy, chúng ta cũng phải đối mặt với một sự thật hiển nhiên: thậm chí ngay cả khi China đang tăng cường vũ trang một cách nhanh chóng và tích lũy hàng trăm vũ khí hạt nhân, họ vẫn tiến hành chiến tranh gián điệp và chiến tranh mạng chống lại đất nước chúng ta. Để chống lại mối nguy

hiểm rõ ràng và hiện hữu ngang với ********** đó, chúng ta cần cải tổ nhân lực triệt để và đẩy mạnh những nỗ lực dành riêng cho chống tình báo China - và phối hợp công việc đó với những đồng minh của chúng ta tại châu Á, châu Âu, và Mỹ Latin.

Trong khi mỗi khoản chi bổ sung khó mà được phê duyệt trong thời buổi cắt giảm ngân sách nghiệt ngã hiện nay, cuối cùng, chúng ta sẽ có được cái mà chúng ta trả tiền hay không trả tiền cho nó. Khi cân nhắc các chi tiêu này, chúng ta phải nhận thức là những thiệt hại cho sức khỏe nền kinh tế của chúng ta do riêng tình báo công nghiệp China gây ra chắc cũng đủ biện hộ cho những chi phí tưởng là to lớn dành cho công tác phản gián chống lại đe dọa China.

#2: Mạnh tay truy tố và trừng phạt gián điệp China

Một gián điệp đóng góp cho khả năng của China phát triển các hệ thống vũ khí tiên tiến về mọi khía cạnh cũng nguy hiểm như một binh sĩ China ấn nút bắn vũ khí đó. Đó là lý do tại sao tòa án, hội đồng xét xử và các công tố viên của chúng ta cần nghiêm túc hơn nhiều đối với vấn đề gián điệp China; và bất kỳ kiểu làm gián điệp nào cũng phải bị truy tố mạnh tay.

Về mặt hình phạt thích hợp, công dân Mỹ làm gián điệp cho China là tội phản quốc - tội cao nhất chống lại đất nước. Tội đó phải bị trừng phạt bằng án chung thân và, trong những trường hợp liên quan đến bí mật quân sự và quốc phòng, phải dẫn đến án tử hình.

Hơn nữa, nếu bất kỳ gián điệp China nào bị bắt tại nước Mỹ, chúng cần bị giam lại và gần như là ném chìa khóa đi - bởi vì chỉ có trừng phạt nặng như vậy mới giảm bớt được hoạt động gián điệp trên đất nước chúng ta. Và nên biết là bất cứ gián điệp Mỹ nào bị bắt ở China sẽ phải chịu số phận tàn bạo hơn mọi thứ mà hệ thống tư pháp của chúng ta có thể đưa ra.

#3: Tăng cường kiểm soát khách China và thị thực nhập cảnh

Chính phủ China rõ ràng không cho phép khách du lịch, sinh viên, hay các giám đốc kinh doanh đi lại tự do trên mọi miền China, và họ áp đặt hạn chế chặt chẽ đối với nhiều loại khách thăm, bao gồm cả nhà báo và những người làm phim tài liệu. Trong khi đó Hoa Kỳ cho phép gần như là bất cứ công dân

China nào xin thị thực đều được đi lại tự do trong nước chúng ta. Điều này cần phải chấm dứt ngay!

Do đó, như một phần của nỗ lực chống gián điệp, cần kiểm soát bất cứ ai đến từ Cộng hòa Nhân dân China xin thị thực. Trong khi đại đa số khách China đến trong hòa bình, có thừa đủ mật vụ trong đám đông đó, đủ để buộc phải có sự phòng ngừa nghiêm túc hơn.

Liệu điều đó có là "phân loại chủng tộc"? Tuyệt đối không. Đó là phân loại "nước xuất xứ", và điều này cần phải làm bởi chính China đã chứng tỏ là nước hung hăng nhất trên thế giới trong việc xuất khẩu gián điệp sang Mỹ.

#4: Tuyên bố tấn công mạng là hành động chiến tranh - và đáp trả thích đáng

Chính quyền của Tổng thống Obama đã kêu gọi có một chính sách toàn diện hơn về an ninh mạng, và điều này chỉ có lợi mà thôi. Hòn đá tảng của chính sách này phải là việc coi bất kỳ cuộc tấn công mạng nào do nhà nước tài trợ là hành động chiến tranh, phải chịu sự trả đũa bằng kinh tế, chính trị, và nếu cần cả quân sự. Hơn nữa, chúng ta cần phải hoàn toàn trung thực về điểm xuất phát của những cuộc tấn công mạng đó và đáp trả trực tiếp.

Về mặt này, đã quá lâu, chúng ta cho phép Đa?ng Cộng sản China nấp đằng sau những lý do lố bịch là những hành động hack xuất phát từ mạng Internet kiểm duyệt và giám sát gắt gao nhất trên thế giới là ngoài tầm kiểm soát của Đa?ng. Hãy tin chúng tôi: Nếu những hacker đó đang phát tán những đoạn video quay cảnh đàn áp tàn bạo ở Tây Tạng hay những cuộc mít tinh ủng hộ dân chủ ở Thượng Hải, hay những người theo Pháp Luân Công ở Thành Đô, cảnh sát mạng của China có thể và sẽ tìm ra và ngăn chặn ngay - gần như là vĩnh viễn. Như vậy, cần phải chấm dứt trò chơi đố chữ và gọi hacker China là hacker được nhà nước China bảo trợ.

Chúng ta cũng tin là việc bồi thường thiệt hại kinh tế cho những nạn nhân của hacker China phải là một phần của bất cứ chính sách toàn diện về an ninh mạng. Tương tự như vậy, Quốchội Mỹ, cùng với EU, Quốchội Nhật Bản, và các cơ quan lập pháp khác trên toàn thế giới phải ra các đạo luật đòi hỏi bồi thường cho các công dân, công ty chịu thiệt hại từ các vụ tấn công của hacker nước ngoài. Để cho việc bồi thường có hiệu lực, những đạo luật đó phải cung cấp cơ chế mạnh để tịch biên tài sản của các công ty bị phát hiện có tham gia

vào tấn công mạng - trường hợp như việc tham gia của một công ty viễn thông lớn của China vào cuộc tấn công chúng tôi đã mô tả ở Chương 10.

#5: Phát triển một “Công tắc ngắt China” cho mạng Internet

Từ quan điểm chiến lược, không có sự khác biệt thật sự nào giữa một nhà máy điện bị tên lửa China phá hủy hay một nhà máy bị làm tê liệt bởi hacker China. Cả hai mối đe dọa đều có thực. Cả hai đều cần được dự tính và có biện pháp chống lại.

Một khi ngay trong cả thời gian được gọi là "hòa bình" hacker China đã tấn công và thăm dò liên tục các cơ quan Mỹ thì việc cấp thiết phải làm là phát triển một "công tắc ngắt China" để có thể cắt liên kết Internet nước Mỹ ra khỏi tất cả các địa chỉ IP China trong trường hợp có chiến tranh mạng tổng lực. Nhưng đó không phải là tất cả.

Nhiều cuộc tấn công mạng của China được thực hiện từ các máy chủ và máy tính cá nhân bên ngoài China mà đã bị các lữ đoàn hacker Đỏ chiếm quyền sử dụng. Điều đó có nghĩa là cần có công tắc ngắt mức hai để cách ly hoàn toàn các cơ sở then chốt của hạ tầng nước Mỹ - các công ty công ích, ngân hàng, các công ty quốc phòng - khỏi mạng Internet.

Thảo luận chính trị về hệ thống cực kỳ cần thiết này chắc chắn sẽ bao gồm các luận cứ đầy ý nghĩa về tự do ngôn luận và các quyền tự do công dân. Rõ ràng là bất cứ giải pháp nào phải được thiết kế với tác động nhỏ nhất lên trao đổi thông tin dân sự và tuyệt đối không được hạn chế tiếp cận đến báo chí truyền thông. Tuy nhiên, đáng tiếc là đe dọa bên ngoài đối với tự do của chúng ta hiện thực hơn các câu chuyện mưu toan tưởng tượng trong nước; và nếu chúng ta tin tưởng ở chính phủ của mình với một kho vũ khí hạt nhân khổng lồ, chúng ta cũng cần có khả năng tin là chính phủ đó có thể có hành động đúng lúc để bảo vệ đất nước chúng ta khỏi cuộc tấn công mạng tổng lực từ bên ngoài.

#6: Nêu đích danh Bắc Kinh với những vụ gián điệp và ăn cắp táo tợn

Cũng giống như chúng ta gọi một hacker China là hacker China, chúng ta cần gọi gián điệp là gián điệp và công khai trừng phạt China cho hành vi gián điệp thù địch. Chúng ta phải thể hiện rõ là Hoa Kỳ, Nhật Bản, Hàn Quốc, Đài

Loan, Australia, Ấn Độ, và Liên minh châu Âu sẽ không tiếp túc ngoảnh mặt đi trong khi các điệp viên của Bắc Kinh ăn cắp công nghệ của chúng ta, phá hoại các cơ quan của chúng ta, và chuẩn bị cho cuộc chiến tranh mạng của ngày tận thế. Nếu CHND China muốn làm ăn với chúng ta, họ sẽ phải cư xử như là họ thuộc về cùng một câu lạc bộ của các nước có thương mại tự do và bình đẳng.

Đối mặt và chống lại mối đe dọa quân sự ngày càng tăng của China

Chúng ta không thể quay lưng lại với thực tế: tăng trưởng kinh tế nhanh chóng của China trên cơ sở bào mòn năng lực chế tạo của nước Mỹ đang là nguồn tài chính cho việc leo thang quân sự của China nhanh hơn cả tốc độ tăng trưởng kinh tế. Đó là sự tăng cường nhiều mặt của cỗ máy chiến tranh trên không, dưới đất, trên biển, trong không gian mạng và trong vũ trụ mà sắp tới sẽ đe dọa ưu thế quân sự của Mỹ. Chúng ta cần phải nhận ra và chống lại mối đe dọa đó; và khi làm việc đó, chúng ta phải luôn tự hỏi mình: Tại sao chúng ta lại mua nhiều sản phẩm của China đến vậy nếu như lợi nhuận từ sản phẩm đó được dùng để mua vũ khí nhắm vào đầu chúng ta?

#1: Chúng ta không thể áp đảo China với sức mạnh công nghiệp

Như nguyên tắc chiến lược đầu tiên, Hoa Kỳ phải nhận ra là China đang đưa Hoa Kỳ vào cùng một vai trò như nước Đức phải đối mặt với Hoa Kỳ thời Tổng thống Roosevelt trong Thế chiến thứ II. Hoa Kỳ thắng nước Đức quốc xã không phải nhờ công nghệ vượt trội mà nhờ sức mạnh áp đảo của bộ máy công nghiệp.

Ngày nay, thế trận đã đảo lại bởi vì giờ đây China có thể cho xuất xưởng hàng đoàn tàu, xe tăng, và phi cơ từ các nhà máy của mình. Vì ưu thế về số lượng vũ khí của China có thể chôn vùi ưu thế về chất lượng vũ khí của Mỹ - giống như sức mạnh vật chất của nước Mỹ đã thắng Đức quốc xã – chúng ta cần phải khôn ngoan và có đầu óc hơn trong chiến lược quân sự.

Đã thành quy luật, chúng ta phải cấp thiết tăng "hiệu quả sử dụng vốn" từ tổ hợp công nghiệp quân sự già nua, tốn kém của chúng ta. Hệ thống mua sắm vũ khí hiện nay tạo ra các hệ thống vũ khí đắt khủng khiếp, luôn vượt mức ngân sách, luôn chậm tiến độ, và thường có trục trặc.

Cùng thời gian đó, chúng phải nhận ra là khi China chạy đua vũ trang nhanh chóng thì khả năng dễ bị tổn thương của chúng ta chỉ có tăng lên. Do đó, nếu chúng ta một ngày nào đó phải đối đầu với China trong chiến tranh lạnh đang leo thang, thì thời điểm là bây giờ. Chúng ta cần phải công khai nêu China bằng tên khác với sự tăng trưởng hòa bình và nghiêm túc tự hỏi tại sao quy chế "tối huệ quốc" lại thuộc về một nhà nước đang là mối đe dọa quân sự hàng đầu của chúng ta.

#2: Chúng ta không thể bị lôi kéo vào chạy đua vũ trang và chui vào "bẫy Reagan"

Từ quan điểm chiến lược, các lãnh đạo chính trị và quân sự nước Mỹ phải nhận ra là với tiền đầy túi Bắc Kinh sẽ thích đẩy Hoa Kỳ vào vai trò giống như Liên Xô đã đối mặt với nước Mỹ dưới thời Ronald Reagan vào những năm 1980. China biết rõ là chính quyền Reagan đã chôn vùi Liên Xô bằng cách lôi kéo vào chạy đua vũ trang dẫn đến kiệt quệ Liên Xô – và tạo ra sự sụp đổ của các chế độ cộng sản trên toàn thế giới.

Ngày nay, lại một lần nữa, thế trận đã đảo lại. China với hàng ngàn tỷ đô-la dự trữ ngoại hối, nền kinh tế tăng trưởng nhanh, quân sự hóa chóng mặt, sẽ rất muốn lôi kéo nước Mỹ đang cạn kiệt tài chính vào một cuộc chạy đua vũ trang nhằm đánh sập nền tài chính nước Mỹ. Chính thực tế này đòi hỏi Mỹ phải vừa khôn khéo vừa có định hướng chiến lược - cũng như có hành động chủ động ngăn ngừa sự tăng trưởng quân sự chớp nhoáng của China.

#3: Đánh giá trung thực những điểm dễ bị tổn thương của chúng ta

Theo đề xuất của Ủy ban Mỹ - China, Lầu Năm góc phải báo cáo hàng năm về khả năng của quân đội Mỹ chống lại một cuộc tấn công trên không và bằng tên lửa của China vào các căn cứ khu vực và lên danh sách các bước cụ thể để có thể sống sót sau cuộc tấn công đó. Ủy ban cũng đã yêu cầu bên quân sự "tăng cường tương tác với các đồng minh ở Tây Thái Bình Dương" và "mở rộng mối quan hệ đến các nước khác ở châu Á để thể hiện sự cam kết liên tục của Mỹ đối với khu vực." Xây dựng các mối liên minh mạnh với ba nước có thể là mục tiêu của China trong tương lai - Nhật Bản, Ấn Độ, và Việt Nam - là một phần quan trọng của chiến lược này.

#4: Chúng ta cần tước bỏ Vũ khí hủy diệt việc làm của China nếu chúng ta

muốn ngăn chặn China xây dựng quân đội đại quy mô

Nhà lý thuyết quân sự nổi tiếng người Phổ Karl von Clausewitz đã từng nói "Chiến tranh là sự tiếp diễn của chính trị, nhưng bằng các phương tiện khác." Ngày nay, cũng theo tư duy đó, chúng ta cần nhận ra là việc China xây dựng quân đội nhanh chóng là sự tiếp diễn trực tiếp của tăng trưởng kinh tế, và một phần quá lớn của tăng trưởng đó là nhờ gây thiệt hại cho Hoa Kỳ.

Đó là vì sao chúng ta cuối cùng phải hiểu là cách tốt nhất để tước bỏ vũ khí hủy diệt việc làm của China không phải là "giữ công ăn việc làm của chúng ta" - mặc dù điều này cũng rất quan trọng. Thay vì thế, cách tốt nhất để đối đầu với những mánh khóe thương mại không công bằng của China là phòng vệ quốc gia:

Nếu chúng ta nhường cơ sở sản xuất cho bọn con buôn China trong khi chúng ta vẫn tiếp tục cấp tài chính cho tăng trưởng của China bằng cách mua sản phẩm của họ và chịu thâm hụt thương mại khổng lồ, tất cả những gì chúng ta, những người tiêu dùng, đang làm là đảm bảo cái chết cuối cùng của chính mình.

Chống lại con Rồng thực dân

Như chúng tôi đã minh họa chi tiết, gót giày China đang duyệt binh trên toàn lục địa châu Phi và tiến tới Mỹ Latin tìm cách độc chiếm các nguồn năng lượng và nguyên liệu thô cho cỗ máy công nghiệp của China. Cho đến nay, đế chế thực dân mới này đang mở rộng mà hầu như không gặp phải sự thách thức nào.

Đẩy lùi cơn thủy triều của chủ nghĩa thực dân China chắc chắn không phải là việc dễ dàng. Nhưng mọi hành trình đều bắt đầu từ những bước đi nhỏ bé, ít ra chúng ta có thể bắt đầu một số bước để đối phó với thách thức toàn cầu của China.

#1: Chặn đứng việc China lạm dụng quyền phủ quyết tại Liên Hiệp Quốc

Đây là một trong những câu hỏi luân lý quan trọng của thời đại, mà mỗi cá nhân chúng ta, với tư cách là công dân Mỹ, cần phải liên tục tự chất vấn mình và các chính trị gia: Tại sao Tổng Thống Mỹ, Ngoại Trưởng Mỹ và Đại sứ

Mỹ tại Liên hiệp quốc vẫn giữ im lặng trong khi "kẻ buôn thảm" China tiếp tục sử dụng quyền phủ quyết của mình tại Liên hiệp quốc như một cái lá bài mặc cả cho việc tiếp cận nguồn tài nguyên thiên nhiên và các nguồn nguyên liệu thô tại các quốc gia lèo lá như Iran và các chế độ độc tài quân sự như Sudan và Zimbabwe? Các hành vi thương mại thô bỉ của China nhằm xây dựng một đế chế thực dân cần phải được thẳng thắn lên án không chỉ bởi nước Mỹ mà cả thế giới – từ Âu sang Á đến Mỹ Latin, đặc biệt là cả châu Phi vốn đã phải hứng chịu hậu quả của chiến lược phủ quyết tàn bạo và man rợ của China.

#2: Cải tổ các phái đoàn ngoại giao với trọng tâm đối kháng China

Chúng ta cần cải tổ và tăng cường nhân sự cho các cơ quan đã và đang giúp thực hiện chính sách "quyền lực mềm" của chính phủ Mỹ. Các cơ quan này này bao gồm ngành Ngoại giao, Cơ quan Phát triển quốc tế Hoa Kỳ, Tổ chức hòa bình, và nhiều đơn vị Mỹ đang thực hiện nhiệm vụ ở các khu vực đóng quân.

Một phần trong cuộc cải tổ ngành ngoại giao Mỹ là chúng ta cần theo dõi sát các hoạt động của China trên toàn thế giới. Sự theo dõi này phải tiến hành từ nguồn thông tin cơ sở trên toàn cầu. Vì vậy, từng thành viên trong số gần 300 sứ quán, lãnh sự, phái đoàn ngoại giao trên toàn thế giới cần phải bổ sung cho mình ít nhất một chuyên gia nghiên cứu về China. Nói rộng hơn, trọng tâm mới này giúp chúng ta xây dựng một đội ngũ chuyên gia phân tích China cốt lõi trong các cơ quan ngoại giao và tình báo Mỹ.

Chúng ta cũng không thể bỏ qua sự đóng góp của các doanh nghiệp cho việc triển khai quyền lực mềm của nước Mỹ. Sự thực là nhiều giám đốc Mỹ tự coi mình là những người yêu nước, và chúng ta cần lôi kéo các công ty có hoạt động ở nước ngoài hành động như như đại sứ của đất nước chúng ta.

#3: Đem thông điệp của nước Mỹ đến toàn thế giới

Tất cả chúng ta đã và đang được nghe tin tức từ đài phát thanh Hoa Kỳ ở mọi ngõ ngách thế giới, và chính chúng ta cũng biết đến quyền lực của thông tin này. Chúng ta cũng biết tầm quan trọng của các cơ sở như trung tâm Hoa Kỳ cung cấp thư viện và các chương trình văn hóa trong việc cảm hóa trái tim và tâm hồn người dân ở các nước đang phát triển.

Về Đài Tiếng nói Hoa Kỳ, chúng ta nên hiểu một thực tế là truyền hình vệ tinh vô cùng phổ biến tại các cùng nông thôn China, nơi những ngôi nhà nông thôn bằng gạch mộc 200 năm tuổi vẫn thò ra những chảo vệ tinh lớn. Vì thế, điều quan trọng là phủ sóng sóng truyền hình vệ của Đài Tiếng nói Hoa Kỳ tới lãnh thổ China. Có thể tận dụng hệ thống vệ tinh địa tĩnh sẵn có ở châu Á. Nếu người China phản đối, chúng ta cần nói cho họ biết đó là cách chúng ta thực hiện một phần điều khoản "tiếp cận thị trường" mà họ đã ký với Tổ chức Thương mại Thế giới.

Phương Tây có lẽ cũng xem xét các phương thức chủ động cung cấp dịch vụ máy chủ proxy miễn phí cho công dân China. Dịch vụ này sẽ cho phép người dùng internet bên trong Vạn lý Hỏa thành có thể thoải mái khám phá "thế giới mạng thực sự".

Khi xem xét các phương thức như vậy, cần nhớ rằng nước Mỹ vẫn còn là ông vua cực mạnh trong truyền thông và marketing trên thế giới. Với khả năng của chúng ta, thật ngạc nhiên khi chúng ta đã hoàn toàn thất bại trong việc tận dụng khả năng đó để quảng bá hiệu quả các giá trị dân chủ của chúng ta ra nước ngoài.

#4: Thay thế tiếng Pháp và tiếng Đức bằng tiếng Hoa trong trường trung học của chúng ta

Chúng ta đều cổ súy thế giới đa ngôn ngữ như hiện nay, nhưng thật vô cùng thiển cận trong thế kỷ 21 nếu nhiều trường trung học cứ tiếp tục yêu cầu học sinh phải đáp ứng các yêu cầu ngoại ngữ với những khóa học tiếng Pháp và tiếng Đức chứ không phải tiếng Hoa phổ thông. Thực tế, tiếng Hoa cần phải được dạy ngay từ khi đầu cấp tiểu học. Đó là cách chúng ta đáp lại kẻ thù, và đó là hệ thống giáo dục của chúng ta. Vì vậy, hãy vận động hội đồng nhà trường thay đổi cho phù hợp. (Khi bạn tham gia vận động, hãy cố gắng làm cho họ thay thế viết tay uốn lượn bằng chữ đánh qua bàn phím).

Ngăn chặn China bằng chính China

Ngay sau khi nhận chức Ngoại trưởng, Hillary Clinton thông báo cho cả thế giới là Mỹ sẽ không gây sức ép với China về vấn đề nhân quyền. Từ đó không có lời lẽ khinh xuất nào được nói về vấn đề này.

Sự thật là: Chúng ta cần một cuộc "cách mạng hoa nhài" ở China – trong hòa bình hay không hòa bình – để hoặc là giải thoát nhân dân China khỏi sự đô hộ của Đa?ng Cộng sản China hoặc làm cho lãnh đạo Đa?ng Cộng sản nới lỏng bàn tay cai trị chuyên chế đối với đất nước đông dân nhất thế giới. Trong thực tế, hạn chế lời nói và áp lực về những vi phạm nhân quyền như Ngoại trưởng Clinton đã làm đang đưa China đi sai hướng và làm cho cả thế giới đang phát triển có cảm giác – hy vọng là cảm giác sai – là phương Tây ngầm đồng ý với chế độ Bắc Kinh và nhãn hiệu chủ nghĩa tư bản nhà nước chuyên chế của họ.

#1: Thiết lập lại nhân quyền làm một yếu tố của chính sách đối ngoại Hoa Kỳ

Nước Mỹ và các nước khác trên thế giới phải tiếp tục tạo áp lực lên China yêu cầu tôn trọng những quyền con người cơ bản, bao gồm tự do ngôn luận, tự do lập hội, tụ tập và thờ cúng, cùng với quyền tự do lập tổ chức tại chỗ làm việc và quyền tự quyết về sinh đẻ.

Hoa Kỳ phải sẵn sàng đứng ra bảo vệ quyền lợi của các dân tộc bản địa như những người ở Tây Tạng, Nội Mông, và tỉnh Tân Cương; và điều này bao gồm cả việc kêu gọi ngừng ngay lập tức các chiến dịch thanh trừng sắc tộc đang xảy ra ở những "khu tự trị" giả tạo của China.

#2: Phân tán đầu tư, không đầu tư tập trung

Chiến dịch phân tán đầu tư chống lại các công ty Nam Phi đã rất thành công trong việc lật đổ chế độ phân biệt chủng tộc. Chúng tôi đề nghị chiến thuật tương có thể cũng hiệu quả đối với đất nước phụ thuộc vào đầu tư nước ngoài như China. Hãy thực hiện công việc của mình bằng cách không đầu tư vào các công ty China, các quỹ đầu tư tương hỗ, hay thậm chí các quỹ tăng trưởng "nước đang phát triển" đang mua đầy các cổ phiếu của China.

Thực ra, bạn sẽ làm lợi cho mình bằng cách giảm sự phụ thuộc vào một nền kinh tế đầy rủi ro, tham nhũng, không minh bạch, với bong bóng bất động sản lúc nào cũng muốn vỡ. Nếu bạn muốn chơi quân bài tăng trưởng kiểu China, ít nhất hãy làm điều đó ở một khoảng cách bằng cách cân nhắc đầu tư vào các công ty và đồng tiền của các nước có tài nguyên phong phú như Australia và Brazil và cũng đang tăng trưởng nhanh như China.

#3: Hạn chế xuất khẩu công cụ kiểm duyệt Internet

Có quá nhiều "viên gạch" ảo đã được đặt xuống để xây nên "Vạn lý Hỏa thành" được chế tạo ở Hoa Kỳ bởi những công ty tiếng tăm nhất – trong đó có Cisco là điển hình cho vấn đề này. Đã quá đến lúc chúng ta phải chấm dứt tội đồng lõa và chính sách hai mặt kiểu này. Quốchội phải thông qua đạo luật hạn chế xuất khẩu bất kỳ sản phẩm phần mềm hay phần cứng mà có thể bị các chế độ chuyên chế dùng để kiểm duyệt Internet và các hệ thống viễn thông.

Đương đầu với thách thức không gian của China

Trong những vấn đề chúng ta đã bàn luận, sự cạnh tranh để thiết lập quyền lực trong không gian trên cao có thể có tác động lớn nhất đến tương lai con em chúng ta. Việc đảm bảo cho con em chúng ta sẽ không phải chịu đựng cơn ác mộng của Tổng thống Lyndon B. Jonson "ngủ dưới ánh trăng cộng sản" buộc phải có hành động nhanh chóng ngay lập tức. Với chương trình vũ trụ công cộng đang tan vỡ và ngân sách liên bang bị khủng hoảng, cần có những ý tưởng mới mẻ hoàn toàn.

#1: Tận dụng lợi thế của công nghiệp tư nhân Mỹ để giảm giá thành

ự hỗ trợ của chính phủ đã là cực kỳ quan trọng để bắt đầu xây dựng nhanh chương trình vũ trụ của chúng ta sau khi xuất hiện vệ tinh Sputnik. Tuy nhiên, từ sau thành công của chương trình Apollo, rủi ro đạo đức của việc chi tiêu ngân sách cộng với cách thu vén ngân sách cho khu vực bầu cử của các nghị sĩ đã tạo ra thị trường gần như độc quyền của các nhà khổng lồ hiệu quả thấp trong ngành vũ trụ và để lại cho chúng ta sự quan liêu trong ngành thăm dò không gian. Họ chỉ dám rụt rè đến những nơi con người đã khám phá nhiều lần rồi - với một chi phí khổng lồ.

Đã đến lúc phải biến sự độc quyền của chính phủ trong ngành vũ trụ thành ngành công nghiệp tư nhân và để cho cả bên dân sự lẫn quân sự được hưởng lợi từ các động lực thị trường vốn đã luôn phục vụ tốt cho đất nước. Không phải kỵ binh của tướng Custer đã chinh phục miền Tây nước Mỹ mà chính những người khai mỏ, chủ trang trại gia súc, những đoàn xe và đường sắt đã làm nên chiến công đó. Một container chứa đầy những phi hành gia chính phủ bay quanh trái Đất ở khoảng cách còn gần hơn là từ Boston đến New

York không phải là cách chúng ta tiến đến những chân trời mới.

Thực ra, giảm chi phí thám hiểm vũ trụ là điều mà các công ty mới năng động như SpaceX, Scaled Composites, Sierra Nevada, và XCOR đang làm. Thậm chí còn hay hơn khi tư duy thiết kế vũ trụ tự do, vận động không ngừng là điều mà các doanh nghiệp nhà nước to lớn của China không thể bắt chước và giới lãnh đạo chuyên chế thích kiểm soát của China không bao giờ cho phép thứ tư duy đó - mặc dù các gián điệp và hacker China chắc chắn sẽ cố gắng ăn cắp các công nghệ mới phát minh ra. Do đó, chúng ta cần phải đẩy mạnh ưu thế công nghiệp tư nhân Mỹ trong lĩnh vực sống còn này.

Vì những lý do đó, giám đốc NASA Charles Bolden đã kêu gọi các công ty tư nhân nhanh chóng tiếp nhận những chức năng trần tục hơn như "vận tải vũ trụ" và cung cấp "tiếp cận tin cậy và thường xuyên đến quỹ đạo thấp vòng quanh trái Đất." Bàn giao những chức năng trần tục đó cho doanh nghiệp tư nhân sẽ cho phép NASA quay trở về với những thách thức khám phá vũ trụ hấp dẫn hơn. Mục đích này được hỗ trợ bởi ngân sách của Tổng thống Obama cung cấp thêm 6 tỷ USD cho NASA để phân bổ chuyên cho việc thuê dịch vụ phóng tên lửa của tư nhân. Chúng ta cần ngăn chặn những nỗ lực của Quốchội muốn nhấn chìm kế hoạch này, họ đang chống lại tư nhân hóa và muốn đưa NASA trở lại chương trình buồn ngủ với những công việc xã hội hóa.

#2: Khuyến khích giáo dục STEM

China đang sản xuất ra nhiều gấp 10 lần số nhà khoa học và kỹ sư so với Hoa Kỳ; và đất nước của chúng ta đang tụt lại xa phía sau trong lĩnh vực này. Chúng ta cần nhân đôi những nỗ lực của mình ở cấp cá nhân, gia đình, công ty, và chính phủ để thu hẹp khoảng cách đang ngày càng rộng này bằng cách động viên thế hệ trẻ trở thành kỹ sư và nhà khoa học, bằng cách cung cấp tài chính thích hợp, xây dựng các cơ sở, và tạo cơ hội cho lớp trẻ.

heo đó, các học bổng, chương trình cho vay sinh viên, các quỹ giáo dục phải được điều chỉnh thích hợp để nhấn mạnh vào Khoa học, Công nghệ, Kỹ thuật, và Toán học - những môn học STEM. Cùng lúc đó, các bậc phụ huynh cần động viên con em mình theo đuổi những ngành nghề khoa học công nghệ (STEM). Giới truyền thông cũng có thể đóng góp phần của mình bằng cách tạo ra các thông điệp và các nhân vật điển hình về những đứa trẻ thông minh

đã làm những điều to lớn để thúc đẩy nền văn minh. Tương tự, các công ty cũng có thể tham gia bằng cách công khai thưởng cho những kỹ sư hàng đầu của mình giống như họ nâng niu lòng tự trọng của những người bán hàng giỏi nhất với những bữa tối phần thưởng và chuyến đi nghỉ ở miền nhiệt đới.

#3: Xác định chủ quyền với mặt Trăng trước khi China kịp làm điều đó

Sau khi đọc xong quyển sách này, bạn có thực sự nghĩ chương trình không gian của China sẽ dành cho sự tốt đẹp của thế giới? Sự thật là chúng ta phải tính đến việc China sẽ bắt đầu chiếm đoạt tài nguyên vũ trụ giống hệt như họ đang vẽ ra toàn bộ biển Nam China là khu vực ảnh hưởng và tuyên bố lãnh hải Nhật Bản có tiềm năng lớn về tài nguyên là lãnh thổ đặc quyền của China.

Đó là lý do tại sao Hoa Kỳ phải bắt đầu đặt ra tuyên bố chủ quyền đối với các tài nguyên vũ trụ như mặt Trăng khi chúng ta còn đủ mạnh để làm điều đó. Chúng ta cũng phải tuyên bố chủ quyền đối với các thiên thạch giàu tài nguyên như thiên thạch Eros và những điểm có thể chiếm được như tiểu hành tinh Ceres, sao Hỏa, và các điểm Lagrange trên quỹ đạo. Khi các nước khác la ó phản đối về việc "chiếm đất" của chúng ta, hãy mời họ đến bàn đàm phán và thiết lập một hệ thống công bằng cho phép tự do kinh doanh, tự do suy nghĩ, và con người tự do có thể mang thừa kế của loài người đến các vì sao chứ không phải là nước tư bản nhà nước China chuyên chế và đàn áp.

Những suy nghĩ kết luận

Trong khi mỗi hành động cá nhân, quyết định cấp cao, và những cải cách chính phủ đã được đề xuất trong chương này sẽ cải thiện đáng kể triển vọng là quan hệ Hoa Kỳ - China sẽ phát triển thịnh vượng chứ không phải là ăn bám lẫn nhau, cái mà cả thế giới đang cần là điều chỉnh thái độ chung.

Đã quá lâu, chúng ta ở phương Tây đã chờ đợi nền kinh tế tăng trưởng của China có thể biến đổi một chế độ chuyên chế tàn bạo thành một đất nước dân chủ, tự do và cởi mở. Chúng ta đã chờ đợi qua cuộc tàn sát ở quảng trường Thiên An Môn, các chiến dịch thanh trừng sắc tộc ở Nội Mông, Tây Tạng, và Tân Cương; sự phát triển của cỗ máy tuyên truyền hoàn thiện nhất thế giới và sự kiểm duyệt nghẹt thở đối với Internet; việc bán tràn ngập thị trường thế giới những sản phẩm nguy hiểm chết người; sự tàn phá cơ sở sản xuất của

nước Mỹ; sự ô nhiễm quy mô lớn những tài sản chung toàn cầu; sự tấn công liên tục của một mạng lưới gián điệp tinh vi lên những mục tiêu quân sự và công nghiệp; và sự nổi lên của lực lượng vũ trang viễn chinh năm thứ quân đủ khả năng một ngày nào đó sẽ áp đặt những đòi hỏi vô lý về chủ quyền lên toàn cầu – và không nghi ngờ là cả vũ trụ.

Chúng ta không được phép chờ đợi thêm. Thực ra đã muộn để tất cả chúng ta cùng đối đầu China – thậm chí khi chúng ta phải đối đầu với chính những hy vọng giả tạo là bằng cách nào đó, ngược với tất cả những gì chúng ta chứng kiến, sự trỗi dậy của China sẽ mang tính hòa bình.

Và ở đây cũng không cần phải nhắc lại trong khi chúng ta tiến hành xử lý từng vấn đề một, từ chủ nghĩa con buôn của China và sự an toàn sản phẩm đến biến đổi khí hậu, nhân quyền, và hợp tác quân sự, thì làm việc với China ở bất kỳ cấp nào cũng sẽ cần luôn đề cao cảnh giác. Đồng thời cần tuân thủ chặt chẽ lời khuyên của Ronald Reagan từ thời chiến tranh lạnh về đàm phán với Liên Xô. V

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách : Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google :http://bit.ly/downloadsach